PAUL FÉVAL-fiul

MISTERELE LONDREI continuă în

BANDIȚII LONDREI

EDITURA ELIS

BANDIȚII LONDREI

PAUL FÉVAL – fiul

Colecția

ROMANELE FASCINANTE

Grafica : Adriana IONIȚA

Paul Féval-Fils
LES BANDITS DE LONDRES
Le Livre Populaire
Librairie Arthéme Fayard
1951

ISBN 973-96044-1-2

PAUL FÉVAL—fiul

BANDIȚII LONDREI

Traducere de: MARIANA MILLIO

Editura ELIS
BUCUREȘTI – 1993

CARTEA ÎNTÎI

OCHIUL DE DIAMANT

I
Călătorii

Cerul era acoperit de nori grei, ce se frămîntau minați de acele rafale de vînt, caracteristice nopților de aprilie și care, în fiecare an, aduc pe țărmurile noastre nenumărate nenorociri, producînd o sumedenie de pagube. Luna, ivindu-se cînd și cînd, avea strălucirea specifică nopților cu furtună. De fiecare dată cînd astrul răzbătea din vîrtejul întunecat al norilor, orașul Boulogne se lumina brusc, lăsînd să se întrezărească celebra sa faleză pe care se află coloana lui Napoleon, precum și portul, casele sale de închiriat și drumul îndiguit ce-l apără împotriva valurilor.

În port, pe care mareea îl umplea încetul cu încetul, se puteau vedea, în străfulgerările de lumină ale lunii, catargele firave, legănîndu-se în vînt, și vergile șubrede ale navelor cu aburi.

Mai era puțin pînă la miezul nopții. În ciuda orei tîrzii, Boulogne nu dormea încă, deoarece gara era în așteptarea unui tren de agrement, iar vaporul *Leicester* își încălzea cazanele pentru a putea pleca în clipa în care mareea va fi favorabilă.

Din timp în timp, norii călători ce alergau pe firmament și care lăsau să se întrevadă, printre fișiile întunecate, licăririle stelelor, scuturau cîteva picături de ploaie mari și reci, amestecate cu grindină. Și atunci, la geamurile tuturor caselor înșirate de-a lungul cheiului apăreau capete speriate sau curioase.

În astfel de nopți, cu marea plină de hulă, traversarea canalului este periculoasă ; așa că — deoarece Boulogne este un fel de mare han — toate acele chipuri ce se lipeau de geamuri și spaima zugrăvită pe ele erau ușor de înțeles.

Dinspre gară se porni brusc, spre miezul nopții, o mare zarvă. Era trenul de agrement care descărca, în orașul-han, una sau două sute de parizieni exasperați și zăpăciți. Soseau frînți de oboseală, înăbușiți, zdrobiți, furioși unii împotriva altora, furioși împotriva administratorilor căilor ferate, furioși împotriva guvernului care lasă să trăiască asemenea administratori, împotriva cerului care permite guvernului să dureze și, mai ales, împotriva chiar a prostiei omului care tolerează existența cerului.

Gara era plină de vociferări și strigăte. Un oarecare domn de Blancanard, care tocmai se trezise din somn între doamna Dupoteau și un cofetar localnic din Boulogne, care obișnuia să compună versuri pentru petrecerile populare, coborî pe trotuar, își frecă urechile și spuse :

— Să fiu al dracului dacă n-o să fac să afle tot orașul Mans ce-i aia un tren de agrement !

Este cazul să spunem că era ajunul primei expoziții internaționale de la Londra [1] și că toți acei oameni, ca și mulți alții, se duceau în capitala Angliei spre a expune diverse produse sau pentru a se distra.

— Céleste, i se adresă doamna Dupoteau soțului său, trebuie să mergem numaidecît să vedem coloana.

[1] *Marea Expoziție* : prima manifestare internațională de acest fel, a fost organizată în 1851, la Londra, într-o clădire special construită în acest scop și denumită *Crystal-Palace (Palatul de Cristal)*. (Vezi și nota de la pag. 97) (n.t)

Domnul Céleste Dupoteau, de la magazinul „*Corbeille Nuptiale*" [1] de pe strada Provence din Paris, era departe de a avea elanul romanţios al soţiei sale. El era de părere că mai întîi era necesar să se ocupe de o ladă de mărime potrivită, ce conţinea eşantioane din acele jiletci-din-flanelă-Lucifer, care, de atunci încoace, au avut un efect atît de miraculos la toate expoziţiile universale.

Dar, dintre toate chinurile pe care le suferă nefericiţii călători dintr-un tren de agrement, cel mai crud este, cu siguranţă, descărcarea bagajelor. Lăzi, cufere, coşuri, valize, sînt înghesuite, Dumnezeu ştie cum şi ca vai de lume, în furgoane în care totul se striveşte şi se deteriorează.

Ca o încununare a acestei opere, vama, al cărei ochi este deschis zi şi noapte, vine cu religiozitate să-şi vîre mîinile ei murdare, uneori chiar şi ghetele, în bunurile deja aproape distruse.

Vameşii, treziţi brusc din somn şi foarte prost dispuşi, se năpustiră ca un stol de păsări de pradă asupra sărmanelor bagaje ; lada conţinînd jiletcile de flanelă fu mai curînd sfărîmată decît deschisă, sacul cu lucrurile de dormit ale domnului de Blancanard — deşi nu conţinea decît boarfele modeste ale unui cavaler din oraşul Mans — fu cercetat în amănunţime, şi istoria relatează că slujbaşii vamei au avut condamnabilul curaj de a desfăşura, pe toată întinderea sa, faimosul balon-monstru al domnului Batifol.

Domnul Batifol a protestat cu toată energia unui om obişnuit a se pierde în nori, iar domnul de Blancanard, indignat de felul în care erau tratate bunurile sale, a ameninţat că se va duce să povestească totul la şantanul din Mans.

Un lucru poate fi afirmat cu certitudine : dintre cei două sute de călători pe care toate aceste sicîieli îi înnebuneau, un singur bărbat îşi păstrase calmul. Acesta,

[1] *Corbeille Nuptiale* (lb. franceză) = Darul de Nuntă. (n.t.)

slab şi înalt, îmbrăcat în întregime în negru, răspundea la originalul nume de A.-E.-I.-O. Uckrill, *esquire*[1].

A.-E.-I.-O. Uckrill purta o pelerină cauciucată, o caschetă trasă pe urechi şi-şi ţinea mîinile vîrîte în buzunare. Era un personaj atît de închis în el, încît, în vagon, nici nu prea fusese înghesuit. În plus, era lipsit de orice fel de bagaje.

Părea să nu dea nici o atenţie celor ce se petreceau în jurul său, şi chiar s-ar fi putut crede că doarme de-a-n-picioarelea, dacă, din timp în timp, ochii lui lipsiţi de strălucire, luminîndu-se deodată în întuneric, n-ar fi străpuns obscuritatea, la fel cu fantasticul fulger scăpărat de pupila felinelor.

— Dragul meu — repeta, între timp, doamna Dupoteau la urechea soţului său — dacă nu te grăbeşti, nu vom avea timp să mergem să vedem coloana !

Expozantul, fabricant de jiletci de flanelă, o dădu la o parte cu un brînci. Acum urmărea cu atenţie cearta dintre aeronaut şi vameşi, şi se simţea cuprins de o mînie surdă, căci tocmai descoperise o mîrşăvie care era cu adevărat de natură să-i provoace o apoplexie.

Acel „domn" îşi botezase balonul chiar cu numele jiletcilor sale ! Era balonul *Lucifer*.

Dar nenorocirea nu se oprea aici.

— *By God !*[2]... strigă o voce răguşită, foarte aproape de sărmanul inventator... *Préné gâde, jé prié vô !... La chival de sir Japhet véné de prendre les eaux de Barèges !*[3]*... Dôcement ! by God ! Dôcement, jé prié vô !*[4]

Şi atunci putu fi văzută, înaintînd pe un dispozitiv, o ladă mare din lemn de brad, ţintuită în cuie, deasupra căreia răsărea un cap de cal înspăimîntat.

[1] *Esquire* (lb. engleză) : termen onorific folosit în continuarea unui nume de bărbat, căruia nu i se specifică titlul de nobleţe. (n.t.)

[2] *By God !* (lb. engleză) = Pentru Dumnezeu ! (n.t.)

[3] Exprimare într-o franceză stîlcită, cu influenţe engleze, a cărei traducere ar fi : *„Fiţi atenţi, vă rog !... Calul lui sir Japhet tocmai a făcut cura de ape la Barèges !... Uşurel ! Pentru Dumnezeu, uşurel, vă rog !". (n.t.)*

[4] Barèges : Staţiune balneară n regiunea Hautes-Pyrénées, din Franţa, cunoscută pentru apele sale termale. (n.t.)

În urma lăzii mergeau trei *gentlemeni* ce păreau să formeze garda de onoare a patrupedului.

Unul dintre vameşi rezemă o scară de laturile lăzii.

Bărbatul care spusese *„By God“*, îl luă de braţ pe slujbaş, adresîndu-i-se cu gravitate :

— *Jé voolé savoér*, grăi, folosind din nou acea limbă extravagantă pe care englezii o numesc franceză, *si vô été married ?* [1]

— Ce-ţi pasă ?... replică vameşul.

Gentleman-ul nu dădu drumul braţului şi continuă :

— *Jé voolé savoéer si vô avé bôcoup des pétites bambines ?* [2]

Funcţionarul încercă să se elibereze, dar gentleman-ul îşi încheie repede gîndul :

— *C'été la chival* al lui sir Japhet Holover do Over Peover, spuse cu emfază. *Great consequence ! C'été lé Koh-i-noor !... Lé Light-bearer... comme vô disé : Lé Lioucifer !* [3]

Vameşul îl împinse cu brutalitate. Dar domnul Dupoteau, încremenit de uimire, crezu că va leşina.

„Un cal, acum !“ gîndi. „Poftim că pînă şi Rosinanta asta îmi fură numele jiletcilor !“

— *Bioutor !* strigă englezul, devenit stacojiu. *Le Lioucifer avé lé habitioude dé casser lé tête quand on régâadait dans son box... et se vô avé bocoup dé pétites bambines...* [4]

Cavalerul de Blancanard se apropie repede spre a vedea cum este spart capul unui vameş.

[1] Exprimare stîlcită, traductibilă prin : *„Aş vrea să ştiu dacă sînteţi căsătorit ?“ (n.t.)*

[2] Idem : „Aş vrea să ştiu dacă aveţi mulţi copii mici ?“ (n.t.)

[3] Idem : *„Este calul lui Sir Japhet...“ „Consecinţe grave ! Este Koh-i-noor-ul !... Purtătorul de lumină... aşa cum spuneţi voi : Lucifer.“* De notat că în lb. hindusă *Koh-i-noor* înseamnă *„purtător de lumină“*, iar Lucifer provine din lb. latină *(lux = lumină ; fero = a face)*, însemnînd *„făcător de lumină“*. (n.t.)

[4] Exprimare stîlcită, traductibilă prin : *„Bădăranule ! Lucifer obişnuia să spargă capul celor care-l priveau în boxa lui... şi dacă aveţi mulţi copii mici...“* (n.t.)

În tot acest timp, personajul ciudat numit A.-E.-I.-O. Uckrill își încălzea degetele suflînd asupra lor și se întreba : „Unde dracu' or fi dispărut, toți patru ?"

Calul Lucifer fu despachetat și porni, pe propriile-i picioare, pe drumul ce ducea spre *Leicester-Ship*, pe care urma să se îmbarce. Pentru un animal care tocmai se tratase cu apele din Pirinei, nu șchiopăta prea tare.

La bord răsuna cu putere primul gong de plecare. Hotelurile care mărgineau cheiul pe toată lungimea orașului își deschideau ușile, lăsînd să iasă călători grăbiți.

Merita să auzi tonul cu care aristocrații care ieșeau din hanuri și întîlneau turma dezordonată a parizienilor noștri rosteau aceste cuvinte zdrobitoare :

— Sînt clienții trenului de agrement !

În clipa în care se pregătea să urce pe puntea vaporului, doamna Dupoteau făcu un ultim și suprem efort, pentru a-l trage pe soțul său, expozantul, spre coloana imperială. Dar acesta fu de neclintit.

Lada cu jiletci de flanelă *Lucifer* trecu peste bord aproape în același timp cu cufărul enorm al cărui pîntece adăpostea balonul *Lucifer* ce-i aparținea domnului Batifol. În partea din spate a vaporului, un nechezat plîngăreț și prelungit anunța și încărcarea acelui sărman *Lucifer* (*great consequence !*) care avea obiceiul de a sparge capul oamenilor pe care curiozitatea îi împingea să privească în boxa sa.

A.-E.-I.-O. Uckrill rămăsese cel din urmă pe debarcader. Privirea sa mai adresă o ultimă întrebare nopții, în toate direcțiile. Apoi dădu să plece.

— Hei ! cetățene ! îi strigă matelotul care ținea pasarela ce lega debarcaderul de navă, ce facem ? Venim ?

Se pare că A.-E.-I.-O. Uckrill nu era deloc grăbit, căci rămase locului.

Luna, ale cărei raze palide luminaseră pînă atunci debarcaderul, trecea în acea clipă în spatele unui nor gros. În întunericul devenit brusc de nepătruns, o barcă alunecă pe apa neagră și clipocindă a portului.

Deoarece toţi erau ocupaţi cu propriile treburi, nimeni nu-i dădu atenţie.

Nimeni, cu excepţia totuşi a lui A.-E.-I.-O. Uckrill, a cărui privire se aprinse deodată şi care, din doi paşi mari, parcurse pasarela.

— În sfîrşit !... şopti, ca uşurat de o mare greutate.

Barca acostă lîngă vas, pe flancul opus cheiului, şi trei bărbaţi săriră uşor pe punte, fără a atrage atenţia oamenilor ocupaţi la celălalt bord. Se priviră cu satisfacţie, apoi fură străbătuţi de un frison.

A.-E.-I.-O. Uckrill îi numărase deja şi zîmbea încîntat.

— Mii de trăsnete ! înjură încet unul din ei, cu un glăscior armonios, în timp ce cu ochii încerca să străpungă noaptea. Unde este Sauton ?... El este cel care-l are pe *Lucifer !*

Ceilalţi doi, miraţi, rămaseră tăcuţi.

Acel cumsecade A.-E.-I.-O. Uckrill părea să jubileze şi-şi freca mîinile.

— Bineînţeles că ne-am aranjat !... continuă cel care vorbise, bătînd din picior. Ne-am pierdut timpul şi banii !

— Dacă Day-Lily[1] vrea, interveni unul dintre cei doi tovarăşi ai săi, vom coborî pe uscat şi vom încerca să-l găsim pe Sauton ?

— Şi în locul lui Sauton, ripostă cu mînie glăsciorul armonios, ne vom ciocni de haita de poliţişti, pe care aş jura că ticălosul ăla nenorocit a şi alertat-o !

Oare despre enigmaticul A.-E.-I.-O. Uckrill vorbea glăsciorul ? S-ar fi putut crede, căci, zîmbind dispreţuitor, gîndi în sinea lui : „Scîrţ !... poliţia franceză !"

Cel care fusese numit Day-Lily părea foarte necăjit.

— Afurisit să fie ! mormăi cu acel glas copilăresc, ce făcea ca mînia lui să pară oarecum caraghioasă. Afurisit să fie ! Atîtea griji, atîta străduinţă !

În timp ce vorbea, un fluierat strident spintecă aerul ; loviturile de piston, mai întîi destul de rare, apoi tot mai dese, zdruncinară coca vaporului. Parîmele fiind dezle-

[1] *Day-Lily* (lb. engleză) = *Crin-de-Dimineaţă*. (n.t.)

gate, nava se desprinse încet de chei, îndreptîndu-şi prova spre şenal.

Expozantul Dupoteau se apropiase cu paşi de lup de cei trei necunoscuţi din barcă : nu auzise decît un singur cuvînt din conversaţia lor, dar acel cuvînt, dureros pentru interesele comerţului său, reprezenta — după părerea lui — un noian de necazuri. Cei trei indivizi vorbiseră despre Lucifer şi, fără îndoială, aduceau în bagajele lor vreun produs nou botezat cu acel nume răsunător. Era o nouă concurenţă neloială făcută jiletcilor sale.

Între timp, vaporul intrase între cele două braţe ale digului. În clipa în care manevra îl făcea să se deplaseze în lungul drumului îndiguit din dreapta, o siluetă îşi făcu apariţia, aplecîndu-se peste balustradă.

„Bun !" gîndi A.-E.-I.-O. Uckrill — primul care o zări. „Trei şi cu unu fac patru... Dacă nu mă înşel, socoteala e bună."

Cei trei indivizi din barcă schimbară o privire şi cei doi tovarăşi ai lui Day-Lily, dînd la o parte mulţimea ce ieşea pe punte, îi croiră drum liber acestuia, care se năpusti, dintr-o săritură, spre omul de la timonă.

— Ştii să citeşti ?... îl întrebă cu glas scăzut.

În acelaşi timp, scotea dintr-unul din buzunarele hainei sale un portofel şi, din acesta, o bancnotă pe care, la lumina lanternei, se putea desluşi imprimat un cuvînt : Fifty (cincizeci).

— Cincizeci de lire !... şopti admirativ timonierul uimit.

„Cincizeci de lire !..." repetă în minte A.-E.-I.-O. Uckrill. „Dacă bancnota este bună, înseamnă că ticăloşii au dat vreo lovitură grozavă !"

— Ce-ar trebui să fac pentru a cîştiga banii ăştia ? întrebă matelotul, cu ochi strălucitori.

— Să roteşti puţin cîrma spre tribord, astfel încît să te apropii cît mai mult de dig, răspunse Day-Lily pe acelaşi ton abia auzit.

După cîte se pare, timonierul nu era cu totul străin de exerciţii de acest fel, căci mai întrebă :

— Este vorba de politică ?

— Da... încuviinţă Day-Lily, zîmbind faţă de această găselniţă.

— Cum o vrea Dumnezeu ! trase marinarul concluzia... Am o nevastă bună şi nişte puşti... Nu cred că este o faptă prea rea, să salvezi un biet nenorocit. O să rotesc timona spre tribord, ca să-ţi fiu pe plac, amice !

Bancnota trecu din mîinile englezului în cele ale timonierului şi cîrma se roti repede în jurul axei sale. Vaporul, ascultător, se îndreptă uşor în direcţia vîntului.

În umbră, ochii lui A.-E.-I.-O. Uckrill străluceau ca nişte pietre preţioase roşiatice.

— *Cîrma la babord !* comandă căpitanul.

Timonierul se conformă şi vaporul îşi reluă drumul normal. Dar renghiul fusese jucat : putuse fi auzit un zgomot, ca cel al unui pachet căzînd pe punte, apoi grupul celor trei necunoscuţi ai noştri se pomenise brusc a fi alcătuit din patru bărbaţi, în loc de trei.

A.-E.-I.-O. Uckrill îşi afundă capul colţuros între marginile înalte ale gulerului impermeabilului său şi, stînd în spatele lor, îşi rezemă comod spinarea de bordura tamburilor.

Noul-venit era un bărbat trecut de patruzeci de ani ; avea un ten întunecat, păr negru şi lins ; chipul lui foarte energic dar urîţit de o expresie de şiretenie josnică şi crudă nu aparţinea nici unuia din tipurile ce alcătuiesc declasaţii de specie engleză. Era înalt, subţire şi uşor adus de spate.

În pofida unei înfăţişări firave, saltul periculos pe care îl făcuse cu o remarcabilă iscusinţă dovedea cu prisosinţă forţa lui fizică şi elasticitatea membrelor sale.

De-abia pusese piciorul pe puntea lui *Leicester-Ship*, că se şi rezemă de balustradă, luînd o poziţie plină de indolenţă. Cei trei tovarăşi ai săi îl înconjurară.

— Pentru o clipă, ne-am gîndit că încercai să scapi de noi, jupîne Sauton ?... zise Day-Lily.

— Oho ! replică malițios Sauton, fiecare are micile lui treburi pe lumea asta, miss Sun-Ray [1]. Și deoarece vaporul nu a plecat fără mine, cred că nu aveți nimic de obiectat... De altminteri, faptul că am lipsit nu înseamnă că nu m-am ocupat puțin și de treaba noastră comună.

— Puțin ?... îl întrerupse Day-Lily, căruia i se adresase numindu-l „miss Sun-Ray".

— Puțin, întări, alene, Sauton. Tînăra se află la bord... Day Lily interveni :

— Vorbește limba indiană ?

— I-auzi vorbă ! începu Sauton, cu o oarecare pedanterie : vorbește *pakhrit*-ul, limba poetică a femeilor ; stăpînește *hindi*-ul modern, dialectul *gurkha* din Nepal, *gujarati*, din Bengal ; gîngurește în armoniosul *tamil* din ținutul Dravira, *marathi*-ul și *gandara* din peninsulă, *pundjabi*-ul din Lahore...

— Mii de trăsnete, exclamă Day-Lily, cînd Sauton își întrerupse pompoasa enumerare, asta chiar că este o întîlnire !

— Și încă una grozavă ! adăugă Sauton.

— A căzut ceva aici, pe punte, spuse căpitanul, care tocmai își făcea rondul după ce părăsise cîrma.

— Ceva care a fost cît pe-aci să mă strivească, domnule, exclamă Sauton, prefăcîndu-se a fi mînios. De sus, de pe dig, cineva a aruncat un lemn lung și greu — probabil vreo piesă de la catarge ; a ricoșat pe bordura punții, la cel mult două degete de capul meu, și apoi a căzut în mare.

— Aoh !... modulă vocea căpitanului — acea voce guturală și discordantă care constituie una dintre cele mai mari glorii ale veselei Englitere.

Se întoarse, țeapăn, pe călcîie, căci cei din țara sa nu se pricep să adreseze complimente și nici nu admit scuzele.

---

[1] *Miss Sun-Ray (lb. engleză) = domnișoara Rază-de-Soare. (n.t.)*

„Nu-i un tip tare !" aprecie în gînd A.-E.-I.-O. Uckrill, care, neputînd vedea nimic, urmărea cu auzul și în chip de amator toată această scenă. „Căpitanul acesta este o pasăre de un soi rar, iar supușii Indiei au cu adevărat noroc."

În jurul grupului, călătorii protestau :

— Dar ce-i în capul celor din guvern ? Asta este concurența !

Concurența, cea care, odinioară, otrăvea caii diligențelor ! Concurența, care pune bușteni de-a curmezișul căilor ferate ! care aruncă moloane de pe parapete. În fine, acea concurență care își acordă timpul necesar pentru a se posta la marginea unui dig, așteptînd nava rivală cu scopul de a o scufunda, în trecere.

Day-Lily sau miss Sun-Ray îi întinse lui Sauton o mînuță frumoasă, spunînd cu glas mîngîietor :

— Mereu cu buzunarul plin de minciuni !... bună explicație...

— Sărmană frumoasă ! murmură, la rîndul său, A.-E.-I.-O. Uckrill.

Atenția generală se îndepărtase de la grupul celor patru. Se îndreptară către dunetă, în aparență tăcuți.

A.-E.-I.-O. Uckrill începu să alunece încet în lungul bastingajului. Îi trebui aproape un sfert de oră pentru a parcurge o distanță cam de zece pași. Cînd se opri, l-ai fi putut lua drept un hering sfrijit, de o mărime obișnuită, adormit într-o pelerină de cauciuc.

Vaporul se apropia de capătul șenalului. În clipa în care etrava sa depășea cele două brațe ale digului, valul îl săltă brusc, nava căpătînd o mișcare de tangaj.

Zece sau doisprezece parizieni — cei mai glumeți — simțiră că li se învîrtește capul. S-a întîmplat ca tocmai în clipa în care începea distracția cu răul de mare, doamna Dupoteau s-o recunoască, printre călătoare, pe o cunoscută negustoreasă vecină cu magazinul *„Darul de Nuntă"* — brodeză de felul ei și care răspundea la numele eufonic de Léocadie Turlupin. Cînd ești departe de patrie, îți

place să întîlnești concetățeni, așa că doamna Dupoteau se repezi asupra compatrioatei sale și cele două comerciante căzură, emoționate, una în brațele celeilalte.

Răul de mare le apucă simultan, în timp ce-și șopteau la ureche îndrăgitele nume ale străzilor Chauchat și Provence. De la un capăt la celălalt al lui *Leicester-Ship*, aceeași scenă se reînnoia la fiece pas.

Nepăsător și plin de importanță, căpitanul englez își încălzea genunchii lipiți de soba din cabina sa, bînd cu sorbituri mici o ulcică de *pale-ale*[1].

Gentlemenii care alcătuiau garda de onoare a calului îmbarcat discutau despre turf și probleme de steeplechase[2]. Explicau genealogia lui Lucifer, născut din împreunarea lui *„Richard, o ! regele meu"* cu iapa *„Cup"*. Afirmau că, la apropiatele curse de la Newmarket, s-ar putea paria pentru el cu trei la unu.

Acești demni gentlemeni erau patru la număr. Unul, cel care vorbea „franceza" cu ușurința de care ne-am dat seama, era reprezentantul lui sir Japhet, tutorele lui *Lucifer* ; cel de-al doilea era medicul lui *Lucifer* ; al treilea — antrenorul acestui important animal ; al patrulea, și ultimul, era valetul care-l îngrijea.

— Înainte de a ne întoarce la Londra, le spunea Day-Lily acoliților săi, tare aș fi vrut să știu totuși dacă rezidentul se află în vila sa din Dover.

— Oare alderman-ul[3] nu va aștepta deschiderea *Expoziției* pentru a începe toată „povestea" ? întrebă Sauton.

— Alderman-ul face ceea ce vreau eu, răspunse Day-Lily, cu o expresie plină de siguranță. De altminteri, nu putem aștepta deschiderea pentru a începe „povestea", căci „povestea" este deja pornită... Am stîrnit-o pe Marchiză împotriva rezidentului și, în clipa de față, aș da

---

[1] *Pale-ale* (lb. engleză) = bere blondă. (n.t.)
[2] *Steeple-chase* (lb. engleză) = cursă cu obstacole. (n.t.)
[3] Alderman (lb. engleză) = magistrat municipal. (n.t.)

cu plăcere zece lire pentru a afla în ce stadiu se află vînătoarea.

— Cine este „Marchiza“ asta ? întrebă din nou Sauton.

Cei doi subalterni necunoscuți, care vorbeau cît mai puțin cu putință, începură să zîmbească.

A.-E.-I.-O. Uckrill își întinse imperceptibil capul și-și încordă auzul.

— Marchiza ! rosti cu emfază Day-Lily, este *Micul Lucifer* din *Grădinile Cremonei.*

Cu voluptate, ca un amator priceput, A.-E.-I.-O. Uckrill își linse buzele, spunînd doar pentru el :

— Ah ! la dracu ! asta-i o creatură chiar drăguță ! drăguță ! drăguță !

— După părerea tuturor, continuă Day-Lily, este o vrăjitoare înzestrată cu toate darurile zeiței Venus [1], care are talentul de a juca rolul marilor doamne, mai bine decît ar putea-o face o împărăteasă.

Cele două personaje taciturne aprobară cu o mișcare a capului.

Jupînul Sauton ridică din umeri :

— La noi, mormăi, afacerile se conduc în alt mod, cu ajutorul unui bun pumnal mahrat [2].

Day-Lily se încruntă dar nu răspunse.

Trebuie să mărturisim că expozantul Dupoteau vedea prea bine starea jalnică în care se afla soția sa, dar — cu logica lui plină de prudență — își spunea :

„Dacă mă apropii de Césarine“ (era prenumele doamnei Dupoteau) „pentru a-i da ajutor, cu siguranță mi se va face și mie rău. La drept vorbind, răul de mare nu

[1] *Venus* (mitol.) : zeița frumuseții și a dragostei, la romani. (n.t.)

[2] *Pumnal mahrat :* pumnal pe care membrii tribului maharat, din India, îl foloseau înmuindu-i vîrful în otravă, pentru a-și ucide dușmanii. (n.t.)

este periculos ; totuși, într-o căsnicie, trebuie ca măcar unul dintre soți să fie în stare bună."

Așa încît coborî în cabină, lăsîndu-și nefericita nevastă să se zvîrcolească pe scîndurile punții.

În cabină, lumina mișcătoare a felinarelor lăsa să se vadă o scenă cu mult mai realistă decît cea care se ascundea în semiîntunericul de pe punte.

Se aflau acolo mai multe femei decît bărbați. Aproape toate ,sufocate de căldură și de mirosurile amestecate din atmosferă, zăceau pe jumătate moarte pe divan, ba chiar și pe covor, în poziții destul de puțin corecte, ce denotau starea de inconștiență în care le aduseseră chinurile lor.

În mijlocul acestui rău de mare general, trebuie să constatăm, totuși, o fericită excepție : cele șapte miss Elphinstone din *Grosvenor-Square* — niște orfane palide ca niște fantome, blonde ca niște caiere de in fin și mai romanțioase decît șapte volume de poezie germană, stăteau înșirate în linie pe divan, sub paza guvernantei lor.

Nu este de presupus că într-una din zilele vieții dumneavoastră nu le-ați întîlnit, pe undeva, pe cele șapte domnișoare Elphinstone. Cu siguranță, le-ați întîlnit la Paris, la Viena, la Veneția sau la Napoli ; doar dacă nu se va fi întîmplat la Anvers sau la Genova. Ele merg — primele șase cîte trei, cea de a șaptea la brațul guvernantei, care este mai lungă și mai uscată decît o coadă de mătură. Se află peste tot, făcînd baie în valurile tuturor plajelor, bînd toate apele balneare precum și toate vinurile, aglomerînd toate ruinele, toate muzeele, toate promenadele din Europa.

Ele sînt în căutarea a șapte romane de viață, folosindu-se de ajutorul institutoarei celei cenușii, care este un fel de ghicitoare și care le-a promis șapte nababi

indieni, şapte prinţi ruşi, şapte generali prusaci sau şapte eliberatori ai Poloniei.

Domnişoarele stau la pîndă : nababii indieni îşi iau zborul ; caută : prinţii ruşi se ascund ; aleargă : generalii prusaci dispar şi, cu toată lungimea picioarelor lor, în ciuda mărimii neobişnuite a paşilor, încă n-au reuşit să-l descopere nici pe cel mai mic erou polonez.

Dar nu se descurajează niciodată şi, atîta vreme cît nu vor găsi ceea ce caută, toate capitalele din Europa le vor vedea trecînd, în ordine şi în cadenţă, pe cele şapte orfane ale maiorului Elphinstone din Grosvenor-Square...

Guvernanta *(the governess)* acestor foarte interesante *miss* împinsese pînă la ele una din mesele pe rotile şi pe şine aflate în cabină şi toate şapte, la unison, sfidau doliul general, înghiţind, care mai de care, maldăre de şuncă şi de tartine cu unt, înecate în fluvii de ceai.

Domnul Dupoteau, care era la prima lui călătorie, rămase uimit în faţa acestui tablou.

Cît despre domnul Palmé de Blancanard, acesta nu simţi decît admiraţie :

— Priviţi numai !... îi spuse expozantului. La noi, în Mans, avem doamne care funcţionează bine, din punct de vedere al cantităţii de mîncare pe care o înfulecă, dar n-ar putea rivaliza — o, deloc ! — cu abisurile pîntecelor acestor tuberculoase ! !

— Este totuşi o familie ciudată !... Dar, adevărul e că în timpul călătoriilor poţi vedea lucruri uimitoare...

— Pe cinstea mea, chiar aşa e... întări cavalerul din Mans. Uite, poftim, un alt spectacol destul de neobişnuit.

Degetul său întins arăta, la celălalt capăt al salonului, un grup alcătuit din trei femei.

Expozantul deschise gura, uluit, lăsînd să-i scape o exclamaţie de mirare.

Două dintre acele femei erau negrese sau, pentru a ne exprima mai bine, femei de culoare, căci trăsăturile lor nu prezentau nici una dintre caracteristicile distinctive ale rasei negre. Stăteau în picioare lîngă cea de a treia — o tînără cu chipul blînd și palid, dar ușor bronzat, ca cel al creolelor.

Aceasta din urmă dormea, întinsă pe perne strînse grămadă. Cele două femei de culoare îi vegheau somnul și, deoarece în acel spațiu restrîns soba degaja emanații înăbușitoare, ele agitau ușor, deasupra frumoasei frunți a tinerei adormite, evantaie mari din perne de struț.

II

A.E.I.O. Uckrill

În clipa în care cavalerul din Mans și patronul *„Darului-de-Nuntă"* contemplau, cu gurile căscate, acea fermecătoare priveliște, Day-Lily sau miss Sun-Ray, Sauton și cei doi tovarăși taciturni ai lor coborîră scara, ajungînd în pragul salonului.

În spatele lor, pe treapta cea mai de sus, s-ar fi putut zări în umbră, cascheta lui A.-E.-I.-O. Uckrill și, sub acea caschetă, doi ochi pătrunzători.

— Iat-o... zise Sauton.

Degetul său întins o arăta pe tînăra fată adormită.

— Perfect ! admirabil ! exclamă Day-Lily.

„Foarte drăguță, într-adevăr... Foarte drăgălașă", afirmă la rîndul său și numai pentru sine A.-E.-I.-O. Uckrill.

— Dar unde-ați găsit așa ceva ? întrebă Day-Lily.

— La Paris, răspunse Sauton.

— Ca să vezi... și este o indiană ?

— Puteți jura pentru asta, miss Sun-Ray... S-a născut în Nepal și mama ei era o hindusă pur-sînge.

— Dar tatăl ? începu Day-Lily.

— Țara tatălui său are prea puțină importanță. Nu e important dacă te naști într-un loc sau într-altul... Tatăl ei este în deplinătatea puterilor sale... Este francez în Franța, englez în Anglia.

— Și banian [1] în preajma mării Indiei, nu-i așa ? încheie Day-Lily, privindu-l drept în ochi. Așadar, poate că dumneata ești acela ?

Zîmbetul lui Sauton deveni mai zeflemitor, în vreme ce răspundea :

— Nu vi se pare că micuța îmi seamănă ?

„Pe cinstite, nu !", gîndi naiv A.-E.-I.-O Uckrill.

Fapt este că între chipul copilei și mutra ticăloasă pe care Sauton-banianul o purta pe trupul său înalt și costeliv exista un contrast absolut.

— Adevărat, semănați ca două picături de apă ! spuse Day-Lily rîzînd ; dar, să mor eu, prietene Sauton, dacă pricep pentru ce faci mereu pe misteriosul... În loc să ne lași să căutăm în lung și-n lat ingenua trupei noastre, nu puteai spune imediat : „Am o fiică" ?

— Dac-aș fi putut, rosti destul de sec Sauton, se pare că nu voiam. Aveam motivele mele pentru asta... Acum, c-am privit-o îndeajuns, să ne urcăm iar pe punte și să ne facem socotelile.

La aceste cuvinte, A.-E.-I.-O. Uckrill, în capătul de sus al scării, dispăru ca prin farmec și, cînd cei patru indivizi se întoarseră, între noaptea de afară și intrarea în tambuchi nu se mai interpunea nimic neobișnuit.

Între greementele velei-foc și catarg se vedeau deja luminile de pe coasta Dover-ului.

Sauton și Day-Lily se duseseră să șadă lîngă catargul artimonului, ceilalți doi rămînînd în picioare.

Bineînțeles că A.-E.-I.-O. Uckrill se afla în spatele catargului.

Sauton tocmai spunea :

---

[1] *Banian* (cuvînt hindus, care înseamnă negustor) : membru al unei secte brahmane. (n.t.)

— O vînd scump. Sînt banian, şi un banian face cel puţin cît doi evrei... Miraïda este o adevărată devadasi [1]; nu veţi găsi o alta în toată Europa !

— Cît despre asta, îţi vom plăti pentru ea preţul necesar, zise Day-Lily. Cît îmi ceri ?

— O cotă-parte din beneficiul afacerii, replică Sauton.

— O vei avea... alderman-ul preferă să achite aşa decît în bani peşin. În felul acesta asociaţii nu pot să se retragă.

— Atunci, de vreme ce sînt asociat, poate că miss Sun-Ray ar vrea să-mi aducă la cunoştinţă activul nostru ?

— Nu folosi aici acest nume ! îi interzise cu asprime Day-Lily. S-ar putea ca rezidentul să posede cinci sau şase milioane.

— Doar atîta ! exclamă banianul, neîncrezător. Fii atentă că-l cunosc pe rezident mai bine decît pe dumneavoastră... Acolo, la Sholapur, se spunea că ar avea mai mult de douăzeci şi cinci de milioane de rupii [2]...

— Se înşelau cei de la Sholapur, ripostă cu duritate Day-Lily. Toate fondurile sînt depuse la alderman.

— Iar alderman-ul joacă încă teatru.

— Cît despre sir Japhet Holover de Over Peover, continuă Day-Lily, făcînd cea mai avantajoasă apreciere, nu cred să posede mai mult de două sute de mii de lire sterline.

Se părea că cei patru necunoscuţi ai noştri îl urau pe proprietarul lui Lucifer, calul cu *great consequence*.

A.-E.-I.-O. Uckrill zîmbi pe tăcute, constatînd acest lucru.

— Cinci milioane de franci ! traduse Sauton. Speram ceva mai mult, dar şi aşa sînt destule parale. Doar că aş vrea să fiu sigur că toată comedia noastră se va desfăşura aşa cum trebuie. Eu, unul, nu prea am încredere în metodele astea ocolite, şi dacă milioanele lui sir Franck Zephyr nu s-ar afla în mîinile alderman-ului....

[1] *Devadasi* (cuvînt sanscrit, însemnînd *„servitoarea zeilor")* : Dansatoare sacră din India brahmană, ataşată, pe vremuri, unui templu. (n.t.)

[2] *Rupie* : monedă indiană. (n.t.)

— Ai acționa de unul singur, nu-i așa ?

— Puteți jura că așa aș face, replică Sauton, folosind expresia lui preferată.

— Dar te încurcă alderman-ul ?...

— Haida-de !... marchiza dumneavoastră, diamantul dumneavoastră, toată intriga dumneavoastră încurcată și, pe deasupra, și fiica mea, nu valorează cît un bun cuțit mahrat, a cărui lamă a fost înmuiată în Kamul-ul Deccan-ului [1]. Cine ne garantează că sir Franck va arunca măcar o privire asupra acelei „Marchize" ?

Înainte ca Day-Lily să poată răspunde, un zgomot — desigur, neobișnuit la acea oră și în asemenea loc — izbi urechile celor patru tovarăși.

Trecuseră deja zece minute de cînd A.-E.-I.-O. Uckrill, care era înzestrat cu un auz deosebit de bun, deslușise acel zgomot ciudat.

Vaporul se afla la intrarea în micul golf Thanet, în dreapta gurilor Tamisei. *Leichester-Ship* spinteca o mare ca de ulei, pe care falezele înalte o apărau împotriva vîntului.

Zgomotul pe care-l deslușeau Day-Lily și acoliții săi semăna cu una din acele plăcute serenade ce pot fi auzite adesea pe marea Adriatică, în preajma Veneției, dar pe care nu le prea auzi pe Canalul Mînecii, între Dover și Calais.

Mînuța lui Day-Lily atinse umărul lui Sauton.

— Nu știu de ce-mi vine să cred că asta are legătură cu noi, șopti. Sir Franck Zephyr era deja puțin nebun, chiar și înainte de a-i fi trimisă Marchiza... și Marchiza nu este deloc de natură să-l facă să devină înțelept. Căpitane, adăugă ridicînd vocea, conacul acela, de pe creasta falezei, nu aparține cumva lui sir Franck Zephyr, fost rezident în Nepal ?

— Nici dracu n-ar putea auzi de aici muzica pe care o fac cei de la castelul lui sir Franck !... răspunse căpitanul.

[1] Deccan sau Dekkan : partea peninsulară a Indiei. (n.t.)

Day-Lily se întoarse către Sauton :

— Este, într-adevăr, castelul lui, spuse cu glas scăzut.

Căpitanul gîndea : „— Pe mare se întîmplă tot felul de fenomene ciudate... dar, după cîte știu, nu și între Londra și Boulogne !"

Deodată, ca și cum între concert și auditorii săi s-ar fi sfîșiat o cortină, sunetul vocilor și al instrumentelor răzbătu mai apropiat, în acorduri pline de strălucire.

În același timp, capricioasa lună, scuturîndu-și vălul de nori, inundă cu razele-i palide golful în care se zări, ieșind din beznă, umbra unui iaht elegant, plin de bărbați și femei și pe care o stîncă a coastei îl ascunsese pînă atunci.

Day-Lily își scoase din buzunar un binoclu micuț, îl aținti o clipă asupra iahtului, apoi i-l dădu lui Sauton.

La rîndul său, acesta privi.

— Văd un om și o femeie stînd sub baldachin, spuse. Cred că-l recunosc pe bărbat ca fiind sir Franck Zephyr... dar pe Marchiză n-am văzut-o niciodată și nu știu dacă femeia este chiar ea.

Iahtul, schimbînd deodată murele, făcu încet volta și-și arătă partea din spate, puternic luminată.

La bordul navei *Leicester-Ship* izbucniră urale. Toată lumea aplauda, cu excepția nefericitului domn Dupoteau care întîlnise o nouă concurență a jiletcilor sale din flanelă.

Era, cu adevărat, ca un făcut : iahtul purta pe coronamentul posterior, scrise cu litere de foc, cele două cuvinte magice și misterioase :

LE LUCIFER

Day-Lily lăsă să-i scape un țipăt de triumf și strînse cu putere brațul lui Sauton... Cel puțin crezu că strînge brațul slab și aproape descărnat al banianului.

— Uite !... spuse, parola noastră !... Franck Zephyr este gata vrăjit și milioanele sale se află deja la jumătatea drumului spre buzunarele noastre !

Lîngă el se auziră trei exclamații înăbușite. Erau Sauton și cei doi necunoscuți care, pentru acea împrejurare, își recăpătaseră brusc glasul.

Day-Lily se întoarse și văzu cu uimire că brațul slab și descărnat, pe care-l crezuse a fi cel al asociatului său, aparținea de fapt lui A.-E.-I.-O. Uckrill, a cărui privire sfredelitoare, rece și sarcastică, era ațintită asupra sa.

Day-Lily se dădu trei pași înapoi, clătinîndu-se, în timp ce tovarășii săi — palizi și muți — rămîneau locului ca loviți de trăsnet.

A.-E.-I.-O. Uckrill începu să zîmbească, plin de amabilitate, și-și scoase politicos cascheta :

— Ia te uită ! ia te uită ! se prefăcu el că se minunează. Iată-l pe Day-Lily, drăguțul dirijor... și Sauton, banianul... și pe profesorul de dans Johathan Girle... și pe juristul Vaughant... Ia te uită ! Ia te uită ! !

Zîmbetul îi deveni și mai binevoitor, dacă este cu putință și, întinzîndu-le pe rînd mîna, adăugă :

— Pe cuvîntul meu, copii, vă credeam spînzurați pe toți patru !

III

Povestea vieții lui sir Franck

Adepții sofismului împart populația masculină a Insulelor Britanice în patru categorii principale: englezul vesel, sau englezul roșu; englezul trist, suferind de spleen [1] și slab; englezul sentimental *(rara avis)* [2]; și *excentricul* sau *lunatic man* [3] — englezul comic.

„Englezul vesel“ aparține, de obicei, clasei mijlocii și se ocupă cu comerțul. Este denumit *vesel* pentru că are o fire sangvină, este lacom, parcă uns cu seu și vorbește neîncetat, cu un accent deosebit de lugubru, despre „vesela Anglie."

Alderman-ul Adrian Zephyr era un englez vesel: avea un pîntece îndesat bine cu cartofi și cu carne de vită, o față rotofeie, o scăfîrlie pe jumătate cheală, înconjurată de păr cărunt; era un protestant plin de zel, cu convingeri liberale, și găsea uneori, pe fundul unei sticle de vin de porto, curajul de a-și exprima părerile moderne... Era cinstit, ca orice negustor din oraș, adică nu făcea deloc falsuri în registrul său.

---

[1] *Spleen* (lb. engleză) = splin, plictis, dezgust de viață. (n.t.)
[2] *Rara avis* (în lb. latină = pasăre rară) = soi rar. (n.t.)
[3] *Lunatic man* (lb. engleză) = omul lunatic, nebun. (n.t.)

Acesta era magistratul integru care făcea afaceri cu bumbac şi se bucura, pe bună dreptate, de respectul public, începînd de la intrarea pe plajă şi pînă la cele mai îndepărtate colţuri ale docurilor.

Alderman-ul Zephyr era holtei; îndeplinea rolul de tutore pentru nepotul său, Dick Crankle, şi pentru nepoata sa, Nancy Zephyr, rămaşi orfani de la o vîrstă fragedă. Acest fapt îi atrăsese multă stimă.

Deoarece principalele personaje ale istorisirii noastre fac parte, aproape toate, din această familie, nu ne putem abţine de-a o prezenta în cîteva cuvinte.

Bătrînul Walter Zephyr murise avînd gradul de colonel în serviciul Companiei Indiilor. Un colonel în serviciul Companiei Indiilor murea sărac dacă ţinea neapărat la asta; dar nu aşa se obişnuia, căci nu trebuia decît să te apleci pentru a aduna.

Se pare că Walter Zephyr se aplecase, căci fiecare dintre cei doi copii ai săi a moştenit cîte o avere destul de frumuşică.

Deşi se trăgea dintr-o familie plebeiană, colonelul a instituit, prin testament, un fel de partaj de tip nobil.

Alderman-ul Zephyr — pe care-l vom numi pe scurt Adrian — fiul cel mare al colonelului, a căpătat, el singur, jumătate din rupiile pe care tatăl său le adunase în India... aplecîndu-se. A înfiinţat în Poultry o întreprindere comercială şi a devenit veselul petrecăreţ pe care l-am văzut.

Rowland Zephyr, cel de al doilea fiu, a cumpărat un post, intrînd în regimentul gărzilor călări.

Domnişoara Nancy, cel de-al treilea copil, s-a căsătorit cu locotenentul Crankle din marina Majestăţii Sale. Nancy era frumoasă, ca toţi membrii familiei Zephyr, dacă nu-l puneai la socoteală pe veselul Adrian, care semăna cu un dog bine dispus, îngrăşat cu grijă şi vopsit în roşu. Nancy a murit de tînără, ca şi soţul său, locotenentul Crankle, care era un adevărat gentleman.

Rowland a fost ucis în duel — un duel care, aşa cum vedea mai departe, a fost un adevărat omor. Lăsa o orfană, numită Mary.

La rîndul lor, soţii Crankle lăsau un fiu, pe nume Dick.

Ne rămîne să mai vorbim despre cel de-al patrulea copil al lui Walter Zephyr, care, atunci cînd murise colonelul, se afla în India şi nu văzuse niciodată Europa.

Acesta se numea Franck.

Pe vremea cînd sora sa Nancy şi el erau încă la vîrsta copilăriei, servitoarele indiene ale colonelului se distrau adesea schimbîndu-le, între ei, veşmintele ; semănau unul cu altul în mod atît de uimitor, încît micii prieteni ai lui Franck alergau spre Nancy, în timp ce tovarăşele lui Nancy îl primeau pe Franck în jocurile lor.

Cu vîrsta, cel mai tînăr fiu al colonelului păstră pe chip acele trăsături de blîndeţe şi de delicateţe care, odinioară, făcuseră să poată fi luat drept o fată, dar li se adăugă o mîndrie masculină, iar strălucirea de inteligenţă ce-i sclipea în ochi făcea să dispară în umbră ceea ce era prea feminin sau prea frumos în ansamblul trăsăturilor sale.

Englezii pretind că, la ei, nu se poate parveni cu ajutorul femeilor ; această afirmaţie poate părea uimitoare într-o ţară în care e posibil ca femeile să fie suverane sau Papă, într-o ţară care-l numără pe Walter Raleigh [1] printre personalităţile sale ilustre. Fapt este că Franck Zephyr, un desăvîrşit cavaler, a avut extraordinar succes la femei, mai întîi la Calcutta, apoi la Bombay.

De-abia intrat în serviciul Companiei Indiilor, urcă, oarecum dintr-un salt, primele trepte ierarhice şi ajunse, în cîţiva ani, să ocupe princiarul post de rezident al Nepalului.

Acel titlu modest de rezident ascundea o autoritate aproape regească. În formă, rezidentul era un simplu împuternicit cu afacerile, reprezentînd Compania faţă de

[1] *Walter Raleigh* (sir) (1552—1618) : marinar şi om de stat englez, favorit al reginei Elisabeta I-a, care l-a copleşit cu daruri. A organizat mai multe expediţii în America, dar şi-a atras ura lui Iacob I-ul, care l-a condamnat la decapitare. I se atribuie introducerea, în Anglia, a cartofului şi a tutunului. (n.t.)

o putere aliată dar nesupusă. Dar fondul era ceva cu mult mai mult decît forma.

Într-adevăr, acele popoare aliate nu mai păstrau decît o vagă urmă a naționalității lor. Din palatul său, rezidentul englez dicta hotărîri care erau legi... iar rajahul le executa.

Sir Franck Zephyr a fost și el un rezident ca oricare altul. A sporit influența pe care Anglia o avea asupra acelui ținut bogat și minunat al Nepalului care, în mijlocul ruinei generale a Indiei, și-a păstrat opulența. A domnit în mod pașnic, și nu vom relata decît o singură particularitate a misiunii sale.

În timp ce se afla în Katmandu, capitala sa, a primit sarcina de a lua, la granița Pundjab-ului, acel soare strălucitor, talisman inviolabil al religiei Sikhs-ilor, acel minunat *purtător de foc* care, actualmente, este cea mai de nepreţuit bijuterie a coroanei Angliei : *Koh-i-noor*-ul.

În urma morții lui Rundjet-Sing, ultimul rajah din Lahore, nu se știe decît că un oarecare sergent englez s-a *aplecat* și a luat *Koh-i-noor*-ul din tezaurul prințului defunct. Cel puțin, aceasta este una dintre versiuni, căci există multe altele.

Potrivit uneia dintre aceste versiuni, mai puțin demnă de crezare decît prima, dar mult mai romanțioasă, se pare că un marinar englez ce făcea o excursie în Lahore, observînd că ochiul drept al statuii zeului Shiva[1] strălucea într-un fel neobișnuit, s-a convertit la religia Sikhs-ilor, de dragul acelui ochi ; mai tîrziu, devenit preot al divini-

---

[1] *Shiva (Șiva sau Çiva)* : Zeu al vechilor locuitori ai Indiei, care, împreună cu Brahma și Vishnu, alcătuiau o trinitate divină. Era considerat ca fiind un zeu reproducător, așa cum Brahma era creator, iar Vishnu conservator. I se atribuie 1008 nume și epitete, printre care : Vibhava (Strălucitorul) ; Deva-natha (Ziditorul Lumii) ; Hara (Distrugătorul), Jivitantaka (Cel care curmă Viața) ; Mrida (Milostivul) ; Bhasmacuddhi-kara (Cel care purifică prin Scrum) ; Tri-locana (Cel cu trei Ochi) : al treilea, în frunte, este ochiul arzător cu ajutorul căruia, potrivit mitului, l-a pedepsit pe un alt zeu — Kāma — care, în vreme ce Shiva practica asceza, a încercat să-i insufle dorința iubirii cu zeița Parvati. (n.t.)

tății, a fugit, într-o bună zi, luînd în sacul său faimosul ochi, adică chiar *Koh-i-noor*-ul.

Oricum ar fi fost luat acel diamant, este clar că a fost obținut cu o cheltuială mică... În India, vesela Anglie n-a cunoscut niciodată alte moduri de a strînge avuții.

Koh-i-noor-ul sau *Pundjab*-ul, așezat într-o cutie din lemn de santal, a fost predat în mîinile rezidentului Franck Zephyr. Acesta a străbătut Delhi, escortat de o armată de elefanți, și a purtat prețioasa comoară pînă la malurile Gangelui. Acolo, delegații Companiei au deschis cutia de santal, au verificat identitatea diamantului — care, la acea vreme, era brut și nu fusese încă tăiat. Apoi Franck, fiind descărcat de orice răspundere printr-o recipisă, se înapoie liniștit la reședința sa.

Dar, pe tot lungul drumului, o poveste ciudată îi însoțea trecerea și, din gură în gură, îi ajunse pînă la urechi.

Se spunea... — și Franck nu se mai putea împiedica să n-audă — că acea cutie de santal, transportată cu atîta pompă de către el, nu conținea în realitate decît una dintre acele pietricele din Brazilia, pe care călătorii portughezi încearcă să le vîndă în India. Zeul religiei Sindhi, Lucifer, talismanul puternicei asociații a Sikhsilor, în fine adevăratul Pundjab, cu siguranță l-ar fi trăznit pe loc pe ticălosul de englez care și-ar fi permis să facă sacrilegiul de a pune mîna pe el.

Adevărul este că strălucitorul *Koh-i-noor*, acel munte de lumini, avea să rămînă ascuns pentru totdeauna în vreo peșteră, sub paza fachirului sanctificat prin optzeci de ani de penitență și de macerări.

Englezii — hoți prădați — nu luaseră din capitala provinciei Lahore decît o banală bucată de silex.

În acea epocă, trecuseră deja zece ani de cînd sir Franck Zephyr își exercita autoritatea în Katmandu și asupra întregului Nepal.

În acele țări, se trăiește dublu, pentru a ajunge mai repede să dormi somnul sațietății... Sir Franck dormea deja... Pentru a-l scoate din apatie, i-ar fi trebuit ceva mult mai important decît acea poveste brodată pe inte-

rese. Delegații primiseră din miinile sale cutia sigilată, ale căror peceți le constataseră a fi intacte. Poseda o recipisă. Restul, puțin il interesa.

Acel zvon, fie că era sau nu fondat, n-ar fi lăsat desigur nici o urmă în mintea sa care evita cu bună știință orice efort, așa amorțită cum era de soarele Indiei, dacă, la puțină vreme după aceea, curierul din Bombay nu i-ar fi adus vestea înlocuirii sale.

Un astfel de mod de a acționa nu făcea parte din obiceiurile Consiliului Superior al Companiei, care întotdeauna își trata funcționarii cu o considerație foate asemănătoare cu respectul.

Fără să vrea, sir Franck făcu o legătură între acea destituire, cu adevărat bruscă, și zvonul ciudat care circula acum din Benares pînă la izvoarele Gangelui. Nu protestă cituși de puțin ; își strînse bagajele și plecă la Calcutta.

Sir Franck nici măcar nu se informă despre numele succesorului său, atît de rece il lăsa dizgrația de care avea parte.

La Calcutta, chiar în seara sosirii sale, un membru al Consiliului Superior îi ceru o întrevedere.

Nevăzînd nici un obstacol la asta, sir Franck acordă întrevederea solicitată ; dar membrul din Consiliul Superior nu veni singur : escortat de o sută de cypai[1].

Sir Franck fu foarte nemulțumit. Întrevederea se preschimba în vizită la domiciliu. În timp ce cypaii îl păzeau pe fostul rezident, o hoardă de agenți ai Companiei spărgeau cuferele și efectuau o cercetare amănunțită a bagajelor sale.

Rezultatul acestor căutări a fost cu totul în favoarea lui Franck Zephyr. Rezidase doi ani în Nepal și se întorcea de acolo doar cu douăsprezece milioane. De la cu-

---

[1] *Cypai* (cuvînt portughez, împrumutat din persană : *cipahi*) : soldat autohton al Companiei, apoi al armatei engleze din India. (n.t.)

cerirea Indiei, nici un proconsul englez nu dăduse vreodată dovadă de atîta moderație.

Membrul Consiliului Superior fu nevoit să-și ceară scuze. Dar, după cum am spus, sir Franck era foarte nemulțumit. Îl provocă la duel pe reprezentantul Consiliului și intentă un proces Companiei.

Membrul Consiliului se alese cu fruntea găurită de un glonte, drept între sprîncene.

Compania fu condamnată la plata unor despăgubiri care nu au fost mai mici de șase-șapte mii de rupii și pe care Franck Zephyr le-a lăsat spitalelor din India și servitorilor săi.

Apoi, Franck s-a îmbarcat pentru Anglia. Prin aceasta a greșit.

Duelul și procesul său, din care ieșise la fel de victorios, făcuseră să se vorbească iar despre persoana lui.

La Calcutta se vorbea foarte mult despre el și se readuceau cu plăcere în actualitate isprăvile sale din tinerețe.

Înainte de a deveni un bărbat important și apatic, sir Franck avusese, într-adevăr, o carieră de aventurier teribilă. Vînătorile sale de tigri erau adevărate epopei... În cursul partidelor de vînătoare sau al călătoriilor de explorare, străbătuse ținuturile din nord, pe care Calcutta și Bombay-ul nu le cunoștea decît din auzite.

Nimeni n-ar fi putut povesti de la un capăt la altul romanul aventurilor sale, căci Franck Zephyr călătorise deseori singur, angajînd și eliberînd servitori la întîmplare, din triburile indiene.

Cei care pretindeau că sînt cel mai bine informați spuneau că, pe vremea cînd fusese numit rezident în Nepal, adusese la sediul Companiei, dintr-o călătorie pe care o făcuse, o fetiță de cinci ani, frumoasă ca lumina soarelui și a cărei mamă nu era cunoscută de nimeni.

Pe atunci, sir Franck era un tînăr focos... Avea un prea-plin de elan și energia lui nebună nu se epuizase în viața de lupte titanice împotriva leilor și tigrilor din junglă.

Şi totuşi, cu începere din acea epocă, de numele lui Franck Zephyr nu putu fi legată nici o poveste de dragoste.

Aşa frumos cum era, precedat de reputaţia sa de cavaler rătăcitor şi ocupînd, încă din tinereţe, un post de primă mînă, sir Franck, asupra căruia se aţinteau o sumedenie de ochi frumoşi, rămînea în mod voit indiferent.

Ca urmare, curiozitatea creată în jurul său deveni o adevărată febră; femeile, jignite, se transformau în ecoul unor nenumărate bîrfe... îi scotociră viaţa.

Dar, în faţa cuirasei de nepăsare, în spatele căreia se adăpostea sir Franck, tenacitatea femeilor, ca şi răbdarea bărbaţilor, slăbiră.

Cu toate acestea, printre frumoasele doamne se născu şi căpătă crezare o poveste vagă:

Într-un loc ce nu putea fi numit cu precizie, departe, foarte departe, dincolo de Kandahar şi de Kabul, către ultimele lanţuri ale munţilor Suleiman, se spunea că ar fi existat o familie de brahmani care trăia în cea mai deplină singurătate.

Erau un întreg trib şi, deoarece membrii săi adoptaseră schisma Sikhs-lor, ei exercitau, în acelaşi timp cu pontificatul, profesiunea armelor, în mod asemănător cu casta războinicilor Rajputi.

Se mai spunea că sir Franck, pornit într-una din acele excursii ale sale, primise ospitalitatea şefului familiei.

Acel patriarh avea mai multe fiice care — potrivit moravurilor uşoare ale ţinutului — l-au înconjurat toate pe străin.

Dar Nowla, cea mai mică fiică a brahmanului, a fost singura care a tras privirile lui Franck. Era una dintre acele strălucitoare fete din nordul Asiei, ale căror farmece nu pot fi redate nici prin vorbă, nici prin scris.

Prin drept din naştere, era preoteasă şi trăia în pagoda neagră consacrată cultului lui Shiva, zeul răului.

Preotesele din India, pe care le cunoaştem sub denumirea de baiadere şi care, în realitate, poartă titlul de

devadasi, nu sînt deloc nişte vestale, dimpotrivă. Pagoda este un lăcaş al plăcerilor.

Dacă brahmanii nu cunosc deloc istoria grecilor, în schimb au inventat, ei singuri, Cytera [1].

Dar tinerele fete consacrate cultului se supun legii comune tuturor membrilor castei brahmane : ele trebuie să evite cu grijă apropierea oricărui membru al vreunei alte caste şi, cu atît mai mult, contactele cu un străin necredincios.

Franck se îndrăgosti nebuneşte de Nowla şi, în curînd, aceasta fu nevoită să se ascundă în munţi spre a da naştere copilului său.

Era chiar acea copilă, de o frumuseţe atît de remarcabilă, pe care rezidentul o adusese cu el din Nepal...

Ajunsă în acest punct, povestea se încurca şi dădea naştere mai multor versiuni, care mai de care mai minunate. Cea mai acreditată avea ca deznodămînt un fel de luptă între giganţi.

Se întîmpla în mijlocul junglei, în chiar interiorul cumplitului cerc pe care vînătorii hinduşi îl trasează în jurul tigrului furios.

Fiii patriarhului îl postaseră pe Franck între rîndurile lor strînse şi familia numeroasă a tigrilor, care nu aveau unde se retrage, fiind opriţi de un torent de netrecut.

Franck îşi făcuse obiceiul de a merge mereu singur, la cincizeci de paşi înaintea grupului de vînători. Nu era el omul care să se sperie de o situaţie primejdioasă. Aşa încît atacă un tigru regal de mărime uriaşă, care făcea salturi în ierburile înalte, încercînd zadarnic să găsească o ieşire. De obicei, cînd i se lăsa astfel cinstea de a porni lupta, tinerii brahmani alergau în ajutorul său şi, deseori, fusese nevoit să-i alunge prin gesturi şi prin vorbe pentru a rămîne — aşa cum dorea — singur în faţa sălbaticului său adversar, în condiţiile eroice ale duelului început.

[1] *Cytera* sau *Cerigo* : insulă grecească din marea Egee, unde există un templu al Afroditei, zeiţa dragostei. (n.t.)

Dar, de data aceasta, nimeni din tribul hindus nu făcu vreo mişcare. Dublul şir de brahmani rămase nemişcat şi mut ca un zid.

Şi totuşi, gheara tigrului sfîşiase adînc pulpa calului oaspetelui lor. Sărmanul animal se prăbuşise. Tigrul regal făcea acum salturi între adoratorii lui Shiva şi Franck, care căzuse la pămînt.

Ceilalţi tigri, mai puţin întreprinzători, dar poate mai flămînzi, îşi părăseau locul în care se aciuiseră, mergînd în zigzag, şerpuit, tîrîndu-se prin ierburile înalte către acea pradă, atît de uşoară.

În spatele rîndurilor de vînători, Nowla şi tovarăşele sale stăteau culcate pe spinările unor elefanţi. Nowla o ţinea în braţe pe fiica sa Miriam, pe care o prezenta ca pe o copilă de la pagodă. De sus, de pe elefanţi, privirea femeilor îmbrăţişa întreaga scenă.

Nowla se ridică în picioare, cu braţele întinse, şi strigă :

— Ajutor, fraţii mei, oaspetele nostru va muri !

Cercul tinerilor brahmani rămase nemişcat şi tăcut.

Patriarhul, stînd pe cel mai mare elefant, îşi încrucişă braţele pe piept şi şuieră printre buze :

— Cîte nopţi au trecut de cînd Shiva cere sîngele unui om ?

Frumoasa Nowla se prăbuşi, palidă ca o moartă, pe pernele lecticei sale. Îşi strînse la piept copilul, în timp ce un torent de lacrimi arzătoare îi şiroia pe obraji. Faptul că secretul îi fusese ghicit, însemna condamnarea lui Franck.

În acea clipă, tigrul regal, întorcîndu-se, făcu un salt formidabil, ajungînd la tînăr. Brahmanii scoaseră un strigăt.

Probabil că Franck îşi văzuse duşmanul venind ; se ridicase în genunchi şi, în vreme ce fiara era încă în aer, un pocnet de carabină se pierdu în imensitatea junglei şi tigrul, ucis în timpul saltului, zgîria cu ghearele pămîntul, agonizînd, la nici doi metri de inamicul său.

Dar acum se avînta întreaga trupă a felinelor. Franck își apucă sulița și se retrase de-a-ndăratelea.

— E rîndul vostru, copii ! strigă întorcîndu-se către fiii patriarhului ; aceștia sînt tigri de duzină.

Nu se auzi nici un răspuns. Decît că, în tăcerea adîncă, i se păru că aude un geamăt de femeie.

Era glasul Nowlei. Cum ar fi putut să se înșele !

Abia atunci observă — lucru ciudat — că tovarășii săi de vînătoare îndreptau către el vîrfurile sulițelor și ale săgeților lor.

— Slujnica zeilor care s-a murdărit prin atingerea cu un creștin — rosti glasul șuierător al bătrînului patriarh, care stătea în picioare pe elefantul său — să cadă în străfundurile castei blestemate ; împreună cu ea, tatăl și mama sa... și, odată cu ea, frații și surorile sale !

Surorile Nowlei se îndepărtară de ea cu scîrbă.

Cîteva săgeți străbătură, vibrînd, aerul, și eșarfa lui Franck deveni purpurie.

Tigrii erau foarte aproape.

Bătrînul brahman întinse mîinile deasupra capetelor copiilor săi și vocea sa ascuțită mai grăi :

— Cel care este mușcat de șarpele Nelye se vindecă zdrobind pe mușcătură capul reptilei... Copii, îndepliniți voia lui Shiva !

Franck se afla în mijlocul norului de praf ridicat de alergarea dezordonată a fiarelor. Mai multe săgeți despicară aerul, în vreme ce cîteva împușcături răsunau surd în cîmpia lipsită de ecou.

Însuși bătrînul patriarh, ducînd la umăr carabina lui neîntinată, o descărcă strigînd numele celor trei zei ai săi.

Numai sîngele creștinului, spălînd murdăria, ar fi putut înapoia familiei de brahmani rangul pe care-l pierduse.

Între cele două atacuri furioase — atacul tigrilor și cel al brahmanilor — Franck Zephyr rămase timp de o clipă uimit. Dar nu avea răgazul de a se mira îndelung.

Prin norul de praf, se auzi o șoaptă confuză, apoi niște răgete sinistre. Mai apoi, după ce norul se întredeschise, trei tigri răniți și înnebuniți se avîntară către zidul uman care le închidea calea.

În spatele lor, venea creștinul șiroind de sînge.

Cei trei tigri făcură o breșă în cercul brahmanilor înspăimîntați.

De patru ori se ridică sulița lui Franck și patru dintre fii patriarhului se prăbușiră.

Tribul era în derută, dar cei mai mulți dintre tigri înaintau repede, cu sărituri inegale.

Nowla i-o întinse pe mica Miriam lui Franck, care o luă.

— Jură-mi pe dumnezeul tău, îl imploră, că nu vei abandona copila care nu mai are mamă.

Cuprins de panica generală, elefantul care o purta își ridică cu disperare trompa și o luă la goană cu pași mari.

Cîteva minute după aceea, tigrii dispăruseră, fugind prin breșa pe care o deschiseseră.

Fiii patriarhului, revenindu-și după primele clipe de groază, reînchideau cercul și se apropiau de Franck. Calul acestuia murise, iar el nu mai avea decît un braț cu care se putea apăra, căci cu celălalt își ținea copila la piept.

Tigrii nu mai erau; dar primejdia pentru Franck, departe de a se micșora, creștea cu fiecare minut ce trecea, deoarece brahmanii, în număr mare, strîngeau cercul în jurul lui, împingîndu-l spre torentul pe care nici chiar fiarele nu-l putuseră străbate. Era acolo un hău lung, săpat vertical în stîncă și pe fundul căruia o apă învolburată spumega cu zgomot... Cu siguranță, nu putea însemna decît moartea.

Lumina zilei scădea. Franck Zephyr trebui să țină piept dușmanilor săi pînă la căderea nopții. Abia atunci căpătă un răgaz. Fiii patriarhului, neputînd să-l urmărească în întuneric, își instalară o tabără în jurul lui, convinși că în zori îl vor regăsi exact în același loc.

În timpul nopții, un puternic uragan a smuls corturile Sikhs-ilor implacabili și, în vreme ce vîntul se învîrtejea urlînd în văgăuna lui Shiva, cea săpată în piatră, torentele de apă îi acopereau pe asediatori.

În cele din urmă se făcu ziuă.

Franck nu mai era acolo !

Fiii patriarhului se aplecară, nerăbdători, peste marginea abisului ; era ultima lor speranță. Dar abisul insondabil își păstră secretul : nu reușiră să vadă decît o spumă albicioasă și plină de vîrtejuri.

— Am strivit șarpele pe rană ! afirmă bătrînul brahman.

Cu toate acestea, fiindcă nu au fost în stare să arate cadavrul creștinului, celelalte triburi montane se îndepărtară de ei, iar neamul lor constitui obiectul oprobriului general.

În cursul luptei, Nowla dispăruse și ea...

Cel mai tînăr fiu al patriarhului își tăie barba și părăsi muntele, jurînd că, dacă creștinul era în viață, îi va aduce capul pentru a spăla rușinea ce le acoperea numele...

IV

Alderman-ul Adrian

Acesta era romanul inedit care, vreme îndelungată, fermecase trîndăvia frumoaselor doamne din Bengal, din Golkonda şi din Mysore.

Cît adevăr se afla la baza acestei poveşti ? Nu ne vom hazarda să spunem nimic.

Putem afirma doar că romanul a avut o urmare, a cărei primă parte s-a petrecut în văzul şi cu ştirea întregii populaţiei a Nepalului şi al cărei deznodămînt cumplit a avut darul de a captiva atenţia Londrei timp de o lună, iar pe cea a Europei, timp de cîteva zile.

Trecuse aproape un an de cînd sir Franck Zephyr ocupa palatul rezidenţial din Katmandu.

Noi, cei din Europa, nici nu ne putem închipui ce magnific mod de viaţă aveau, în acele vremuri, în India, reprezentanţii puterii engleze. Erau slujiţi de armate de sclavi... Tot ce s-a povestit despre luxul vechilor suverani ai Franţei, li se putea aplica şi lor. Ludovic al XIV-lea, cel mai fastuos dintre regii francezi, ar fi fost uimit de splendorile din palatele lor şi de pompa luxoasă ce se desfăşura în jurul lor.

Într-o seară, armata aceea de sclavi, care vegheau în peristilul[1] palatului, văzură apropiindu-se o femeie tînără, palidă şi slăbită, care se lăsă să cadă pe trepte, plîngînd.

Încercă să vorbească, dar hohotele îi tăiau glasul. Pe terasă, sub un baldachin strălucitor de pietre scumpe, micuţa Miriam dormea într-un leagăn de argint masiv şi, în picioare în jurul ei, un roi de femei stăteau în adoraţia somnului ei.

— Miriam ! Miriam ! strigă femeia.

Copilul se trezi şi şopti :

— Aud în vis vocea mamei mele.

— Miriam ! Miriam ! repetă sărmana femeie.

Atunci copila sări jos din leagăn şi alergă pînă la balustradă, răspunzînd :

— Mamă !... O, mamă !...

Uşile palatului se deschiseră pentru biata femeie pe care micuţa Miriam o numea mamă. Căpătă un apartament somptuos, chiar în cadrul reşedinţei. Sir Franck Zephyr pronunţă un cuvînt şi toţi oamenii casei sale, ca şi mulţimea de sclavi se prosternară la picioarele străinei.

De multă vreme nu mai fusese Franck văzut zîmbind ; de mult nu fusese văzut vesel. Îşi regăsi zîmbetul şi fu fericit... timp de o săptămînă întreagă.

Nimeni nu ştia de unde venise acea femeie misterioasă... A doua zi după ce ea se prezentase la porţile palatului, în oraşul Katmandu a sosit unul din acei hinduşi declasaţi, care fac comerţ în întreaga Asie şi care-şi dau numele de baniani. Individul părea a fi destul de sărac.

Deşi pe chip îi erau întipărite semnele caracteristice rasei din nordul Indiei, el le răspundea curioşilor cum că era originar din Ceylon şi că în vene îi curgea sînge englezesc. Numele sub care se prezenta era Sauton.

Timp de opt zile fu văzut ocupîndu-se, în aparenţă, cu tranzacţii pe care punga sa uşoară le făcea dificile.

[1] *Peristil* (arh.) : galerie cu coloane, în jurul unei clădiri. (n.t.)

Seara, cei cu care negociase îi pierdeau urma și cîteva bănuieli nu întîrziară să-și facă apariția.

Se spunea că, odată cu lăsarea întunericului, Sauton se deda unui soi de treburi dubioase, al căror scop nu era comerțul...

Se înconjura de toți băștinașii decăzuți din Katmandu și din împrejurimi...

Poliția care avea în pază reședința intră în alertă și era pe cale să ia împotriva lui unele măsuri eficace, cînd, într-o noapte, palatul rezidentului a fost incendiat, arzînd pînă la temelii.

În timpul incendiului, mai multe focuri de armă au fost trase asupra lui sir Franck, dar fără a-l atinge.

I s-a relatat rezidentului că tînăra femeie pe care Miriam o numea mamă fusese văzută, în timpul catastrofei, zăcînd pe jos, cu fața pe dalele de marmură ce alcătuiau pardoseala unei curți interioare, și că în spate avea înfipt un lung pumnal mahrat.

Nici o altă informație nu a confirmat acest raport, căci corpul nefericitei nu a fost regăsit.

Cît despre Miriam, aceasta dispăruse la rîndul său.

Puternic impresionat la aflarea dublei dispariții, sir Franck căzu pradă unei cumplite mînii. Nu vorbea de nimic mai puțin decît de a trece prin foc și sabie întregul Nepal dacă nu erau arestați presupușii asasini ai Nowlei și răpitorii mamei și fiicei.

Dar, oricît a fost scotocit tot ținutul, nu s-a descoperit nimic.

În noaptea catastrofei, banianul Sauton își luase tălpășița.

Aceea a fost epoca începînd cu care sir Franck Zephyr păru să-și piardă vlaga tinereții. Se închise într-o singurătate completă. În acel refugiu solitar află, pe rînd, moartea fratelui său Rowland, soldatul, și pe cea a surorii sale, Nancy.

Își iubise mult fratele ; o iubise din toată inima pe frumoasa și blînda Nancy, care-i semăna la chip și la bunătate.

Este drept că mai avea un frate, pe alderman-ul Adrian, dar pe acesta nu-l cunoștea, căci fusese despărțit de el încă din copilărie ; și apoi, veselul comerciant din City avea altceva de făcut decît să trimită vești familiei sale.

Acel demn negustor nu uitase totuși că avea un frate în India. Nu putea ignora situația deosebit de suspusă a lui Franck. Ba chiar se lăuda cu ea, în fața celor cu care întreținea legături.

În ciuda celor cincizeci de ani ai săi, alderman-ul cel gras și cumsecade nu voia să țină seama de ei și era într-o condiție fizică minunată.

Cînd se gîndea la fratele său, rezidentul, gîndurile îi căpătau o culoare trandafirie. Excelentul Adrian vedea în Franck ceea ce noi numim : „un unchi din America" !

Alderman-ul Adrian Zephyr era bogat : nu poți fi magistrat în City-ul Londrei, decît cu această condiție. Era foarte bogat și creditul său era atît de bun, încît putea sfida, cu solidaritate, zidurile catedralei Saint-Paul.

Dar City-ul — centrul comercial și de afaceri din Londra — vede adesea ruinîndu-se negustori de stridii sau de bumbac, ale căror încasări imense păreau să promită o durată egală cu cea a piramidelor egiptene. Parcă poți să știi ce va aduce viitorul ?

Poate că alderman-ul Adrian se ruinase pentru nepotul și pentru nepoata sa, bietul om.

Exista în Lincoln's Inn Fields un avocat bătrîn care afirma — limbă bîrfitoare ! — că alderman-ul Zephyr nu prezentase nici o situație financiară, nici tînărului Dick Crankle, nici drăguței domnișoare Mary. Și se pare că ambii tineri ar fi avut de încasat sume destul de frumoase.

Este adevărat că respectivul avocat bătrîn făcea parte din partidul lui John Steeble, care pierduse în ultimele alegeri municipale, la care concurase împotriva lui Adrian.

Într-o seară, demnul alderman primi o scrisoare timbrată din Calcutta. O deschise și iată ce citi :

Dragul meu frate,

Mă voi îmbarca mîine pe vasul „Creolian", al Companiei. Dacă ești de acord, voi veni să stau la tine și, dacă accepți, voi depune în casa ta, spre păstrare, rezultatul economiilor mele.

Mă simt tare bătrîn, dragă frate, și foarte trist și slăbit. Mă rog lui Dumnezeu ca sănătatea ta să fie mai bună.

Te rog să le spui, lui Dick și lui Mary, că le va sosi un tată.

Cu drag,

Al tău frate,
Franck Zephyr

Era prima scrisoare pe care alderman-ul o primea de la „unchiul din America". Franck nu scria niciodată, doar cîndva, maiorului Rowland sau doamnei Nancy Crankle. De cînd aceștia muriseră, rezidentul nu scrisese decît o singură dată... o scrisoare colectivă adresată lui Dick și lui Mary.

Alderman-ul puse misiva lîngă el, pe birou.

— Un tată !... mormăi. Asta este foarte bine... Dar eu ?

Luă o scobitoare și o răsuci între degete, cu o vădită enervare. Se pare că acea scrisoare nu-i plăcea chiar în întregime.

— Vorbe și iar vorbe !... își zise iar. Astea sînt doar vorbe și fraze. Partea importantă sînt economiile.

Aruncă scobitoarea și luă din nou scrisoarea.

— Bătrîn ? șopti. Trist ?... slăbit ? Ce farsor !... Astea chiar că sînt vorbe goale !... Și totuși, cinstit vorbind, desigur că climatul Nepalului face ca anii de viață să conteze dublu... Franck are treizeci și șase de ani : asta revine la șaptezeci și doi !

Se ridică și-și dădu un pumn zdravăn în piept. Apoi se răsuci greoi pe călcîie și, apreciind că este suplu, se felicită singur :

— Eu nu am decît cincizeci, exclamă voios, și sînt la fel de verde ca un june prim !

Trase de cordonul soneriei.

— Te rog să-i spui nepotului meu Dick și domnișoarei Mary, nepoata mea, să vină amîndoi la mine, porunci valetului care se prezentase.

Își cercetă cu privirea biroul, împături scrisoarea lui Franck și o vîrî grăbit în buzunar.

Dick și Mary sosiră deodată.

— Așa ! se bucură alderman-ul, am primit o scrisoare de la fratele meu, rezidentul...

— De la iubitul nostru unchi Franck ? întrebară, la unison, cei doi tineri.

— Ha ! ha ! rîse forțat alderman-ul, ați ghicit bine ! ...Se pare că bietul băiat se află într-o stare destul de jalnică... Pînă acum nu-mi dăduse nici un semn de viață... dar dacă are nevoie de îngrijirile mele, poate chiar de casa mea... ne cunoaștem îndatoririle, slavă Domnului !...

Dick și Mary se priviră, fără a-și ascunde mirarea.

— Un lucru destul de ciudat, continuă Adrian, pe un ton nepăsător, este că Franck nu-mi spune nimic în legătură cu voi.

Îi cerceta cu coada ochiului, pe ascuns.

Tinerii schimbară din nou o privire.

„— Ce crezi despre asta ?" părea să spună ochiul întrebător al lui Dick.

„— Unchiul nostru Adrian nu ne spune totul, căci Franck ne iubește, sînt convinsă", răspunse ochiul limpede și strălucitor al lui Mary.

— Dar fiți liniștiți, copii, adăugă repede alderman-ul, cu toată bonomia englezului vesel. Atîta vreme cît bătrînul Adrian Zephyr va fi aici — și încă nu se gîndește

să se grăbească să-şi dea demisia —, jur că micul meu Dick şi micuţa mea Mary nu vor avea nevoie de nimeni altul !

Pronunţînd cu căldură aceste ultime cuvinte, demnul bărbat avea în colţul pleoapei o lacrimă — perlă amară şi vicleană care de multă vreme aştepta în glandele sale lacrimale acest prilej.

V

Caseta din lemn de santal

Nava Companiei Indiilor, numită *Creolian*, care-l purta la bord pe ex-rezidentul din Nepal, sir Franck Zephyr, transporta tocmai faimoasa casetă din lemn de santal ce conținea minunatul *Pundjab*.

Compania Indiilor trimitea la Londra acel splendid diamant, spre a-l depune la picioarele reginei Victoria. *Koh-i-noor*-ul era evaluat de către Companie la meschina sumă de două milioane de lire sterline, adică cincizeci de milioane de franci.

Dar, oricît de fabulos ar părea acest preț, el era mult inferior prețului pe care budiștii schismatici din comunitatea Sikhs-ilor îl atribuiau ochiului strălucitor al lui Shiva. Pentru ei, acel diamant era un zeu sau, mai bine spus, o emanație directă și sfîntă a zeilor. Era un talisman, un *palladium* ![1]

Aplecîndu-se pentu a lua bijuteria venerată, sergentul cuceritor sau marinarul renegat adusese doliul în sufletul a șapte sau opt milioane de oameni.

Vasul *Creolian* își întinse pînzele la istmul oriental care închide gurile de vărsare ale Gangelui. Cînd fu vă-

[1] *Palladium* : a) (ist.) = paladiu, statuie de lemn a zeiței grecești Palas-Atena ; b) (fig.) = garanție, chezășie, pavăză. (n.t.)

zut despicînd valurile azurii și calme ale golfului Bengal, strigăte puternice izbucniră pe țărmuri. Se aflau acolo mii de hinduși care, prosternați pe nisip, își izbeau fruntea de pămînt, rugîndu-se, plîngînd, frîngîndu-și mîinile ca niște blestemați și cerîndu-le celor trei zei să dea un semn răsunător al mîniei lor.

Puțin cîte puțin, coca neagră a navei se pierdu din privirile indienilor înșiruiți pe coastă, apoi nu se mai văzură gabierele și, în urmă, nici catargele pentru fanioane... arboretul rîndunicii mai sclipi o clipă în soare asemeni aripilor albe ale unui pescăruș și, în fine, ultimul punct care indica locul în care se afla corabia se topi între linia albastră a oceanului și cea, tot albastră, a cerului.

Pe marea de azur nu se mai zărea nimic.

Atunci, în loc de a-și acuza zeii și de a huli, așa cum cu siguranță ar fi făcut niște creștini cu un prilej asemănător, toți indienii se ridicară într-un elan de bucurie general.

Faptul că mînia cerească nu-l înghițise pe *Creolian*, însemna că nava *Creolian* nu lua cu sine, în pîntecele său, acel tezaur de temut care i-ar fi adus pieirea. Nu se putea ca zeii să fi lăsat să plece semnul lor de glorie, în mîinile străinilor. Era clar, deci : *Koh-i-noor*-ul rămăsese pe țărmul indian.

Unde ? Nimeni nu știa, dar mulți fură acei yogini care-și luară un aer misterios pentru a da de înțeles că locul în care era ascuns talismanul sacru nu va rămîne pentru totdeauna necunoscut.

Proba fusese hotărîtoare : *palladium*-ul le rămăsese indienilor.

Această veste fericită parcurse cu iuțeala fulgerului imensul teritoriu asiatic, răspîndindu-se din Birmania pînă în Kabul, din Tibet pînă la frontiera de la capul Comorin.

Un fapt ciudat este că, atunci cînd Consiliul Superior al Companiei s-a întrunit cîteva zile mai tîrziu la fortul William, puternicul strigăt de bucurie scos de hinduși a avut un fel de ecou.

Cum iau naştere astfel de gînduri ? Nu se ştie. Fapt este că, la acea întrunire, după ce membrii Consiliului epuizaseră problemele curente, începură să discute despre tot felul de lucruri. Vorbiră mai întîi despre destituirea lui Franck Zephyr ; de aici, ajunseră în mod firesc să-şi povestească despre vizita făcută la domiciliul ex-rezidentului, despre duelul acestuia, despre procesul său atît de păgubitor pentru Companie şi, în fine, despre plecarea sa. Vorbiră despre zvonurile — de mult încetăţenite în India septentrională —, şi îndoielile care existau deja în momentul vizitei la domiciliul lui sir Franck îşi găsiră o nouă întărire.

S-a născut atunci un fel de primă bănuială, un fel de instinct, încă neclar, în legătură cu o farsă imensă, o înşelătorie extraordinară...

Printr-o ciudată întîmplare, în aceeaşi zi şi la aceeaşi oră, la bordul navei *Creolian* se petrecea ceva asemănător.

Cînd vasul ajunsese în ape adînci, membrul Consiliului Superior care primise sarcina de a însoţi *Koh-i-noor*-ul denumit de acum înainte *LUCIFER* (purtătorul de lumină), crezu că poate îndrăzni să ceară lui sir Franck Zephyr o întrevedere.

A fost, de altfel, unicul prilej cu care cei doi gentlemeni au luat contact în timpul călătoriei.

Membrul Consiliului Superior îi ţinu ex-rezidentului un discurs destul de lung, care ar putea fi rezumat astfel :

«Furtul *Koh-i-noor*-ului ar fi un furt inutil, deoarece un asemenea diamant n-ar găsi cumpărător pe toată suprafaţa globului terestru.»

Din acest discurs, căruia Franck Zephyr nu i-a acordat decît prea puţină atenţie, el trase — în mod firesc — concluzia că cineva furase *Koh-i-noor*-ul.

— Senioria Voastră, răspunse sir Franck cu un minunat calm, îmi va permite, sper, să întreb ce se află în micuţa casetă de santal ?

Consilierul, nehotărît, îl privi fix, apoi se bîlbîi :

— Doamne !... *Koh-i-noor*-ul !...

Expresia lui tulburată părea de fapt a spune :

„Sir Franck, poate că sînteţi în măsură să mă informaţi în această privinţă..."

Dar îşi reaminti la timp de soarta nefericită a colegului său însărcinat cu vizita domiciliară de la Calcutta, aşa că nu-şi mai exprimă gîndul. Şi bine a făcut.

Dar sir Franck nu se gîndea la nimic rău.

— De vreme ce diamantul se află în caseta sa, continuă pe un ton plin de siguranţă, nu înţeleg deloc sensul cuvintelor dumneavoastră, milord.

Şi, ridicîndu-se, adăugă, salutînd cu răceală :

— Dacă, dimpotrivă, *Koh-i-noor*-ul nu se află în casetă, ce veţi oferi Graţioasei noastre Suverane ?...

Apoi, în loc de a pleca după acest început de rămas bun pe care-l făcuse, se întoarse brusc în loc, încheind :

— ...Dar chiar aşa ! Aş fi destul de curios să ştiu ?

Complet zăpăcit, delegatul Consiliului Superior rămase fără glas.

Sir Franck continuă, pe un ton tot mai superior :

— Ca şi dumneavoastră astăzi, am fost şi eu, cîndva, însărcinat să transport caseta din lemn de santal... dar eu posed o recipisă !... Vă urez, milord, să obţineţi două...

V

Un frate iubitor

La sosirea navei *Creolian* în apele Tamisei, *Lucifer* era deja cunoscut, chiar celebru.

Desigur, fusese interesul Companiei Indiilor să facă zarvă mare în jurul darului destinat reginei. Se vorbea despre asta aproape la fel de mult în tavernele întunecoase din cartierul Turnului[1] și din cartierul Saint-Giles, cît în strălucitoarele saloane din cartierele vestice.

Un francez — un bijutier de mare clasă — fusese solicitat spre a tăia fațetele diamantului.

De asemenea, un inginer priceput primise sarcina de a construi o mașinărie specială, destinată să apere acea imensă valoare împotriva unor lăcomii îndrăznețe.

Rezultatul a fost un fel de febră nebună, pe lîngă care *golden fever* (sau goana după aur) nu a fost decît o copilărie. La deschiderea expoziției — *Universal Exhibition* — *Lucifer* devenise un fel de far al Angliei...

---

[1] *Turnul ~ (Londrei)* : ansamblu de clădiri construit pe malul stîng al Tamisei de către Wilhelm Cuceritorul. A fost folosit ca închisoare de stat pînă în 1820. Actualmente este arsenal și muzeu de arme. (n.t.)

Existau restaurante *Lucifer*, hoteluri, trăsuri, prăjituri, bretele, corsete, mantouri, coafuri, tabachere și lornioane *Lucifer*.

Și dacă marele telescop al observatorului din Londra ar fi descoperit, în acea epocă, vreo planetă nouă, în mod inevitabil ar fi fost botezată cu același nume.

Dacă plecarea navei *Creolian* fusese salutată la gurile de vărsare ale Gangelui de către două sute de mii de hinduși, două sute de mii de gură-cască englezi îi sărbătoriră sosirea.

În vreme ce toți acei *lightermen* (docheri) și *cockneys*[1] — gură cască se înghesuiau în port și de-a lungul malurilor Tamisei, matelotii indieni de pe *Creolian* făceau debarcarea în *Southwarck* și-și beau primul pahar de bere, mulțumindu-le celor trei zei că scăpaseră din primejdiile acelei cumplite călătorii.

Ca și frații lor pe care-i lăsaseră pe țărmul golfului Bengal, erau pe deplin convinși că talismanul credinței hinduse nu trecuse peste balustrada *Creolian*-ului : nava nu se afla pe fundul mării ; asta constituia pentru ei o dovadă de netăgăduit a fericirii lor.

Declarară cu mîndrie acest lucru, stîrnind astfel o mulțime de încăierări cu pumni în *spirit-shops* (cîrciumile) și *public-houses* (bodegile) din *Southwarck*.

Dar — după cum spun spiritele de elită — forța brută nu a putut niciodată să stăvilească progresul unei idei.

Ceea ce matelotii hinduși puneau în circulație era o idee, iar loviturile de pumn nu o împiedicară cîtuși de puțin să-și croiască drum.

În același timp, într-o altă lume, o idee de același fel, dacă nu chiar asemănătoare, lua naștere și căpăta amploare.

Sir Franck Zephyr fusese însărcinat să transporte diamantul trecînd prin Nepal și Barhut și, în urma acestei misiuni, sir Franck Zephyr fusese destituit...

[1] *Cockney* : locuitor al Londrei, în special al părții sale de est. (n.t.)

Ce se întîmplase cu „muntele de lumină" între frontierele provinciei Lahore și Bengal ?

Fusese oare preschimbat zeul într-o doică ? și acel misterios sir Franck — ducea el oare, într-un colț al cufferelor sale, *palladium*-ul Sikhs-ilor, ochiul zeului trăsnetelor, bijuteria fabuloasă care valora, ea singură, cît toate pietrele prețioase tezaurizate în Turn ?

Deoarece e lucru bine stabilit că Anglia este țara cea mai liberă din lume, nu vom folosi neplăcutul termen de „carantină" pentru a defini întîrzierea pe care a suferit-o debarcarea lui sir Franck Zephyr.

Într-adevăr, toți oamenii din echipajul navei *Creolian* au putut coborî pe pămînt încă din prima zi ; delegații Companiei au luat cu ei cutia din lemn de santal, dar ex-rezidentul — el singur — a fost rugat să aștepte cîteva ore pentru îndeplinirea anumitor formalități nu prea clare.

Își ținea deja portofelul sub braț. Îl puse din nou pe masa din cabina sa și se așeză iar, liniștit, pe scaun.

Tot adunîndu-se, cele cîteva ore cerute ajunseră să totalizeze două zile întregi.

Dînd dovadă de un dispreț superior, sir Franck nu rosti nici un cuvînt de protest, și păru chiar că nu ia în seamă acea situație.

Fu întrebat dacă dorea să primească vizita unor prieteni... Răspunse negativ.

În vreme ce fostul rezident din Nepal era oarecum prizonier pe vas, se prezentă la bord un bărbat între două vîrste, cu trupul deșirat și fața slabă, cu o privire pătrunzătoare, dar plină de blîndețe. Pe chipul acelui om era o ciudată expresie de naivitate, care nu excludea deloc inteligența, ba chiar dimpotrivă.

Mergea încolo și-ncoace, prin toată nava, fără ca nimeni să aibă ceva de zis.

Costumul său, în întregime negru, nu atrăgea deloc privirile și era foarte simplu, dar de o curățenie exemplară.

Cînd, în cele din urmă, i se permise lui sir Franck Zephyr să debarce, acel om cumsecade, atît de politicos și atît de curat îmbrăcat, a părăsit imediat vasul.

Sir Franck se lăsă condus în Poultry, la fratele său alderman-ul.

Omul în negru se urcă într-o trăsură și-i spuse coachman[1]-ului doar atît :

— *Poultry !*

Franck Zephyr intră în casa fratelui său. Bărbatul din trăsură coborî și el la poartă și se plimbă în lungul trotuarului.

Casa alderman-ului „Adrian Zephyr and Co." era de fapt o casă mare și solidă.

Cînd îi fu anunțată sosirea fratelui, alderman-ul se afla în biroul său. Se trezi cu o tresărire din puiul de somn pe care-l trăgea și se ridică drept, pe picioarele lui grase.

— Tocmai îl visam !... exclamă.

Și spunea adevărul, cinstitul Adrian : un vis frumos precedase realitatea. În acel vis, care-l lăsase zîmbitor, văzuse un soi de bolnav ce-și tîra picioarele sfrijite și al cărui cap gălbejit era cocoțat deasupra unei spinări cumplit de încovoiate. Muribundul acela i se adresase tușind și-i spusese : „Sînt tare bătrîn, foarte trist și foarte slăbit !..." Exact ca în scrisoarea cu timbru de Calcutta.

Și bunul Adrian recunoscuse în sinea lui, în timp ce-l îmbrățișa frățește pe acel spectru :

„Iată, într-adevăr, un voinic foarte avansat... cețurile Londrei îi vor veni de hac în mai puțin de o lună."

Încă foarte emoționat de aceste gînduri plăcute, întinse brațele, pentru a veni în ajutor bolnavului.

În fața lui se afla un bărbat — un bărbat înalt, a cărui ținută avea o eleganță foarte tinerească și pe fruntea căruia se ondula un păr bogat.

---

[1] *Coachman* (lb. engleză) = vizitiu. (n.t.)

Noul venit, care-l întrecea cu un cap pe alderman, avea, de fapt, un chip foarte palid, dar paloarea era dintre cele virile, care nu exclud ideea de forță.

„Nu-i ăsta fratele meu..." gîndi sărmanul alderman. Și, fiindcă celălalt înainta spre el, adăugă, în minte: „Nenorocitul ar rîde zdravăn de cît de prostește m-am înșelat."

— Te salut, frate, spuse în acea clipă necunoscutul.

Adrian Zephyr vru să răspundă; limba i se împletici în gîtlej. Se făcuse stacojiu, ca și cum două mîini nevăzute l-ar fi strîns de gît.

Visul, cît și calculele sale, îl păcăliseră cumplit. Nu numai că anii fratelui său nu contaseră cît dublul numărului lor, nu numai că climatul propice al Indiei nu-l făcuse septuagenar pe nababul de treizeci și șase de ani, dar — culmea — acea țară atît de rău calomniată îi trimitea înapoi un om mai tînăr decît vîrsta sa reală!

Cel care sosise era un *nepot* din America... nu un unchi!

Un moștenitor,în loc de o moștenire!

Nu putem spune cu precizie ce s-a petrecut atunci în mintea cinstitului englez dezamăgit. Își construise un frumos castel în Spania și, brusc, acesta îi fusese dărîmat. Mai mult ca sigur că s-a gîndit la răzbunare. Așa încît, în loc să ia mîna pe care i-o întindea Franck, îi sări de gît și-l strînse la piept:

— Iată-l, în sfîrșit!... exclamă într-un elan de bucurie foarte bine prefăcută. Pe toți sfinții! dacă mi-am revăzut fratele mai mic sănătos, în casa mea, nu-mi rămîne nimic de dorit pe acest pămînt!

Era, poate, cam exagerat. Nu oricine este un bun actor.

Rezidentul, obișnuit cu purtările din India, rămînea în aparență tot atît de rece pe cît de expansiv se arăta alderman-ul. Cu toate acestea îl îmbrățișă, la rîndul său, cu oarecare emoție. Îl privi pe acel om gras și congestionat, cu creștetul pleșuv, cu țeasta lucioasă, cu zîmbet sincer și cu vorbe calde și prietenoase.

Omul îi plăcu ; fu mulțumit că-i era frate.

Cu adevărat, pentru prima lui experiență de a juca teatru, alderman-ul avusese un succes mai mare decît își închipuia.

Sir Franck Zephyr credea despre sine că are privirea ageră și că se pricepe să judece corect oamenii. De prima dată cînd vedea un om, acesta îi plăcea sau nu. Omului care-i plăcuse îi acorda încrederea pînă la un anumit punct și orice bîrfe ce i-ar fi fost făcute despre el, cu greu ar fi putut obține crezare. Cît despre cel care-i displăcuse, nici nu trebuia să-i mai vorbești.

O ! tu, vesele alderman, de ce nu puteai citi în străfundurile inimii fratelui tău !

Sir Franck își puse portofelul pe biroul comerciantului și acesta făcu un efort eroic pentru a-și împiedica ochii să alunece într-acolo.

— Tu vei fi casierul meu, frate, spuse Franck. Iată cam tot ce posed... Este aici destul pentru mine, pentru Mary și pentru Dick...

Adrian remarcă, nu fără regret, că nu era și el inclus în împărțeală.

— Sînt holtei ca și tine, frate, spuse, îndreptîndu-și trupul bondoc. Ca și tine, sînt bogat... Și, cu voia Domnului, cei doi copii vor fi fericiți !

Franck Zephyr îi strînse ambele mîini cu mai multă căldură decît manifestase față de oricine altcineva, de mulți ani.

„Iată o inimă bună“, își spuse. „Îmi pare rău că nu l-am cunoscut mai devreme.“

La rîndul său, alderman-ul gîndea cu amărăciune :

„E destul pentru Mary, pentru Dick și pentru el... Bun ! și pentru mine ?“

Deodată, grăi cu voce tare :

— Vei locui la mine ?

Sir Franck zîmbi :

— Aș vrea, răspunse, dar casa ta nu este îndeajuns de mare pentru a-i găzdui pe toți oamenii cumsecade pe care i-am adus din India... Îmi vei cumpăra o vilă într-un

cartier pe care-l vom alege împreună și, dacă vrei să mă faci fericit, mă vei lăsa să-i iau cu mine, spre a mă consola — căci uneori sînt trist, Adrian, foarte trist — pe fiul surorii mele Nancy și pe fiica fratelui meu Rowland.

Alderman-ul se ridică pe vîrful picioarelor și-l bătu pe umăr :

— Pe toți sfinții ! exclamă cu căldură, eu sînt cel care te va consola, Franck !... Nu știi cum trăim noi la Londra, noi, englezii din bătrîna Anglie ! Vei avea copiii, dacă așa-ți place, dar, crede-mă, într-o săptămînă nici nu vei mai ști ce înseamnă plictiseala sau tristețea.

Trase aer în piept cu putere și continuă :

— Hai să vedem — zise, exagerînd cît putea acea vorbire deschisă, puțin brutală, pe care fiecare din noi am folosit-o, măcar o dată în viață, pentru a imita sinceritatea. Să vedem : fiecare are afacerile lui, Franck ; noi nu ne cîștigăm aici banii la fel de ușor ca rezidenții Companiei... Du-te și te plimbă puțin, să vezi Londra — regina universului, știi tu bine... În seara aceasta, în casa mea va fi sărbătoare, pentru a ne bucura de venirea ta cu bine : îi vei vedea pe sir Dick și pe miss Mary, care sper că te vor primi așa cum se cuvine.

Franck nu dădu atenție ultimelor cuvinte ; îi plăcuse încheierea prietenească a convorbirii, așa că se ridică spunînd :

— Mă duc să-mi caut casa !

De cum ieșise fratele său, alderman-ul se duse fuga la ușă să tragă zăvorul, apoi se înapoie la portofel pe care-l deschise cu o reculegere plină de respect.

Degetele sale făcură să foșnească îndelung, foarte îndelung, hîrtiile pe care le conținea portofelul, în timp ce în minte calcula.

Deodată, apucă o pană și mîna sa febrilă alergă pe hîrtie, înșirînd unele sub altele munți de cifre.

— Trei sute cincizeci de mii de lire sterline !... rosti, în cele din urmă, cu remușcare, rezemîndu-se de spătarul fotoliului. Polițe care valorează cît niște lingouri de

aur !... Şi pentru a cîştiga toată averea asta, nu trebuie decît să întinzi mîna !

Îşi şterse tîmplele ude de transpiraţie.

— Şi în plus, continuă, dacă povestea cu diamantul este adevărată, mai are în buzunar o pară destul de bună pentru a-i ţine de sete !

Nu-şi putea lua ochii de la portofel, care exercita asupra lor un fel de fascinaţie.

— Dac-aş avea jumătate din toate astea, şopti, aş putea să iau totul de la început, să-i alung pe cămătarii care prelungesc agonia creditului meu... să le prezint conturile lui Dick şi lui Mary care, peste două luni, vor spune că le-am mîncat averea... Şi uite, lucruri din astea pe care nici proştii nu le iartă... aş putea profita pe scară mare de scăderile la bursă, ce vor avea loc după *Exhibition*... şi aş pune un pariu serios că peste optsprezece luni aş fi Lord Primar.

Puse portofelul deschis pe masă, şi capul său — îngreunat de sîngele ce-l congestiona puternic — se aplecă spre mîna dreaptă.

— Să neg că am primit ceva ! gîndi cu voce tare, în timp ce degetele mîinii stîngi răsfoiau cu voluptate scrisorile de credit. Nimeni nu l-a văzut pe Franck încredinţîndu-mi acest portofel, nimeni !... Nu are nici o recipisă, nici o scrisoare de recunoaştere, căci, haida-de, n-am fost atît de prost încît să-i ofer vreuna. Şi am remarcat că oamenii care nu recunosc o depunere au succes în faţa justiţiei... Reuşesc întotdeauna !...

Un zîmbet de mîndrie plină de ironie îi flutură pe buze. Dar imediat clătină din cap şi adăugă :

— Reuşesc întotdeauna, este adevărat... dar rămîn însemnaţi pe spate ca un cal reformat... Este trist, dar trebuie să recunosc : chiar de-ar fi furat un milion de lire sterline, tot n-ar fi numiţi vreodată Lorzi Primari.

Respiraţia alderman-ului Adrian Zephyr era scurtă şi şuierătoare, o greutate mare îi apăsa pieptul.

— Atîta rău ! zise, după cîteva clipe. În definitiv, trebuie să găsesc un sistem, o şmecherie !... Dacă poves-

tea cu diamantul nu este inventată, lucrurile vor merge de la sine. Pe de altă parte, dacă e falsă... Pe toţi sfinţii ! poliţele se află aici, în miinile mele, iată un fapt sigur, şi să fiu al dracului dacă...

Cu o mişcare bruscă, închise portofelul.

— Pe cuvîntul meu ! mormăi cu glas tare, răsucind butonul casei sale de bani cu încuietoare secretă, se pare că clima Indiei nu este chiar aşa de sănătoasă pe cît se spune... şi asta-i tot o reputaţie falsă...

Un rîs convulsiv îi întretăie fraza. Profită de întrerupere pentru a pune portofelul pe raftul cel mai de sus al dulapului metalic.

— Pe cuvîntul meu ! pe cuvîntul meu ! îşi reluă şirul vorbei. Chiar că m-am întors pe dos cînd l-am văzut... Stafia asta este mai solidă decît un jandarm călare !... Şi dac-ar trebui să-i aştept succesiunea...

Se întrerupse spre a rîde şi mai tare. În acelaşi timp, uşa casei de bani se închise cu zgomot şi în interior se auzi, timp de un minut întreg, scrîşnetul unui sistem de angrenaj complicat.

— Dar nici nu mă gîndesc la aşa ceva... încheie cinstitul alderman. De altminteri, Dick şi Mary ar fi, ca şi mine, moştenitori... Ei, hai ! este multă vreme de cînd casa de bani a firmei „Adrian Zephyr and Co." nu a oferit adăpost unei societăţi atît de plăcute.

Să revenim la fostul rezident din Nepal.

Sir Franck ieşise în stradă. Tocmai cînd căuta cu privirea o trăsură cu care să se plimbe prin Londra, a zărit pentru prima dată figura cinstită şi naivă a acelui om cumsecade care, fără ştirea lui, îi fusese tovarăş de carantină la bordul navei *Creolian*.

Sir Franck n-a avut timp să-i dea o prea mare atenţie, căci aproape imediat a fost acostat, pe trotuar, de către un gentleman cu o înfăţişare foarte serioasă, care-şi scoase ceremonios pălăria.

— Iertaţi-mă, milord, i se adresă gentlemanul cu maniere perfecte, iertaţi-mă dacă îndrăznesc să vă abordez

fără a fi avut în prealabil onoarea de a vă fi fost prezentat... dacă binevoiţi să mă ascultaţi, aş avea să vă comunic ceva foarte important.

— Nu cumva mă confundaţi ? întrebă sir Franck, mirat.

— Cred că am cinstea de a vorbi fostului rezident din Nepal.

Franck Zephyr îl privi mai bine, uimit că auzea rostindu-i-se titlul, într-un oraş în care avea motive să creadă că nu este cunoscut.

— Am ocupat, într-adevăr, postul despre care vorbiţi. Dacă doriţi să vă explicaţi, sînt gata să vă ascult.

Omul în negru de pe *Creolian*, care se părea că avea misiunea de a-l urmări ca o umbră pe ex-rezident, se afla la o depărtare de zece paşi şi nu-l scăpa din priviri ; se prefăcea că studiază cu atenţie vitrina unui magazin.

La invitaţia lui sir Franck, gentlemanul cu ţinută gravă şi discretă îşi coborî mult glasul şi expresia lui deveni misterioasă.

— Milord, spuse, guvernul se bazează pe imposibilitatea eventualului posesor al diamantului de a-l vinde la un preţ apropiat de valoarea sa... Mă înţelegeţi, cred ?

Sir Franck îi aruncă o privire uluită.

— Am legături destul de speciale, continuă străinul, cu o anumită prinţesă al cărei cuvînt este foarte puternic la curtea Rusiei... ţarul nu este bogat... dar pentru a monta o astfel de bijuterie pe mînerul spadei sale, aşa cum montase Napoleon-Bonaparte diamantul numit „Regentul“ pe sabia sa, am toate motivele să cred că el — ţarul — le-ar da cu plăcere domnilor Rotschild un autograf cu augusta sa mînă.

Paloarea lui sir Franck se accentuă. Se încruntă uşor.

— Dacă împăratul Rusiei nu vă surîde, se grăbi să continue gentlemanul cel grav, pot lesne să intru în legătură cu capete încoronate mai avute.

— Asta-i bună ! replică mînios sir Franck, încrucişîndu-şi braţele la piept — oare încercaţi să vă distraţi pe seama mea, domnule ?

— Ascultați, continuă acesta pe tonul folosit spre a repara o greșeală prea evidentă, sper că nu v-ați gîndit să-l tăiați în bucăți mai mici ?... Ar fi o crimă, milord !... N-ați obține nici cincizeci de mii de lire sterline.

Trebuie să ne gîndim că sir Franck Zephyr se întorcea din India unde, pentru a zecea parte din obrăzniciile acestea, l-ar fi dat pe acel brav gentleman cypailor săi, adică dracului. Nu cunoștea deloc moravurile din patria mamă... Totuși, forțat să-și recunoască faptul că nu mai poseda nici elefanți sacri, nici armate de cypai, se mărgini așadar la a face un gest prin care să-l îndepărteze pe cel care-l persecuta.

Am putea spune că omul de pe *Creolian*, lipit de vitrina prăvăliei, rîdea din toată inima în barbă, dacă bietul de el ar fi avut măcar un singur fir de păr pe bărbie ; dar era una dintre acele bărbii englezești, golașe și rase, pe care oțelul din Birmingham le mîngîie încă din copilărie. În plus, și pentru a reteza scurt orice reclamație, vom mărturisi că acel om nu rîdea niciodată decît în sinea lui.

Ca urmare a mișcării făcute de sir Zephyr, gentlemanul cel grav îl apucă cu viclenie de un nasture al redingotei, insistînd :

— Milord, nu mă cunoașteți și nu aveți încredere în mine ; înțeleg asta... Există unele afaceri atît de delicate !... Dar, la urma urmei, de vreme ce ați considerat oportun să efectuați substituirea, ați făcut-o desigur pentru a obține un profit !...

Chipul palid al lui sir Franck se coloră subit.

— Să fiu al naibii ! exclamă strîngînd pumnii, aș vrea să știu ce amendă se plătește aici pentru fapta de a stîlci în bătaie un ticălos de soiul dumitale ?

Vorbise tare, aproape strigînd.

Cîțiva *cockneys* se apropiară, foarte curioși.

Omul de pe *Creolian* ridică din umeri cu dispreț, murmurînd :

— Ce proști pot să fie oamenii ăștia de la „serviciul afaceri curente" !

Gentlemanul nici nu se clintise. Continua să-l ţină de nasture pe Franck Zephyr.

— Dac-aţi căuta o ocazie asemănătoare cu cea pe care v-o ofer, milord — se bîlbîi — n-o veţi mai găsi... Cît despre a nega faptul în sine, fiţi convins că este trudă zadarnică... Compania vă pîndeşte. A pus o mulţime de copoi pe urmele dumneavoastră, şi cel mai bun sfat pe care vi l-ar putea da cel mai sincer prieten ar fi să scăpaţi cît mai repede de obiect...

Trecuse multă vreme de cînd sir Franck Zephyr nu mai vînase tigri în jungla Bahaar-ului şi a Kabul-ului ; de multă vreme moţăia în plăcuta inerţie a palatului său din Katmandu. După atîta odihnă, poate că nici chiar el nu-şi mai amintea să fi fost cel mai îndemînatic şi cel mai robust aventurier din posesiunile indiene ale Angliei.

Dacă uitase toate acestea, splendidul pumn pe care-l slobozi în pieptul gentlemanului cel grav fu, cel puţin, o aleasă aducere aminte.

Văzînd acea lovitură de pumn, care-l zvîrlise pe om de-a curmezişul străzii, făcîndu-l să cadă, zdrobit, pe trotuarul opus, toţi *cockney*-ii rămaseră cu gurile căscate.

Se auzi un murmur general de admiraţie şi... imediat se formă în jurul celor doi campioni un cerc care interzicea orice fugă. Se spera că gentlemanul cel grav se va ridica şi va oferi o ripostă.

Omul de pe *Creolian* îşi frecă uşurel mîinile şi veni în primul rînd al spectatorilor.

Franck Zephyr privea în jurul său, ruşinat pentru cele ce se petrecuseră şi neştiind cum să străpungă acea mulţime al cărei favorit era, deşi nu-şi dorise acest lucru. Nu era un englez din Londra... Dacă ar fi cunoscut frumoasa civilizaţie de pe malurile Tamisei, nu s-ar fi simţit prost pentru ceva atît de neînsemnat.

Făcu un pas spre a se apropia de gentlemanul care se ridica greoi.

Toţi privitorii strigară :

— Aşteaptă !... Nu se loveşte un om căzut.

— Voiam să-l ridic și să-i ofer punga mea, șopti cu timiditate Franck.

— Ei, na-ți-o ! urlă un *cockney*.

— Domnul își bate joc de noi, zise un altul.

În timp ce gloata striga, nemulțumită, în jurul său, sir Franck Zephyr simți că cineva îl trage de o pulpană a redingotei. Se întoarse și văzu lîngă el chipul pașnic și ochii pătrunzători ai omului nostru de pe *Creolian*.

— Nu merită, îi spuse acesta, gentlemanul este „numărul 28 de la curente".

Dacă ar fi vorbit în limba greacă sau malgașă, Franck l-ar fi înțeles tot atît de ușor.

— Hei, domnule Braud, continuă omul, ridicînd glasul.

Un polițist care trecea pe la colțul străzii învecinate se apropie, cu mîinile la spate, și gloata se împrăștie ca prin farmec.

Înainte de a pleca, cei mai mulți dintre acei gură-cască aruncau o privire plină de respect către omul cumsecade de pe *Creolian*, care-și permitea să-i cheme pe polițiști spunîndu-le pe nume.

— Jim ! mai chemă omul.

De data aceasta se adresa vizitiului unei trăsuri ce tocmai trecea pe acolo.

— Ia te uită !... ia te uită !... zise domnul Braud, polițistul, văzîndu-l pe interlocutorul cel grav al lui sir Franck Zephyr, plin de noroi și cu trupul încovrigat de durere. Ia te uită ! ia te uită... „28"-ul a primit ceva !... Pentru el ați oprit trăsura, domnule Andrew ?

Omul nostru aruncă numărului 28 o privire disprețuitoare de nedescris.

— Nici gînd, răspunse. Nu mă ocup de cel de la „curente"...

Apoi, adresîndu-i-se lui sir Franck și ținînd pentru el deschisă portiera trăsurii, îi spuse :

— Urcați, milord.

De cînd ieșise din casa firmei „Adrian Zephyr and Co.", Franck trecea, în mod clar, din surpriză în sur-

priză. Foarte intrigat, nemaiştiind ce să facă, primul lui imbold fu să-şi scoată punga.

Cel care fusese numit domnul Andrew zîmbi cu demnitate.

— Nu vă osteniţi, milord — îi spuse lui sir Franck Zephyr, respingîndu-i cu blîndeţe mîna — nu-mi fac decît datoria, nimic mai mult. Dar, la urma urmei, am o familie şi, dacă credeţi că îmi sînteţi dator cu ceva, amintiţi-vă de chipul şi de numele meu.

Îi puse în mînă o carte de vizită minusculă.

— Şi nu mă trataţi ca pe amărîtul acela, adăugă arătîndu-l pe nefericitul număr 28, care se îndepărta sprijinit de domnul Braud, dacă veţi auzi pronunţîndu-se prea des numele meu şi dacă veţi vedea prea des figura mea... Căci sîntem sortiţi să ne mai întîlnim, poate de multe ori, iar dumneavoastră aveţi un pumn foarte greu, milord.

Închise portiera trăsurii, salutînd ca un gentleman.

— Hai, Jim, mai spuse îndepărtîndu-se, ia-o prin *Temple Bar*, continuă pe *Strand* şi du-te să-i arăţi puţin milordului parcurile, căci nu cunoaşte oraşul... Plimbarea îi va face plăcere, ca şi ţie, de altfel : sînt sigur că vei căpăta un bacşiş bun.

Sir Franck, închis în trăsura lui, îşi aruncă privirile asupra cartonaşului pe care-l ţinea în mînă. Pe el se afla o cifră, scrisă cu cerneală roşie, iar dedesubt, o înşiruire de nume necunoscute :

3

ANDREW – ELLICK – ISAÏAH – OTTO UCKRILL

VI

Cum poţi deveni un „număr"

Mulţumită progreselor civilizaţiei, în Londra nu mai există decît optzeci de mii de hoţi, dintre care abia două sau trei mii duc o viaţă *onorabilă*. Ceilalţi nu sînt nişte gentlemeni !

În acelaşi oraş, poliţia judiciară numără printre membrii săi cîţiva adevăraţi eroi, amabili, solizi ca nişte oameni de stat şi mai abili decît nişte diplomaţi.

Era necesar să enunţăm aici aceste două adevăruri, deoarece, fără să ştie, cititorul a făcut deja cunoştinţă cu patru bandiţi din City : Day-Lily, Sauton, Jonathan Girle şi Robert Vaughant, precum şi cu un poliţist de mare clasă : numărul 3.

După ce-i înmînase lui sir Franck Zephyr cartea sa de vizită, atunci cînd îi înlesnise să se urce în trăsură, Uckrill îl îndemnase pe Jim să meargă spre *Temple-Bar ;* apoi ridicase capul pentru a privi ferestrele casei alderman-ului Adrian. Toate erau închise ermetic.

În acel moment, Uckrill avea figura unui matematician cu gîndire profundă, care caută soluţia unei probleme.

— Se trag niște sfori drăcești în spatele acestor ziduri, murmură. Este ca și cum le-aș vedea; le miros de la o poștă !... Oh ! le voi descoperi eu !

În vreme ce cugeta astfel, o trăsură deschisă — o „victoria“ — elegantă, ce sosea în goana mare dinspre Saint-Paul, se opri în fața grilajului locuinței lui Adrian.

Un bărbat foarte tînăr și deosebit de frumos, îmbrăcat după ultima modă, coborî pe trotuar, în vreme ce *groom*-ul său suna la poarta alderman-ului.

Uckrill se lipi de vitrina pe care-o mai folosise în același scop.

Tînărul *dandy* cercetă strada cu o privire rapidă, din care nu lipsea o oarecare neliniște. Ochii i se opriră o clipă asupra lui Uckrill, din care nu vedea decît spinarea și, imediat, se întoarse și el cu spatele cu o asemenea grabă, încît mișcarea sa trăda teama evidentă de a nu i se vedea chipul.

— Ticălosul ! bombăni. Cred că este la fel cu diavolul acela, care se numea Légion și care avea o mie de trupuri, spre a se plimba simultan în toate colțurile pămîntului.

Poarta alderman-ului se deschise și *dandy*-ul străbătu din cîțiva pași mari curtea din față.

„De data asta, cel puțin“ — își spuse în sinea lui — „caraghiosul s-a lăsat păcălit.“

Înainte de a intra în vestibul, îi făcuse un semn vizitiului său și trăsura își reluase iute drumul, în direcția de unde venise...

„Drăguț echipaj !“ își spunea între timp Uckrill, privind caleașca ce se depărta. „Trăsurile sînt mai frumoase decît cele de luna trecută... Mai mult ca sigur că Day-Lily a dat o lovitură“.

Apoi, scărpinîndu-și o ureche și continuîndu-și gîndul :

„Day-Lily la alderman ! Asta se poate explica în două feluri : sau „frumoasa“ îl va jefui pe acest mare criminal, sau *ea* îl va ajuta să prade pe cineva. O soluție este probabilă, dar cealaltă e posibilă... Acest ce-

tățean cinstit se cam lansează... se lansează! Crede, poate, că operațiile care o fac pe șmechera miss Sun-Ray să se plimbe cu trăsura pot fi de vreun folos pentru fanteziile din scriptele sale... Ei, bine! felul în care coșurile acestei case reușesc să tragă fumul mi se pare suspect, ca și aerul ce se respiră în camere... Trebuie, așadar, ca Pip să curețe hornurile... și trebuie ca miss Mary să plece din peștera asta de bandiți. Este absolut necesar."

Monologînd astfel, nr. 3 se îndepărta spre o *lane* (mică alee) care tăia în unghi ascuțit strada principală și spre care dădea spatele locuinței lui Adrian Zephyr.

În momentul în care ajunse la colțul acestei *lane*, un fluierat strident răsună deasupra capului său.

Fluieratul își repetă de trei ori chemarea, apoi începu să fredoneze cîntecul batjocoritor și vesel al marinarilor din Dunkerque.

Uckrill se uită repede în sus și zări o siluetă neagră în vîrful coșului principal de pe acoperișul locuinței alderman-ului.

— Pip! șopti.

Făcu un semn cu mîna și silueta neagră se afundă din nou în coș.

Chipul acelui cumsecade A.-E.-I.-O. Uckrill căpătă atunci expresia unei mîndrii pline de voioșie.

— Ce figură! rosti cu emoție. Cînd mă gîndesc că l-am scos de pe căile pierzaniei! Aș vrea să știu, acum, unde s-ar mai putea găsi o asemenea bijuterie.

Dar nu cercetarea coșurilor alderman-ului era scopul pentru care Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill adoptase această cale ocolită.

În spatele casei vechi și înnegrite a fratelui lui sir Franck se înălța un mic palat de construcție modernă, ale cărui ziduri noi, ascunse sub o bogăție de liane și de flori, susțineau o terasă drăguță, cu două nivele.

Fațada sa, străpunsă de două ferestre boltite și închise prin geamuri cu ghilotină, făcea un unghi cu acea *lane* de care am vorbit.

Nu era nimeni la fereastra cea mai apropiată de străduță, dar în spatele geamului se auzea un sunet armonios — cîntecul unei fete tinere.

Uckrill, care se afla pe *lane*, se opri și ascultă. Un zîmbet mulțumit îi înflori pe buze, iar mîna sa — pe care strălucea, pe cinstea mea, un inel de aur cu un model foarte frumos — bătea măsura.

Cîntecul invizibilei fete nu era totuși foarte vesel. El îngîna strofele, de o tristețe de moarte, ale unui tînăr poet francez care, cîțiva ani mai tîrziu — după moartea sa — avea să devină la modă.

Dar cuvintele nu contează pentru un adevărat „diletant".

În loc să se îndepărteze, Uckrill merse în susul și-n josul aleii, cînd bătînd măsura — puțin cam în contratimp, trebuie să recunoaștem —, cînd scărpinîndu-și fruntea, ca un om a cărui minte lucrează intens.

— Nu-l am în sarcină pe Dick, șopti. Tatăl lui, locotenentul, nu-mi era nimic, iar pe mama sa, frumoasa Nancy, abia dac-am întîlnit-o. Dacă mă interesează acest tînăr, motivul este că s-ar putea ca, într-o bună zi, să devină soțul lui Mary. Ah ! partea asta este foarte drăguță, continuă ciulind urechea. E vreun cîntecel franțuzesc, dacă nu mă înșel. Francezii sînt, în materie de cîntece, ca noi, englezii, în problema briciurilor. Cum mai cîntă, copila asta ! cum cîntă !... Este un tînăr frumos, domnul Dick ăsta... Dacă o va lua pe căi greșite, vina va fi a celor din jurul lui... Dar se spune că femeilor nu le displac cei care nu sînt chiar ușă de biserică... Oh ! dacă s-ar întîmpla ca, vreodată, îngerașul ăsta drag să afle ce este nenorocirea !

Pianul făcu să răsune un sunet mai puternic, acordul final vibră timp de o secundă, apoi nu se mai auzi nimic, dar un cap blond veni să se încadreze sub bolta de frunziș ce înconjura fereastra — un cap de fată foarte tînără, atît de pur și de frumos, încît un poet ar fi crezut că este un vis.

Era încă sub impresia cîntecului său și o nuanță trandafirie îi colora obrajii delicați. Ochii ei albaștri,

pe jumătate închiși, priveau în gol și un zîmbet de copil îl flutura pe buze.

Minunata apariție nu dură decît o secundă. În aleea pustie se auzise un suspin — un suspin atît de vehement, încît fata, speriată, se grăbi să lase să cadă geamul-ghilotină.

Acel suspin violent ieșise din pieptul sensibil al lui A.-E.-I.-O. Uckrill, nr. 3.

Ei, da ! acel sărman Uckrill căzuse în extaz în fața vedeniei îngerești... și emoția sa se exprimase cu o vigoare cu atît mai mare cu cît el voise s-o rețină cît mai mult, apăsîndu-și inima cu amîndouă mîinile.

După închiderea ferestrei, plecă încet, nu fără a privi în urmă de cîteva ori...

„Maiorul Rowland Zephyr“ — gîndea, îndepărtîndu-se astfel — „era cel mai frumos soldat al Majestății Sale. Și niciodată, în întregul Imperiu Britanic, n-a existat o femeie atît de sfîntă și de frumoasă ca soția lui... Nici nu se putea ca fiica lor să nu fie un înger !“

Apoi continuă să-și frămînte creierii și să se întrebe pentru ce surprinsese în zîmbetul lui Mary o nuanță de melancolie. Și-i venea în minte numele lui Dick.

— Nu face nimic, suspină, în clipa cînd ajunse la stradă. Se spune că cei morți, acolo sus, știu tot ce se întîmplă pe pămînt. Ei, bine, dacă este adevărat, maiorul Rowland Zephyr îl vede cu siguranță pe sărmanul său Andrew Uckrill trudind din greu pentru a-și plăti datoria și a-și respecta jurămîntul pe care i l-a făcut !

Se întrerupse spre a saluta respectuos un mic portret pe care și-l scosese din haină și care reprezenta trăsăturile unui frumos ofițer al reginei.

— Vom reuși, domnule maior, vom reuși ! continuă cu un entuziasm brusc. De-ar fi să mă taie în patru, nu mă voi retrage nici cu un pas... Și dacă s-ar întîmpla ca, în luptă, să mor, acum n-aș mai avea regrete, căci mi se pare că astăzi am găsit un tată pentru micuța dumneavoastră Mary.

Deoarece Uckrill nu întîlnise, toată ziua, decît un singur gentleman cu adevărat demn de acest nume, trebuie să credem că se referea la sir Franck Zephyr.

Fără îndoială, cinstea fostului rezident îi sărise în ochi... înțelesese că acesta ar fi fost în stare, poate, să se opună planurilor ticăloase ale fratelui său Adrian, tutorele lui Dick și al lui Mary.

Dar de ce oare își petrecea Uckrill timpul, în afara serviciului său, venind să viseze într-o *lane* înfundată? De ce se interesa în așa măsură de tinerii aflați în tutela veselului alderman, și în special de miss Mary?

Despre ce datorie, despre ce jurămînt vorbea acel ciudat personaj ce purta numărul matricol „3" la birourile Scotland-Yard-ului?

Pentru a explica toate acestea, trebuie să ne întoarcem în urmă cu cîțiva ani și să dăm cîteva detalii necesare cu privire la viața lui.

Cam prin 1840, cînd Rowland Zephyr căpătase gradul de maior în regimentul cavaleriei de gardă a Majestății Sale, într-o zi, cînd intră în cazarmă pentru a face inspecția, atenția îi fu atrasă de un zgomot puternic ce se auzea dinspre corpul de gardă.

— *Sergeant*[1]! strigă, ce înseamnă hărmălaia asta?

Cu toată prezența șefului lor, soldaților le fu foarte greu să-și stăpînească veselia, în timp ce subofițerul interpelat se apropia, ținînd de braț pe un biet lungan, cu o înfățișare flămîndă și jalnică, despre care, pe drept cuvînt, puteai spune că este „lung ca o zi de post" și care răsucea între degete o șapcă a cărei stofă uzată lăsa să se vadă în mai multe locuri dublura.

— Domnule maior, spuse sergentul, este *cockney*-ul acesta care vine să ne distreze.

— Duceți-l la *police-house* (secția de poliție), ordonă Rowland furios. Va învăța acolo că o cazarmă nu este un loc public.

Dar mîniile lui Rowland erau de scurtă durată.

---

[1] *Sergeant* (lb. engleză) = sergent. (n.t.)

În timp ce amărîtul de lungan, mult prea timid pentru a replica, se îndepărta, cu coada între picioare, condus de către sergent, maiorul îi opri.

— Ia spune, băiete, ce veniseşi să cauţi aici ? răspunde-mi cinstit !

— Domnule ofiţer, îi întrebam pe aceşti domni cum ar trebui să procedez pentru a mă înrola în regimentul gărzilor călări.

— Şi asta vă face pe voi să rîdeţi ! exclamă Rowland.

Apoi, cercetîndu-l cu privirea pe noul-venit :

— Care îţi este numele ?

— Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill, răspunse nefericitul.

— La naiba ! zise maiorul, amuzat de acea înşiruire de nume spuse pe nerăsuflate, în felul acesta putem dubla efectivul regimentului !... Din păcate, cadrele noastre sînt complete... şi, de altfel, eşti mult prea înalt pentru a putea fi călăreţ.

— Prea înalt ! repetă nenorocitul, pe chipul căruia se citea o durere sfîşietoare.

— Ţii chiar atît de mult să faci parte din regimentul de gardă ?

— Nu pentru mine, domnule ofiţer ; ci pentru a-l hrăni pe bătrînul meu tată, bolnav şi infirm ! Pînă acum l-am ajutat, destul de modest, slujind drept copoi al agentului de informaţii April. Dar patronul meu a fost antrenat de Robert Vaughant şi Jonathan Girle — doi tineri nemernici — în nişte afaceri necinstite... A fost spînzurat ieri... Neavînd nici un penny în buzunar, mi-am spus că singurul mijloc pentru a asigura ultimele zile ale bătrînului meu tată era de a mă înrola, spre a nu mă lăsa pradă instinctelor mele...

— Ce instincte ?

— Instinctelor mele de poliţist ! Nu ştiu să fac nimic, nu am nici o meserie... Dar se pare că sînt poliţist !... La birourile Scotland-Yard-ului, unde sînt considerat foarte bun, m-ar angaja bucuroşi... Dar să fac o

meserie ca asta ! ?... Aş prefera să mor decît să mă angajez la ei !

Rowland era deosebit de bun şi, deşi se lăsa uşor înduioşat, avea o judecată corectă. Sinceritatea lui Uckrill îi plăcu. Sub crusta necioplită a bietului om, el ghici calităţi superioare şi o inteligenţă vie.

Îl angajă în serviciul său personal. Cu începere de atunci, ultimele zile ale bătrînului tată fură ferite de lipsuri iar maiorul — la fel de obişnuit să facă fapte bune, pe cît de obişnuit era fratele său Adrian cu meschinăriile — îşi asigurase, prin această acţiune, devotamentul cel mai real şi cel mai puţin interesat cu putinţă.

Au trecut doi ani şi recunoştinţa lui Uckrill nu făcuse decît să crească.

În afara orelor consacrate serviciului său, Rowland ducea o viaţă calmă şi paşnică, între soţia şi fiica sa : o fetiţă adorabilă, de zece ani, o soţie frumoasă şi iubitoare, dar pe care o gravă boală de inimă o putea distruge la cel mai mic şoc.

Într-o seară, pe cînd se întorcea de la un dineu oficial, însoţit de cîţiva camarazi, maiorul, preocupat de o recentă indispoziţie a soţiei sale, nu lua deloc parte la conversaţie şi mergea, cu capul plecat. În timp ce traversa Saint-James-Street, se izbi, fără vrere, în mijlocul străzii, de o femeie care se oprise acolo.

— Fii atent ! îl apostrofă aceasta, pe un ton agresiv.

Cei ce-l însoţeau pe Rowland se aflau deja pe trotuarul opus şi el, rămas singur datorită acestui incident lipsit de importanţă, bîlbîia o scuză şi se pregătea să-şi vadă de drum, cînd o trăsură, trasă de un cal înfuriat, sosi în goana mare, gata să dea peste ei.

Pentru a o salva de la un accident cert, maiorul o prinse pe femeie de mijloc, trăgînd-o spre el.

Trăsura trecu ca un uragan...

Dar, în loc să-i mulţumească salvatorului său, femeia strigă :

— Impertinentule, m-ai sărutat !

Se afla acum sub un felinar şi Rowland îi vedea chipul, tînăr şi frumos, aprins de mînie.

Față de această ciudată acuzație, rămase fără grai.

— Ești dispus să-ți repari greșeala ? continuă femeia.

Prietenii lui Rowland se apropiară și cîțiva trecători formau deja un cerc în jurul lor.

— Ce greșeală ? întrebară ofițerii, curioși.

— Domnul m-a sărutat pe negîndite.

— Nu este... ! încercă să protesteze Rowland.

— Ba da !... e adevărat ! interveni o voce.

Pudoarea britanică este lucru serios. Tribunalele nu glumesc cu ingredientul acesta, chiar și cînd e vorba de atentate minore. Sărutarea „pe negîndite" este considerată ca fiind unul dintre cele mai grave delicte.

— Cine a vorbit ? întrebă Rowland.

— Eu ! răspunse aceeași voce.

Și un om ieși din gloata de curioși, adăugind :

— Eu, Robert Vaughant, am văzut și sînt gata să-i servesc ca martor domnișoarei.

— Vrei să repari greșeala ? întrebă, încă o dată, tînăra femeie.

— Stați puțin, domnișoară, fiți rațională, murmură maiorul. Nu puteți merge cu gluma mai departe... De altminteri, sînt căsătorit.

— Aha ! ești căsătorit ! Este, deci, o dublă lașitate... Ei, bine ! domnule, fratele meu va veni la dumneata să-ți ceară satisfacție.

Această simplă frază îl înspăimîntă pe maior. Într-o clipă o și văzu pe soția sa, bolnavă, pusă la curent cu afacerea sa de onoare. Își imagină rezultatele pe care mai multe ore de îngrijorare le-ar putea produce asupra organismului ei fragil. Trebuia să evite cu orice preț o atare eventualitate.

— Este imposibil să-l primesc pe fratele dumneavoastră sau pe martorii săi la mine, domnișoară, spuse cu hotărîre, în momentul în care ea îi întorcea spatele. Și apoi, nu văd de ce ar trebui să amînăm pe mîine ceea ce se poate face imediat. Domnul Vaughant s-a oferit, îndatoritor, să vă servească drept martor ; va putea îndeplini aceeași funcțiune și în numele fratelui dumneavoastră. Vă rog să-l anunțați.

— De acord ! încuviință femeia.

— Doi dintre domnii aceștia și cu mine, adăugă Rowland arătîndu-i pe ofițeri, vom aștepta pînă la miezul nopții la *Coffee-House* (cafeneaua) de la capătul străzii Saint-James.

A doua zi dimineața nici nu se iviseră bine zorile, cînd o trăsură, ieșind din ceața care învăluie de obicei somnul zonei de jos a orașului, urcă panta care duce spre înălțimile colinei Primerose.

În acea trăsură stăteau, în tăcere, trei bărbați. Vizitiul, dimpotrivă, deși se afla singur pe capră, vorbea cu însuflețire, aprobînd sau dezaprobînd, după cum deducțiile la care ajungea i se păreau sau nu corecte.

Acel vizitiu nu era altul decît lunganul de Uckrill.

— Este o adevărată fatalitate, spunea. Mania mea polițistă atinge perioada ei acută. Și totuși, de data aceasta, nu prea am de ce mă plînge. S-a nimerit bine că m-am dus să dau tîrcoale pe la bodega din Saint-James Street și că am luat locul lui Jacks, pe capra asta. Poate că voi reuși să evit o nenorocire, aducîndu-i maiorului la cunoștință cine sînt tîlharii pe care vrea să-i onoreze dîndu-le satisfacție. Hai să recapitulăm puțin : cică maiorul ar fi sărutat-o cu forța, pe stradă, pe o oarecare miss Sun-Ray... Bizar nume pentru o fată tînără și serioasă : domnișoara Rază-de-Soare !... Fratele acestei miss Sun-Ray, gentlemanul Day-Lily, a cerut o reparare a culpei cu ajutorul armelor... Nu prea știu ce este domnișoara, dar, cu siguranță, tînărul nu face multe parale, dacă în chip de martori a găsit niște nemernici de teapa lui Robert Vaughant și a lui Jonathan Girle... Dar, în fine, maiorul a acceptat tot, și mi-ar fi greu...

Se întrerupse, oprind calul în fața intrării unui mare șantier de pietre de caldarim, părăsit de cei care-l exploatau. Acesta era locul ales pentru întîlnire.

Fratele lui miss Sun-Ray și cei doi martori ai săi se plimbau deja pe acolo...

Rowland, un căpitan și un locotenent din regimentul gărzilor călări coborîră din trăsură și începură pregătirile în vederea duelului.

Arma aleasă era sabia, iar condiţiile stipulau că numai o rană gravă ar putea opri lupta.

— Domnule, i se adresă maiorul fratelui lui miss Sun-Ray, permiteţi-mi să insist, încă o dată, asupra neînţelegerii care a motivat această întîlnire. Mi-ar părea sincer rău dacă v-aş răni, nu sînteţi decît un copil.

— Domnule ! strigă tînărul Day-Lily cu înflăcărare, insulta este cu atît mai gravă, cu cît se adresa unei femei care nu-l are decît pe fratele ei ca s-o apere.

Rowland păli.

— Un ultim cuvînt, mai obiectă, totuşi. Semănaţi uimitor de mult cu sora dumneavoastră. Sînteţi mai tînăr decît ea.

— Şi ce importanţă are asta ? Ce vă interesează ? În gardă !

— Domnule maior... interveni un glas în spatele lui Rowland.

— Ia te uită, dumneata eşti, Uckrill ? Pentru ce ai luat locul lui Jacks ?

— Pentru a vă spune următoarele, răspunse Uckrill. Nu vă puteţi bate împotriva unui adversar ai căror martori sînt nişte tîlhari recidivişti.

— Asta mai lipsea ! exclamă Day-Lily, plin de sarcasm. Noi, adevăraţii gentlemani, sîntem zgîrciţi cu insultele în clipa confruntării ; dar domnii ofiţeri ai reginei nu sînt zgîrciţi decît cu sîngele lor.

Rowland deveni livid.

— Aşadar, vreţi să fiţi ucis ? exclamă.

Day-Lily izbucni în rîs.

— La voia dumneavoastră, milord... un duel pe viaţă şi pe moarte îmi place şi-l accept.

Martorii dădură semnalul.

Spadele se ciocniră.

Zîmbitor, Day-Lily avea o gardă elegantă, dar laşă, care părea că-l lasă descoperit. Pornea atît de neexperimentat la jocul acesta, încît Andrew Uckrill s-a lăsat păcălit.

„În locul maiorului", gîndea, „l-aş înfige în frigare ca pe o vrabie."

Rowland încetase să atace aşa cum trebuie, apărîndu-se cu o gardă strînsă, înţelegînd din prima clipă că, în spatele tinereţii şi a aparentei slăbiciuni a adversarului său, se ascundea o ştiinţă pe care nu trebuia s-o desconsidere.

După un minut de luptă, Day-Lily, care pînă atunci se mărginise la a para neglijent, fandă pe o lovitură directă şi ridică spada.

Cămaşa maiorului căpătă un mic semn roşu în partea stîngă a pieptului : loc mortal.

Cei doi martori ai săi scoaseră un strigăt.

— Atîta rău ! o simplă înţepătură de ac pentru prima poziţie, zise Day-Lily, ştergînd vîrful armei sale cu o batistă pe care i-o întinsese Jonathan Girle.

Martorii maiorului se duseseră în grabă spre clientul lor, crezînd că avea pieptul străpuns. Dar nu... aşa cum spunea Day-Lily, era doar o înţepătură.

Furios că fusese menajat de către acel copilandru, Rowland îşi reluă poziţia de gardă.

— Apăraţi-vă ! strigă.

Day-Lily îi făcu faţă, cu acelaşi gest nepăsător...

Era un omuleţ al dracului, acel Day-Lily, cu faţa lui imberbă, cu pielea albă, cu silueta lui graţioasă şi fragilă. Nu putea avea mai mult de şaisprezece ani.

Martorii maiorului erau înspăimîntaţi.

Condiţiile duelului, stabilite de mai înainte, le interziceau să intervină, decît în cazul unei răni grave.

Cît despre Andrew Uckrill, acesta — rezemat de un bolovan şi avînd pe faţă expresia celui mai desăvîrşit calm — reprezenta cu demnitate flegma britanică.

Şi totuşi, sub acel calm aparent, era şi el perplex :

„Dacă Day-Lily era una şi aceeaşi persoană cu miss Sun-Ray ?"

Buclele de aur ale surorii şi frizura neagră à la Titus, a fratelui nu constituiau o problemă nerezolvabilă. Dar, pe de altă parte, nu era oare absurd să crezi că Rowland Zephyr se lăsase dezarmat de către o femeie ?

În acea clipă, cele două tăişuri se ciocneau cu zgomot. Nu mai era timp să fii sentimental. Rowland înţelesese acest lucru.

Lupta continua de cel puţin patru minute — un secol, pe teren — cînd Day-Lily scoase un ţipăt furios: obrazul drept îi sîngera. Arma maiorului îl înţepase la o mică distanţă de ochi.

— Opriţi ! strigă Uckrill, alergînd repede spre ei. Opriţi ! Domnule maior, te lupţi împotriva unei femei !

— O femeie ! exclamară martorii, uluiţi.

Dar, oricît de scurtă fusese prima lor uimire, cînd se gîndiră să oprească duelul, nu mai era timp.

Day-Lily, stacojiu de mînie, îl ataca din nou pe Rowland.

— Apăraţi-vă !... dar apăraţi-vă odată ! striga. Ah ! mai aveam încă puţină milă !... Servitorul ăsta mi-a reamintit care îmi este datoria !... Răzbun totodată insulta stăpînului şi minciuna valetului !

Fandă adînc, cu o degajare rapidă.

Maiorul îşi agită mîinile în aer şi se prăbuşi ca un bloc. Nu avea nici o rană aparentă, dar spada lui Day-Lily se împlîntase exact în locul de mai înainte.

Şi, de data aceasta, batista lui Jonathan Girle trebui să şteargă un oţel însîngerat lung de cinci degete.

Uckrill şi martorii se grăbiseră să-l sprijine pe rănit.

— Andrew, şopti cu greutate maiorul, soţia şi fiica mea nu mă aveau decît pe mine... Nu am încredere în fratele meu.

— Le voi sluji pînă la moarte ! exclamă Uckrill.

— Jură !

— Pe viaţa mea viitoare !

— Îţi mulţumesc ! suspină maiorul.

Apoi, o spumă roşcată i se prelinse pe buze. Murise.

Cînd Uckrill, cu ochii înlăcrimaţi, se ridică, Jonathan Girle, Robert Vaughant şi Day-Lily nu mai erau acolo.

Ajutat de martori, transportă trupul maiorului pînă la trăsură şi vehiculul porni, coborînd încet către oraş.

Pe capra sa, bietul Uckrill plîngea.

„Cum să-i anunț așa ceva doamnei Zephyr ?“, se întrebă el. „Nu va supraviețui soțului său, sărmana... Ah ! sînt sigur că aici se ascunde o mașinație ticăloasă !... Dacă s-ar mai întîmpla o nenorocire, cine ar profita de pe urma crimei ? Alderman-ul Adrian, desigur... Din fericire, acel Day-Lily are obrazul însemnat... și-l voi regăsi... Dar vai ! Doamna și micuța !... Ah ! o să înnebunesc !...“

Maiorul Zephyr a fost înmormîntat în aceeași zi cu soția sa. Toate menajamentele cu care a fost anunțată cumplita știre nu putuseră împiedica producerea anevrismului temut.

Biata soție, ucisă de durere, își dăduse ultima suflare la cîteva ore după soțul său.

Grasul alderman Adrian a condus cortegiul mortuar plin de demnitate și a pronunțat la mormîntul fratelui său cîteva cuvinte emoționante. În cadrul asistenței, era plîns în mod foarte sincer pentru pierderile crude și succesive pe care le suferise — căci sora sa Nancy și cumnatul său, locotenentul Crankle, din marina regală, muriseră recent și ei.

Era plîns, mai ales, pentru sarcinile care îi reveneau, pe neașteptate, în ceea ce-i privea pe nepotul său Dick și pe nepoata sa Mary — ambii încă niște copii.

Îi primise sub acoperișul său cu brațele deschise, dar refuzînd energic oferta ce i se făcea, ca el să le administreze averea.

Un singur om nu se lăsase înșelat de acel profund dezinteres și se îndoia de generozitatea lui Adrian.

Acel om era A.-E.-I.-O. Uckrill... Își amintea de ultimele cuvinte ale maiorului : „Nu am încredere în fratele meu !...“

Își aducea aminte și de jurămîntul pe care-l făcuse binefăcătorului său, muribund.

Nevăzînd nici un alt mijloc prin care să-şi îndeplinească misiunea, Uckrill se înfăţişă, în cele din urmă, la *Lordul Chief Justice*[1], din Londra şi, învingîndu-şi repulsiile, se angajă în poliţie, din devotament pentru memoria stăpînului său.

Mary îl putea socoti acum un puternic protector al său, căci în scurt timp, sub numărul matricol „nr. 3", A.-E.-I.-O. Uckrill avea să devină unul dintre agenţii cei mai bine văzuţi ai birourilor Scotland-Yard-ului.

Trecuseră totuşi zece ani de la tragica moarte a maiorului Rowland, fără ca el să fi avut prilejul de a interveni direct în afacerile alderman-ului şi de a dovedi, în mod concret, ataşamentul său faţă de fiica fostului său stăpîn.

Tot ceea ce putea face, făcuse, şi anume, îl studiase pe alderman, îl supravegheaase, îi scotocise viaţa şi operaţiunile comerciale.

Datorită acestei supravegheri oculte, îşi confirmase anumite bănuieli ce i se treziseră în timpul duelului fatal al lui Rowland cu Day-Lily.

Descoperise astfel :

1. că miss Sun-Ray şi Day-Lily nu erau, în realitate, decît una şi aceeaşi persoană, care juca un dublu rol. Într-adevăr, cînd Day-Lily îşi relua veşmintele potrivite sexului său şi redevenea miss Sun-Ray, nu putea şterge cicatricea rănii pe care i-o făcuse spada maiorului ;

2. că între această misterioasă persoană şi alderman existau nişte relaţii ;

3. că în ajunul morţii maiorului, Adrian, ale cărui afaceri erau foarte încurcate, se afla în pragul falimentului ;

4. că, odată stăpîn pe averea lui Mary, comerciantul se descurcase în afacerile sale şi-şi salvase creditul.

După asemenea constatări, unui om deja prevenit, aşa cum era Uckrill, nu-i era greu să tragă concluzia că

[1] *Lordul Chief Justice* (lb. engleză) : Preşedintele Secţiei Regale a Înaltei Curţi de Justiţie şi Preşedinte al Curţii Criminale. (n.t.)

duelul fusese o capcană pregătită de către alderman împreună cu miss Sun-Ray, cu scopul de a face să treacă tutela în mîinile celui dintîi.

Deoarece cursa fusese întinsă cu complicitatea unor ticăloși de teapa lui Robert Vaughant și Jonathan Girle, nu mai putea fi nici o îndoială în această privință. Cu siguranță, între toate aceste personaje exista o asociere dubioasă, care nu putea avea ca scop decît niște mîrșăvii.

VIII
Doi prieteni

Putea să fie ora opt seara. Se făcuse noapte de-a binelea și pretutindeni, în Londra cea frămîntată de afaceri, gazul felinarelor ardea cu zgîrcenie pe străzi, dar interioarele magazinelor erau puternic luminate.

Chiar în centru, lîngă Scotland-Yard, într-o casă cu înfățișare foarte modestă, o cămăruță se lumină la flacăra unui chibrit chimic frecat pe perete, și silueta unui bătrîn înalt, slab ca un țîr, se desprinse pentru a se retopi imediat în umbră, în timp ce chibritul ezita să ardă.

La atingerea chibritului, o lămpiță metalică sfîrși prin a lumina camera aproape goală și pe uriașul bătrîn, al cărui trup era mai drept decît mînerul unei halebarde.

Își rezemă într-un colț bastonul cu măciulie de aramă și se duse să deschidă o ladă de dimensiuni nu prea mari, care părea să slujească drept bufet. Scoase din ea o sticlă cu îmbrăcăminte din împletitură de nuiele, un pahar încercuit cu roșu și o mică măsură din tinichea.

— *Eel skin ! Eel skin !* (piele de anghilă ! piele de anghilă !) murmură. Mi-ar plăcea totuși să-mi găsesc grog-ul gata preparat cînd mă întorc seara... Piele de anghilă ! Măcar dacă m-aș pricepe să-l fac !... Dar micuța mea Nicely îl prepara atît de bine, încît, de-ar putrezi în...

Se întrerupse brusc... Apoi, scoţîndu-şi pălăria jerpelită pentru a-şi şterge fruntea îngustă şi creştetul ascuţit, în jurul căruia se încurcau cîteva şuviţe lungi de păr cărunt, continuă :

— Să lăsăm prostiile ; a venit totuşi vîrsta să le punem capăt şi amintirea năzdrăvăniilor de odinioară trebuie să-mi fie de ajuns, după cum spune reverendul Barlow.

Turnă apă curată în pahar, pînă la înălţimea cercului trasat cu ceară roşie, apoi, apucînd sticla îmbrăcată în împletitură, vărsă ceva din conţinutul acestuia în mica măsură. Un miros puternic de gin umplu încăperea.

Bătrînul adulmecă cu nesaţ acel miros din care nu voia să piardă nimic şi continuă, în vreme ce-şi amesteca băutura cu o linguriţă metalică :

— Sînt unii care beau absint, alţii care beau *ginger-beer* sau vin de scoarţă de copac peruvian... Pe toate trăsnetele cerului !...

Se întrerupse din nou brusc şi stătu locului, ruşinat.

— ...adică, „piele de anghilă ! piele de anghilă !..." urmă, cu tonul acela pe care-l foloseşti pentru a face uitată o exprimare prea dură. Care va să zică nu mă voi dezobişnui niciodată de asta... Uite încă un *penny* pe care va trebui să-l dau Societăţii împotriva înjurăturilor, a călugărilor albi *(White Friars)*. Asta înseamnă o şesime dintr-un pahar de grog... şi, dacă voi continua, voi fi obligat să mă înscriu şi într-o societate de temperanţă.

Îşi rezemă coatele ascuţite pe masă şi-şi prinse capul în mîini, spre a cugeta amar.

Dar descurajarea pe care micile mizerii ale traiului o produce fiecăruia nu putea să-l atingă, căci — aşa cum vom vedea mai tîrziu — bătrînul acesta era un om hotărît, al cărui nume, cu cîţiva ani în urmă, făcuse să tremure Londra.

Cu o mişcare decisă, vîrî mîna sub reverul hainei sale albastre şi scoase din buzunar un carneţel soios, pe care-l deschise. O pagină din acest carnet era neagră de cifre înşiruite pe coloane. Pagina conţinea contul deschis de

Societatea împotriva înjurăturilor a călugărilor *White-Friars*, pentru prostul obicei al căpitanului Dady O'Crab.

Timp de șaizeci de ani din viața sa, căpitanul fusese, cu siguranță, cel mai îndrăzneț blasfemator din Regatul Unit ; adunase, în tavernele Londrei, pe navele Majestății Sale și chiar în *Botany-Bay* [1] — unde se spune că-l trimiseseră greșelile sale din tinerețe — un vocabular complet de înjurături energice. Nemulțumit doar cu atîta, inventase unele noi, și toți cei care-l cunoșteau recunoșteau că înjurăturile inventate de el aveau un stil unic și o savoare cu totul specială.

La bătrînețe voise — ca și diavolul, tovarășul său — să se îndrepte. Onorabila asociație *White-Friars* îl înscrisese în rîndul celor mai valoroase cuceriri ale sale : jurase solemn, în fața președintelui Barlow — de religie presbiterian și ca meserie fabricant de bețișoare pentru curățirea urechilor — să nu mai înjure niciodată.

De acum înainte, fiecare înjurătură avea să-l coste un penny, pe care trebuia să-l plătească la casa societății.

Ca o înlesnire specială, ținîndu-se seama de îndelungatul lui obicei, i se permisese ca atunci cînd îl apuca o poftă mult prea mare de a înjura, să spună : „Piele de anghilă ! Piele de anghilă !". Ceea ce nu este decît un simulacru de înjurătură și care servea drept strigăt de război respectabilei societăți *White-Friars*.

Dady O'Crab înscrise înjurătura de un penny în contul său. Ar fi putut-o foarte bine trece sub tăcere, căci nimeni nu era acolo ca să-l audă. Dar oamenii ca el nu se convertesc pe jumătate.

În timp ce cu o mînă ținea carnetul deschis, iar cu cealaltă strîngea între degete creionul, un cap de negru apăru în ușa întredeschisă.

Era un chip șmecheros, care avea ceva de copil și, totodată, de bătrîn ; un cap tînăr și totuși senil ; o privire vioaie, veselă, sclipind de inteligență și de malițiozi-

[1] *Botany-Bay* : Colonie de condamnați englezi, înființată în 1789 în golful cu același nume de pe coasta sud-estică a Australiei. (n.t.)

tate ; un chip obosit, purtînd deja cîteva riduri la tîmple şi părînd palid, deşi era negru.

Am greşit spunînd : „un cap de negru". Privind mai de aproape, puteai observa, într-adevăr, că întreg acel cap de băieţel bătrîn dispărea sub un apreciabil strat de funingine lipită pe piele. Capul firav preceda un trup extrem de mic, îmbrăcat în costumul coşarilor din Londra.

Noul-venit aruncă o privire malițioasă căpitanului, îşi şterse fruntea acoperită de sudoare şi înaintă, pe vîrful picioarelor, pînă la paharul de grog pregătit atît de metodic de către demnul şi iritabilul membru al Societăţii împotriva Înjurăturilor.

Mirosi băutura, apoi o înghiţi dintr-o sorbitură. După care scoase un oftat adînc de uşurare.

— Bun ! iată-te aşadar, secătură, drăgălaşule ! spuse căpitanul, punîndu-şi cu grijă carnetul la loc, în buzunar. Piele de anghilă ! M-a costat opt *pence* [1] astăzi şi să mă bată Dumnezeu... adică : Piele de anghilă !

Evitînd astfel cea de a noua amendă, întinse mîna fără a privi şi luă paharul pe care-l pusese lîngă el.

Tînărul coşar se depărtase prudent şi se spăla de zor în celălalt capăt al camerei.

Cînd căpitanul îşi dădu seama că paharul este gol, culoarea galbenă şi pergamentoasă a chipului său se transformă subit într-un roşu violaceu, gura i se deschise şi buzele îi tremurară.

— Treaba asta, fiu al Satanei, — spuse, încercînd să-şi păstreze calmul — o să te coste, sînt convins, pierzania veşnică a sufletului... Nu numai că mi-ai băut raţia de grog, ca un tîlhar infam ce eşti, dar mă şi obligi să am gînduri rele... Căci tocmai cînd înscriam pedeapsa mea, ca un creştin şi ca un om cinstit, cu o onestitate demnă de o soartă mai bună, tocmai atunci am suferit pierderea nedreaptă a grogului meu... Ceea ce dovedeşte că...

---

[1] *Pence* (lb. engleză) : plural al cuvîntului *penny* = unitate monetară divizionară engleză, egală cu 1/2 dintr-un shilling. (n.t.)

Printr-un efort energic își înghiți înjurătura care-l venise deja pe limbă și rosti de trei ori, în minte, inofensivele cuvinte „Piele de anghilă !"

Apoi, sufocîndu-se, simțind că va avea un atac de apoplexie, sparse paharul, aruncîndu-l cu putere în geamul încăperii.

Obrăznicătura se gîndi că s-ar fi putut să-l nimerească pe el.

— Pentru că în sticla mea nu mai e nici un strop de gin, afurisit Pip, strigă căpitanul, pe un ton totodată furios și plîngăreț. Pentru că lămîia mea nu mai are zeamă, nesătul împuțit ! Piele de anghilă și sirop de iad !... Pentru că mi-am spart paharul care fusese însemnat de Nicely, nevasta mea, și de care mă slujeam de cincisprezece ani... Pentru că m-ai făcut să mă îndoiesc de dreptatea supremă, reptilă a Styx-ului ! vreau să înjur : Trăsnete ale cerului ! și douăzeci și cinci de milioane de coarne diavolești !

— Asta face deja trei *pence !*... șopti Pip, al cărui chip viclean, bine spălat, devenise alb ca laptele...

— Și ce-ți pasă, copil de lupoaică, mușteriu de spînzurătoare ce ești ?... Ce-ți pasă ție, sămînță nenorocită de tîlhar ? Îl reneg pe Dumnezeu, uite ! și cu asta face patru pence !... Zic : afurisite să fie blestematele de scrupule ale lui Barlow ! și cu asta, am ajuns la cinci pence !... Și mai spun : să mă ia toți dracii ! și cu asta am o jumătate de shilling !

Brațele lungi pe care le agita cu disperare semănau destul de bine cu vergile unei corăbii, legănate de un ruliu puternic. Înainta în zigzag spre bastonul său cu măciulie de aramă, cu o intenție care cu siguranță n-ar fi fost aprobată de jupînul Pip.

— Calmează-te, căpitane, îi spuse acesta. Îți voi plăti un alt grog.

Căpitanul Dady O'Crab ținea în mînă bastonul și scrîșnea din gingii, pentru că dinții săi absenți refuzau să participe la acest exercițiu igienic.

— Să mă calmez, broască răufăcătoare ! continuă cu glas strangulat de mînie, să mă calmez ! Să fiu spînzurat aici și torturat pe lumea cealaltă, așa cum vei fi tu, cu siguranță, cîndva, dacă nu-ți rup coastele pentru cumplitul rău pe care i l-ai făcut conștiinței mele... Să mă calmez ! odraslă de limasă !... Și ce-o să spună președintele Barlow ? !... Coadă a Satanei ! Cuptor al iadului ! Burtă de drac ! Afurisenie ! și... Piele de anghilă !

Se înăbușea.

Pip se retrăsese, prudent, în spatele ușii.

— Ascultă, căpitane, zise, voiam să-ți propun să-ți plătesc amenzile, pentru că, într-adevăr, eu sînt de vină pentru toate astea. Aveam această intenție... dar dacă mai continui, o să mă coste foarte mult... și nu sînt mai bogat decît dumneata.

Dady se prăbușise pe un scaun. Numai el știa cîte înjurături mai avea în gîtlej, gata să iasă.

Pe scări se auziră niște pași.

Pip intră iar repede în cameră și se repezi spre Dady, ținînd în mînă cîteva monede în chip de ramură de măslin.

— Hai, tată, hai, zise. Am socotit : face exact doi shillingi... este scump. Dar să încetăm cu cheltuielile !... Uite că urcă domnul Andrew.

Dady O'Crab acceptă banii, nu fără a-l amenința cu degetul pe ex-coșar. Scoase din buzunar o bucată enormă de mătase, care datora cîteva găuri unei lungi folosințe, o strînse cocoloș și și-o înfundă în gură pentru a face față ineficienței, de acum recunoscută, a „pielii de anghilă".

Apoi se duse în cel mai întunecos colț al încăperii și-și scoase călușul, pentru a-i spune de departe lui Pip :

— O să socotesc și eu, șarpe incorijibil, și dacă este ceva în plus, îmi vei datora diferența, împreună cu prețul integral al grogului și al paharului meu.

Ușa se deschise, lăsîndu-l să treacă pe A.-E.-I.-O. Uckrill. Omul acesta cumsecade avea o expresie foarte

îngrijorată. La început nu-l văzu decît pe Pip, care nu avusese timp să-și termine pe deplin toaleta.

— Ce-ai aflat ? îl întrebă, fără altă introducere.

— Jupîne, răspunse ex-coșarul care, atunci cînd se înfățișa cu adevărata sa culoare, era un băiat destul de drăguț, de douăzeci de ani, poate ceva mai uzat de viața prea precoce, obosit, am putea spune chiar veștejit, dar care recupera prin grația vioaie a mișcărilor sale și prin inteligența șmecheroasă ce-i sclipea pe chip. Jupîne, să fiți bine lămurit că nu poți intra așa cum vrei în locuința unui alderman... Menajera, destul de bătrînă, deși păstrînd încă destule vestigii, era cruntă ca un balaur și pretindea că, nu mai departe de luna trecută, toate coșurile au fost curățate...

— Te întreb ce-ai aflat ? îl întrerupse Uckrill. După ce-mi răspunzi, vei avea tot timpul să te lauzi. S-a-nțeles ?

Pip făcu o strîmbătură plină de bună-dispoziție.

— Bine, jupîne Andrew, dacă n-avem timp de sporovăit, scurtez... Numai și numai ca să-mi facă plăcere, menajera mi-a îngăduit să curăț burlanele din camera ei... Dumnezeu mi-e martor că, după ce-am început acolo, am cam bîjbîit ; dar, în cele din urmă, am ajuns la biroul alderman-ului, tocmai în clipa în care omul nostru își deschidea portofelul...

— Și diamantul ?... insinuă Uckrill.

— Lipsă totală !... Nu era nici un diamant, așa cum nu este nici pe mîna mea.

— Atunci, ce știi ?

— Știu că alderman-ul este un ticălos înrăit, răspunse Pip, care, tot vorbind, îmbrăcase o redingotă și aproape căpătase înfățișarea unui mic gentleman. Și în plus, mai știu că portofelul conține trei sute cincizeci de mii de lire sterline, în polițe.

— Atunci nu mai este vorba despre diamant ! exclamă, aproape bucuros, Uckrill.

— Nu, într-adevăr, jupîne Andrew ; fie că diamantul se află aici, fie că este la antipod, nu mai e vorba de el, și alderman-ul Adrian Zephyr — un adevărat coțcar — ia

lucrurile ca atare... A pus cele trei sute de mii de lire sterline în casa lui de bani cu încuietoare secretă, ultima bijuterie confecţionată de firma *„Brackman Brothers and Sons"*, şi a spus, înjurînd ca un onorabil membru al societăţii *„White-Friars"*, că voia să fie blestemat dacă respectiva avere va ieşi vreodată de acolo.

Uckrill nu răspunse nimic, dar mintea îi lucra.

Dady ajunsese să-şi spună că, la urma urmei, acea destrăbălare de înjurături îl uşurase considerabil — pe el, care de atîta amar de vreme se limitase la slabul regim de „Piele de anghilă". Regreta numai că nu apucase să dea drumul unei anume înjucături cu aspect original, care, odinioară, sporea valoarea vorbelor rostite de el. Dacă tot Pip era cel care plătea !

— Asta-i tot ? întrebă jupînul Andrew.

— Nă, răspunse Pip. A venit Day-Lily...

— Ştiu, îl întrerupse Uckrill.

Căpitanul ciuli urechea.

— Nu zău ? spuse printre gingiile sale lipsite de dinţi. Frumoasa ticăloasă ?

— Cît despre ce-au putut să-şi spună Day-Lily şi alderman-ul, continuă Pip, nu pot să vă redau prea multe... Au vorbit despre o afacere... De data asta, au pomenit despre diamant... şi am auzit pronunţîndu-se numele Marchizei... Şi pe urmă, alderman-ul, căruia i se suise sîngele la cap, după cum spunea, l-a dus pe Day-Lily în grădină... Eu, după o mulţime de trudă, am coborît prin coşul demnei şi prea puţin proaspetei menajere, am sărutat-o drept mulţumire — şi iată-mă !

Uckrill îşi sprijinea capul în mînă şi părea să continue gîndirea profundă pe care o începuse în spatele casei alderman-ului, pe Pretty-Lane.

De multă vreme simţise că-i sporeşte îngrijorarea în legătură cu viitorul lui miss Mary, acea copilă pe care jurase s-o protejeze. Îndurerat de faptul că se ştia neputincios să-l împiedice pe grasul Adrian să delapideze averea protejatei sale, îşi spusese că sărmana era, poate,

amenințată și de alte primejdii. De ce n-ar fi în stare alderman-ul de care depindea fata ?

Și de aceea, spre a interveni mai bine și a acționa mai eficace, dacă ar fi cazul, alcătuise un soi de mică familie polițistă, apropiindu-și asociați de felul lui Pip și al lui Dady O'Crab.

În această familie, gradele se numerotau invers în raport cu valoarea și cu autoritatea :

Uckrill, șeful, avea numărul 3.

Căpitanul Dady — numărul 2.

Iar gentlemanul Pip — numărul 1.

Dacă l-am văzut pe Uckrill, visînd, solitar, sub ferestrele lui miss Mary, devenită o tînără frumoasă, se datorează faptului că sentimentul de devotament al unui servitor curajos și credincios față de copila fără apărare, pe care o știa amenințată, îl împingea mereu și mai mult ca niciodată să vegheze asupra ei.

Sosirea la Londra a lui Sir Franck îi dăduse o speranță. Poate că acesta îi va fi un aliat.

O clipă se temuse ca și acela să nu fie un ticălos, precum fratele său Adrian. Într-adevăr, umblau zvonuri puțin favorabile fostului rezident. Și Uckrill fusese chiar însărcinat, de către Scotland-Yard, să-l „fileze" cu abilitate. Dar se pricepea la oameni. Dacă, după ce vreme de două zile, îl observase pe sir Franck pe *Creolian* și după ce asistase la convorbirea sa cu numărul 28 de la serviciul „afaceri curente", îi mai rămăsese o îndoială cu privire la cinstea sa, aceea îndoială se spulberase după raportul pe care i-l făcuse Pip.

Departe de a fi un om rău, sir Franck voise să-și dea punga numărului 28 de la curente, care totuși îl insultase.

Și departe de a fi un hoț, el, sir Franck, era cel pe care alderman-ul avea de gînd să-l jefuiască. Acesta era încă un lucru pe care A.-E.-I.-O. Uckrill își promitea să-l împiedice.

Acum, medita la ceea ce aflase de la Pip și se gîndea, nici cu glas tare, nici în minte :

— Dacă Day-Lily este cel care pune la cale toată această afacere, vom avea de lucru cu grămada... Acea domnișoară Sun-Ray e o ticăloasă subtilă, care niciodată nu merge drept la țintă și care inventează tot timpul intrigi... În ce viespar nenorocit am nimerit ! Dacă azi-dimineață l-aș fi întîlnit pe bătrînul Dady, aș fi putut să-l pun pe pistă, dar sînt sigur că a dormit toată ziua în vreun *spirit-shop* (bar) de pe strada Tamisei.

Dady se ridică, parcă acționat de un resort, și tuși, cu putere.

— Foarte mulțumesc, piele de anghilă ! exclamă, fiindcă astă-seară am încasat destule, stimatul meu domn !... Aș fi tare curios să știu cum ați fi procedat pentru a mă pune pe urmele unui vînat care încă nu a fost stîrnit ?... Știați oare, azi-dimineață, că veți avea de-a face cu Day-Lily și „școala" sa ?... Dracul să... ! Bine, bine, sînteți martor că nu poate fi vorba de amendă și că n-am spus ce voiam de la dracul.

Înaintă cîțiva pași, se trase de reverele hainei și se înfipse în fața lui Uckrill, în poziția soldatului fără arme.

— Dar există oameni care fac treabă fără să li se spună... continuă cu o mîndrie plină de modestie. Este adevărat că nu mă pricep să mă cațăr pe coșuri ca tînărul gentleman Pip... pe care nu vreau să-l vorbesc de rău... Doar că, jupîne Andrew, fiți bun și ascultați-mă o clipă, și veți vedea ce este acela un raport făcut așa cum trebuie. Deoarece am fost căpitan sau patron de negoț, ca regretatul meu văr Paddy O'Chrâne — continuă, lungindu-și cuvintele — și majordom pe vremea cînd încă mai trăia *mistress Nicely*, soția mea necredincioasă și iubită, care ținea acea *public-house* (cîrciumă) a cavalerilor lui Saint-George — pe cinstea mea, garantez — pe Upper Thames-Street ; n-am crezut că trebuia să accept simplul titlu de sergent al poliției de cercetări, pe care mi-l oferea șeful birourilor Scotland-Yard-ului, sau, mai curînd, guvernămîntul reginei... Am preferat să intru în familia dumneavoastră, jupîne Andrew, pentru că speram că voi fi tratat

cu considerația și respectul ce mi se datorează... Îl cunosc, încă de cînd era copil, pe tînărul Pip, aci de față, și dacă nu-i istorisesc, acum, povestea vieții, este nu fiindcă mă tem să nu-i sperii modestia, ci pentru că ea va constitui subiectul unei conferințe ulterioare, mult mai extinse...

— Și asta este ceea ce numești un raport așa cum trebuie, tată ? întrebă Pip, rînjind.

Printr-un gest, Uckrill îl obligă pe Pip să tacă. El însuși se feri să-l întrerupă pe căpitan, care avea felul său de a povesti și de la care nu se putea scoate nimic pe căile obișnuite.

— Astfel încît, continuă Dady după cîteva secunde de tăcere, azi-dimineață m-am dus la bordul navei *Creolian* spre a vă saluta pe domnia-voastră, așa cum, după cîte cred, era de datoria mea... Tînărul aici prezent și pe care l-am văzut, odinioară, cîștigîndu-și bine traiul prin simpla imitare a lătratului dogilor sau a schelălăitului javrelor din rasa King-Charles... și, că veni vorba, imitațiile lui erau mai bune decît cele reale — acest tînăr, așadar, se afla împreună cu mine... Oamenii de pe navă ne-au spus că rezidentul din Nepal plecase și că-l urmăriseți ca o umbră... Pip a zis imediat : „Este momentul să vedem dacă nu cumva coșurile alderman-ului au nevoie să fie curățate." L-am încurajat mîngîindu-i bărbia, fiindcă întotdeauna trebuie să susții elanul tinerilor, și i-am vorbit cam așa : „Pip, prietene, tatăl tău a fost un cerșetor renegat de la *White-Chapel*, iar mama ta, o ticăloasă nenorocită, din același loc detestabil... Nici nu mai vorbesc despre sora ta, Swab, care continuă să ducă o viață jalnică, înghițind în pieptul ei slăbănog tot ginul din Londra... Dintr-un sac de cărbune nu vei reuși niciodată să obții făină albă... Dacă nu ești ticălos decît pe jumătate, încă va trebui să ți se țină cont și pentru atîta." Nu știam, la acea vreme, cum îmi va răsplăti gentlemanul Pip, astă-seară, bunăvoința și politețea mea. Dar să trecem peste asta, căci eu nu sînt dintre cei care spun puțin cu vorbe multe... Domnul Pip s-a dus să-și pună funingine pe față, iar eu am traversat întregul

City pînă la *Poultry*, unde credeam că vă voi întîlni. În clipa în care soseam, l-am văzut pe numărul 28 de la afaceri curente primind un pumn zdravăn în piept și rostogolindu-se pe trotuar... Deoarece oamenii de la acest serviciu sînt făcuți pentru astfel de treburi, nu era cazul că mă ocup de asta... Aproape imediat după aceea, Day-Lily, dirijorul, a sosit cu frumosul său echipaj... Ați remarcat, jupîne Andrew, fața *groom*-ului lui Day-Lily și pe cea a vizitiului său ?

— Nu, răspunse Uckrill, tocmai îl văzusem pe Day-Lily intrînd la alderman și eram preocupat.

Dady clătină din cap, ca un om priceput.

— Nu este cazul să dau sfaturi superiorilor mei, rosti sentențios, dar mă adresez ție, Pip, nepotul meu, ființă pricăjită care nu vei avea niciodată barbă... Nu trebuie să fii preocupat, mă înțelegi ? Oamenii care sînt preocupați au ochi, dar nu văd nimic, ca blestemații din biblie, care au urechi pentru a nu auzi, și să mă ia dra...

Pip, care-și aranja nodul unei cravate de mătase, destul de cochetă, și-și potrivea gulerul pe o cămașă de o albeață ireproșabilă, îi aruncă o privire batjocoritoare căpitanului și-l întrebă :

— Ei, bine ! tată, cine voiai să te ia ?... Să știi că dacă va fi o urmare la operația de adineauri, eu închid casa de bani.

Dady O'Crab nu răspunse la această insinuare prea directă ; de altminteri, se simțea vinovat. Continuă, adresîndu-se lui Uckrill :

— Mărturisesc, jupîne Andrew, că aș lua cu plăcere masa peste o clipă, chiar dacă acest tînăr monden (îl arătă pe Pip, cu o mișcare a umerilor) mi-a furat paharul cu grog pe care-l beau zilnic spre a-mi deschide apetitul... Nu-mi rămîne să vă mai spun decît atît : *groom*-ul lui Day-Lily nu era altul decît profesorul de dans Jonathan Girle...

A.-E.-I.-O. Uckrill tresări.

— ...iar vizitiul său — juristul Robert Vaughant ! încheie Dady O'Crab, cu o expresie de triumf care părea

că înalţă şi mai mult, dacă era posibil, statura lui lungă şi slabă...

— Eşti foarte sigur de asta ? întrebă Uckrill.

Căpitanul dădu din cap afirmativ.

— Trei şefi de *şcoală* laolaltă !... şopti Uckrill. Cei mai îndeminatici tîlhari din Londra, reuniţi într-o singură şcoală !... Şi, printre ei, acea femeie care — ea singură — valorează cît zece !... Încă de la călătoria mea în Franţa ştiam că sînt asociaţi... Dar aşa ceva nu s-a mai văzut niciodată, şi vă spun, copii, că vom avea bătaie de cap.

— Cît despre a afirma că aşa ceva nu s-a mai văzut, jupîne Andrew — il corectă Dady O'Crab folosind tonul lui cel mai dogmatic — vă înşelaţi sau greşiţi, dacă-mi este permis să mă exprim astfel... Am trăit vremurile, şi Pip le-a trăit şi el, deşi nu este aşa de în vîrstă, în care noi toţi alcătuiam... adică în care hoţii din Londra alcătuiau o unică şi mare uniune care se numea o familie, ca şi onorabila escadră din care fac parte actualmente... Dar marea familie a hoţilor englezi, în loc să fie alcătuită din trei membri, aşa ca a noastră : dumneavoastră, eu şi gentlemanul Pip, era formată, domnia voastră, din aproape o sută de mii de adepţi... Şi şefii noştri... vreau să spun şefii acelei adunături imorale, erau nişte lorzi, domnia voastră, adevăraţi lorzi ! Ah ! Ah ! adăugă, cu un zîmbet înduioşat — ce de poveşti frumoase ştiu ! Şi, în tovărăşia vărului meu Paddy O'Chrâne, am trăit aventuri frumoase !... Oamenii din Marylebone nu îndrăzneau defel să se apropie de malurile Tamisei, în serile de iarnă, cînd se ridica ceaţa — şi se ridica des... Erau nişte afaceri grozave, domnia voastră... Cînd se vedeau strălucind în noapte lanterna verde de la Black-Friars şi lanterna galbenă de la Westminster, fetele de la *public-houses*, în City, pregăteau valuri de grog !... Şi dacă elefantul Saunders n-ar fi astupat, cu trupul lui mare, subteranul pe care-l săpasem sub strada Prince, să mă bată Dumnezeu ! sau, mai curînd, piele de anghilă ! ştiu perfect de bine ce s-ar fi întîmplat cu lingourile băncii Angliei ! Ah !

marchizul de Rio-Santo [1] nu era un papă-lapte, să ard în infern dacă nu-i așa !

Bietul om se exaltase atît de tare tot vorbind, încît ultima înjurătură îi trecu printre buze fără a-i mai revolta susceptibilitatea.

— Încă îi mai lasă gura apă, șopti Pip, care se apropiase de jupînul Andrew. Dar raportul — pentru că chestia asta se cheamă un raport — nu se va termina nici pînă mîine dimineață... și vă mărturisesc că acolo sus, înspre Portland-Place, există o doamnă din *high-life* care, așteptîndu-mă, își mușcă cu nerăbdare unghiuțele trandafirii.

— Te aud, rechin rău ce ești ! strigă căpitanul cu un glas tunător. Bănuiești, cu siguranță, că am descoperit și altceva, deși eu trec prin uși, nu prin hornuri... Cît despre doamna care te așteaptă, dînsa nu locuiește în Portland-Place, ci pe Ave-Maria-Lane, tocmai în partea cea mai de sus a unei case sortite să fie demolată, și pe care, săptămîna trecută, am văzut-o sprijinită în niște grinzi rebutate... Doamna aparține, este adevărat, înaltei societăți, prin faptul că termină de tocit încălțămintea cameristelor unor *Ladies*... Se numește Suky și seamănă ca două picături de apă cu sora ta, Swab... N-ai decît să ridici din umeri, gentlemanule, dar să nu mă contrazici... este mare păcat să minți. Iată, așadar, cum stăm — se întrerupse deodată, punîndu-și degetul lung, păros și osos pe un nasture al hainei lui A.-E.-I.-O. Uckrill. Day-Lily se află la alderman-ul Adrian, Robert Vaughant este pe capra trăsurii, Jonathan Girle stă în spate. Și căpitanul Dady este înăuntru !

— Cum, înăuntru ?! se mirară simultan Andrew și Pip.

Dady O'Crab era prea dornic de succes ca să se mai supere și de această întrerupere a lui Pip. Îi privi în tăcere pe cei doi interlocutori ai lui și timp de o clipă se bucură de triumful său legitim.

[1] Referire la acțiuni și personaje din romanul „*Les mystères de Londres*" („*Misterele Londrei*"), de Paul Féval-tatăl. (n.t.)

— Miss Sun-Ray este cu adevărat şefa, spuse în cele din urmă, dar nişte tipi ca Jonathan şi ca Robert, chiar dacă intră într-o şcoală, îşi păstrează liberul lor arbitru... Am şi eu o afacere cu Robert şi cu Jonathan... Ne-am înţeles, pur şi simplu, Jonathan, Robert şi cu mine, să-i adunăm pe cei optzeci de mii de băieţi buni care-au rămas răspîndiţi prin Londra, ca să dăm o lovitură cel puţin la fel de frumoasă ca cea despre care vă vorbeam adineauri. Dar nu vom avea cu noi nici un elefant de felul lui Saunders, care doar prin moartea lui ne-a făcut să ratăm prima afacere.

Uckrill şi Pip erau numai urechi.

— Am avut ideea, încheie bunul căpitan, şi acei domni m-au aprobat în unanimitate, să dăm foc *Palatului de Cristal* [1] şi, profitînd de incendiu, să jefuim Marea Expoziţie !

[1] *Palatul de Cristal* (în lb. engleză : *Crystal-Palace) :* Proiectat de sir Joseph Paxton, a fost una dintre cele mai remarcabile clădiri construite în Anglia în secolul al XIX-lea, fiind destinat Marii Expoziţii Universale *(The Great Exhibition)* organizate în 1851. Iniţial, clădirea a fost înălţată în Hyde-Park şi a fost strămutată în Sydenham în 1852. Ideea de a organiza o expoziţie universală a fost concepută în 1849, cînd s-a şi iniţiat un concurs. care a fost cîştigat de sir Paxton. Proiectul şi construcţia au fost gata într-un timp record de nouă luni. Întreaga structură a fost distrusă într-un incendiu, în 1936. (n.t.)

IX

În trăsură

Uckrill îi spusese vizitiului Jim :

— Urcă prin Temple-Bar, mergi de-a lungul Strandului și du-te să-i arăți milordului parcurile... Vei căpăta un bacșiș bun.

În mod flegmatic și conștiincios, Jim urmărea itinerariul trasat.

De altminteri, la început sir Franck nu se interesă deloc de ceea ce se întîmpla în jurul său.

Aventura lui de mai adineauri îl indispusese. Venind la Londra, socotea că va fi un necunoscut și că nu va mai fi nevoit să i se împuie urechile cu povestea aceea absurdă cu diamante, care începea să-l enerveze, în ciuda disprețului pe care îl avea pentru o calomnie care nu se baza pe nimic.

Dar nu făcuse nici zece pași în acest oraș și un individ, care-i era total necunoscut, îl interpelase spunîndu-i pe nume, îl apucase în mod familiar de nasturii redingotei și se agățase, literalmente, de persoana lui, pentru a-i debita, în cele din urmă, povestea aceea ridicolă.

Nu înțelesese prea bine ce putea să însemne, ca poziție socială, titlul de „numărul 28 de la curente", dat

acelui individ de către omul în negru a cărui intervenție îndatoritoare îl eliberase, în fine, de acel personaj plictisitor.

Se întreba însă, nu fără o oarecare îngrijorare, dacă o asemenea scenă se va repeta adesea și dacă acele „curente" aveau multe „numere" de felul celui care „sărise" asupra lui.

Se gîndea, cu un oftat de regret, la vastele întinderi albastre și liniștite de „acolo", la capitala sa, la palatul său și la acea minunată țară însorită unde, pînă mai ieri, era aproape rege.

Sir Franck ajunsese aici cu gîndurile sale, cînd trăsura lui se opri brusc. Această haltă îl scoase din visarea în care se cufundase.

Fără ca el să-și fi dat seama, trăsura mersese în lungul întregului Strand și se afla acum în Piccadily, la intrarea în Green-Park.

Locul în care afluența de echipaje și de călăreți tocmai provocase oprirea momentană a trăsurii lui sir Franck este punctul în care începe eleganta promenadă a capitalei engleze. Acolo se desfășoară defilarea zilnică a frumoaselor *Ladies* [1], a blondelor *Misses* [2], a cochetelor atelaje care se duc spre sau revin din parcuri — ceva asemănător cu drumul de acces spre Blois de Boulogne, de la Paris.

Se întîmplă ca o trăsură deschisă, o „victoria", cu un atelaj foarte bogat și care venea din sens invers, să fie silită să se oprească și ea, ba încă atît de aproape de trăsura ex-rezidentului, încît roțile celor două vehicule se atingeau.

Pe pernele acelei calești, sub o blană mare din vulpi albastre, stătea rezemată, într-o poziție nonșalantă, o femeie. În această situație, stînd față-n față cu sir Franck, ea se afla atît de aproape de fostul rezident încît i-ar fi fost imposibil să n-o privească și, mai ales, să n-o admire.

În clipa în care a zărit-o, ea își apleca ușor capul în direcția opusă, astfel că el nu-i putea vedea decît

---

[1] *Ladiss* (sg. *Lady*) (lb. engleză) = doamne.

[2] *Misses* (sg. *Miss*) (lb. engleză) = domnișoare. (n.t.)

profilul şi începutul unei splendide cefi deasupra căreia se ridicau, în ondulaţii moi şi minunate, nişte bucle blonde cu reflexe de aur roşcat, un păr de culoarea acelui blond arămiu pe care-l picta cu atîta dragoste Tiţian... Capul, prins pe gîtul de un alb lăptos, delicat şi flexibil, avea un contur superb, iar urechea era micuţă şi transparentă ca o mică scoică de sidef trandafiriu.

Aproape imediat, necunoscuta se întoarse spre fostul rezident, şi mişcarea cu care o făcu nu reuşi să spulbere vraja. Dimpotrivă, sir Franck rămase uimit şi orbit. Nu era o femeie, ci o fată tînără, cu toată strălucirea şi prospeţimea Florei — zeiţa primăverii, şi cu graţia şi nobleţea unei Diane.

Fără îndoială, întorcîndu-se spre sir Franck, fata nu se aşteptase să se pomenească atît de aproape de un gentleman absorbit în contemplarea ei, sau poate că privirea fostului rezident trăda prea grăitor impresia de încîntare a cărei cauză era ea însăşi... Roşi puţin, sub acea privire neaşteptată, şi totuşi nu-şi putu reţine cu totul un uşor zîmbet ştrengăresc, ce-i întredeschise buzele.

Toată această scenă nu durase decît un minut.

Cînd circulaţia a putut fi reluată, „victoria" porni din nou la drum, urcînd spre Strand, în timp ce trăsura îşi continua mersul spre Hyde-Park...

Dar acea apariţie fermecătoare şi neaşteptată produsese asupra lui Franck Zephyr efectul fericit de a-l scoate din proasta lui dispoziţie şi de a colora puţin în roz cenuşiul gîndurilor sale...

Desigur, nu pentru că l-ar fi cuprins deja nişte dorinţe de dragoste sau pentru că această simplă întîlnire cu o necunoscută ar fi fost de ajuns ca el să se simtă lovit în inimă de acel faimos *„coup de foudre"*, acea dragoste la prima vedere de care abuzează atîta unii scriitori, ca să-şi închege combinaţiile lor romanţioase.

Emoţia lui sir Franck (căci era cu adevărat emoţionat) era mai curînd un sentiment de surpriză şi de încîntare, asemănător celui pe care l-ar încerca un om pierdut în umiditatea opacă a ceţii şi pe care l-ar scălda,

pe neaşteptate, o binefăcătoare ploaie de raze ale unui soare primăvăratic, care ar ilumina brusc, în jurul său, tufişuri înverzite şi pajişti de curînd înflorite...

Acum tăsura ex-rezidentului înainta uşor pe nisipul aleii, în lungul rîului şerpuitor, printre peluzele minunat întreţinute ale acelor imense şi superbe grădini despre care se poate spune că sînt plămînii oraşului.

Circulaţia trepidantă şi gălăgioasă de adineauri fusese înlocuită de preumblarea lentă şi odihnitoare a echipajelor de lux ; aerul, foarte curat, era încărcat cu mirosuri fine : parfumuri feminine amestecate cu miresmele primelor flori ale anului.

Sir Franck uitase, aşadar, aventura ridicolă pe care o avusese cu „numărul 28" şi se cufundase din nou în visare, dar o visare mai roz.

Dar, aproape fără a-şi da seama, nişte gînduri ciudate luară naştere în mintea lui. Vederea frumoasei necunoscute trezise, mai vie ca oricînd în imaginaţia sa, amintirea chipului Nowlei. Nu pentru că i-ar fi semănat ca trăsături. Dar, desigur, frumuseţea ei, abia întrezărită, o egala pe cea a hinduscei, şi era prima dată cînd lui Franck i se întîmpla să facă o astfel de constatare.

Da, era într-adevăr aceeaşi graţie regească, aceeaşi puritate şi aceeaşi perfecţiune a liniilor şi a formelor, aceeaşi nobleţe a mişcărilor şi a ţinutei şi, mai ales, aceeaşi fermecătoare tinereţe !

Erau egale ca splendoare şi din fiecare emana aceeaşi strălucire de stea. Şi, prin aceasta, se asemănau !

Acesta era motivul pentru care vederea uneia trezise în sir Franck amintirea celeilalte.

Dar fostul rezident nu se gîndea niciodată la Nowla fără a se gîndi totodată şi la Miriam, sărmana fetiţă născută din dragostea sa cu fiica brahmanilor şi pe care nu reuşise s-o salveze, prima dată, de răzbunarea Sikhs-ilor, decît pentru a o vedea răpită, în împrejurările misterioase şi tragice pe care le-am descris.

Şi acea dublă amintire era însoţită întotdeauna, în inima sa, de o profundă înduioşare.

Miriam !

Astăzi ar avea paisprezece ani ! Ar fi deja o mică femeie, ca fetele precoce din rasa ei maternă ! Şi ar fi frumoasă, frumoasă ca Nowla, poate chiar mai frumoasă, da, mai frumoasă decît strălucitoarea străină întrezărită adineauri, după care bărbaţii se întorceau, uimiţi şi muţi de admiraţie.

Oare de ce nu veghease mai bine asupra lor ? În mijlocul capitalei sale, în palatul său, sub protecţia atîtor sclavi, le crezuse în siguranţă. Şi totuşi, ce se întîmplase cu ele, cu Miriam şi cu mama ei ?

Moarte !

Putea oare să se mai îndoiască ? Cunoştea prea bine fanatismul acelor triburi indiene care credeau că dragostea uneia dintre fiicele lor pentru un creştin le dezonorase în faţa zeului lor... A trebuit ca mama şi fiica — era perfect convins de asta — să plătească cu viaţa lor sacrilegiul săvîrşit.

Nu o dată fusese pe punctul de a renunţa la postul său de rezident, spre a pleca, aşa ca altădată, de unul singur, într-una din acele expediţii în care săvîrşise atîtea minuni, şi să le răzbune, la rîndul lui, fără milă, prin exterminarea acelora pe care-i ştia bine că sînt cei care le răpiseră. Mai ales prin moartea acelui Sauton, pe care-l ghicise, dar prea tîrziu, a fi fratele Nowlei.

Nu-şi pusese totuşi în aplicare acel plan, fiind prea convins de soarta lor tristă şi preferind — deoarece nu mai putea fi vorba despre răzbunare — să păstreze încă acea putere aproape nemărginită care-i va permite poate, cîndva, să le răzbune mai uşor şi mai cumplit.

Prea generos pentru a trăi veşnic cu sentimentul urii şi timpul cicatrizîndu-i, încetul cu încetul, rănile, ajunsese să înţeleagă, în parte, superstiţiile pe care oaspeţii săi au fost împinşi să le respecte.

Aproape că se acuzase pe sine că, violînd legile ospitalităţii lor încrezătoare, fusese autorul propriei sale nefericiri.

Şi rămăsese doar cumplit de trist.

Mai de curînd, cînd primise sarcina de a merge la Sikhs-i ca să ia *Koh-i-noor*-ul, profitase de acea misiune spre a începe o nouă anchetă, încercînd să capete o dovadă materială a sorţii celor pe care le plînsese atîta.

În zadar.

Întregul trib căruia îi aparţinuse Nowla, fugind de oprobriul triburilor vecine, se exilase.

Aflase doar ceva, şi anume că bătrînul patriarh murise şi că Sauton nu se mai întorsese niciodată.

Trebuia, aşadar, să piardă speranţa de a lămuri vreodată acel mister îngrozitor.

Se gîndise atunci să se apropie de familia lui. Îşi adusese aminte că avea la Londra un nepot şi o nepoată, ambii orfani. În copilărie o iubise mult pe sora lui, Nancy, cu care semăna extraordinar de mult, pînă într-atîta încît, dacă se deghiza cu veşmintele ei, abia dacă puteau fi deosebiţi unul de celălalt.

— Dacă nepotul meu Dick îi seamănă mamei sale, se gîndise, trebuie să semene şi cu mine. Cît despre nepoata mea Mary, este ceva mai mare decît Miriam, dar probabil că nu pare mai în vîrstă decît ar părea, astăzi, fiica mea. Ea va înlocui copila pe care am pierdut-o.

Între timp, Jim — executînd literă cu literă consemnul dat de Uckrill, cînd îl îndemnase să-l plimbe prin Londra pe fostul rezident — ieşise din Hyde-Park, îndreptîndu-se, prin Constitution-Hill, spre palatul Buckingham, căruia sir Franck îi acordase, de altminteri, prea puţină atenţie. Intrase apoi în Mall, mergînd în lungul lui Saint-James-Park, pînă la Admirality. Acum, îşi plimba clientul printr-un cartier pe jumătate înstărit, pe jumătate luxos, ale cărui locuinţe — în majoritate vile înconjurate de boschete şi avînd o înfăţişare plăcută — alcătuiau un ansamblu numit, în acele timpuri „Grădinile" (*„The Gardens"*).

Toate acele vile aparţineau unor nobili, unor financiari sau unor comercianţi bogaţi din City, care le foloseau pentru legăturile lor amoroase de contrabandă.

În mijlocul acestor „grădini" şerpuia un fel de străduţă mizerabilă, ai cărei locuitori erau, în general, crema bandiţilor şi a zdrenţăroşilor capitalei.

Pegra Londrei se simţea foarte bine acolo, şi anume pentru un motiv excelent : deoarece partea din spate a caselor de pe acea străduţă dădea spre grădinile unor oameni sus-puşi, era de ajuns să faci o săritură, bine calculată, în proprietatea vecină, pentru a opri pe loc urmărirea de către poliţiştii respectuoşi... Era ceva cam ca un adăpost. Foarte preţios pentru hoţi.

Ba chiar, se obişnuia — fără îndoială, ca o aluzie batjocoritoare — ca străduţa să fie denumită cu un nume cu totul edificator : *grădinile Cremonei*.

Prin anul 1862, municipalitatea Londrei a demolat acest cartier şi pe fostul său amplasament se află astăzi Trafalgar-Square.

Aceste detalii îşi au importanţa lor, aşa cum se va putea vedea, dar sir Franck Zephyr, care sosea din India, habar nu avea de ele.

De altminteri, Jim avusese grijă să evite străduţa şi clientul său nu văzuse, din tot cartierul, decît vilele cochete şi elegante, în spatele unor frunzişuri proaspete şi înconjurate de garduri verzi şi de boschete.

Pe grilajul uneia dintre ele era prins afişul : *„De vînzare"*.

„Ia te uită", gîndi Franck Zephyr, „aş prefera să locuiesc aici, decît într-unul din acele cartiere zgomotoase pe care le-am traversat adineauri."

Şi i se adresă lui Jim :

— Sîntem departe aici de Poultry ?

— La aproximativ două mile, milord, răspunse Jim.

„Aş fi deci, destul de aproape de bunul Adrian", se gîndi imediat sir Franck.

Îi porunci lui Jim să întoarcă şi să oprească în faţa casei.

Aceasta avea o înfăţişare foarte respectabilă, cu un stil elegant şi sobru, dar lăsînd să se ghicească de la o poştă confortul pe care-l oferea, astfel încît un om cu gust, aşa cum era Franck, nu ar fi ales o alta dintr-o sută.

„— Va trebui", îşi spuse, „să-l rog pe alderman să vină s-o vadă, împreună cu mine."

Apoi, răzgîndindu-se :

„Pe cinstea mea, de ce n-aş vedea-o imediat... Ştiu mai bine decît Adrian ce-mi trebuie... Şi dacă această casă îmi convine, voi evita astfel să-l deranjez pe fratele meu care este un om foarte ocupat, după cîte mi s-a părut."

După ce raţionase în acest mod, privi mai atent afişul şi află că, pentru toate informaţiile privitoare la casa de vînzare, trebuia să se adreseze juristului Robert Vaughant, care locuia pe Saint-Martin-Lane.

Saint-Martin-Lane era foarte aproape, după cum îi explică Jim, aşa că Franck îi spuse să-l conducă imediat la adresa indicată şi, o jumătate de oră mai tîrziu, reveni să viziteze casa, însoţit fiind de un bărbat în jurul vîrstei de treizeci şi cinci de ani, îmbrăcat foarte corect, în haine negre şi purtînd nişte ochelari cu ramă de aur ; întocmai înfăţişarea unui om de afaceri cinstit şi serios.

În vreme ce Jim aştepta în faţa grilajului, Robert Vaughant şi fostul rezident, primul conducîndu-l şi dînd explicaţii celui de-al doilea, intrară în casă.

Clădirea era bine împărţită, mare, de un lux solid şi confortabil, aşa cum promitea şi exteriorul. Dar, în curînd, atenţia cu care o studia sir Franck fu distrasă...

Deoarece aruncase o privire, printr-una din ferestrele încăperilor pe care le traversa, spre vila vecină, care nu era ascunsă de frunziş din partea aceasta, nu-şi putu reţine o exclamaţie de surpriză.

În balconul acelei vile, o femeie — o femeie foarte tînără — cu tenul strălucitor, cu părul de un blond-roşcat aprins, stătea, cu ochii plecaţi, cu bărbia sprijinită în trei degete, în poziţia unei gîndiri adînci.

Şi acea femeie tînără nu era alta decît frumoasa pe care sir Franck, în plimbarea sa, o întîlnise cu puţin timp înainte, în Piccadily.

În mod clar, hazardului îi plăcea să-l aducă în prezența acelei drăguțe persoane.

Hazardul ? Era cu adevărat hazardul, care se distra jucîndu-se astfel ?

Dacă fostul rezident din Nepal, în loc s-o privească atît de îndelung pe frumoasa necunoscută din Piccadily, l-ar fi privit mai atent pe vizitiul ei, poate că acum ar fi găsit o oarecare asemănare cu același Robert Vaughant, jurist și om serios care, în clipa de față, îl însoțea să viziteze vila din *„The Gardens"*.

Dar sir Franck, orbit de admirație, nu o văzuse decît pe cea care se plimba cu trăsura și nu acordase nici o atenție vizitiului.

Între timp, omul de afaceri, în spatele ochelarilor săi de aur, nu-și dezlipea privirile de pe... clientul său.

Un zîmbet subțire îi încreți buza cînd văzu că uimirea lui sir Franck, la vederea neașteptată a doamnei din balcon, nu era lipsită de o oarecare emoție.

Și deoarece sir Franck, din nou vrăjit, rămînea în fața ferestrei, într-o atitudine cu adevărat plină de admirație, zîmbetul maestrului Vaughant se accentuă, ajungînd să devină un rînjet mut.

De altminteri, sir Franck, absorbit în contemplare, nici nu-și dădu seama de asta. În mod clar, era intrigat.

— Cine este această doamnă ? întrebă, întorcîndu-se.

— Este Marchiza, răspunse cu amabilitate asociatul lui Day-Lily.

— Marchiza ? mai întrebă fostul rezident.

— O ! nu realmente o marchiză... deși, prin ținuta măreață și prin frumusețea ei, ar fi demnă să poarte cu adevărat acest titlu. Este numită astfel fiindcă bătrînul marchiz de Hackney este cel care i-a oferit acest mic palat drăguț, echipajele și bijuteriile sale.

Sir Franck păru puțin dezamăgit.

— Și totuși, continuă zîmbind omul de afaceri, ea nu e metresa bătrînului marchiz. Este o virtuoasă...

— Cu toate acestea...

— O virtuoasă serioasă, milord, în ciuda aparenței. Și treaba merită să fie povestită... Se spune că, dacă a acceptat darurile marchizului, n-a făcut-o decît pentru că a fost silită și obligată de către o persoană din familia ei, care o terorizează... Dar, în pofida acestei presiuni și a generozității sale, bătrînul îndrăgostit nu este deloc mai avansat decît în prima zi... Tot ce a obținut, este să fie primit zilnic, cîte o jumătate de oră, de către frumoasa copilă... primit de față cu martori... Și întrevederea nu-i este acordată pentru a-i spune vorbe dulci, credeți-mă, milord... Căci tînăra rebelă nu i se adresează decît ca să-l respingă și să-i ceară s-o lase în pace, sau chiar ca să-și bată joc de el... Ceea ce nu-l împiedică, prostul bătrîn, să revină a doua zi, cu noi daruri... Umblă zvonul că în felul acesta s-a ruinat, sau că se află foarte aproape de a ajunge la ruină... Iată toată povestea Marchizei !

Franck îl ascultase cu atenție pe Vaughant, dar fără a scăpa din ochi pe tînăra femeie despre care vorbeau. Văzu deodată că ea își ridicase privirea și că se uita la el.

Ca și în Piccadily, privirile li se întîlniră și tînăra se îmbujoră.

Din discreție, el se retrase de la fereastră și, întorcîndu-se spre Robert Vaughant, îi declară :

— Este în ordine, cumpăr casa...

În vreme ce între sir Franck și Robert Vaughant se schimbau acele cuvinte în legătură cu Marchiza, fostul rezident nu bănuia că în vila vecină se vorbea despre el.

Acea convorbire al cărei subiect îl constituia el avea loc între Marchiza însăși și personajul pe care A.-E.-I.-O. Uckrill îl numea fie Day-Lily, fie miss Sun-Ray.

Între cele două femei exista o mare asemănare, dar miss Sun-Ray era o persoană de douăzeci și opt-treizeci de ani, în timp ce sora ei nu număra decît șaptesprezece, optsprezece primăveri.

Una era piersica gustoasă, iar cealaltă — ramura de piersic înflorită.

Aşa cum spuneam, Marchiza se afla pe balcon. Miss Sun-Ray, — s-o numim astfel, deşi purta veşmintele elegantului gentleman pe care l-am văzut mai înainte intrînd la alderman-ul Adrian — miss Sun-Ray, aşadar, intrase fără zgomot în camera a cărei uşă-geam era deschisă spre acel balcon şi se aşezase, fără un cuvînt, în spatele unei perdele.

Din locul în care era instalată, îl vedea pe Franck Zephyr fără a fi văzută şi, la fel ca Robert Vaughant, fusese martora emoţiei ce se zugrăvise pe chipul fostului rezident.

— Ei, bine! frumoasa mea Georgina, surioară — i se adresă pe neaşteptate — iată-te cufundată din nou în visările tale. La ce te gîndeşti ?

Marchiza tresări, ca trezită brusc din somn. Se crezuse singură.

— La ce mă gîndesc, surioară? şopti cu un glas dulce şi cu un suspin adînc. Parcă eu ştiu ? La nimic vesel, asta este sigur.

— Eu, una, ştiu bine, i-o reteză cu acreală miss Sun-Ray, şi nu sînt mulţumită de tine.

Georgina, care se întorsese către sora ei mai mare, îşi plecă ochii cu o expresie supusă, aproape tremurînd.

— Mereu ideile tale nebuneşti! continuă miss Sun-Ray. Eşti, nu-i aşa, o mică persoană foarte nefericită, cu toate că toţi se străduiesc să-ţi asigure fericirea... să te facă bogată şi cea mai invidiată dintre femei!...

— Nu sînt deloc ambiţioasă, nici orgolioasă — nu este vina mea, Jenny.

Se pare că Day-Lily sau miss Sun-Ray purta şi numele de Jenny.

— N-ai dreptate, strigă ea. Am hotărît să fac din tine o mare doamnă, chiar împotriva voinţei tale... O nevinovată ca tine nu trebuie să discute voinţa unei surori cu mai multă experienţă.

— Îţi dau ascultare, soră, de vreme ce mă aflu aici... Şi totuşi, mi se pare că te înşeli, Jenny, da, aşa mi se pare... Nu pot înţelege cum tot aurul din lume ar putea face fericirea unei femei, dacă este nevoită s-o obţină cu preţul presiunilor pe care le suport... Bătrînul acela...

— Ei, bine, Georgina, ce-i cu bătrînul acela ?

— Te asigur, Jenny, că vizitele lui sînt pentru mine o ruşine şi un supliciu de nesuportat.

— Cu toate acestea, ce-ţi cere, şi ce-i acorzi tu ? Prea puţin, recunoaşte... Dreptul de a te vedea zilnic timp de cîteva minute, de a se convinge încă o dată, în fiecare zi, de dispreţul tău... şi de a se ruina pentru tine...

— Este prea mult, surioară, ţi-o jur... Este adevărat, nu-mi cere nimic, dar totuşi ştiu ce ascunde tăcerea lui şi, cînd îl văd, visez, o ! da, visez, poftim : visez să fiu săracă şi urîtă, şi departe de aici... Privirile lui care imploră îmi par a fi nişte insulte de nesuportat, iar zîmbetele sale, pe care le îngroaşă o poftă vicioasă, mă fac să mă înfior, ca nişte strîmbături hidoase... Mi-e scîrbă de bogăţiile lui, de luxul acesta pe care mă obligi să-l accept din partea lui... Aşa că ştii bine cu ce grabă ţi le-aş lăsa ţie... Dar nu va fi în curînd ruinat, aşa cum m-ai făcut să sper, spune-mi ?

Miss Sun-Ray ridică din umeri, a milă. Dar, în mod clar, planurile sale de astăzi prevedeau să se poarte blînd cu sora mai mică, din partea căreia cerea, de obicei, o ascultare oarbă.

— Haide, Georgina, reluă ea firul vorbei, văd bine că vei rămîne mereu aceeaşi. Nu poţi fi schimbată, fiinţă romanţioasă ce eşti, şi nu vei înţelege niciodată necesităţile vieţii... Toate aceste aversiuni puerile şi toate scrupulele tale meschine sînt totuşi foarte ciudate, la o fată de originea ta. Căci tu, ca şi mine, provii dintr-un mediu în care nu se obişnuieşte să ai astfel de prejudecăţi.

— Nu sînt deloc prejudecăţi, surioară, ci simţăminte fireşti împotriva cărora nu pot lupta.

— Am înțeles... Amintește-ți, totuși, că fără mine, care am avut grijă de tine și care am încercat, fără a reuși, să-ți dau o educație practică, astăzi ai fi fost moartă de foame și de sărăcie, sau ai fi una dintre acele fete cinstite, prost îmbrăcate, bolnăvicioase și jalnice, ofilite din cauza lipsurilor de tot felul și care, muncind zi și noapte, în maghernițe abjecte, cîștigă cu greu cele cîteva pence trebuincioase pîinii zilnice... Doar dacă, curînd descurajată, n-ai fi ajuns, în pofida frumoaselor tale instincte, în șanț și, devenind asemenea prostituatelor de la White-Chapel, tuberculoase și alcoolice, care — pentru un pahar de gin — se dau unor marinari beți...

Un val de sînge năvăli în obrajii fetei.

— Surioară, ripostă cu vioiciune, cu glasul vibrînd de indignare, surioară, știi că mai bine aș fi murit de o mie de ori, decît să ajung la asta !

— Atunci, mulțumește-mi, replică la rîndul său miss Sun-Ray, că te-am scutit de un plonjon în apele murdare ale Tamisei și că am făcut din tine strălucitoarea ființă care ai devenit... Uită-te la situația extremă la care ai fi putut ajunge și compar-o cu cea pe care ți-am procurat-o, pe baza unui așa-zis sacrificiu al pudorii tale deplasate... Dar, la urma urmei, ești sora mea, Georgina, și vreau să mă iubești. Dacă acest sacrificiu, oricît de mic ar fi, pare să-ți fie prea greu, am hotărît să nu-ți mai forțez aversiunile.

O rază veselă de speranță ilumină frumoșii ochi ai Georginei.

— Adevărat, surioară ? exclamă. Așadar, nu va mai trebui să suport vizitele bătrînului Hackney ?

— Recunosc că bătrînul Hackney nu este un adorator cu o înfățișare prea atrăgătoare, și înțeleg că obsesiile, chiar și discrete, ale acestui nobil ramolit nu pot să-ți fie decît neplăcute.

— Ceea ce înseamnă, nu-i așa, exclamă iar Georgina, că-mi permiți să nu-l mai primesc ?

Miss Sun-Ray nu răspunse direct la această întrebare plină de nelinişte. Arătînd cu degetul fereastra casei de vis-à-vis, la care, de o clipă, stătea sir Franck Zephyr, întrebă :

— Spune-mi, micuţa şi frumoasa mea Georgina, îl cunoşti pe atrăgătorul gentleman care, de cel puţin cinci minute, este cufundat, în faţa ta, într-o fericită contemplare ? Pe cuvîntul meu de cinste, a căzut în extaz. Pariez că această admiraţie ţi-ar fi mai puţin odioasă decît cea a bătrînului tău adorator.

Astfel interpelată, tînăra îşi ridică ochii şi-l văzu pe Franck, pe care nu-l zărise încă, de cînd se afla acolo, cu adevărat în extaz în faţa ei.

Acesta fusese momentul în care ex-rezidentul, văzînd-o roşind şi nevoind s-o supere printr-o atenţie indiscretă, se retrăsese din postul său de observaţie.

— Nu, Jenny, răspunse Georgina, nu-l cunosc pe acest gentleman.

— Ei, bine ! adăugă cu oarecare ironie miss Sun-Ray, este un bărbat pe care-ţi face plăcere să-l priveşti, cu un chip nobil şi cu maniere frumoase, căruia femeile îi zîmbesc cu drag... Şi adaug că mă înşeli, spunînd că nu-l cunoşti.

— Cum aşa ?

— Foarte bine. I-ai surîs foarte amabil, mai adineauri, cînd l-ai întîlnit în Piccadily. Şi acum, te-ai îmbujorat toată doar pentru că, timp de o clipă, ai fost privită de el.

Georgina nu protestă. Se simţea, într-adevăr, foarte îmbujorată.

Se întrebă, numai, cum de putea miss Sun-Ray să ştie atîtea lucruri.

— Nu este doar un cavaler frumos, continuă Sun-Ray. Este şi un adevărat erou de roman. Şi se numeşte sir Franck Zephyr.

— Fostul rezident din Nepal ? ! se miră Georgina, cu mult interes.

— Chiar el, frumoasa mea... Cel ale cărui extraordinare isprăvi ţi le-am povestit acum cîtva timp... Văd că nu l-ai uitat.

— Ei, bine ! Jenny, spuse fata, după cele ce mi-ai povestit, chiar aşa mi-l închipuiam.

Domnişoara Sun-Ray luă o expresie nepăsătoare.

— Despre ce discutam adineauri ? întrebă, ca şi cum ar fi vrut să schimbe vorba. Că ai fi foarte bucuroasă dacă n-ar trebui să-l mai primeşti pe bătrînul Hackney ?

— O, sora mea mai mare, dacă ai face asta !...

— Ei, bine ! nu depinde decît de tine...

— Ce trebuie să fac ?

— Să salvezi viaţa lui Sir Franck Zephyr.

— Ce vrei să spui, surioară ?

— Este limpede. Viaţa fostului rezident din Nepal, care chiar acum un minut te privea cu atita plăcere, repet, viaţa sa este în primejdie... Şi tu, Georgina, eşti cea care poţi să-i faci imensul serviciu de a i-o salva.

Rostise aceste cuvinte cu răceală şi răspicat, aţintind în ochii surorii sale o privire ascuţită ca un stilet.

Georgina cunoştea, fără îndoială, multe lucruri din trecutul lui miss Sun-Ray. Se înfioră din creştet pînă-n tălpi.

— Ce vrei să spui ? repetă încă o dată, cu o voce lipsită de timbru.

— Iată, o lămuri cu aceeaşi nepăsare miss Sun-Ray. Sir Franck Zephyr a primit sarcina de a se duce la Sikhs-i să ia faimosul diamant pe care Compania Indiilor l-a oferit de curînd reginei. Dar este bănuit că ar fi înlocuit acel diamant cu o piatră fără valoare şi că şi l-ar fi însuşit... Or, diamantul valorează cincizeci de milioane de franci... Înţelegi ?

— Nu încă...

— Atunci, ascultă... Acest diamant de cincizeci de milioane, fie că o fi ajuns la regină, fie că a rămas în mîinile lui sir Franck Zephyr, eu am hotărît să-l obţin...

— Tu ?

— Chiar eu... Dar, înainte de a încerca treaba aceasta, există un punct asupra căruia trebuie să fiu lămurită... Și, de data asta, mă vei înțelege pe deplin... Mă asculți ?

Palidă ca o moartă, Georgina încuviință printr-o aplecare a capului.

— Dacă diamantul *Koh-i-noor*, *Lucifer* sau *Muntele-de-Aur*, oricum ți-ar plăcea să-l numești — continuă miss Sun-Ray — dacă acest diamant este într-adevăr cel pe care regina urmează să-l expună, sub o vitrină blindată, cu prilejul manifestărilor de la *Great-Exhibition*, care se va deschide la Palatul de Cristal, aceasta este direcția în care îmi voi îndrepta atacul. În atare caz, îl voi lăsa în pace pe sir Franck Zephyr, care pare să te intereseze și care, în mod sigur, te privește la rîndul său cu interes, deoarece l-am surprins în extaz în fața frumuseții tale... În caz contrar...

— În caz contrar, este foarte simplu, surioară : voi murător.

— În cazul contrar ? întrebă tînăra fată, cu glas tre-încerca să-i iau lui sir Franck Zephyr comoara pe care pe nedrept și-a însușit-o... și trebuie să recunoști că așa este și just. Și mă cunoști, desigur, destul de bine pentru a ști că, dacă este necesar, viața unui om nu cîntărește mult în mîinile mele și ale prietenilor mei.

Într-adevăr, Georgina trebuie să fi fost lămurită în această privință, căci se înfioră din nou.

— Dar, încercă să obiecteze, te înșeli, mai mult ca sigur, Jenny. Fără a-l cunoaște pe sir Franck Zephyr altminteri decît din cele ce chiar tu mi-ai spus și din purtarea discretă pe care i-am văzut-o adineauri, îl cred incapabil să fi făcut substituirea de care-l bănuiești. Acestea sînt, desigur, zvonuri false ce au fost răspîndite referitor la el și nu au nici o bază.

— Văd că ai o părere bună despre el, rîse batjocoritor miss Sun-Ray. Ești o fată inocentă și nu cunoști bărbații... Îmi place să cred, pînă la dovada contrară, că ai dreptate, și aș regreta să fiu nevoită să adopt niște

soluții extreme față de un gentleman atît de drăguț... Dar este vorba de o afacere mult prea importantă pentru mine, ca să mă angajez în ea cu ușurință... Pe de o parte, cincizeci de milioane, iar pe de alta, riscul ștreangului... Țin să fiu bine informată și să nu acționez decît în cunoștință de cauză... Așa încît, copilă dragă, pe tine mă bizui pentru asta...

— Pe mine ! exclamă Georgina, înspăimîntată și trăgîndu-se brusc înapoi.

O privi pe teribila miss Sun-Ray cu ochii măriți de groază. Aceasta izbucni în rîs.

— Ești o fată virtuoasă, da, da, știu bine ! — rîse, puțin păsîndu-i de emoția pe care cuvintele sale o cauzaseră surorii sale. Și nu te pot sfătui să devii amanta fostului rezident din Nepal... Dar numai cu condiția că mă vei ajuta te voi scăpa de insistențele atît de insuportabile ale marchizului de Hackney.

Georgina începu să plîngă în tăcere. Știa că rugămințile și obiecțiunile erau inutile.

— Ești frumoasă, extraordinar de frumoasă, irezistibil de frumoasă — continuă, neiertătoare, Sun-Ray, pe același ton de cumplită ironie. Fără a ceda în privința principiilor sale de virtute, o fată ca tine poate ușor să-l facă pe un bărbat, fie el chiar și un Franck Zephyr, să-și piardă mințile. Crede-mă, un zîmbet al tău, o privire vor fi de ajuns pentru a-l face să cadă la picioarele tale. Te va adora, dacă vrei. Vei putea foarte ușor să afli de la el tot ce vei vrea să știi. Își va deschide în fața ta inima și toate secretele sale... Cine știe dacă, pentru favoarea unui sărut pe unghia trandafirie a degetului tău mic, nu te va implora să primești acel diamant, ca fiind singura femeie din lume demnă de a-l poseda ? Vezi, Georgina : viața acestui bărbat atîrnă de un fir, și eu îți ofer prilejul salvării sale.

Georgina nu răspunse nimic. Indignarea, groaza, rușinea și disperarea o făceau să-și frîngă mîinile.

— La urma urmei — trase concluzia, în sfîrșit, miss Sun-Ray, adoptînd un ton nepăsător — poate că mă în-

șel și, într-adevăr, nu există nici un motiv ca tu să te interesezi de acest gentleman, numai fiindcă ți-a acordat o privire admirativă la care erai îndreptățită. Dacă propunerea mea nu-ți surîde, să zicem că n-am spus nimic și să-l lăsăm pe sir Franck Zephyr cu soarta sa și cu primejdiile cărora le este expus.

Nici acum Georgina nu răspunse.

— Vreau totuși să te previn în legătură cu un lucru, mai adăugă diabolicul ei tiran, și anume că bătrînul Hackney, atît de discret și de puțin supărător pînă astăzi, va veni peste puțin timp și că acum manifestă niște pretenții de la care generozitatea lui nu-mi va permite să mă sustrag, dacă purtarea ta nu-mi dă o compensație în altă direcție !

Amenințarea era directă. Nefericita tînără căzu în genunchi.

— Îndurare ! se rugă, ridicînd spre sora ei o față chinuită de spaimă. Știi bine că aș prefera să mor.

— Alege ! răspunse miss Sun-Ray, impasibilă.

În aceeași clipă se auzi soneria de la intrare.

Fata simți că tot sîngele îi năvălește la inimă. Era pe punctul de a leșina.

Ușa salonului în care avusese loc acea convorbire se deschise și apăru capul lui Jonathan Girle (care pînă de curînd stătuse, purtînd o livrea de *groom*, în spatele trăsurii lui Day-Lily).

— Marchizul ! anunță, adresîndu-i-se lui miss Sun-Ray.

La auzul acestui nume, Georgina scosese un geamăt.

— Jenny, surioară, ai milă de mine, o mai rugă.

— Alege !

Atunci, înfrîntă, zdrobită, biata copilă suspină :

— Voi face ceea ce-mi ceri... Voi încerca să fac.

— Juri ?

— Jur.

— Atunci să fie într-un ceas bun ! zise miss Sun-Ray, ajutînd-o să se ridice. Știam eu bine că vei fi o fată cuminte și că vom sfîrși prin a ne înțelege... În seara asta vei veni cu mine la teatrul „Adelphi" și fostul rezident din Nepal îți va fi prezentat... Ai grijă să te faci frumoasă. Și, încă un sfat : încearcă să nu te îndrăgostești de acest Franck și să nu ne trădezi.

Cu aceste cuvinte, ieși din cameră.

Georgina rămase singură, scuturată de hohote de plîns.

CARTEA A DOUA

FRUMOASA HINDUSĂ

— Atunci să fie într-un ceas bun ! zise miss Sam-Rey, ajutînd-o să se ridice. Știam eu bine că vei fi o fată cuminte și că vom sfîrși prin a ne înțelege... În seara asta vei veni cu mine la teatrul „Adelphi" și fostul rezident din Nepal îți va fi prezentat... Ai grijă să te faci frumoasă. Și, încă un sfat : încearcă să nu te înduioșezi de soarta lui Franck și să nu ne trădezi.

Cu aceste cuvinte, ieși din cameră.

Georgina rămase singură, scuturată de hohote de plîns.

I

La teatrul „Adelphi"

Credem că am făcut intrarea în scenă a numeroaselor noastre personaje, a căror prezentare, în cursul acţiunii deja începute, ar fi putut dăuna vioiciunii şi interesului povestirii, căci ar fi necesitat digresiuni prea lungi şi prea dese.

Înainte de a intra în mod definitiv în însăşi drama pe care, în linii mari, am lăsat-o să se prevadă, ne mai rămîne să spunem cum se întîlnise Sauton, banianul, cu Day-Lily şi banda sa, cum se asociase cu aceşti hoţi emeriţi şi ce spera să obţină din această asociere.

Era chiar seara zilei în care Franck Zephyr, debarcînd de pe *Creolian*, se dusese la fratele său alderman-ul, iar apoi, după ce făcuse cunoştinţă cu Uckrill, fusese plimbat de către Jim prin parcuri şi, în cele din urmă, cumpărase în „grădinile Cremonei" o vilă învecinată cu cea a „Marchizei".

— În seara asta, îi spusese Adrian lui Franck, îi vei vedea pe Dick şi pe Mary. Va fi sărbătoare în casa mea pentru întoarcerea mult-iubitului meu frate.

După ce-şi terminase plimbarea şi după ce fixase o întîlnire cu Robert Vaughant pentru a încheia cu el, a

doua zi, cumpărarea casei, Franck, reamintindu-şi aceste cuvinte amabile ale fratelui său, se reîntorsese la alderman.

Şi, într-adevăr, fusese sărbătoare în casa acestuia.

Pentru a arăta mai bine imensa bucurie pe care o resimţea prin venirea fratelui său, alderman-ul invitase la o masă splendidă un număr de musafiri, nişte englezi veseli ca şi el, faţă de care se grăbea, fără îndoială, să se mîndrească în legătură cu rudenia sa cu ex-vice-regele Nepalului.

Acesta ar fi preferat, desigur, ca această primă reuniune să aibă un caracter mai intim şi mai familial. Presupusese că va putea sta de vorbă, pe îndelete, chiar în acea seară, cu nepoţii săi, pe care era nerăbdător să-i cunoască.

Primul contact cu ei îl satisfăcuse pe deplin, atunci cînd veniseră să-l îmbrăţişeze.

Dick era un băiat frumos de douăzeci de ani şi semăna, într-adevăr, cu mama sa. Adică îi semăna, în aceeaşi măsură, unchiului său Franck. Fostul rezident putea să se revadă în el, aşa cum fusese la aceeaşi vîrstă.

Cît despre Mary, ochii ei mari, blînzi, mîngîietori şi încrezători, zîmbetul ei drăguţ, dulceaţa chipului său, graţia ei tinerească, îl încîntaseră tot atît de mult pe Franck care, de altfel, era dispus de mai înainte să-i îndrăgească pe cei doi.

Aşa că regretă de două ori mai mult că — din cauza numărului mare al invitaţilor, care nu permitea manifestări făţişe ale sentimentelor — nu putea să-i ia de o parte, pe unul cît şi pe celălalt. În acest fel, în cursul unei sporovăieli prieteneşti, ar fi putut fără întîrziere să le aprecieze caracterele şi să constate dacă mintea şi inima lor corespundeau cu frumoasele promisiuni ale înfăţişării.

În loc de asta, fusese nevoit să ia parte la o conversaţie cam plictisitoare cu nişte necunoscuţi care, la drept vorbind, îi erau indiferenţi ; să vorbească despre îndelungata sa şedere în India şi să facă un fel de rela-

tare despre vînătorile și călătoriile lui, spre marea admirație a vecinilor săi de masă, care căscau niște ochi uimiți, în ciuda modestiei cu care istorisea.

Era de față, printre alții, un gentleman tînăr și foarte elegant — care nu era altul decît nerușinata de Sun-Ray sau impertinentul Day-Lily — pe care Adrian îl prezentase ca pe descendentul unei familii de neam mare, cu care era mîndru că întreține niște relații prietenești.

Tînărul — cu monoclu la ochi și cu o camelie albă în butonieră — împinsese indiscreția pînă la a cere, cu insistență, detalii în legătură cu șederea lui la Sikhs-i, referitor la odiseele al căror erou îl făcuseră cîndva frumoasele doamne din posesiunile britanice, ba chiar și despre ultima sa expediție legată de transportul lui *Lucifer* și despre procesul său cu Compania Indiilor, etc, etc.

Iar și iar se repeta acea obsedantă poveste a diamantului ! Sir Franck încercă totuși să se împace cu situația. La urma urmei, nu putea să se supere pe Adrian pentru că avusese ideea de a împărtăși cu cîțiva prieteni bucuria sa fraternă. Așa încît răspunsese cu o amabilitate calmă chiar și la întrebările indiscrete ale tînărului gentleman cu monoclu.

De altminteri, avea, în legătură cu acesta, o impresie bizară. I se părea că chipul acestui tînăr nu-i este necunoscut. Oare îl mai întîlnise ? Și cînd ? Nu știa. Poate că era o asemănare vagă cu o persoană pe care memoria lui nu era în stare să i-o reamintească în mod clar și de la care totuși nu-și putea lua gîndul.

Pe scurt, acest tînăr și ceilalți curioși îl acaparaseră în asemenea măsură, încît fusese nevoit să renunțe cu totul să se ocupe în acea seară, în mod special, de Dick și de Mary.

Ar fi putut crede că totul fusese premeditat de către alderman, dacă Franck ar fi fost în stare de o astfel de bănuială împotriva unei rude de-a lui, căreia, chiar în aceeași zi, îi înmînase, cu o încredere atît de rar întîlnită și de totală, un portofel cu trei sute cincizeci de mii de lire sterline.

La un moment dat, în timpul seratei, grasul Adrian se retrăsese în biroul său împreună cu Day-Lily. Acolo, între cei doi se desfășurase, cu glas scăzut, următoarea conversație :

— Ei, bine ! draga mea Sun-Ray, m-am gîndit la ce mi-ai spus azi după-amiază.

— Aha ! Și care este rezultatul acestei laborioase cugetări ?

— Fratele meu Franck mi-a încredințat averea lui, iar eu sînt hotărît, mai mult ca niciodată, să păzesc cu fidelitate această depunere.

Încîntat de glumă, alderman-ul rostise aceste vorbe cu un hohot de rîs.

— N-am putut să-ți ascund asta, continuă, deoarece, după cum prea bine știi, nu sînt în stare să-ți ascund nimic, frumoasa mea Sun-Ray.

— Termină cu trăncăneala ! îl întrerupse scurt Day-Lily. Ți-am spus că interesul dumitale, ca și al meu, este să știm cine — rezidentul, sau regina — posedă adevăratul *Ochi al lui Shiva*.

— Așa este, frumoaso, și adorato, așa mi-ai spus.

— Voiai să te mulțumești cu cîteva sute de mii, fără să te întrebi dacă o asemenea operațiune nu ți-ar compromite securitatea și dacă ne putea mulțumi pe mine și pe prietenii noștri.

Adrian își plecă, vinovat, capul.

— Ți-am explicat, continuă Day-Lily, că pentru dumneata, cît și pentru mine, ar exista o afacere mult mai importantă, pe care am putea s-o încercăm cu rezidentul... Dacă vrei să păstrezi averea pe care ți-a încredințat-o, fără riscul de a-l vedea că ți-o cere înapoi, va fi de ajuns, crede-mă, să dovedești că el a substituit *Koh-i-noor*-ul... Odată învinovățit de această substituire, dacă mai îndrăznește să deschidă gura spre a-ți cere să-i înapoiezi fie și un penny, pe cinstea mea, nu ne va fi greu să i-o închidem...

— Ai dreptate.

— Şi, mă rog frumos, care este cel mai bun mijloc pentru a ajunge la acest rezultat ? Cel mai bun mijloc din toate punctele de vedere, decît de a-i lua diamantul ?

— Într-adevăr, cel mai bun, confirmă alderman-ul.

— Eşti de acord ? Cu atît mai bine... Dar ţi-am mai spus ceva... Nu este suficient să ai un plan : trebuie şi să-l realizezi. Nu eşti de aceeaşi părere ?

— E şi părerea mea, adevărat.

— Şi acesta este lucrul cel mai dificil... Îmi asum eu această sarcină, dacă vrei să înţelegi că, pentru a reuşi, va trebui să sacrifici o parte din averea ce ţi-a fost încredinţată spre păstrare.

Alderman-ul scoase un suspin adînc şi jalnic.

Calm, Day-Lily continuă :

— Banii constituie motorul războiului. Rezidentul a pus chiar el, în mîinile dumitale, armele ce vor fi folosite spre a-l combate. Acest sacrificiu va fi necesar. Mi-ai cerut răgaz să te hotărăşti. Aşadar, te-ai decis ?

Alderman-ul scoase un oftat şi mai jalnic decît primul.

— Nu am decît o singură obiecţiune să-ţi fac, Sun-Ray, răspunse, o singură obiecţiune serioasă.

— Spune.

— Dacă Franck nu are diamantul, ăştia vor fi nişte bani cheltuiţi degeaba.

— Te înşeli. În cazul acesta vom şti unde se află „Lucifer", şi, pe cuvînt, dacă este la regină, ne vom duce să i-l luăm. De altminteri, înţelege bine, sînt hotărîtă să fac încercarea cu orice preţ — ho-tă-rî-tă — cu sau fără dumneata... Şi dacă va fi fără dumneata...

Day-Lily nu-şi încheie fraza. Dar acest *quos ego* [1] fu subliniat de o privire aţintită în ochii alderman-ului. Şi acea privire îl făcu pe grăsan să pălească.

---

[1] *Quos ego (lb. latină)* : Cuvinte suspensive al căror înţeles este : „Ar trebui ca eu..." Au fost puse de Virgiliu *(Eneida)* în gura lui Neptun, care era iritat de furia dezlănţuită de vînturi asupra mării. Rostite de un superior, exprimă mînia şi ameninţarea. (n.t.)

— E-n ordine, se grăbi să spună, consimt, consimt. Sînt aliatul dumitale, aliatul dumitale de neclintit, dulcea mea Sun-Ray.

— Afacerea este de pe acum începută, continuă Day-Lily.

— Ești iute la treabă.

— E necesar. Am dăscălit-o pe Marchiză, care s-a întîlnit cu fratele dumitale și a cărei frumusețe și-a făcut obișnuitul efect.

— Îți seamănă, Sun-Ray.

— Rezidentul va deveni vecinul ei.

— Cum așa ?

— A cumpărat adineauri, în „*The Gardens*“, vila vecină cu cea pe care bătrînul Hackney a oferit-o Georginei.

— A cumpărat !

— Da. Și s-ar putea ca ochii frumoși ai Georginei să nu fie străini de rapiditatea cu care s-a hotărît să cumpere... Robert Vaughant este cel însărcinat cu vînzarea.

— Dar cu ce va plăti Franck, de vreme ce banii lui sînt la mine ?

— Vei plăti pentru el.

— Vai ! gemu Adrian, e scumpă tare, casa aia ?

— Treizeci de mii de lire.

Suspinul care scutură imediat enormul abdomen al nefericitului alderman, avu o oarecare similitudine cu plînsetul unui hipopotam căruia îi este dor de copilul său.

— Vei plăti ! insistă Day-Lily, fără a ține seama de această disperare.

— Trebuie, se smiorcăi Adrian, trebuie neapărat, Sun-Ray, dacă dumneata vrei așa, dacă așa ceri...

Apoi făcu un gest de resemnare și rămase mut, în atitudinea unui martir.

— Pentru astă seară — spuse Day-Lily, după o scurtă tăcere — nu ne mai rămîne decît să mergem la teatrul „Adelphi“, unde ne așteaptă Marchiza. Trebuie ca, chiar diseară, rezidentul să-i fie prezentat... Dar ce ai, dragul meu ?

Această întrebare se datora unei noi schimbări în fizionomia alderman-ului. Din alb ca un nap, cum se făcuse mai înainte sub privirea lui Day-Lily, devenise acum de un roşu stacojiu. Fălcile lui grase şi atîrnînde se umflau. Respiraţia îi era scurtă.

— Sun-Ray, dulcea şi adorabila mea Sun-Ray — o luă el cu binişorul — uite ce cuminte sînt, gata să te ascult în toate, supus ca un sclav... Şi de multă vreme stau aşa, la picioarele dumitale... Dar cînd oare o supunere atît de perfectă va primi o răsplată ?

— Te voi face bogat ca un nabab. Ce vrei mai mult ?

— Ah ! Sun-Ray !

— Dacă mă asculţi, o faci pentru interesul dumitale... Şi mărturiseşte că ţi-am făcut, deja, cîteva servicii ?

— Sun-Ray, nu doar pentru asta îţi fac toate voile ! Sînt doisprezece ani, ştii bine, de cînd te iubesc... şi de cînd aştept... Astăzi, sacrificiul acesta nou, imens, pe care mi-l ceri...

În timpul acelui dineu, jupînul Adrian închinase cam de multe ori paharul... Cu o îndrăzneală pe care, cu siguranţă, n-ar fi avut-o în starea normală, grăsanul — care, la început, vorbise împreunîndu-şi mîinile asemănătoare cu nişte bulgări de seu — îşi împingea acum cutezanţa pînă la a se apropia de draga lui Sun-Ray cu un gest încă rugător, dar devenit deja familiar.

Dar Day-Lily nu avea chef de un asemenea joc. Fără vreun efort aparent, luă într-o mînuţă a sa una din labele informe ale acestui ridicol adorator şi o strînse în aşa hal, încît îl făcu să se dea înapoi cu un ţipăt de durere.

— Dragul meu, îi spuse tăios, uiţi cum trebuie să te porţi... Şi, o dată pentru totdeauna, fiindcă îmi dai prilejul să ţi-o repet, încetează să mi te adresezi, chiar şi cînd sîntem între noi, cu numele de Sun-Ray, cu care vei sfîrşi prin a mă trăda faţă de martori, într-unul din momentele dumitale de entuziasm. Sun-Ray nu mai există şi nu trebuie să mai vezi în mine decît pe prietenul şi aliatul dumitale Day-Lily, pînă în ziua în care succesul

va încununa acţiunea noastră şi cînd vom fi îndeajuns de bogaţi şi de puternici, şi unul şi altul, pentru a nu ne mai teme de trecut ! Te voi iubi numai cînd vei fi Lord Primar.

Ruşinat şi frecîndu-şi mîna zdrobită, englezul vesel, Adrian Zephyr, nu îndrăzni să riposteze.

— Haide, spuse Day-Lily, ca o concluzie, este timpul să mergem să-l prezentăm pe rezident Marchizei.

Se întoarseră amîndoi în salon, unde Franck continua să fie asediat de prietenii alderman-ului cu întrebări cărora le răspundea, începînd să ocărască în sinea lui.

— Frate, i se adresă Adrian, s-a vorbit destul despre India, despre tigri şi brahmani. Ţi-am promis mai înainte că-ţi voi arăta cum se distrează lumea la Londra şi cum înţelegem noi viaţa — noi, englezii din Anglia liberă. Dacă eşti de acord, vom merge să încheiem seara într-unul din teatrele noastre de varietăţi, unde dansatoarele noastre, clovnii şi cîntăreţii noştri comici îţi vor oferi un spectacol cu care ochii tăi nu sînt obişnuiţi şi de care, aici, noi nu ne plictisim niciodată...

Pentru Franck, propunerea era o eliberare. Se ridică în grabă, dînd ascultare invitaţiei fratelui său.

Înainte de a ieşi, îi căută din priviri pe Dick şi pe Mary. Dar amîndoi tinerii se retrăseseră... „englezeşte", fără îndoială la ordinul lui Adrian.

Teatrul „Adelphi", situat pe Strand, este una dintre acele săli în care — aşa cum spusese alderman-ul — se asistă la un gen de spectacole fără piesă, din care englezii au făcut un soi de specialitate naţională şi ale căror distracţii comice şi de circ sînt oferite de clovni, acrobaţi, dansatori, dansatoare, cîntăreţi şi cîntăreţe, comici de tot felul, în cadrul unor numere de circ, de balet, feerii, pantomime, parodii, glume şi farse cu un humor special : plăcerea favorită a supuşilor Majestăţii Sale.

Ni se va oferi de mai multe ori prilejul de a-i conduce pe cititorii noştri în vreunul din aceste localuri originale, şi nu vom prelungi, acum, o descriere a multiplelor „atracţii" la care Franck Zephyr a avut ocazia să

asiste, în compania grasului Adrian, a modernului Day-Lily și a invitaților alderman-ului care îi însoțiseră în acea seară...

Dacă sir Franck — sîntem datori s-o spunem — n-a văzut nimic din spectacol și n-a acordat decît o slabă atenție actorilor, faptul se datora întîmplării că loja în care stătea, reținută din timp prin grija lui Day-Lily, se afla în imediata vecinătate a celei ocupate de Marchiză, și că irezistibila frumusețe a Georgianei, tenul ei strălucitor sub luminile teatrului și, mai ales, mîngîierea privirii sale adînci produseseră, din nou, asupra rezidentului același efect de vrajă nelămurită și de atracție tulburătoare pe care îl simțise deja, de două ori în aceeași zi, la vederea sa.

De altminteri, nu exista oare, în această serie de întîlniri, al căror calcul nu putea fi ghicit de către Franck, o ciudată încăpățînare a întîmplării, care-l aducea mereu în prezența acestei splendide femei tinere, și ciudățenia acestui fapt nu era oare de natură de a-i atrage, fără voie, atenția asupra ei ?

Poate și cele pe care juristul Robert Vaughant i le spusese despre ea — povestea aceea cu persecuția infamă a cărei victimă era sărmana micuță —, atitudinea melancolică în care o surprinsese stînd, rezemată la balcon, toate acestea, adăugîndu-se farmecului uimitoarei sale frumuseți, nu erau oare sortite să adauge acestei atenții un adevărat interes ?

Nu, în mod sigur, în ciuda originei poreclei aceleia de „Marchiză" cu care era denumită, această creatură adorabilă nu avea nimic dintr-o curtezană. Era mai curînd o copilă, incapabilă de vicleniile și viciile celor cu care era asemuită !

Cine știe dacă nu cumva Franck Zephyr, bărbatul acesta curtenitor, nu se indigna deja din cauza sacrilegiului unei asemenea asemuiri ; dacă în el nu se trezeau deja instinctele sale de cavaler rătăcitor ; dacă nu visa deja, vag, s-o smulgă din mîinile celor ce-o persecutau

pe acea fermecătoare necunoscută care-i fusese descrisă drept o înduioşătoare victimă ?

Ar fi avut prilejul să combată nişte monştri !

De altfel, Marchiza nu era singura persoană pe care o mai văzuse în cursul zilei şi pe care o întîlnea din nou. La un moment dat, Franck fu foarte mirat zărindu-l în sală pe acelaşi Robert Vaughant care-i vînduse o casă, chiar în aceeaşi după-amiază, şi care-i dăduse asupra Georginei informaţiile pe care le ştim deja.

Ba mai mult : acest Robert Vaughant îl cunoştea pe fratele lui, ca şi pe tînărul gentleman cu monoclu a cărui indiscreţie îl plictisise atît de mult în timpul serii. El veni, într-adevăr, să le strîngă mîna, dîndu-i în felul acesta fostului rezident prilejul de a-i aduce la cunoştinţă fratelui său achiziţia pe care o făcuse şi rugîndu-l totodată să binevoiască să se ocupe de rezolvarea pecuniară a respectivei afaceri.

Rugămintea a fost aprobată de către alderman, cu o încercare de zîmbet care semăna, mai curînd, cu o strîmbătură de durere : zîmbetul pacientului care vrea să se arate curajos în faţa dentistului care urmează să-l opereze.

Dar Franck nu văzu acea schimonoseală căci, printr-o a treia coincidenţă, tocmai recunoscuse, în ciuda întunecimii colţului în care se ascundea, silueta lungă a îndatoritorului A.-E.-I.-O. Uckrill, nr. 3.

Nu era ceva uimitor ca într-un oraş imens, aşa cum este Londra, privirea lui să întîlnească, într-o singură zi, atîtea chipuri cunoscute ?

Ochii lui A.-E.-I.-O. Uckrill îi părură totuşi mult mai strălucitori decît aşa cum îi văzuse de dimineaţă, în momentul în care acel personaj misterios venise să-l scape de nu mai puţin enigmaticul „număr 28 de la curente".

Şi, în mod mecanic, privirea sa cercetă mulţimea spectatorilor... Dar, fără îndoială, „numărul 28" era ocupat, în seara aceasta, să-şi fricţioneze coastele îndurerate

de pumnul magistral cu care-l onorase rezidentul... Franck nu-l zări.

În schimb, îl recunoscu foarte bine, stînd pe o banchetă, pe lunganul care se afla în primul rînd al bandei de *cockneys* ce-l înconjurase în timpul ciudatei sale lupte.

Lunganul acela era un francez, numit Jehan Marasquin.

Acest Marasquin se afla acolo în compania unui omuleț cu chip zeflemitor și bătrînicios, pe care Franck nu-l cunoștea și care nu era altul decît gentlemanul Pip.

De altfel, Pip nu se afla acolo decît în calitate de amator, căci Uckrill îi dăduse liber în această seară. O adusese acolo pe sora sa Swab și pe buna lui prietenă Suky și, pentru a petrece în mod plăcut seara, le servea cu generozitate pahare de grog însoțitoarelor și însoțitorului său, fără a se uita și pe el însuși.

Cît despre căpitanul Dady O'Crab, desigur că la această oră tîrzie dormea somnul drepților, evitînd astfel conștiinței sale noi infracțiuni față de recomandările reverendului Barlow și scutindu-și punga de o reducere a numărului de pence, proporțională cu creșterea contului curent al înjurăturilor sale.

Se mai afla în sală un personaj a cărui vedere cu siguranță l-ar fi făcut pe sir Franck să tresară. Nu pentru că l-ar fi întîlnit și pe el în cursul zilei, ci fiindcă s-ar fi mirat să-l revadă acolo și pe el.

Trecuseră ani întregi, mulți ani, de cînd fostul rezident din Nepal nu se aflase în prezența lui, și asta nu se datorase faptului că nu l-ar fi căutat.

Era un bărbat cu fața bronzată, cu o înfățișare firavă și a cărui expresie vicleană și totodată energică, sub o mască de nepăsare, i-ar fi dat de gîndit unui observator.

Purta îmbrăcăminte europeană, dar, studiindu-l, ar fi fost ușor — după culoarea tenului său și după trăsăturile chipului — să-i descoperi o înrudire de rasă cu unii mateloți exotici, ce sînt deseori văzuți debarcînd la Londra de pe navele ce sosesc din India.

Stînd în picioare în spatele unuia din stîlpii sălii, lîngă ușa de ieșire, nemișcat ca o statuie, părea hipnotizat și-și ținea privirea ațintită în direcția lojei ocupate de alderman și de fratele său.

Dar pe acesta Franck nu-l văzuse.

Și, totuși, cineva îl observa.

Din fundul colțului întunecat în care ședea, Uckrill se întreba care era motivul pentru care acel bărbat îl fixa pe sir Franck cu atîta insistență și în mod atît de ciudat. Căci Uckrill era un vînător și privirea lui cerceta totul, iar flerul său de copoi bun îi arăta acolo un mister...

Și Uckrill avea acum motivele sale pentru a se ocupa de tot ce, mai de aproape sau mai de departe, părea să aibă legătură cu rezidentul din Nepal.

II

Sauton-Banianul

La sfîrşitul spectacolului, spectatorii se îngrămădiră spre ieşire, iar bunul Andrew, strecurîndu-se prin mulţime, reuşi să se apropie de acel personaj ciudat pe care ţinea să-l vadă mai de aproape.

Bărbatul, care se afla totuşi aproape de uşă, nu ieşise. Părea să aştepte pe cineva.

Şi acel cineva era Franck.

În plus, omul părea să vrea să-şi ascundă faţa, spre a nu fi văzut de rezident. Căci, în momentul în care acesta, urmînd deplasarea generală, trecea prin dreptul lui, necunoscutul se întoarse cu spatele.

Rezidentul ieşi. Bărbatul îl urmă, ieşind imediat după el. Uckrill porni pe urmele lor.

„Nu mă înşelasem", gîndea. „Individul ăsta are ceva împotriva unchiului lui miss Mary."

În acea clipă, lîngă uşă se produse o învălmăşeală... Era agitatul şi nerăbdătorul Marasquin care, considerînd probabil că englezii nu merg îndeajuns de repede, voia să-şi croiască drum cu forţa spre ieşire.

Pentru a nu-l pierde din ochi pe rezident, omul pe care-l urmărea Uckrill făcu un salt ce spori dezordinea.

La rîndul său, Uckrill se avîntă, spre a nu fi despărţit de personajul pe care, acum, ţinea şi mai mult să-l supravegheze. Consecinţa tuturor acestor mişcări şi frămîntări care, datorită lor, se produseră în mulţime, fu că sir Franck se pomeni despărţit, brusc şi fără să ştie cum, de fratele său Adrian şi de Day-Lily.

Chiar în acea clipă, se auzi un ţipăt de femeie înspăimîntată... Ţipătul fusese scos de Georgina.

Impinsă înainte de presiunea brutală a gloatei, tînăra femeie, inghiontită, strivită, asfixiată, cuprinsă de frică, simţise că leşină.

Din fericire, două braţe o susţinură la timp. Erau braţele lui sir Franck care, văzînd suferinţa ei, se repezise să-şi ofere ajutorul...

— Faceţi loc, vă rog ! strigă.

Şi, însoţindu-şi vorba de gest, în timp ce cu o mînă sprijinea mijlocul Georginei, cu cealaltă dădea cu putere la o parte pe nesimţiţii gură-cască.

Işi croi astfel un culoar de trecere. De acest lucru profitară, strecurîndu-se în spatele lui, omul cu chip bronzat, iar în spatele acestuia, încăpăţînatul A.-E.-I.-O. Uckrill.

Marchiza nici nu avea putere să-i mulţumească lui Franck. Aproape-şi pierduse cunoştinţa...

Ieşind pe Strand, fostul rezident căută cu privirea o trăsură.

— Iată trăsura acestei doamne, grăi o voce, lîngă el.

Dacă n-ar fi fost preocupat doar de starea în care se afla Georgina, ar fi recunoscut glasul omului îmbrăcat în negru şi îndatoritor, care îi făcuse deja un serviciu în acea dimineaţă. Dar, în acele clipe, nu dădea atenţie decît preţioasei sale poveri şi, în grabă, o conduse pe Marchiză, aproape purtînd-o, pînă la „victoria" sa care, într-adevăr, staţiona la cîţiva paşi de uşa teatrului.

Aerul de afară o făcuse pe Georgina să-şi revină puţin.

— Mulţumesc, reuşi să şoptească. Fără dumneavoastră aş fi fost strivită.

Ii întindea, cu voioşie, mîna.

— Vă simțiți mai bine ? o întrebă Franck.

— Mi-a fost mai mult frică, decît rău, dar ați venit în ajutorul meu și mi-a trecut.

— Dacă nu m-aș teme că sînt indiscret, v-aș cere, doamnă, permisiunea de a vă însoți pînă la ușa dumneavoastră. În felul acesta nu v-aș părăsi decît pe deplin liniștit cu privire la soarta dumneavoastră.

— Nu numai că nu sînteți indiscret, replică Georgina, dar sînteți un om curtenitor și v-aș fi recunoscătoare, domnule salvator.

Vorbind astfel, se retrăgea spre a-i face loc lîngă ea, în trăsură.

După ce sir Franck se instală, trăsura porni în trap rapid...

Nu era singura care se grăbea.

La o oarecare distanță în urma ei, bărbatul cu fața bronzată, ale cărui manevre îl intrigaseră atîta pe Uckrill, pornise în goană și, cu coatele lipite de trup, folosindu-și picioarele, alerga, atent să n-o piardă din vedere...

După cum ne putem închipui, Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill făcea și el același lucru...

Și mai era cineva care pornise în urmărirea acestei neobișnuite întreceri de alergare...

Era Day-Lily.

Despărțit de sir Franck, în momentul în care se produsese busculada la ușa teatrului, Day-Lily nu asistase decît de departe la scena pe care am relatat-o.

— Ia te uită, ia te uită, îi spusese în șoaptă lui Adrian, văzîndu-l pe rezident urcînd în trăsura Marchizei, ia te uită la fratele dumitale ! Ne merg bine afacerile, zău așa, și chiar mai repede decît mi-aș fi închipuit... Este o figură, rezidentul acesta ! Se pare că în Italia nu se obișnuiește să lungești treburile de amor... Va trebui, pe cuvînt, să aflu pînă unde va merge aventura în seara asta ; și pe turturelele acestea vreau neapărat să le studiez.

Spunînd aceste cuvinte, făcuse semn vizitiului unei trăsuri și, sărind cu ușurință în vehicul, ordonase :

— La „*The Gardens*“ ! Repede !

Vizitiul trăsurii pornise caii în galop, cu o asemenea viteză, încît nu numai că, pe drum, îi depășise pe cei doi oameni care urmăreau pe jos trăsura Marchizei, dar sosise chiar înaintea acesteia la grilajul vilei Georginei.

Acolo, Day-Lily coborîse și dăduse drumul trăsurii. Apoi, spre a putea observa pe îndelete ceea ce avea să se petreacă între sir Franck și fată, se ascunsese la cîțiva pași mai încolo, în umbra pe care o proiectau, de cealaltă parte a străzii, zidul unei grădini și arborii unui boschet.

Aproape imediat, „victoria“ care-l aducea pe sir Franck Zephyr și pe tînăra fată pe care o însoțea se opri, la rîndul său, în fața grilajului, iar sir Franck coborî.

Dacă Day-Lily se așteptase să-l vadă pe fostul rezident intrînd, chiar în acea seară, la Marchiză, speranțele aveau să-i fie dezamăgite.

Crîmpeiul de conversație pe care urechea lui atentă reuși să-l prindă, nu avea de altfel, nici el, să-l lămurească mai bine asupra progreselor mai mari sau mai mici ale intimității ce-ar fi putut să se înfiripe între cei pe care-i spiona...

— Încă o dată, mulțumesc, spuse, cu simplitate, glasul plăcut al Georginei.

— Îmi permiteți — întrebă, la rîndul său, rezidentul — să vin mîine să mă interesez de sănătatea dumneavoastră ?

— Aș fi fericită, domnule.

Și asta fu tot.

Din ungherul umbrit în care se afla, Day-Lily îl văzu totuși, cu o oarecare plăcere, pe sir Franck aplecîndu-se asupra mîinii micuțe pe care i-o întindea Marchiza și punînd pe ea un sărut, îndeajuns de lung pentru a se putea trage concluzia că nu-i era deloc neplăcut să întîrzie asupra acestui act de curtenie...

Apoi, sir Franck salută respectuos și se îndepărtă, în vreme ce grilajul se deschidea pentru a permite accesul „victoriei“.

„— Pe toți sfinții,“ gîndi Day-Lily, „chiar că merita să mă deranjez... Ah ! englezul ăsta din India este mai

puţin întreprinzător decît sperasem cu o clipă mai devreme..."

„— Dar ce-i asta ?" — se întrerupse brusc. „Dacă nu visez şi dacă imaginaţia mea nu-mi arată fantome... Ei ! zău aşa, nu, nu visez ! nu eram singurul care-l spiona pe rezident. Ceea ce văd acolo este cu adevărat o umbră, dar umbra unui om la pîndă !... Hei ! amice... Ăsta-i al meu, n-am de gînd să las să-mi fie asasinat !... Nu i-a sunat încă ceasul !"

Monologînd astfel în sinea sa, Day-Lily ieşi din colţul întunecat în care stătuse ascuns, dar, continuînd să se ferească şi mergînd fără zgomot în lungul zidurilor, înaintă spre umbra care (imaginaţia lui nu era deloc de vină, într-adevăr) nu era alta decît cea a unui bărbat stînd la pîndă şi pe lîngă care, nu mai tîrziu decît peste o jumătate de minut, sir Franck Zehpyr, mergînd fără a bănui nimic, avea să treacă în mod obligatoriu...

În timp ce înainta astfel, Day-Lily îşi scosese din buzunar un pistol şi-i trăsese piedica !

Omul care-l pîndea pe fostul rezident, ghemuit şi gata să sară, era prea atent la sir Franck pentru a-şi fi dat seama de apropierea unui alt personaj. Planul său nu era de a-l ataca din faţă, ci de-l lăsa mai întîi să treacă şi de a-l lovi apoi pe la spate.

Day-Lily se grăbi. Era şi timpul...

Sir Franck tocmai trecuse prin faţa locului de pîndă atingîndu-şi uşor, fără a-l vedea, duşmanul ascuns.

Imediat, în spatele lui, acesta ridică braţul. Tăişul unui pumnal luci în noapte.

Dar braţul ridicat nu se abătu şi omul, care îşi luase deja avînt, rămase locului.

Tot aşa cum el se pregătea să sară în spatele rezidentului, Day-Lily făcuse un salt în spatele său şi, cu o mişcare mai rapidă decît a lui, îi apucase, cu forţa unei menghine, încheietura mîinii, obligîndu-l să rămînă nemişcat.

Sir Franck nu auzise nimic. Era deja departe.

Bărbatul se întoarse brusc, deschizînd gura spre a scoate un strigăt de uimire şi de furie şi făcînd eforturi pentru a se elibera.

Dar Day-Lily îl ţinea zdravăn.

— Tăcere, îi porunci cu glas scăzut.

Întărea acest ordin cu o nouă apăsare a degetelor sale de oţel pe încheietura mîinii individului, precum şi cu ameninţarea pistolului pe care mîna sa liberă i-l apăsa pe piept.

Timp de încă o clipă, omul încercă să lupte, aţintind asupra adversarului neaşteptat o privire de furie şi de ură feroce şi scrîşnind din dinţi.

În curînd, degetele lui crispate fură obligate să se deschidă. Lăsă să cadă pe pămînt pumnalul.

Între timp, sir Franck continua să se îndepărteze.

După ce silueta calmă a rezidentului se topise în noapte, Day-Lily îl trase sub lumina unui felinar pe individul pe care-l ţinea încă prizonier şi-l cercetă cu privirea.

Era bărbatul bronzat de la teatrul „Adelphi", cel pe care l-am văzut, la ieşirea spectacolului, pornind în goană în urma trăsurii care-i ducea pe Marchiză şi pe sir Franck.

— Cine eşti ? întrebă Day-Lily, şi pentru ce doreşti moartea acestui om ?

— Uitaţi-vă bine la mine, răspunse celălalt, cu o voce înăbuşită şi guturală, în care încă se simţea revolta, deşi se silea să adopte un ton supus. Semăn eu oare cu oamenii din ţara dumneavoastră ?... Nu fac parte din rasa voastră...

— Acesta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

— Mă veţi înţelege. Sînteţi cel mai puternic, viaţa mea este în mîinile dumneavoastră ; porunciţi şi eu vă ascult. ...De altminteri, nu vreau să fiu luat drept un hoţ ordinar. Sînt hindus şi fiu de brahmani.

„Aha !" — gîndi Day-Lily, „iată că lucrurile devin interesante !"

— Bărbatul pe care-am vrut să-l ucid adineauri a adus o insultă de moarte tribului meu... Mi-a murdărit familia și rasa, a abuzat de ospitalitate pentru a seduce o fiică a patriarhului, tatăl meu... O devadasi a fost pîngărită prin atingerea impură a acestui străin. Shiva vrea sîngele lui !... Numai moartea acestui om poate spăla pata infectă cu care casta noastră a fost mînjită de crima lui, săvîrșită cu complicitatea unei preotese... Acesta este dreptul și datoria mea...

Day-Lily îl lăsase să vorbească fără a-l întrerupe.

„Drace ! drace !“ — își spunea, văzînd expresia de fanatism și de încăpățînare sălbatică, de viclenie și de ferocitate glacială pe care o căpătase chipul indianului. „Drace ! drace ! iată un individ care vine să se pună de-a curmezișul treburilor mele și care, la un moment dat, ar putea să mă încurce foarte tare... Trebuie ori să scap de el, ori să mi-l fac aliat.“

Apoi, după ce cugetase o clipă :

„— Un aliat ? de ce nu ? Nu am nimic împotrivă să-l ucidă pe rezident, și chiar mi-ar face un serviciu apreciabil .. cu condiția să nu-l omoare înainte ca eu să aflu ceea ce doresc să știu... În plus, l-a cunoscut pe sir Franck în India. Cu siguranță știe multe în legătură cu el, multe lucruri pe care nu mi-ar părea rău să le aflu...“

— Care ți-e numele, prietene ? i se adresă fiului brahmanilor. Nu te teme să vorbești... Nu-ți vreau deloc răul. Și întîlnirea noastră ar putea, dimpotrivă, să-ți fie de folos.

Spunînd acestea, dădu drumul încheieturii mîinii indianului care, fără îndoială recunoscător de această dovadă de încredere, și poate și intrigat de ultimele cuvinte, nu făcu nici o încercare de fugă.

— Numele meu, răspunse, este Sauton banianul.

— Ei, bine ! prietene Sauton, îți fac o propunere.

— Ce anume ?

— În noaptea asta te-am împiedicat să-ţi faci dreptate omorîndu-l pe sir Franck Zephyr, fostul rezident din Nepal.

— Aşadar, îl cunoaşteţi ?

— Îl cunosc atît de bine, încît te voi ajuta să-l regăseşti şi să te răzbuni, dacă vrei să înţelegi ce aştept de la dumneata.

— Atunci, pentru ce mi-aţi reţinut braţul, adineauri ?

— Aha ! pentru un motiv serios, pe care-l vei înţelege mai bine decît oricine, deoarece eşti un hindus.

— Vorbiţi !

— Mi-ai spus secretul dumitale, pot şi eu să ţi-l dezvălui pe al meu. Dacă te-am împiedicat să-l ucizi pe sir Franck Zephyr, am făcut-o pentru că s-ar putea ca el să fie adevăratul proprietar al faimosului diamant care, după cîte se spune, servea drept ochi, în ţara voastră, al acelei divinităţi al cărei adorator credincios şi înflăcărat văd că eşti.

— *Ochiul lui Shiva !* şopti Sauton, în a cărui privire lucea o flacără întunecată. Adevărat, trebuie să pedepsesc şi acel sacrilegiu...

— Vei vedea că putem să ne înţelegem... Avem amîndoi de-a face cu acelaşi om... Eu, pentru diamantul pe care vreau să pun mîna, dumneata — pentru răzbunarea dumitale... Numai că pe mine mă interesează ca acest om să trăiască — cel puţin deocamdată — iar dumneata nu visezi decît la moartea lui... Să ne ajutăm unul pe celălalt : lasă-l în viaţă atît cît voi avea eu nevoie. Apoi, ţi-l voi lăsa în seamă şi, la nevoie, ţi-l voi da pe mînă... Dar asta nu-i tot...

— Ce mai e ?

— Sir Franck este bogat... Ca preţ al alianţei dumitale, vei căpăta o parte din averea lui... Diamantul valorează o sumă enormă... Îţi va reveni o parte din această sumă...

Urmară cîteva clipe de tăcere.

— Ei, bine ! răspunse, în cele din urmă, Sauton, nu refuz ceea ce-mi propuneți, căci mi-ați dovedit deja să sînteți puternic, în ciuda aparențelor. De altminteri, pot să vă fiu mai folositor decît vă-nchipuiți.

Se întrerupse și se aplecă, în atitudinea omului care-și încordează auzul.

— Ce este ?... întrebă Day-Lily.

— N-ați auzit nimic ?

— Nu

— Totuși, mi s-a părut că acolo, pe acea *lane* îngustă și întunecată care desparte două grădini, a mișcat ceva.

Day-Lily alergă spre respectiva *lane*, care se afla doar la cîțiva pași de locul în care discutase cu Sauton.

Deși nici hindusul, nici el nu vorbiseră tare, un curios la pîndă ar fi putut — în în liniștea acelei singurătăți nocturne — să audă foarte clar cele ce se spuseseră.

Dar Sauton se înșelase, fără îndoială, sau poate că ceea ce auzise fusese vreo pisică, plimbîndu-se, sau cine știe ce mișcare a păsărilor, în ramurile vreunui boschet din apropiere ; căci Day-Lily merse pînă la capătul aleii și nu văzu nimic suspect.

— Oricum, zise Sauton, nu-mi place să vorbesc pe stradă despre asemenea lucruri.

— Ai dreptate, replică Day-Lily, și ești un om prudent. Așa că vino cu mine...

— Unde ?

— Într-un loc în care vom putea vorbi în siguranță.

Banianul făcu o plecăciune, în semn de încuviințare.

De altminteri, Day-Lily nu-l ducea departe. Traversînd strada, se îndreptă spre vila Marchizei. Odată trecut grilajul, o poartă permitea accesul în grădina acelei vile. Avea cheia porții, așa că o deschise și o reînchise, după ce intrase urmat de însoțitorul său.

În momentul în care pătrundeau în vilă, un al treilea personaj se cățăra încet, folosindu-și puterea brațelor, pe creasta zidului din lungul uneia dintre laturile acelei

lane de unde Sauton crezuse mai adineauri că aude un zgomot.

Chiar în aceeași seară, Uckrill închirie, pe străduța despre care am vorbit, una dintre acele căsuțe — mai curînd coșmelii sau maghernițe, decît niște locuințe omenești — ale căror calcane din spate dădeau spre „*The Gardens.*“

Cea pe care o închiriase Uckrill avea spatele tocmai spre grădina noii proprietăți a lui Sir Franck Zephyr.

În acea magherniță, Uckrill îl instalã — cu un mobilier dintre cele mai sumare — pe căpitanul Dady O'Crab, care se acomodă, de altfel, foarte bine, fiind, prin fire, destul de indiferent la somptuozități și un înțelept obișnuit să nu pretindă prea mult de la viață.

Dady O'Crab urma să aibă acolo, spre a-i ține tovărășie — și asta-i plăcea tare mult acestui păcătos convertit — sticla lui de gin și un pahar marcat cu un polizor mecanic, pe care gentlemanul Pip i-l dăruise spre a-l înlocui pe cel pe care-l spărsese.

Se scurseră cîteva zile fără nici un incident demn de remarcat.

Căpitanul, care datora vieții sale aventuroase niște relații foarte frumoase, nici nu se gîndise să și le neglijeze, de cînd cu convertirea sa, cu toată această convertire și, poate, tocmai din cauza ei.

Știm deja că, printre vechile sale cunoștințe, el avea un interes deosebit față de Robert Vaughant și de Jonathan Girle.

Deși reținut, cea mai mare parte din timp, la postul său de observație de pe străduța din Grădinile Cremonei, el nu-i pierdea totuși din vedere pe acești doi buni prieteni cărora — după cum știm — le comunicase deja ideea ce-i venise : cea a unui furt care, după părerea sa, era pe cît de genial, pe atît de uriaș.

Cînd Dady O'Crab ieșea pentru a se întîlni cu unul sau cu altul dintre aceste amabile personaje, era înlocuit, la postul său de observație, de către gentlemanul Pip.

Prin intermediul acestuia află Uckrill, într-o dimineață, despre călătoria lor în Franța. Robert și Jonathan plecaseră la Paris, însoțiți de un indian, numit Sauton.

Pentru ce ? Dady O'Crab habar n-avea. Dar știa că Day-Lily avea să-i urmeze peste o săptămînă.

Și în felul acesta, prevenit la timp, Uckrill ajunsese să facă, urmărindu-l pe Day-Lily, o excursie pe continent, și așa se explică faptul că l-am întîlnit, la întoarcerea din acea călătorie, pe *Leicester-Ship*, împreună cu miss Sun-Ray, Sauton, Miraïda, cele șapte misses Elphinstone, cavalerul de Blancanard, calul Lucifer, balonul Lucifer și soții Dupoteau, inventatorii jiletcilor de flanelă Lucifer, așa cum s-a spus la începutul acestei povestiri.

Asemeni rîndunicii din fabulă, Uckrill aflase multe în timpul acelei călătorii. Era un om atît de puțin vorbăreț, încît nu spusese nimănui ce anume.

Știm totuși că descoperise o nouă conspirație a lui Day-Lily și a bandei sale împotriva lui sir Japhet Holover de Over Peover, proprietarul calului Lucifer.

Cu toate acestea, se izbise de o enigmă pe care nu o putea dezlega.

Ceea ce-l intriga foarte tare era prezența acelei frumoase fete din India, pe care Sauton o aducea de acolo, prezentîndu-se drept tatăl ei, minciună evidentă...

Mai era și rolul pe care Sauton i-l hotărîse acelei ființe gingașe, în cadrul mașinațiilor sale împotriva fostului rezident din Nepal.

Dacă cititorul binevoiește să-și amintească, Uckrill, tot plimbîndu-se pe puntea lui *Leicester-Ship*, fusese întrerupt în cugetările adînci pe care i le inspira acest mister de către apariția iahtului de plăcere cu care sir Franck o plimba pe Marchiză și care, spre marea disperare a domnului Céleste Dupoteau, purta la pupa, scris cu litere de foc, acel nume ce putea fi întîlnit, în acele zile, pe toate buzele : *Lucifer !*

Ce se întîmplase oare la Londra, în timpul absenței sale și a personajelor pe care le urmărise ?

Purtarea fostului rezident din Nepal era oare un rămășag, o bravare a bîrfelor care circulaseră pe seama lui ? Sau, așa cum îl auzise Uckrill pe Day-Lily spunînd, sir Franck se lăsase, într-adevăr, vrăjit de Marchiză, după ce Georgina acceptase în mod definitiv să devină complicea lui miss Sun-Ray ? Și era acesta, cu adevărat, un semnal că ea îi descoperise secretul ?

Timp de o clipă, înspăimîntat, Uckrill își puse aceste întrebări.

III

Marea Expoziție Universală

Londra este un oraș foarte mare.. Dar e un oraș mohorît și trist : îi lipsește soarele.

Cartierul bogat este West-End, sau Cartierul Vestic. El este alcătuit din Leicester-Square, între Strand și Regent-Street, din Hyde-Park, Saint-James-Park, Piccadily și Trafalgar-Square, ultimul aflîndu-se pe amplasamentul pe care, în epoca despre care vorbim. se aflau Grădinile Cremonei.

City-ul — în care se află Saint-Paul, așa cum la Paris, în La Cité, se înalță Notre-Dame, este cartierul rezervat în mod special magistraților, comerțului și afacerilor. Situată între Strand și Fleet-Street, această zonă începe de la Temple-Bar, pentru a se întinde pînă la Oldgate.

Crystal-Palace, din care cea mai mare parte se află astăzi pe colina Sydenham, la patruzeci și cinci de minute distanță față de podul Londrei, mergînd pe linia ferată spre Brighton și South-Coast, era considerat, la vremea primei expoziții, drept o minune a metalurgiei.

Construit în întregime din sticlă și fier, după planurile arhitectului Joseph Paxton, palatul avea un naos

central, lung de patru sute nouăzeci de metri, care se învecina cu Hyde-Park, vis-à-vis de vechiul palat Kensington, de cealaltă parte a apei numite Serpentine-River.

Acest corp central era flancat de două naosuri laterale, două aripi și trei transepturi.

În plus, avea la extremități două turnuri înalte de optzeci și șase de metri.

Acoperișul se ridica deasupra solului la o înălțime de cincizeci și trei de metri.

În 1851, intrarea principală se deschidea spre Upper-Grosvenor-Street, iar vizitatorul se pomenea imediat în fața unei mașini ciudate, capodoperă a unui inginer francez, destinată să dejoace pofta celor mai celebri hoți din lume, pe care simplul nume de *Lucifer* îi atrăsese în capitala Insulelor Britanice.

Construcția era o vitrină blindată, în care, în spatele unui cristal incasabil, Majestatea Sa Regina Victoria socotise prudent să adăpostească cel mai recent cadou al Companiilor Indiilor, acel minunat diamant pe care Sikhs-ii îl numea *Muntele-de-Lumină* și care servise cîndva drept ochi zeului Shiva.

Păstrată actualmente în turnul rotund al reședinței regale de la Windsor, acea vitrină ocupa, pe atunci, mijlocul transeptului central.

Avînd o formă conică, asemănătoare reflectorului unui far maritim, ea era alcătuită din douăsprezece lentile mari din sticlă colorată, tăiată în fațete, totul prins în puternice armături din oțel aurit.

În fiecare seară, la închiderea expoziției, acea casetă de un soi special se afunda încet în pivniță, iar deasupra ei se închideau trei uși de fier.

Dar în timpul zilei caseta era expusă, cu mîndrie, sub cupolă, și mulțimea se înghesuia în jurul dublei balustrade ce o înconjura, pentru a vedea, prin acele lentile mari, în mijlocul soclului îmbrăcat în satin alb pe care se odihnea și care, datorită unui mecanism, avea o mișcare giratorie, pe *Lucifer*, care arunca văpăi ce aveau toate culorile curcubeului.

La 1 mai 1851, o mulţime compactă venise, dis-de-dimineaţă, de prin împrejurimile Londrei, şi din toate suburbiile dintre Kilburn şi Greenwich, Battersea şi Hodford, şi mişuna în jurul grilajelor de la Hyde-Park.

Comercianţii din City, din Pimlico şi Chelsea îşi dăduseră şi ei întîlnire pe Strand, rivalizînd ca îmbrăcăminte cu soţiile lor.

Din sfert în sfert de oră, îmbulzeala creştea. Toată noaptea, trenurile se succedaseră pe marile linii dinspre North-Western, Hampstead, Midland şi Colchester-Line, vărsînd valuri de călători în cele cincisprezece gări principale ale oraşului.

Acum, după ce-şi terminaseră treaba, lucrătorii din docuri veneau şi ei, escortîndu-i pe ultimii sosiţi de pe continent : pe călătorii de curînd debarcaţi de pe *Leicester-Ship*.

Spre amiază, în toată acea mulţime se stîrni o mişcare ca de hulă. Circula un nume : „Lordul-Primar ! Lordul-Primar !"

Conversaţiile încetară, rîndurile se strînseră şi mai mult spre a lăsa un drum de trecere principalului magistrat al oraşului care, însoţit de un gentilom aparţinînd casei regale, venea să facă deschiderea oficială a expoziţiei.

Escorta Lordului-Primar, alcătuită din purtătorul de sceptru, din doi şerifi în funcţie, din aldermani şi din ofiţeri ai Primăriei, intră în grădină.

După ce formalitatea a fost îndeplinită cu un fast întrucîtva teatral, crainicul municipalităţii, asistat de un trompet, invită publicul să intre, anunţînd totodată, pentru aceeaşi după-amiază, vizita Majestăţii Sale.

În mulţimea aceea, nerăbdătoare să asiste la dezambalarea lăzilor, se aflau mai multe dintre cunoştinţele noastre.

Cei doi expozanţi francezi, aeronautul Batifol şi domnul Céleste Dupoteau (de la „*Darul-de-Nuntă*") erau de faţă, ultimul însoţit de Césarine, soţia sa.

Deoarece debarcaseră chiar în acea dimineață și erau în prea mare întîrziere pentru a profita de imunitatea rezervată expozanților, ei fuseseră primii care să se înghesuie lîngă grilajul Hyde-Park-ului.

Mistress Bridgeth și misses Elphinstone reușiseră să-și facă timp să petreacă o oră întreagă în *Old-Cock-Tavern*, spre a repara, pe cît cu putință, urmările a ceea ce ele numeau „foarte îndelungatul lor post"...

În vreme ce domnul și doamna Dupoteau intrau prin ușile turnante, care funcționau atunci pentru întîia oară și unde shilling-ii cădeau cu dărnicie, între funcționarul însărcinat cu încasarea taxei și un bătrîn înalt, înarmat cu un baston cu măciulie de aramă, se porni o discuție.

— Pardon, spunea cel din urmă, eu nu plătesc. Eu sînt Jocasta Dawson, expozant... Jocasta Dawson, de pe Ave-Maria-Lane, posesor al *brevetului pentru cleștișorul de retezat trabuce*, al Înălțimii Sale prințului Albert, ca și al *brevetului pentru luneta Lucifer*, a Majestății Sale Regina !

Față de asemenea titluri, enumerate atît de pompos, funcționarul se înclină.

Dar domnul Dupoteau, care trecuse deja de ușă, auzind fraza inventatorului englez, se opri brusc și se întoarse spre el, foarte palid.

O descurajare imensă începea să-l copleșească la gîndul pierderii considerabile pe care jiletcile sale de flanelă o vor suferi ca urmare a acestui furt continuu al numelui pe care li-l dăduse și care, pentru el, reprezenta atîtea speranțe.

Cuprins de o dreaptă indignare, întoarse capul pentru a nu trebui să-l salute pe expozantul Batifol, proprietarul balonului *Lucifer*. Această mișcare îl făcu să-l întîlnească pe domnul de Blancanard, care sosea și el. Cel puțin Blancanard nu-i luase nimic. Așa că domnul Dupoteau consideră că acestui compatriot i se poate adresa.

— Ah ! stimate domn, începu, bine am făcut că nu am dezamblat nimic astăzi ! Aș fi fost singurul. Priviți :

toate mărfurile se află încă în lăzi. Aş fi vrut totuşi să vă arăt jiletca mea şi forma ingenioasă pe care i-am dat-o. Este exact aceea a unui patrafir bisericesc, o pulpană în faţă, o pulpană în spate... Este ceea ce o deosebeşte...

— Cunosc asta, pe cinstea mea ! îl întrerupse de Blancanard, care nu voia să pară un om care se miră cu uşurinţă. Cunosc ! Am văzut lucruri şi mai bune la noi, în Mans !

O dată mai mult, domnului Dupoteau i se sui sîngele la cap.

— Pentru Dumnezeu, nu este posibil ! şopti cu glas stins.

— Pe cinstea mea ! Pe cinstea mea ! exclamă cavalerul, voi ăştia, parizienii, vă închipuiţi că aţi inventat seul candelelor, pe portarul obeliscului şi ciorapii ruseşti... Noi avem totul, în Mans, s-o ştiţi de la mine...

— Şi totuşi, obiectă cu timiditate Dupoteau, aceste jiletci de flanelă care, după cum spuneţi, există în departamentul Sarthe... au şi ele formă de patrafir ?

— Sînt ca o capă ! ca o etolă ! ca o hlamidă ! ripostă Blancanard, dînd un bobîrnac în propria-i pălărie, cu o expresie de mare încredere în priceperea sa.

Dupoteau respiră adînc. I se luase o greutate de pe piept.

„Asta nu-i acelaşi lucru", se gîndi, în nevinovăţia lui. „Dar cred că trebuie să-mi iau cît mai curînd brevetul... Locuitorii ăştia din Mans îmi par a fi al dracului de întreprinzători !"

Tot discutînd, mergeau în lungul aleii Rottenrow din Hyde-Park, mărginită pe stînga şi pe dreapta de construcţii exotice, în care tinere englezoaice, machiate oribil, încercau să reprezinte diferite regiuni ale globului.

În spatele lor, Césarine, ţinîndu-se de una din pulpanele redingotei soţului său, căsca nişte ochi mari în faţa acestei expoziţii extraordinare a raselor de culoare, mirîndu-se, mai ales, că le vedea pe acele sălbatice simţindu-se atît de în largul lor.

— Ar fi indiscret, domnule și stimate compatriot — continuă Dupoteau pe un ton insistent — ar fi indiscret să vă întreb dacă jiletcile de flanelă au vreo legătură cu vizita dumneavoastră la expoziție ?

Jignit, domnul Blancanard se opri, uitîndu-se chiondorîș la comerciant.

În acea clipă, opt umbre, lungi și slabe, le trecură pe dinaintea ochilor, pe nisipul aleii. Cele opt umbre aparțineau celor șapte misses Elphinstone și guvernantei lor. În mod automat, auzind răspunsul cavalerului, se opriră.

— Pe toți sfinții ! înjura printre dinți acesta. Am eu mutra unui vînzător de stambă, musiu ?

— O ! sigur că nu ! replică iute Dupoteau, uimit.

— Chiar că nu, într-adevăr ! întări cu mîndrie cavalerul. Poți să pui epoleți jiletcilor dumitale de flanelă, poți să le împodobești cu galoane, poți și să le decorezi !... Eu sînt proprietar, musiu, și nu mă ocup decît de afaceri mari.

Ca urmare a tonului plin de mîndrie cu care fusese formulată această declarație, cele șapte domnișoare Elphinstone se uitară la gentilomul din Mans cu o aceeași privire respectuoasă, ba chiar, după ce-și reluară mersul, se întoarseră spre el de mai multe ori, cu același sincronism.

Dupoteau tăcu.

După o clipă, de Blancanard căscă. Puțin îi păsa să audă ce-l interesa pe însoțitorul său, dar avea mare poftă să-l informeze pe acest parizian despre propriile sale afaceri.

Văzîndu-le pe cele șapte misses și pe guvernanta lor tot întorcîndu-se spre el, se hotărî să le uluiască prin inteligența lui, tot așa cum le impresionase deja prin fizicul său.

— Ați auzit vorbindu-se, îl întrebă pe Dupoteau, despre un hotel imens, inimaginabil, magnific, nemaipomenit, care s-a deschis de curînd în Pall-Mall și de la care se contează să se obțină dividende de trei sute la sută pentru acționari ?

— Eu m-am adresat la „*Hotelul Universului și al Calului Péchard*“, răspunse cu naivitate soțul Césarinei. Să fie oare acesta ?

De Blancanard îi aruncă interlocutorului său o scurtă privire plină de milă.

— Of ! Parizienii ăștia ! zise, ridicînd din umeri.

— Ei, bine ? îl întrebă inventatorul flanelelor-patrafir, cum se numește hotelul dumneavoastră ?

— Are un nume strălucitor, un nume tot atît de minunat ca și gîndirea care a condus la întemeierea lui ! răspunse cavalerul, exaltat. Se numește *Lucifer-Hotel* !

La această ultimă lovitură, Céleste Dupoteau lăsă să-i scape un geamăt surd și-și apucă fruntea cu mîinile... Începea să se lase pradă maniei persecuției.

Încîntat de rezultatul fulgerător al cuvîntelor sale, Blancanard își luă o poziție de orator, continuînd :

— *Lucifer-Hotel*, Domnule, este o piesă unică în lume, ca și bijuteria regală ce-i poartă numele și cu care-și împarte, deja, legitima celebritate. Nu vă pot explica în întregime și detaliat minunatul mecanism care constituie fundamentul întreprinderii : de altminteri, n-aș avea timpul necesar. Să vă fie de ajuns atîta : acest hotel poate găzdui trei sute de familii sus-puse, cu lachei, *groom*-i, subrete și administratori cu tot. Iar serviciul este asigurat și ziua și noaptea de către doi copii mai mici de cincisprezece ani ; spun „doi“, mă auziți bine ? numai doi !... și care nu costă mai mult de o liră pe săptămînă !

Domnul Dupoteau își luă expresia neîncrezătoare și batjocoritoare a oricărui director de magazin parizian, căruia i se vorbește despre un lucru pe care nu-l cunoaște.

— Drace ! zise, foarte interesant lucru.

— Mecanica, domnule, mecanica ! exclamă domnul de Blancanard. Vezi dumneata, englezii ăștia au niște idei extraordinare... Am venit la Londra anume spre a vedea, în amănunt, felul în care funcționează acest hotel nemaipomenit ! ...Și, cine știe ? Poate că mă gîndesc deja să

instalez unul asemănător în Mans, lîngă șantanul *Petite-Pologne* [1], la care sînt, oarecum, acționar...

După această glumă de un gust îndoielnic, își lăți gura într-un zîmbet de don Juan ce izbi în plin grupul celor opt englezoaice care se opriseră brusc și se întorseseră, cu gura căscată, cînd auziseră cuvîntul „Pologne".

În depărtare, înspre partea ce lega Green-Park de grădina expoziției, se auzea un zgomot de fanfară. Mulțimea vizitatorilor, care se dusese mai întîi către marele naos al clădirii *Crystal-Palace*-ului se împrăștia acum prin parc. Pe aleea care ceva mai înainte fusese aproape pustie, se pornea acum un mare șuvoi de bărbați și de femei.

Regina urma să treacă pe acolo, spre a merge către centrul palatului, unde era expus faimosul *Munte-de-Lumină*, strălucitorul ochi al zeului Shiva.

— Regina ! va trece regina ! exclamă doamna Dupoteau, trăgînd nervoasă de pulpana redingotei soțului ei. Repede, Céleste, să ne grăbim !

Céleste dădu s-o urmeze.

Dar, punîndu-i mîna pe umăr, cavalerul îl opri. Își dăduse prea bine seama de emoția domnișoarelor Elphinstone și a guvernantei lor. Foarte măgulit, i le arătă compatriotului său :

— Privește, îi spuse, la urma urmei, aceste diafane persoane nu arată chiar atît de rău, dacă le consideri pe fiecare în parte.

— Céleste, interveni Césarine, domnul este holtei și liber pe faptele sale... Dar ție îți interzic să privești.

Dar ceea ce domnul Blancanard nu bănuia, era ce se vorbea despre el în grupul englezoaicelor.

Neauzind decît frînturi din conversația lui cu domnul Dupoteau, ele fuseseră izbite de cuvîntul „Pologne" pe care-l pronunțase și de gestul de îngîmfare cu care-și însoțise fraza. Și le venise, fără îndoială, ideea că-l aveau în fața lor pe unul dintre cei șapte eliberatori ai regatului polonez, atît de căutați, așa că ațînteau asupra lui șapte

[1] *Petite-Pologne* (lb. franceză) = *Mica Polonie*. (n.t.)

priviri înflăcărate care aproape că-l făcură să-și piardă cumpătul.

Cît trăiseră, soții Elphinstone fuseseră bătaia de joc a ștrengarilor din Grosvenor-Square, datorită proporțiilor nefericite ale fizicului lor dizgrațios.

Înalt, de credeai că nu se mai sfîrșește, uscat și tăbăcit ca un pește afumat : cam așa fusese maiorul... Jumulit de la frunte pînă la occipital, craniul său își păstrase doar cîteva oaze de șuvițe cărunte și lungi, ce-i cădeau uneori pînă peste fața ca de fildeș vechi... În fond un om cumsecade și bun soldat, visase întotdeauna să dea țării sale o puternică generație masculină și se căsătorise în acest scop.

Cînd se căsătoriseră, doamna Elphinstone, cu trei ani mai tînără decît tovarășul ei de viață, era tot atît de enormă pe cît el de sfrijit. Persoana sa corpolentă era alcătuită din trei revărsări treptate și masive : prima consta din două bărbii ce depășeau închipuirea și se lăbărțau peste cea de a doua ; aceasta consta dintr-un piept fenomenal, din care o jumătate de duzină de doici normande și-ar fi putut croi, pentru nevoile lor, cîte o bucată planturoasă ; în fine, cea de a treia, și de departe cea mai voluminoasă, era o rotunjime generală care nu permitea nici o altă rivalitate, ca amploare, între partea-față și partea-spate.

Visul maiorului nu se împlinise niciodată.

Cei doi soți muriseră, lăsînd șapte fiice în paza lui mistress Bridgeth, care avea sarcina de a le completa educația, sub înalta supraveghere a lui sir Japhet Holover de Over Peover, baronet milionar, văr cu tatăl lor și tutorele lor legal.

Dacă treceai cu vederea silueta înaltă și slăbiciunea tatălui, pe care-l moșteniseră, fetele erau foarte drăguțe. Lăsate de către o mamă nepăsătoare să crească de capul lor, puse apoi sub supravegherea unei guvernante, care-și împărțea timpul, în mod sistematic, între masticarea unor alimente copioase și somn, ele se dezvoltaseră ca niște ciuperci.

La moartea mamei lor, sir Japhet exclamase :

— Să mă ia dracu' dacă mă aşteptam să moştenesc această crescătorie de iepe !

Şi deoarece sir Japhet avea de îngrijit şi alţi cai, nevoind să se încurce cu acest trib de verişoare, le sfătuise să călătorească.

Începînd din acea zi, cele şapte misses parcurseseră Europa fără pic de răgaz, în căutarea celor şapte prinţi sau a celor şapte nababi sau, în fine, a celor şapte eroi oarecare, lîngă care sperau ca legăturile căsătoriei să reuşească, în cele din urmă, să le oprească nestăpînita alergare.

Şi anii treceau !

Appolonia, cea mai mare, se apropia de douăzeci şi opt de ani.

Alba, mezina, vedea depărtîndu-se cele douăzeci şi una de primăveri ale sale.

Celelalte — Arabella, America, Austria, Africa şi Achaia, se înscriau între limitele acestor vîrste.

Partea cea mai ciudată a poveştii este că mistress Bridgeth, deşi nu avea nici un interes personal în acea vînătoare, părea cea mai înverşunată dintre toate.

Actualmente, se întorceau din cel de-al cincilea sezon pe care-l petrecuseră la Nisa şi, ca o excepţie, în anul acesta, în loc să se ducă în localităţile balneare de pe continent, crezuseră că trebuie să se întoarcă la Londra, unde puteau spera să întîlnească, în sfîrşit, o „partidă", în mijlocul mulţimii cosmopolite venite să viziteze Expoziţia.

Manierele pline de îngîmfare ale domnului de Blancanard, precum şi atît cît putuseră prinde din conversaţia sa cu Dupoteau, tocmai li-l arătaseră ca fiind cel care reprezenta obiectul ideal al suspinelor lor.

Şi, o ! fericire ! cavalerul părea să asculte de acea predestinare, căci, răspunzînd cu un zîmbet celor şapte surîsuri, schiţă o mişcare pentru a se apropia de ele.

Dar primul pas pe care-l făcu înainte îl aduse pe piciorul plat al unei domnişoare excentrice din Cornhill, care-l îmbrînci, tratîndu-l de *„stupid man"*.

Beware of pickpockets, gentleman![1] șopti în aceeași clipă o voce, lîngă urechea lui.

Deoarece văzuse deja această frază, pictată pe multe afișe, de Blancanard vru să-și scoată dicționarul pentru a-i căuta traducerea.

Dar, uimire!

Pătrunzînd în buzunar, mîna sa o întîlni pe cea a domnișoarei, care-și făcea loc să iasă.

Mai înainte chiar de a-și reveni din emoție, excentrica fată din Cornhill se și pierduse în mulțime.

— Spuneam la dumneavoastră: *„Préné gâde aux pickpockets!*[2] continuă cu blîndețe aceeași voce.

Cavalerul se întoarse în loc.

— Pe toți sfinții! omule, exclamă indignat, mult ți-a trebuit ca să-ți traduci jargonul! Ești, cu siguranță, un complice al ticăloasei care mi-a subtilizat portmoneul.

Vorbind astfel și înălțîndu-se pe vîrful picioarelor, îl apucase de guler pe bătrînul deșirat, cel cu brevetul pentru cleștișorul de tăiat trabuce, al cărui sfat fusese insuficient pentru a-i păzi punga.

Făcuse asta, adevărat! Dar nu rămase decît o secundă în această poziție provocatoare, căci chipul englezului căpătă o asemenea expresie de furie, încît, cu toată îndrăzneala sa din născare, domnul de Blancanard socoti mai prudent să-i dea drumul.

— Mii de coarne ale infernului! zise bătrînul, cu un glas tunător, în timp ce ochii-i aruncau scîntei. Ai mințit destul, burtă a Satanei!

Timp de o clipă, păru să ezite, apoi continuă mai încet, vorbind pentru sine:

— Uite încă două pence pentru reverendul Barlow de la *White Friars*, mii de trăsnete!... adică trei pence... să mă ia dra... Piele de anghilă! Piele de anghilă!

[1] *Beware of pickpockets, gentleman!* (lb. engleză) = Ia seama la hoții de buzunare, domnule! *(n.t.)*

[2] „Préné gâde aux pickpockets": traducere stîlcită, în franceză, folosită de autor, în textul original, pentru a reda cuvintele rostite în limba engleză mai înainte. (n.t.)

— Aşa cum spuneam, domnule, greşiţi — adăugă, cu glas mai tare.

În jurul celor doi interlocutori începuse să se strîngă lume. Prudentă, Césarine îl trăsese mai înapoi pe domnul Dupoteau care, trebuie să recunoaştem, nu insistase să meargă mai în faţă.

— Cel puţin, o cunoaşteţi pe hoaţa mea ? se răsti cavalerul.

— Da, răspunse Dady, este netrebnica aia de Swab, draga de ea... sora avortonului ăla ticălos, gentlemanul Pip, iubitul meu prieten.

În momentul în care domnul de Blancanard se pregătea să ceară explicaţii mai limpezi, de pe o alee laterală se auzi un fluierat.

Căpitanul ciuli urechea şi, fără a se mai sinchisi de cavaler, porni înainte, spre mulţimea de curioşi, cu gînd să-şi croiască un drum.

Tocmai atunci, coatele colţuroase ale domnişoarelor Elphinstone şi ale guvernantei Bridgeth reuşiseră să înfrîngă gloata. Înarmate cu umbrelele lor mari, alergau în ajutorul cavalerului !

Dar în gloată se produse deodată o rumoare cauzată de un singur cuvînt, repetat de toate gurile :

— Regina ! regina !

Caleaşca tinerei Majestăţi, escortată de un escadron de *horse-guards* [1], înainta la pas, trasă de cei opt cai albi ai săi.

Un al doilea şuierat domină zgomotul uralelor.

Dady O'Crab se aplecă şi se năpusti drept înaintea lui, fără a-i păsa de insultele şi blestemele pe care le stîrnea în trecere : acest şuierat era un semnal.

---

[1] *Horse-guards (lb. engleză)* : regimentul cavaleriei de gardă. (n.t.)

IV
Alarmă nocturnă

Aşa cum în mod înţelept îi spusese cavalerul de Blancanard compatriotului său Dupoteau, pe lîngă *Koh-i-noor* şi Palatul de Cristal, în Londra se afla atunci şi o a treia minune.

Prin proporţiile sale armonioase, prin amplasamentul său deosebit, prin bogăţia şi confortul compartimentărilor sale, prin preţurile sale incredibil de modeste şi prin regularitatea matematică a serviciilor pe care le oferea, *Lucifer-Hotel* era, faţă de celelalte hoteluri din oraş, ceea ce *Buckingham-Palace* ar reprezenta în comparaţie cu mizerabila locuinţă a irlandezului de la Saint-Giles.

Cu o lungime de o sută cincizeci de metri, ca un vapor de pasageri de prim rang, acest hotel mare era împărţit în trei sectoare egale : două — aripile sale — erau rezervate găzduirii ; una — centrală — era alcătuită dintr-un hol mare, dominat de o cupolă de sticlă, destinată a servi drept sală de festivităţi pentru petrecerile nocturne cosmopolite.

În subsoluri, o maşină cu aburi cu o putere de o sută cincizeci de cai acţiona instalaţiile de încălzire de la toate etajele şi menţinea peste tot o temperatură constantă.

Pentru a încheia descrierea acestei ciudate *lodging-house*[1] ale cărei instalații mecanice îi asigurau o funcționare perfectă, să adăugăm că la *Lucifer-Hotel* nu existau nici administratori, nici majordomi, nici subrete, nici valeți. Doar doi *groom*-i de culoare aveau sarcina de a fi la ordinele celor șase sute de călători pe care-i putea adăposti clădirea. Și reușeau să facă față acestei enorme sarcini, datorită multiplelor combinații mecanice, atît de lăudate de către domnul cavaler de Blancanard.

Încă din prima zi de deschidere a expoziției, *Lucifer-Hotel* era plin de lume.

Acest succes imens nu era nemeritat și directorul anonim făcuse totul pentru a-l obține, răspîndind o mulțime de afișe și de prospecte pe navele diverselor companii de transport, precum și în compartimentele trenurilor din Marea Britanie și de pe continent.

În fine, deoarece, printr-o împrejurare fericită, serviciile bazate pe mecanică ale hotelului își atrăseseră admirația domnului de Blancanard, acesta se transformase, în timpul primei zile, în reprezentantul dezinteresat al hotelului și sfaturile sale, date la momentul prielnic, contribuiseră din plin la popularizarea și sporirea aprecierii multiplelor sale avantaje.

Mulțumită lui, nu numai cele șapte domnișoare Elphinstone și guvernanta lor Bridgeth, care erau acum în cele mai bune relații cu el, dar și soții Dupoteau și un mare număr de pasageri de pe *Leicester Ship* veniseră să-și instaleze acolo penații[2] lor.

Imediat, văzîndu-l că aduce cu sine o familie atît de numeroasă, Will — unul dintre micii *groom*-i negri — simți o mare considerație față de cavaler. Și cînd acesta, după ce obținuse cazarea întregului grup, își luă rămas bun, în mod respectuos, de la cele șapte misses — care

---

[1] *Lodging-house* (lb. engleză), casă cu apartamente/camere de închiriat. (n.t.)

[2] *Penații* : zei ai locuinței la romani și la etrusci. În expresie : „a-și instala penații" — a-și stabili domiciliul. (n.t.)

ceruseră un salon-dormitor comun, cu o cămăruţă pentru guvernantă, negrişorul, făcîndu-i o reverenţă, îl întrebă :

— Oare Milord ar avea ceva împotriva apartamentului Maria-Stuart ?

— Absolut nimic, declară cavalerul, dacă nu este la un etaj prea sus.

— Nu avem scări, Milord ; ascensoarele deservesc fiecare uşă.

Şi spunînd acestea, Will apăsă pe o manetă.

— Ascensorul numărul 4 ! strigă. Bagajele îl urmează pe Milord !... Ah ! uitam să-l previn pe Milord că patul său este un *Lucifer bed*[1], o ultimă inovaţie... Dacă lui Milord nu-i va plăcea, l-am putea schimba.

— Inutil, replică Blancanard, dispărînd în cuşca ascensorului.

Căci ştia prea bine că în timpul călătoriilor eşti jupuit cu atît mai mult cu cît ceri servicii speciale. Dar nu putea să-şi reţină un zîmbet la gîndul furiei care-l va cuprinde din nou pe Dupoteau, dacă va fi obligat să se întindă, cu Césarine, pe un pat care „şterpelise" şi el numele jiletcilor de flanelă.

În timp ce se deplasa în lungul coridoarelor largi — şezînd pe pernele ascensorului, din care o parte se desprinsese pentru a alcătui un fel de vagonet-scaun, ce aluneca acum pe nişte şine de cauciuc — domnul de Blancanard nu se putea împiedica să nu admire ciudatul mod în care funcţiona acest sistem.

Nu mică-i fu mirarea văzînd că pe uşi se aflau deja scrise numele domnişoarelor Elphinstone şi ale celorlalţi tovarăşi ai săi de călătorie.

Dar, destul de curînd, îşi dădu seama că literele fiecărui nume făceau parte din nişte seturi de litere ale alfabetului, montate pe pivoţi, în lemnărie.

— Foarte ingenios, exclamă, tot privind în faţă şi în jurul său, cu o expresie încîntată.

---

[1] *Bed* (lb. engleză) = pat. (n.t.)

Deodată, vagonetul-scaun se opri și cavalerul se pomeni aproape forțat să coboare, într-atît se apleca într-o parte vehiculul, în fața ușii deschise, care era cea a apartamentului său.

În clipa în care-i trecu pragul, un panou de lambriu se ridică în stînga ușii și prin acea deschidere îi apăru propriu bagaj.

— Mii de trăsnete ! înjură domnul de Blancanard uluit. Numai englezii sînt în stare să aibă asemenea idei !...

După ce se înfruptă copios din niște mîncăruri servite în același mod ca și cufărul său, cavalerul își aprinse o țigară.

— Oricum — se gîndea cu glas tare, răsturnîndu-se în fotoliu — mi-am făcut bine treaba astăzi și, fără să mă laud, am avut succes... He ! he ! s-au aprins ca iasca, fuioarele acelea de in !... Ca să vezi ! Cine-ar fi crezut ? În chip de debut, este foarte promițător !... Am crezut, o clipă, că o să mă facă bucăți, ca să și le împartă între ele !... Ah ! domnule de Blancanard, ești în mod clar un seducător emerit. Șapte cuceriri fulgerătoare deodată ! Nici una mai puțin ! Și încă, din modestie, nu o socotesc pe cea a guvernantei !... De fapt, una dintre ele nu mi-am displace, pentru un timp Mi-a spus că prenumele ei începe cu un A... Poate Appoline sau Arthurine ? Ia stai, am cărțile lor de vizită : una cîte una, în secret, fiecare mi-a strecurat-o pe-a sa ! Ia să vedem pe cea al cărui prenume începe cu A.

Își luă portofelul și scoase din el șapte cărți de vizită mici, de dimensiuni egale.

— Iată ! Iată !... zise, aruncîndu-și privirile asupra celei dintîi. Prenumele începe într-adevăr cu *A*.

Dar cînd se uită apoi la cea de a doua, sprîncenele i se încruntară.

La cea de-a treia își holbă ochii.

Fu cuprins de un fel de amețeală la cea de-a patra.

Cînd ajunse la ultima, avea înfățișarea unui om abrutizat de șocul unei descoperiri de neînțeles.

Avea și de ce! Cele șapte cărți de vizită purtau toate următoarea inscripție, cu un text identic:

MISS A. ELPHINSTONE
Grosvenor Square

— Noblețe de contrabandă — reuși să pronunțe, în cele din urmă, cavalerul. Cuvîntul acesta — „square" — este franțuzesc... L-am auzit deja rostit în Mans.

Cîtăva vreme își frămîntă mintea. Apoi, considerînd că acea problemă de multiplicare a literei „A" era insolvabilă, se apropie de patul *Lucifer*.

Studiindu-l mai de aproape, cavalerul descoperi pe partea de jos, sub perna de căpătîi, un mic inel din bronz care avea desigur un rost, cu atît mai mult cu cît, nu departe de acel inel, se afla o șină cu cremalieră, din același metal.

Domnul de Blancanard numără dinții cremalierei, unul cîte unul. Erau doisprezece.

„— Trebuie să fie soneria", se gîndi. „Născocirea este destul de bună, căci în felul acesta poți chema, fără a te deranja."

Pentru a se lămuri, trase ușor de inel. Nu se auzi nici o sonerie. Și nimic nu se clinti în hotel.

„— Probabil că trebuie să pui inelul pe unul dintre dinții aceștia", se mai gîndi cavalerul.

Își repetă experiența, pe primul, apoi pe al doilea, pe al treilea — în fine, pe toți dinții cremalierei. Nici una dintre aceste operații nu avu vreun rezultat.

— Pe toți sfinții! exclamă în cele din urmă, enervat de acest insucces, noi avem instalații mai bune în Mans! În definitiv, amărîtul acela de negrișor trebuie să aibă foarte multe de făcut, în afară de a se ocupa de mine, și nici nu am nevoie de el în seara asta. Mîine voi cere

să mi se explice mecanismul. Pînă una alta, să dormim ! Ah ! va trebui şi să întreb dacă sîntem tare departe de Poultry, unde locuieşte acel domn Adrian Zephyr — un alderman, mă rog frumos !— pentru care am o scrisoare de recomandare... Nu vreau să ratez vizita pe care trebuie să i-o fac mîine, căci se pare că are o nepoată încîntătoare, he ! he !

Se culcă, suflă în luminări şi nu întîrzie să le vadă, în vis, pe cîntăreţele de la cafeneaua „Mica Polonie" prinse într-o încăierare cu cele şapte domnişoare Elphinstone, pentru a-şi disputa care dintre ele să-l posede.

Ce încrezut, şi Blancanard ăsta !

Lua de la capăt pentru a treia oară acel vis plăcut, în timp ce sforăia ca nişte tuburi de orgă, cînd deodată fu trezit brusc de un ţîrîit de sonerie prelung, ce părea să iasă chiar din somieră.

Mai întîi se încredinţă că revolverul se afla la îndemînă, pe noptieră. Apoi, revenindu-şi din prima uimire :

„— Pe toţi sfinţii !", îşi spuse, „mi s-a dat un pat cu muzică ! Înţeleg acum la ce servesc inelul şi cremaliera... Probabil am deranjat sistemul."

Liniştindu-se în acest fel, se culcă la loc şi-şi reluă somnul întrerupt.

Dar, de data aceasta, odihna nu-i fu de lungă durată.

Sforăia abia de zece minute cînd o altă sonerie, mai gălăgioasă şi mai înfuriată decît prima, se auzi în liniştea nopţii.

Cavalerul făcu un gest de supărare.

„— Asta este ceea ce ei numesc un pat după ultima inovaţie", gîndi, întorcîndu-se pe partea cealaltă. „Sînt proşti, englezii ăştia !... *Lucifer-bed !...* Prefer jiletcile de flanelă ale parizianului... Măcar acelea sînt inofensive."

După ce se restabilise liniştea, domnul de Blancanard încercă din nou să adoarmă.

Dar, în curînd, o bruscă senzaţie de frig îl făcu să întindă instinctiv mîna pentru a-şi trage peste trup cuvertura. Căci, într-adevăr, cuvertura şi cearşaful de deasupra o luaseră la drum.

La lumina îndoielnică a lunii, ale cărei raze se strecurau pînă la el, văzu atunci un spectacol neobişnuit : cuverturile şi cearşaful, în pofida oricărui efort pe care-l făcea, se înfăşurau către partea de la picioare a patului, ca un stor care se rulează.

Înspăimîntat şi mirat, cavalerul se ridică în şezut, întrebîndu-se cine era glumeţul care-i făcea această farsă nesărată.

Nu văzu nimic, deşi deschidea nişte ochi foarte mari. Dimpotrivă, simţi în spatele său un fel de trosnet ! Şi deodată, perna lui, ca fermecată, începu să se agite, pocnindu-i spinarea cu lovituri furioase.

Această ultimă agresiune îl aduse pe domnul de Blancanard în culmea uluielii.

Dar nu ajunsese la capătul suferinţelor sale : se simţi zvîrlit jos din pat, cu o forţă inevitabilă.

Înnebunit, crezînd că este un cutremur de pămînt, înverşunîndu-se să reziste, încercă să se ţină zdravăn de ceva, în stînga şi-n dreapta.

În cele din urmă, la capătul puterilor, se lăsă la voia întîmplării, deschizînd larg braţele pentru a slăbi şocul unei căzături devenite inevitabilă.

Prin acea mişcare instinctivă, se agăţă cu o mînă de noptieră şi, sub greutatea lui, aceasta se răsturnă rostogolindu-se, împreună cu el, în mijlocul camerei ; totul însoţit de un zgomot de porţelan spart, pe care-l domină detunătura unei împuşcături...

Detonaţia provenea de la revolverul domnului de Blancanard.

În tulburarea sa, nu-şi dădu seama de asta. Niciodată, cu adevărat niciodată, nu trăise o asemenea aventură în Mans.

Pierzîndu-şi capul, tocmai era să strige că este atacat de nişte asasini şi să cheme în ajutor, cînd, întorcîndu-şi privirile spre uşă, glasul i se înecă în gîtlej :

Uşa se întredeschisese încetişor şi în prag apăruse un trup fără cap !

Văzînd această fantastică apariţie, domnul de Blancanard, copleşit de atîtea emoţii succesive, fu cuprins de o ameţeală şi leşină, întocmai ca o femeie.

Între timp, Will — căci trupul fără cap nu era altul decît cel al negrişorului, al cărui costum alb era singurul care se vedea în semiobscuritate — aşadar, Will, care alergase auzind vacarmul, rămăsese consternat în faţa acelui trup lipsit de viaţă şi, aplecat asupra lui, regăsea, din cauza emoţiei, limbajul din ţara sa, pentru a se bîlbîi :

— De ce ucis la dumneavoastră, Milord ? Asta nu bine !

În acelaşi timp, din toate părţile hotelului veneau în fugă călători, treziţi de împuşcătură şi înspăimîntaţi.

Pe toate coridoarele, în lungul cuştilor tuturor ascensoarelor, alergau şiruri de bărbaţi mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi şi femei care nu erau cu mult mai bine acoperite.

— Ce se întîmplă ? întrebară în cor treizeci de privilegiaţi, care reuşiseră să se strecoare pînă lîngă nefericitul cavaler, încă leşinat.

Will îşi recăpătă, în fine, puţin din calmul său.

— Este Milord — declară — care şi-a zburat creier de la el.

— O sinucidere ! strigă domnul Dupoteau, apropiindu-se cu sfeşnicul său în mînă. Este domnul de Blancanard ! Dar nu văd nici o rană.

Tribul domnişoarelor Elphinstone fusese printre cei dintîi care-şi părăsiseră dormitoarele. Se aflau acolo, în primul rînd. Auzind cele două cuvinte : sinucidere şi Blancanard, scoseseră şapte suspine tragice. Dar, la ultima constatare făcută de domnul Dupoteau, cele şapte inimi zdrobite simţiră că speranţa renaşte.

S-ar fi repezit fără nici o ezitare asupra trupului falsului sinucigaş, dacă acesta ar fi purtat măcar un *inexprimabil*. Dar vai ! ţinuta actuală a cavalerului leşinat ar fi putut permite ca un astfel de gest să fie calificat drept „shocking". Ele fură silite, dimpotrivă, să-şi întoarcă privirile, cu pudicitate.

Cuvintele cele mai înțelepte fură pronunțate de mistress Bridgeth, care sosea și ea, după ce întîrziase atît cît să-și îmbrace niște pantaloni.

— Aôh ! spuse, întinzîndu-i domnului Dupoteau o sticluță de săruri. *C'était ioune formality indispensable pour lé constétécheune* [1].

Directorul *„Darului de Nuntă"* apucă sticluța și o plimbă de mai multe ori pe sub nările cavalerului. Acesta își reveni în simțiri, strănutînd cu putere.

Mirat de a se pomeni astfel, culcat pe parchet și înconjurat de toată lumea, șopti imediat :

— Ce ? Ce este ? Ce s-a-ntîmplat ?

Apoi, izbindu-se peste frunte :

— Ah ! da ! îmi amintesc ! Cutremurul ! Zguduirile terestre !... S-a terminat ?

— Cutremurul ! zguduiturile ! ?

Cei treizeci de privilegiați se priveau cu gura căscată, cînd Will, uitîndu-se spre patul cavalerului, izbucni într-un hohot de rîs nestăvilit.

— Ha ! ha ! ha ! înțeleg ! înțeleg ! exclamă. Milord a fost trezit de către patul său.

— Chiar așa, fu nevoit să recunoască bietul cavaler, în ciuda necazului pe care-l simțea.

— *Lucifer-bed !* adăugă *groom*-ul. Este un *Lucifer-bed.* Avusesem totuși grijă să-l previn pe Milord.

Auzind încă o dată acel nume, mereu același, pe care regreta acum că-l dăduse jiletcilor sale, domnul Dupoteau tresări.

— Credeam că Milord este la curent cu posibilitățile patului, mai zise micul negru.

— La curent !... Nici acum nu sînt.

— Și totuși, este foarte simplu... Aici, nimeni nu are timp de pierdut. Deoarece toată lumea dorește să se scoale devreme și fiindcă hotelul, dotat cu instalații meca-

---

[1] *Aôh !... C'était ioune formality indispensable pour lé constétécheune* : amestec de engleză și franceză stîlcită, traductibil prin : *Ah !... Era o formalitate indispensabilă pentru constatare.* (n.t.)

nice, nu are personal de ajuns pentru a-i trezi pe numeroşii oaspeţi, paturile sînt prevăzute cu maşinării speciale. La ora şase pentru domni şi la ora opt pentru doamne, se aude o sonerie discretă... După un sfert de oră, un clopoţel mai puternic... Peste încă un sfert de oră, aşternuturile sînt trase de pe cel care doarme. Dacă nu se ridică numaidecît, soneria îl basculează şi-l trimite în mijlocul camerei.

— Dar asta este o invenţie idioată !

— Nu, milord, este comod.

— Să admitem c-ar fi comod, dimineaţa, admise cavalerul. Dar în miezul nopţii !

— Probabil că milord a deranjat butonul de bronz, deplasîndu-l pe dinţii cremalierei care fixează ora.

— Aoleu ! dinţii aceia stabileau ora la care vrei să fii trezit ! Pe toţi sfinţii, băiete, dacă mi-ai fi spus toate acestea aseară, nu i-aş fi deranjat nici pe aceşti domni, nici pe aceste doamne, care vor binevoi să mă ierte că-i primesc într-o ţinută atît de neglijentă !

Acum că se liniştise, domnul de Blancanard îşi recăpăta însuşirile strălucitoare... Această ultimă glumă, cam picantă, era un mod spiritual de a încheia incidentul.

Englezii — fără a-i gusta humorul, căci rămaseră reci — înţeleseră : se retraseră cu demnitate.

Şi astfel se sfîrşi în mod hazliu o scenă care, la începuturile sale, părea să capete proporţiile unei drame.

Cît despre nefericitul Céleste :

— Doamnă Dupoteau — i se adresă jumătăţii sale, reintorcîndu-se în apartamentul lor — reia-ţi locul în pat, dacă pofteşti !... Eu, unul, voi dormi de acum înainte pe canapea !

— Şi de ce aşa, domnule Dupoteau ? întrebă Césarine.

— Pentru că n-aş putea găsi odihna care-mi este necesară pe o invenţie dăunătoare al cărei nume dezonorează jiletcile mele ! De-aia !... răspunse cu amărăciune comerciantul.

Față de un atare argument, Césarine nu îndrăzni să obiecteze.

Cîteva minute mai tîrziu, *Lucifer-Hotel* își recăpătase liniștea, iar oaspeții săi — somnul, întrerupt în mod atît de nefericit de zgomotul luptei cavalerului don Quijote din Mans împotriva ultimei invenții, *Lucifer-bed*.

V

Dady O'Crab lucrează cu urechile și înjură fără a păcătui

Cînd spuneam că toată lumea dormea în *Lucifer-*
de sfat misterios :

Într-o cameră de la al doilea etaj, patru persoane stăteau de veghe, în ciuda orei tîrzii, și țineau un fel de sfat misterios :

1. — Day-Lily,
2. — Robert Vaughant,
3. — Jonathan Girle,
4. — Căpitanul Dady O'Crab.

Iar subiectul conversației lor era, firește, marea afacere a furtului *Koh-i-noor*-ului.

Pentru cei care s-ar mira văzîndu-l pe onorabilul membru al Societății împotriva Înjurăturilor admis în intimitatea lui miss Sun-Ray și a asociaților săi, ba chiar participînd da una dintre afacerile lor, ne va fi de ajuns să spunem următoarele :

Dady O'Crab nu destăinuise niciodată, nimănui, convertirea sa, iar trecutul acestui bătrîn era de așa natură încît îl făcea să merite pe deplin încrederea și respectul pe care acei trei hoți de mare clasă le dovedeau față de el.

Treizeci de ani din viață și-i petrecuse pe corăbii care se ocupau în principal cu contrabanda, și — putem să

mărturisim — toată pegra capitalei avusese mai mult sau mai puțin de a face cu el.

Dibăcia de netăgăduit cu care ieșea din încurcături, anumite combinații geniale duse la capăt în mod artistic, îndrăzneala lui imperturbabilă, frumoasele înjurături cu care glasul său de stentor îi presăra discursurile, îl făcuseră pe vremuri să merite titlul de șef al Gentilomilor Nopții, acei îndrăzneți pirați ai Tamisei.

Cu vremea, cînd navigația l-a obosit, a condus-o pe mistress Nicely în fața preotului, devenind astfel patron de *public-house*.

Această căsătorie nu fusese nici profitabilă, nici fericită... Nici cel mai solid local n-ar fi putut rezista la doi băutori de gin de calibrul celor doi soți. Pivnițele se goliseră, consumatorii fugiseră și Nicely murise epuizată în urma bătăilor cu care-și fericise soțul.

Și așa s-a întîmplat că demnul bărbat, ajuns pe drojdie și prea bătrîn pentru a-și relua vechea viață agitată — a cărei imoralitate, la drept vorbind, nici nu-i mai surîdea — avusese norocul să-l întîlnească pe A.-E.-I.-O. Uckrill, care tocmai se ocupa cu refacerea educației jupînului Pip, fostul mus al căpitanului.

Uckrill îl primise cu bucurie în echipa lui secretă. Și Andrew reușise să facă pentru „mica lui familie" ceea ce le-ar fi fost imposibil tuturor detectivilor din birourile Scotland-Yard-ului...

Ultima personificare a lui Dady rămăsese secretă, astfel încît putea să se prezinte în fața tuturor foștilor săi tovarăși sau prieteni, fără a trezi nici cea mai mică bănuială.

În împrejurarea de care ne ocupăm, miss Sun-Ray, în ciuda vicleniei și istețimii sale, se lăsase înșelată.

Hotărîtă să utilizeze toate mijloacele pentru a reuși să pună mîna pe *Lucifer*, cînd fusese informată de către Robert Vaughant și Jonathan Girle că bătrînul Dady alerga după același iepure ca și ea, nu ezitase să-l accepte ca aliat, decît să-l vadă acționînd fără ea și, poate, luîndu-i-o înainte.

De altminteri, planul lui Dady O'Crab îi surîsese. Căpitanul propunea să iște o răscoală a tuturor banditilor din Londra și să pună mîna, cu forța, pe diamantul reginei. Era, fără îndoială, omul în stare să facă asta.

Combinațiile ei erau mai machiavelice... Dar, din păcate, oricît de mare i-ar fi fost abilitatea, planurile ei puteau să dea greș. Și, tocmai pentru cazul în care s-ar produce acest eșec posibil, intenționa să recurgă la mijlocul propus de Dady.

Și pentru a-i explica propriul său plan — unei confidențe merita să i se răspundă cu o altă confidență — îi dăduse întîlnire, în acea noapte, la *Lucifer-Hotel.*

De altminteri, Day-Lily și căpitanul erau singurii care vorbeau. Jonathan Girle și Robert Vaughant se mulțumeau să asculte și să învețe din lecțiile pe care le ofereau cei doi virtuozi ai unei arte în domeniul căreia ocupau un loc onorabil, dar nu la fel de important.

— Da, da, căpitane, confirma Day-Lily zîmbind, vom lucra împreună și vom avea destule corzi la arcurile noastre.

— Și văd, piele de anghilă ! că nu vom duce lipsă de treabă, răspundea Dady O'Crab, cu o satisfacție la fel de vădită. Virtute a Satanei și crimă de sfînt ! Este multă vreme de cînd mă odihnesc. Trebuie să-ți mărturisesc, miss Sun-Ray, frumoasă creatură și adorabilă fiică a infernului, că nu-mi pare rău să-mi scutur puțin rugina, mai ales în tovărășia dumitale.

Într-adevăr, căpitanul era foarte bucuros.

Deoarece necesitățile situației îl obligau să-și ascundă, față de Day-Lily și asociații săi, convertirea, îi era permis să înjure și să profereze blasfemii după pofta inimii, fără a fi nevoit să-i plătească vreo amendă reverendului Barlow.

Vădit flatat de un asemenea compliment, ieșind dintr-o atare gură, Day-Lily făcu o plecăciune.

— Așadar, reiau pe scurt, căpitane : Avem acum trei mijloace prin care putem obține *Koh-i-noor*-ul. Dacă cel care posedă diamantul este sir Franck Zephyr, îl vom lua de la el. Dacă, dimpotrivă, regina este cea care deține

ochiul lui Shiva, i-l vom lua prin șiretlicuri, cu toate precauțiile pe care și le-ar fi putut lua Majestatea Sa pentru a-l apăra. Și dacă șiretenia nu reușește, vom recurge la planul dumitale.

— Bine ai vorbit, Sun-Ray ! Și să-l ia dracu pe reverendul Barlow, dacă nu ești o ticăloasă demnă de toată admirația mea... Triplă coadă de drac și piele de anghilă !... De vreme ce trebuie să încercăm la început afurisitul dumitale de plan, spune-mi cum gîndești să procedezi ?

— Ai auzit, fără îndoială, căpitane, vorbindu-se despre baronetul milionar, Sir Japhet Holover de Over Peover.

— Dacă-l cunosc pe sir Japhet ? !... Proprietarul calului Lucifer, cel care trebuie să alerge la cursele de la Newmarket !... Da, pe buricul lui Pluton ! Da, îl cunosc ! Ba, chiar mă bizui că voi face o afacere bună pariind pe animalul lui !

— Ferește-te ca de foc, căpitane, ferește-te bine ! Și, dacă-mi este permis să-ți dau un sfat, vei paria împotriva calului lui sir Japhet.

— Și de ce, mă rog, dulce și infernală prietenă ?

— Fiindcă acel cal al lui sir Japhet va fi înfrînt în mod rușinos.

— Imposibil !

— Mai bine ascultă-mă ! Poate nu știi că sir Japhet a pariat deja pe calul lui mai mult de două sute de mii de lire sterline, întreaga lui avere, ceea ce constituie o imprudență de care numai un englez lunatic și un excentric, așa ca baronetul, este în stare !

— Știu asta, pe coarnele diavolului ! știu. Dar a făcut-o pentru că este sigur că va cîștiga.

— Dar știi și că sir Japhet este unul dintre gentilomii casei regale și că e posibil ca, într-una din zile, să i se încredințeze paza uneia dintre cele trei uși ale pivniței în care, în fiecare noapte, este închis diamantul ?

Ochii lui Dady O'Crab se holbară.

— Pe cinstea mea, este adevărat, zise, uitînd să mai înjure... și mi se pare că încep să te înțeleg, Sun-Ray, scelerată minunată ce ești !... Vrei să-l corupi pe baronet.

— Chiar așa, căpitane, chiar așa... Și, văzîndu-ți perspicacitatea, îmi dau seama că nu ți-ai furat reputația.

Fu rîndul bătrînului Dady să se încline în fața elogiului.

— Da, da — zise, nedorind să rămînă dator cu politețea. Da, da, ticăloaso, te-am ghicit... Și apuca-l-ar colicele pe Iehova timp de opt zile, dacă nu te-ai gîndit bine !... Pentru a-l corupe pe sir Japhet, trebuie ca acesta să fie ruinat... Și pentru a fi ruinat, trebuie să-și piardă pariurile !

— Le va pierde.

— Sînt convins, Sun-Ray, pentru că mi-o afirmă o drăguță scelerată ca tine... Dar, ia mai spune-mi...

— Ce anume ?

— Admițînd că sir Japhet și-ar pierde pariurile, așa cum afirmi, și că ar fi ruinat — așa cum speri pentru dumneata și pentru mine — și că acest gentleman ar avea o conștiință pe care să ți-o vîndă — așa cum se întîmplă adesea — ce-ar putea face el pentru dumneata, fermecătoare canalie și iubita mea prietenă ? Dacă sir Japhet ar lua, sau ar lăsa să fie luat din vitrină *Lucifer*-ul a cărui răspundere o are, dispariția acestuia ar fi observată imediat...

Day-Lily zîmbi.

— Nimeni, afirmă, nu-și va da seama de această dispariție. *Lucifer* nu va mai fi în vitrină... dar cu toate acestea, se va afla acolo...

— Ah ! de data asta, să mă trăsnească cerul, nu mai înțeleg nimic ! Ai vrea să-mi explici ?

— Mii de tunete ! izbucni Day-Lily, pierzîndu-și răbdarea și nerăspunzînd întrebării lui Dady O'Crab... Mii de tunete ! Uite că iar ne lasă Sauton să așteptăm ! Trebuia să fie aici de cel puțin o oră... Îmi e mereu teamă ca ura acestui banian împotriva lui sir Franck să nu-l împingă la vreo prostie. Ar face să rateze afacerea noastră.

Nu-și termină bine cuvintele, cînd ușa se deschise și cel despre care se vorbea apăru în prag.

Sauton era înfășurat, din cap pînă în picioare, într-o pelerină mare, de culoare închisă. Gîfîia, ca și cum ar fi alergat în pas forțat.

— Nu fiți atît de nerăbdătoare, miss Sun-Ray, rosti... Vă promisesem că vin... Iată-mă...

— Tot e bine ! răspunse sec Day-Lily. Să nu ne mai pierdem vremea cu discuții. Ai adus ceea ce ne înțelesesem ?

— Iată ! zise Sauton.

Și, scoțîndu-și o mînă de sub cutele pelerinei, îi înmînă lui Day-Lily un obiect a cărui vedere îl sili pe Dady O'Crab să facă, orbit, un salt de uimire și un gest de uluire.

Și căpitanul nu era totuși ușor de uimit...

Obiectul pe care Day-Lily, recăpătîndu-și zîmbetul, i-l punea sub nas, prezentîndu-i-l cu mînuța lui albă, era „*Lucifer*" *!* Diamantul monstru ! În mîinile lui Day-Lily !

Așadar, tot acel plan frumos despre care i se vorbise, toate dovezile de încredere, toate semnele de prietenie cu care era înconjurat de o oră încoace, toate acestea nu erau decît o comedie a ticăloasei acesteia de Sun-Ray ! Diamantul se afla deja în posesia ei. Și, desigur, ghicind rolul pe care-l juca pe lîngă ea, mirosind noua lui calitate de polițist, ea se amuzase înșelîndu-l la rîndul său, bătîndu-și joc de el ! Miss Sun-Ray îl păcălise pe bătrînul Dady O'Crab, pe șiretul șireților, pe fostul șef al Gentilomilor Nopții !

Dady O'Crab era așa de uimit, încît nici nu înjură. De la diamant, ochii săi rătăciți se întoarseră spre Day-Lily. Văzu sau i se păru că-l vede zîmbind ironic.

În mod hotărît, asta nu era o femeie obișnuită !

— Ei bine ! bătrîne Dady, zise Day-Lily, ce zici de asta ?

Și mînuța sa albă continua să țină diamantul care arunca flăcări sub nasul stacojiu al bătrînului încremenit !

Dady O'Crab întinse mîna să apuce minunata piatră. Se aștepta ca Day-Lily să și-o retragă pe a sa. Dar uimirea i se dublă, căci nu se întîmplă astfel.

Dimpotrivă, Day-Lily îl lăsă liniștit să-l ia pe *Lucifer* ! Cîtă încredere !

Deodată, căpitanul înțelese sau crezu că înțelege. Deoarece miss Sun-Ray avea diamantul reginei și-i era, așadar, superioară ca dibăcie ; fiindcă nu se temuse să-i aducă la cunoștință adevărul și chiar să-i pună în mînă diamantul, nu se mai putea îndoi că i se hotărîse moartea.

Avea de a face cu niște nemernici care, cu siguranță, nu-l vor lăsa să iasă viu din acea încăpere în care tocmai îi dezvăluiseră secretul furtului lor.

Ah ! dar el nu era dintre cei a căror piele se poate căpăta ieftin. Tot prefăcîndu-se că admiră și că rotește piatra, spre a face să strălucească văpăile Ochiului lui Shiva, pe care-l ținea în mîna stîngă, își strecură ușurel dreapta într-unul din buzunarele redingotei sale. Mîna întîlni două pistoale. Din acea clipă, își recăpătă sîngele rece. Un gînd plăcut îi trecuse prin minte.

„Aha ! voinicilor ! și mai ales tu, frumoasa mea tovarășă Sun-Ray, ați pus mîna pe diamantul reginei și n-ați putut rezista plăcerii de a-i arăta bătrînului Dady că sînteți autorii acestei lovituri drăgălașe ! Pe Satana, amicul meu ! M-ați atras într-o cursă și, pentru că sînteți patru împotriva vărului meu, credeți că l-ați prins și că puteți să vă bateți joc de el, după plac, pentru ca mai apoi să-l lichidați ?... Ha ! Ha ! o să rîdem, pe Belzebut ! și în loc să-l păcăliți pe căpitanul Dady O'Crab, îi veți oferi un bun prilej de a se distinge și de a-i face o plăcere jupînului Uckrill !... Greșiți, credeți-mă, punîndu-mi-l pe *Lucifer* în mînă, care acum are mai multe șanse să se întoarcă pe perna de mătase albă din vitrină."

Astfel monologa, în sinea lui, căpitanul, așteptînd momentul favorabil pentru a-și scoate din buzunar pistoalele și pentru a trage mai întîi asupra lui Day-Lily, apoi asupra lui Sauton.

— Ei, bine ! bătrîne Dady, repetă Day-Lily, ce zici de asta ?... Așa-i că este bine imitat ? Întrebai, mai înainte, cum, datorită cumpărării conștiinței lui sir Japhet,

ar putea Lucifer să fie încă în vitrină și în același timp să nu se mai afle acolo ? Iată răspunsul : nimeni nu-și va da seama de dispariția adevăratului diamant pentru că diamantul fals — acesta — îl va înlocui în așa fel, încît să înșele ochiul cel mai experimentat, trebuie să recunoști !...

— Pe coarnele, coada și buricul Satanei, dacă are vreunul ! înjură Dady O'Crab, ce tot spui, Sun-Ray, ce tot spui, ticăloasă adorabilă ? Ochii nu-mi pot crede urechilor ! Burtă de cerb ! Zici că ăsta este un fals *Lucifer* ? !

Lăsase din mînă paturile pistoalelor. Era complet uluit. În timp ce era zguduit de această nouă surpriză, căci explicația lui Day-Lily îi retezase scurt intențiile belicoase, nu putea să reziste unui sentiment de supărare. Crezuse deja că are prilejul de a se distinge și de a repara printr-o faptă de răsunet toate deteriorările pe care conștiința sa le suferise în decursul unei cariere, ale cărei acțiuni nu puteau fi purificate, la urma urmei, de către reverendul Barlow, decît prea puțin, către sfîrșit, fără a compensa păcatele începuturilor.

Acel prilej îi scăpa !

— Da, răspunse Day-Lily. Este o imitație atît de bună încît am căpăta pe ea, ușor, cincizeci de mii de lire. Ca să-ți spun drept, Dady, *Lucifer* se afla încă în India, cînd mi-a venit ideea să-l fur.

— Da, desigur ! Ei bine ! piele de anghilă ! întocmai ca mine, micuța mea. Mințile mari se aseamănă. Numai că eu, trebuie să mărturisesc spre marea mea rușine, nu mă gîndisem la o șmecherie ca asta !

— Nici eu, spuse cu modestie Day-Lily, nici eu nu m-aș fi gîndit, dacă nu l-aș fi întîlnit pe prietenul nostru Sauton, căci mulțumită lui ne aflăm astăzi în posesia acestei frumoase imitații a lui *Lucifer*. Robert și Jonathan s-au dus în Franța cu scopul de a fura desenele specialistului pe care l-a angajat regina să taie *Koh-i-noor*-ul. Cînd au intrat în posesia lor, am plecat și eu la ei, pe continent, unde l-am pus pe un prieten al meu, șlefuitor de pietre scumpe, să taie bucata asta de cuarț exact după

modelul diamantului reginei. Dar, cu tot talentul artistului, la ora actuală n-am ține în mîini decît o banală bucată de cuarț, dacă Sauton nu și-ar fi luat asupră-și să-i dea chiar strălucirea adevăratului ochi al lui Shiva, cu ajutorul unui preparat chimic al cărui secret l-a adus de la Sikhsi... Și privește ! pare cu adevărat carbon pur...

— Carbon pur, nemernică drăgălașă, micuța mea, aprobă bătrînul Dady, și toate felicitările mele lui Sauton, pentru treaba asta minunată căreia noi, toți cei de față, îi vom datora averea noastră ; dacă n-o fi așa, vreau să-l caute arhanghelul Mihail pe ex-confratele lui mai innegrit, pe primul Lucifer, și să-l aducă înapoi în paradis ! Dar, ia mai spune-mi, Sun-Ray...

— Ce mai este, căpitane ?

— N-aș vrea să vînd blana ursului din pădure înainte de a-l fi ucis... Cînd veți fi pus acest diamant fals în locul celui adevărat, ceea ce cred că veți reuși, ce veți face cu *Koh-i-noor*-ul ? Nu vă pot ascunde că ceea ce mă interesează cel mai mult la nestemata asta, este nu atît strălucirea sa orbitoare, cît valoarea comercială. Și sînt tare curios, afurisite fie virtuțiile ! cum vă gîndiți s-o realizați...

— Foarte simplu, Dady, și tot prietenul Sauton este cel care ne va ajuta.

Dady O'Crab se răsuci către banian care, stînd în picioare, rezemat de perete și înfășurat în pelerina sa, rămase impasibil.

— Toți rajahii și toți brahmanii din India vor cotiza pentru a răscumpăra de la noi ochiul divinității lor... Și Sauton ne va servi drept intermediar.

— Perfect, piele de anghilă, perfect !... Este un om prețios Sauton ăsta, deși are o limbă leneșă...

— Trebuie să ne mai facă și un alt serviciu, nu-i așa, Sauton ? Vrînd să știu, înainte de a ataca vitrina reginei, dacă sir Franck n-ar fi, în realitate, așa cum este acuzat, deținătorul adevăratului *Lucifer*, am lansat-o împotriva fostului rezident pe sora mea Georgina, mai cunoscută sub numele de Marchiza. Frumusețea ei irezistibilă este,

cu siguranță, în stare să-i sucească mințile și să-i smulgă secretele și celui mai prudent bărbat. În ciuda așteptărilor mele, Marchiza nu știe mai mult decît în prima zi. Dar o avem pe Miraïda.

— Cine este Miraïda ?

— O fată pe care Sauton, venit din Franța împreună cu mine, a adus-o în mod special pentru sir Franck... Prietenul nostru banianul a creat o mulțime de mistere în jurul acestei tinere persoane și al rolului pe care vrea să i-l atribuie în cadrul afacerii noastre... Pînă acum s-a limitat la a-mi afirma că dacă Marchiza n-ar avea succes, simpla vedere a Miraïdei ar dezlega limba fostului rezident.

— Pe toate scrupulele lui Barlow, asta este ceva tare ciudat ! își dădu părerea căpitanul Dady O'Crab, pe care aceste explicații păreau să-l intereseze în cel mai înalt grad.

— De altminteri, continuă Day-Lily, Sauton mi-a promis că în noaptea asta ne va dezvălui o parte din acest mister. Haide, Sauton, a venit clipa să vorbești. Te ascultăm.

Astfel interpelat, indianul — mereu posomorît — lăsă să cadă cutele pelerinei sale și, făcînd trei pași, veni în mijlocul cercului format de Dady O'Crab, Day-Lily, Robert Vaughant și Jonathan Girle. Aici, stînd cu brațele încrucișate la piept, începu :

— Miraïda — grăi cu o voce cadențată și lungind cuvintele, ca și cum ar fi cîntat o melopee sălbatică — Miraïda este nepoata patriarhului, tatăl meu... Este fiica surorii mele Nowla și a lui sir Franck Zephyr, de la care am furat-o pentru a pune la cale răzbunarea tribului meu... Adevăratul ei nume este Miriam... Rezidentul le crede moarte, pe Nowla și pe ea... Sînt amîndouă în viață... Prin ele voi reda onoarea rasei mele, așa cum am jurat...

Rostind aceste cuvinte cu adevărat lămuritoare, dar care mai lăsau în negură încă o bună parte a enigmei, vocea banianului devenise încet-încet tot mai puternică, pînă ce căpătă un ton neîmblînzit și solemn.

— Lua-mi-ar infernul cu asalt buzunarul ! murmură Dady O'Crab, în timp ce indianul se întorcea, liniştit, să se rezeme de perete. Iată un personaj care, chiar dacă vorbeşte puţin, vorbeşte bine şi care pare hotărît să acţioneze.

— În orice caz, reluă vorba Day-Lily, fie că sir Franck Zephyr are diamantul, fie că nu-l are, după ce ne vom lămuri în această privinţă, omul îi va aparţine lui Sauton şi, dacă va fi nevoie, noi vom fi cei care să i-l dăm pe mînă... În felul acesta, bunul nostru prieten, alderman-ul Adrian, nu va trebui să se mai teamă de nici o reclamaţie din partea fratelui său, iar amicul nostru banianul va fi răsplătit pentru serviciile pe care ni le va fi făcut...

Un dublu fulger ţîşni din ochii negri ai indianului.

— Numai sîngele trădătorului poate spăla sacrilegiul cu care a plătit ospitalitatea brahmanilor... Preoteasa pîngărită va spăla ea însăşi pata, sacrificînd lui Shiva, ca ofrandă, membrele spurcatului, căci atingînd o devadasi ne-a dezonorat...

Rostind aceste cuvinte, întinsese mîna ca pentru un jurămînt.

Dady O'Crab trebui să-şi muşte buzele pînă la sînge pentru a-şi reţine o exclamaţie, sub forma unei noi înjurături pe care vederea acelei mîini întinse fusese cît pe-aci să i-o smulgă.

Într-adevăr, mîna lui Sauton era roşie, plină de sînge pînă la încheietură.

Căpitanul venise acolo pentru a observa şi a afla nişte secrete. Se sili să nu lase să i se vadă emoţia şi se prefăcu a nici nu fi remarcat acea ciudăţenie.

— Dar unde se află această Miraïda ? întrebă pentru a-i înşela pe ceilalţi şi spre a cîştiga timp să-şi revină.

Ca pentru a răspunde întrebării puse de căpitanul Dady O'Crab, Day-Lily se îndreptă către o perdea mare, care, căzînd de la plafon pînă la pardoseală, împărţea în două încăperea în care avuseseră loc aceste discuţii.

Făcu să alunece, avea draperie pe bara ce o susţinea şi, pe pernele unui divan la picioarele căruia stăteau ghemuite două femei Malabar, cu pielea ca de abanos, bătrînul Dady, uluit, văzu stînd culcată o femeie, o fată foarte tînără, de o minunată frumuseţe şi înveşmintată după obiceiurile indiene.

Se lăsă o clipă de tăcere printre personajele acestei scene.

— Ce fiinţă frumoasă! exclamă căpitanul, după prima clipă de uimire cauzată de acest spectacol puţin obişnuit şi neaşteptat.

Între timp, ca urmare a mişcării perdelei, tînăra fată coborîse de pe divanul pe care se odihnea. Părea sub imperiul unei emoţii extraordinare.

Părul ei negru, despletit, i se revărsa pe umeri şi, cu ochii înlăcrimaţi, cu mîinile împreunate, frîngîndu-şi-le cu gesturi de disperare şi de implorare, veni să se arunce la picioarele lui Sauton.

Aici, izbindu-şi fruntea de pardoseală, încercînd să se agaţe de pelerina banianului, îi vorbi cu o voce întretăiată de hohote de plîns, într-o limbă pe care Dady O'Crab nu o înţelegea... Ceea ce, cu siguranţă, îl făcu pe căpitan să regrete că nu studiase limbile orientale.

De altfel, această nouă scenă nu dură mult, căci indianul, surd la orice rugăminţi şi nepăsător la spectacolul acelei dureri, o îmbrînci cu brutalitate pe biata copilă pe care cele două femei negre veniră s-o ridice şi să o ducă înapoi la divan unde, cu faţa ascunsă în perne, continuă să plîngă în hohote.

Sauton trase iute la loc draperia şi, cînd făcu acea mişcare, căpitanul văzu din nou mîna lui roşie, însîngerată.

Cîteva minute mai tîrziu, pe cînd Dady O'Crab, după ce-şi luase rămas bun de la Day-Lily şi de la ceilalţi asociaţi ai săi, se întorcea la postul său din căsuţa din grădinile Cremonei, se izbi de silueta lungă şi neagră a lui A.-E.-I.-O. Uckrill.

Contrar obiceiului său, bunul Andrew, mereu atît de calm și de flegmatic, părea agitat, ca ars de febră, și emoția lui era vizibilă.

— Hai repede, bătrîne Dady, spuse apucînd brațul drept al căpitanului. Repede, s-au întîmplat lucruri noi... A trecut mai mult de o jumătate de oră de cînd te aștept, știind că vei trece pe-aici și nevrînd să mă apropii prea mult de *Lucifer-Hotel*, pentru a nu trezi bănuielile ticăloasei de Sun-Ray, căci dacă ne-ar vedea împreună totul ar fi pierdut.

— Pe măruntaiele Majestății Sale Regina ! blasfemă căpitanul, ce se întîmplă ?

— Spune-mi, mai întîi : Sauton a venit la întîlnirea din noaptea asta ?

— Era acolo. Dar aibă Satana parte de flăcările iadului în chip de baie de lapte îndulcit, dacă nu a venit cu o întîrziere de mai bine de o oră... și abia mai suflînd, ticălosul !

— Aha ! făcu Uckrill. A întîrziat ! Sînt foarte mulțumit de asta, Dady, foarte mulțumit... Și gîfîind, nu-i așa ?... ca un om care a alergat mult ?

— Da, care-a alergat mult, chiar așa, jupîne Andrew.

— E perfect, îți spun că e perfect, O'Crab !...

Tot vorbind, îl adusese pe căpitan spre o trăsură închisă, care staționa la cîțiva pași de locul în care îl întîlnise.

— Urcă, îl îndemnă.

Înainte de a-i da ascultare, Dady O'Crab avu timp să arunce o privire vizitiului.

— Ia te uită, zise, gentlemanul Pip, care s-a îmbrăcat ca un vizitiu. Va să zică avem încurcături ?

Uckrill îl împinse în trăsură.

— N-avem timp de pierdut, spuse, urcîndu-se lîngă căpitan.

Apoi, adresîndu-i-se lui Pip :

— Pe Commercial [1] în galop ! îi porunci.

[1] *Commercial* : prescurtarea de la Commercial-Street (lb. engleză) — strada Comerțului. (n.t.)

Nici nu închisese bine portiera, că trăsura și pornise ca o săgeată.

— Acum, Dady, reluă vorba Andrew, în timp ce se îndreptau spre Commercial, ți-am spus că sînt noutăți.

— Vă ascult, domnule.

— Doctorul Tom și-a făcut iar de cap ! Încă o fată tînără ! Iar și iar, același mod de a proceda... Și nimeni nu știe nimic... N-aude-n-a-vede... Este chiar felul în care lucrează doctorul. Lordul *Chief-Justice* [1] este furios... Întregul Scotland-Yard și-a pierdut capul.

Numele doctorului Tom era de natură să-l impresioneze pe un polițist, căci Dady O'Crab își izbi cu putere pumnul de pulpele lui slabe și slobozi o înjurătură.

Dar după aceea, făcu imediat o mutră rușinată și speriată.

„Canalii din paradis !" își spuse în minte, „uite că datorez un shilling dintr-o singură dată ! Dacă o să continui tot așa, ajung la ruină !"

Într-adevăr, își amintise că nu mai era în prezența lui Day-Lily și nici a unui alt nemernic pe care-ar fi trebuit să-l înșele și că, în consecință, dispensa de care se bucurase și de care uzase atît de copios în acea noapte era, din păcate, perimată !

Doctorul Tom despre care tocmai vorbise Uckrill era numele dat de imaginația populară unui asasin care, de cîteva luni, punea la mare încercare întreaga poliție din capitala engleză. Acel personaj insesizabil și chiar de nebănuit, nu ataca decît tinere fete fecioare. Ucidea mai întîi fără a se lăsa prins și, în al doilea rînd, chiar fără a se putea ghici mobilul asasinatelor sale, al căror număr ajunsese deja la cifre fantastice.

Era oare un nebun, un sadic, unul dintre acei savanți fanatici care, cuprinși de febra cercetărilor lor, nu se dau înapoi de la o crimă, dacă o cred necesară pentru soluționarea cine știe cărei probleme științifice ?

---

[1] *Lordul Chief-Justice* (lb. engleză) = Președintele Tribunalului. (n.t.)

Răspunsul le putea cuprinde pe toate acestea... sau încă ceva... Nu se știa.

Nu-și făcea fărădelegile decît într-o anumită zonă, între Whit-Chapel și Limehouse, trecînd prin strada Commercial și prin Cornhill.

Rapiditatea cu care acționa era fulgerătoare, îndrăzneala lui — fără pereche. Două minute, în plină stradă, îi erau de ajuns. Era apoi găsită o fată tînără moartă, la colțul vreunei străzi, pe un trotuar, sau în coridorul unei case. Nimeni nu văzuse nimic. Dar copila era acolo, moartă, însîngerată, mutilată...

Și lumea spunea :

— Pe aici a trecut doctorul Tom.

Nimeni nu era, nu putea fi bănuit.

O dată sau de două ori, după niște aparențe, se crezuse că asasinul a fost prins. Fuseseră arestați cîțiva bandiți, duși la închisoare, cercetați prin interogatorii insistente,

Dar nu ! în timp ce ei erau la răcoare, doctorul Tom făcea noi victime.

Și blîndele copile blonde nu mai îndrăzneau să iasă din casă. Tații și mamele tremurau.

O ciudată manie a doctorului Tom era aceea de a-și mutila victimele, întotdeauna în același fel : le scotea ochiul drept și le sfîrteca sînii, apoi le tăia membrele. Oare de ce făcea asta ?

Evident, în acțiunile sale intervenea vrăjitoria.

În acea noapte, doctorul Tom trecuse pe strada Commercial. O fată de șaptesprezece ani, o biată fiică a unor muncitori cinstiți, ieșise să cumpere pîine și nu se mai întorsese.

Cîteva ore mai tîrziu, fusese găsită pe o *lane*, cu rochia ridicată pînă peste față și mutilată ca și celelalte.

Iată ce-i explica Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill lui Dady O'Crab, în trăsură.

— Mereu același lucru, spunea Andrew. Sărmana micuță a fost mai întîi strangulată... apoi, mutilată.

Deodată, căpitanul Dady O'Crab își puse mîinile lui mari pe umărul superiorului său :

— Piele de anghilă ! jupîne Andrew, iertați-mi această familiaritate ! strigă. Dar ce-ați zice dacă l-am prinde pe doctorul Tom ?

Uckrill îl privi pe căpitan în albul ochilor :

— Mă gîndeam și eu la asta, spuse, și am o idee...

— Ei bine ! și eu la fel ! exclamă Dady O'Crab.

Și dădu drumul unei înjurături și mai cumplite decît cea de adineauri, dar nici nu se gîndi cît va trebui să plătească Societății împotriva Înjurăturilor.

Își amintise, brusc, de mîna însîngerată a lui Sauton... acea mînă pe care, de două ori în timpul nopții, o văzuse roșie toată, înroșită de sînge proaspăt...

— Da, da, repetă el satisfăcut, de cîteva ori. Am eu o idee.

— Ia spune, căpitane, îl îndemnă Uckrill, să vedem dacă ideea dumitale este aceeași cu a mea.

— Piele de anghilă ! ar însemna că avem o șansă dublă de a fi pe pista cea bună !

— Spune-mi ideea dumitale.

Dady O'Crab nu se lăsă rugat. În cîteva cuvinte, îi relată șefului său convorbirea lui cu Day-Lily, sosirea lui Sauton cu falsul *Lucifer*, apoi groaza lui cînd văzuse mîna banianului.

— Ei, bine ! bătrîne Dady, zise Uckrill, bănuielile dumitale le confirmă pe ale mele, și acum cred că știu bine pentru ce doctorul Tom execută cu atîta încăpățînare ablațiunea ochilor victimelor sale... Trebuie cu orice preț, înțelege-mă bine, cu orice preț, să aflăm unde locuiește Sauton.

— Trebuie, întări căpitanul, dar v-am mai spus, lucrul nu este ușor... Gentlemanul Pip și cu mine, devotații dumneavoastră slujitori, l-am urmărit nu de puține ori, pe străzi, pe nemernicul ăsta viclean, și deseori ne-am plimbat de strada Commercial... Dar s-ar putea spune că acest fiu al Satanei are, ca și vulpea, însușirea de a scăpa și de a-ți dispărea de sub nas, chiar în clipa în care te

aştepţi mai puţin şi fără să poţi spune, deşi ai fost cu ochii larg deschişi, încotro s-a dus.

— Ştiu, zise Uckrill. Ştiu bine ce vrei să zici şi m-am lăsat şi eu păcălit, căpitane. Aşa încît, dac-ar fi fost vorba despre o misiune uşoară, nu m-aş fi adresat dumitale.

Dacă în trăsură n-ar fi fost atît de întuneric, Uckrill ar fi putut vedea umplîndu-se de mîndrie chipul însoţitorului său. Nimic nu putea gîdila mai plăcut vanitatea bătrînului Dady, decît acest elogiu al şefului său.

— Piele de anghilă ! strigă, dacă hindusul este o vulpe, Dady O'Crab, vărul vărului meu, este o vulpe bătrînă ! Şi vom vedea care dintre noi doi îi va veni de hac celuilalt !

Dacă noaptea care era pe sfîrşite fusese bogată în informaţii pentru Dady O'Crab şi pentru Uckrill, căpitanul pierduse totuşi un bun prilej de a afla lucruri noi...

Pentru aceasta, ar fi trebuit să-l urmărească pe Day-Lily, la ieşirea sa din *Lucifer-Hotel*.

Dar, din păcate, căpitanul nu avea darul de ubicuitate şi era nevoit, acum, să-l însoţească pe Uckrill pe strada Commercial, unde îi chema noua crimă a doctorului Tom.

Ar mai fi trebuit şi s-o ghicească pe vicleana miss Sun-Ray, sub înfăţişarea unei doamne bătrîne care a ieşit din hotel la cîteva minute după încheierea întîlnirii în cursul căreia aflase atîtea lucruri.

Să mărturisim că, desigur, n-ar fi recunoscut-o sub această nouă deghizare, pentru motivul foarte bine întemeiat că era şi de nerecunoscut şi că i-ar fi fost greu s-o bănuiască, într-atît de rapidă fusese acea transformare...

Ar mai fi fost necesar, de asemenea, să poată pătrunde, pe urmele ei, într-o casă din Pimlico, unde se duse ea şi unde uşa i se deschise, ca şi cum ar fi fost aşteptată.

Dar, fără îndoială, nu i s-ar fi permis să intre la fel de lesne în acea casă, şi n-ar fi putut, aşadar, să surprindă secretul acestui nou demers al misterioasei persoane.

Ceea ce era mare păcat, căci căpitanul ar fi asistat la un spectacol destul de neaşteptat.

Ajungînd la etajul întîi al casei, miss Sun-Ray care, pe stradă, avea înfăţişarea perfectă a unei bătrîne doamne respectabile, îşi ridicase peste pălărie voalul de culoare închisă şi lăsase să cadă şalul în carouri care-i ascundea mijlocul subţire... Spinarea ei încovoiată se îndreptase şi redevenise tînără şi frumoasă...

Pătrunsese nestingherită în apartament şi, după ce traversase mai multe încăperi slab luminate de nişte lămpi chioare, ciocănise la o uşă, cu trei bătăi discrete.

Nu se auzi nici un răspuns. Ciocăni astfel de mai multe ori şi, contrar obiceiului său, nu dădu nici un semn de nerăbdare.

— Intră ! răspunse, în cele din urmă, un glas.

— În fine ! exclamă vizitatoarea, al cărei piept se zbătea sub imperiul unei ciudate emoţii.

Deschise uşa şi se pomeni într-o încăpere cu pereţi albi, fără covoare, mobilată foarte rudimentar cu cîteva scaune cu fundul din împletitură de pai şi cu o masă mare de lucru, pe care erau puse două sfeşnice cu toate lumînările aprinse.

În faţa acestei mese, aplecat peste nişte hîrtii pline de cifre şi de alte însemnări, cu fruntea sprijinită pe o mînă foarte albă şi deosebit de fină, şedea un bărbat cu părul alb ca neaua şi îmbrăcat într-un halat de catifea neagră. La intrarea tinerei femei, nici nu ridică privirea, nici nu se întoarse.

Părea absorbit într-o cugetare adîncă.

Pînă acum, am văzut în miss Sun-Ray o persoană de o rar-întîlnită hotărîre, cu vorba scurtă, cu glasul tăios, obişnuită să poruncească, nesuportînd să fie contrazisă.

Lucru ciudat : acea fiinţă insolentă şi teribilă nu adusese aici, cu sine, nici îngîmfarea, nici impertinenţa, nici obişnuita ei dezinvoltură.

Era, cu adevărat, o altă persoană.

Departe de a se indigna de primirea atît de puţin ceremonioasă a bărbatului cu păr alb, care nici măcar nu păruse să-şi dea seama de prezenţa ei, rămase în prag, într-o atitudine aproape umilă şi respectuoasă.

Nu mai exista nici un fulger sarcastic în ochii ei, ci mai curînd o tandrețe caldă în privirea cu care îl învăluia pe stăpînul locului, și un fel de expresie timidă de repros, ca cea a unei amante disprețuite dar supuse, aproape o implorare.

Se scurseră astfel două minute lungi și tăcute.

— Mario, spuse în cele din urmă cu un suspin, Mario, am venit.

Rostise aceste cuvinte cu o voce foarte blîndă, tremurătoare și plină de mîngîieri.

Ca și cum vorbele ei l-ar fi trezit brusc din mijlocul unui vis, bărbatul cu halat de catifea neagră tresări. Se întoarse și lumina căzu din plin pe chipul său, dînd la iveală o față oribil de plină de cicatrici, de riduri adînci, roasă, deformată de stigmatele vreunei boli cumplite, sau mai curînd de niște mușcături, adînci ca urmele unei substanțe corosive.

Accident, sau atentat ?

Poate, chiar, o desfigurare voluntară !

Desigur că această ultimă ipoteză ar fi venit în mintea unui observator, căci întreaga mască fusese atinsă și „distrusă" de acidul arzător, dar ochii rămăseseră totuși intacți.

Așa cum se înfățișa, omul era hidos, groaznic la vedere, aproape respingător la primul contact.

— Ah ! zise, tu ești, Jenny ! Ce noutăți ?

— Iată, Mario, aduc cincizeci de mii de lire.

Miss Sun-Ray puse pe masă un coș, care-i servise pe stradă spre a-și da o înfățișare de femeie cumsecade, și scoase din el un teanc de bancnote și de polițe pe care le răsfiră sub lumina sfeșnicelor.

— Bine, încuviință calm omul cu chipul desfigurat. Mai ai să-mi spui și altceva ?

— Da, Mario.

— Vorbește.

— Cred că pot să afirm, Înălțimea Voastră, că, în mai puțin de cincisprezece zile, averea lui sir Franck Zephyr va fi în mîinile domniei voastre...

— Cît ?
— În jur de trei sute de mii de lire.
— Şi diamantul ?
— Vă voi înmîna diamantul în acelaşi timp cu cele trei sute de mii de lire...
— E-n ordine, Jenny... Dacă aşa spui, înseamnă că aşa va fi... Ştiu că mă pot bizui pe tine...
Pînă atunci, rămăsese impasibil, cu privirea în jos şi vorbind cu un glas mort, lipsit de timbru, ca şi cum n-ar fi fost atent la convorbire din cauza unui gînd lăuntric, un gînd atît de greu încît îl făcea să-şi aplece fruntea.
Cu o mişcare bruscă, se îndreptă deodată şi-şi înălţă capul. Şi, ca printr-o magică lovitură de teatru, în el se produse o ciudată transformare.
În paloarea de spectru a cărnii moarte a chipului său, ochii îi străluceau ca o flacără uimitor de intensă, o flacără vie, de o minunată tinereţe — flacăra voinţei irezistibile şi a beţiei triumfurilor...
Bărbatul acela, pînă adineauri frînt, încovoiat, aproape culcat pe masa lui şi semănînd — în catifeaua neagră a îmbrăcăminţii sale şi sub zăpada părului — cu un alchimist din evul mediu, bătrîn de o sută de ani şi pierdut în descifrarea pergamentelor, în căutarea vreunei formule de vrăjitorie, bărbatul acela nu mai era bătrîn...
În mişcările sale şi în felul în care îşi îndreptase trupul, în vioiciunea elanului care-l ridicase în picioare, se ghicea o vigoare neobişnuită.
Pe fruntea lui mare, înaltă, puternică, cununa de păr alb părea o aureolă în strălucirea căreia dispăruseră ridurile, cicatricele, brazdele şi urmele rănilor.
Tot acel chip cumplit de brăzdat fremăta şi strălucea în asemenea măsură, încît urîţenia fugea şi el devenea frumos, de o frumuseţe teribilă, de înger răzbunător sau de demon, cu o privire de om în extaz sau de vizionar.
— O, vis al meu ! şopti — aşadar te vei îndeplini, vis al meu !
Şi acest simplu murmur al vocii sale, cu timbru grav şi blînd, armonioasă şi pătrunzătoare, o făcu să se înfi-

oare pe femeia care-l asculta și care-l contempla, în extaz și ea !

Urmă o tăcere, timp în care ea rămase locului, gîfîind, cu ochii țintuiți pe acel cap de leu alb.

— Mario ! îndrăzni în cele din urmă, cu timiditate.

— Este adevărat, răspunse bărbatul, readus la realitate. Ești încă aici, Jenny... Uitasem... Ei, bine ! sînt mulțumit de tine.

O bucurie plină de mîndrie se citi în ochii lui miss Sun-Ray. Îndreptă spre cel pe care-l numea Mario o privire de sclavă pasionată...

— Nu-mi mulțumiți, răspunse. Eu sînt cea care sînt fericită pentru puținul pe care-l pot face pentru Înălțimea Voastră... Nu știu cine sînteți, nici de unde veniți, nici încotro vă duceți... Dar știu că sînteți mare și puternic, și inima mea întreagă vă aparține... Înălțimea Voastră poruncește, iar eu ascult... Sînteți geniul, eu sînt dragostea... Fericirea mea este să vă slujesc. Vă iubesc, vă iubesc, Mario !

Spunînd acestea, se lăsă să cadă în genunchi, lovindu-și fruntea de masă, pe care-și odihni timp de o clipă fața inundată de lacrimi. Bărbatul își încruntă sprîncenele și făcu un gest de nerăbdare plină de dispreț.

Cînd Sun-Ray își ridică privirile, rămăsese singură în încăpere.

VI
Sacrificiul uman

Între Limehouse și Cornhill, exact în locul în care începe Charles-Street, pe Commercial-Road-East, exista pe vremuri o aglomerare destul de urîtă de cocioabe și de construcții vechi, care alcătuiau un ansamblu cunoscut sub numele de *Whimsical City* sau *Cetatea Stranie*.

În acel cartier, care totuși nu strălucește prin eleganța sa și a cărui sărăcie este legendară, Cetatea Stranie — ale cărei locuințe erau ocupate, în parte, de către marinarii din port sau de muncitorii de la docuri — constituia, dacă este posibil, un fel de pată și mai mizerabilă.

Pe de altă parte, în afara cîtorva certuri între mateloți și muncitori, moralitatea din Whimsical City se bucura de o apreciere destul de bună la Scotland-Yard, unde era considerat chiar cu plăcere gîndul că, dacă ar fi nevoie, marinarii ar ști să-și asigure propria lor poliție.

Așa încît supravegherea în acea zonă fusese abandonată puțin cîte puțin, și numai o dată sau de două ori pe lună, cîte unul sau două „numere de la curente" se duceau să se piardă prin labirintul încurcat de pasaje boltite sau neacoperite care ar fi putut face din Whimsical-City un refugiu foarte sigur pentru bandiți.

Singurul drum circulabil care deservea interiorul Cetății Stranii avea forma unei cruci romane și se desfăcea

spre patru străzi foarte depărtate unele de celelalte : Jubilee, Clarck și Bedford.

Printr-un eufemism, acel drum mizerabil și lipsit de orice întreținere fusese denumit „Pretty-Lane" (Aleea Drăguță).

Să mai adăugăm, în fine, că la aproximativ treizeci de metri de Bedford-Street, terenul „Aleii Drăguțe" prezenta o depresiune bruscă, pe jumătate din lățimea sa.

Acolo, în vreme ce partea plană ajungea la stradă, cealaltă se afunda în pămînt, printr-o pantă destul de abruptă, sfîrșind în niște mari galerii subterane, a căror lungime era — se pare — extraordinară, deoarece se deschideau în Southwarck, trecînd pe sub patul Tamisei.

Astăzi, Whimsical-City nu mai există, căci edilii Londrei au ras toate cocioabele, din motive de salubritate publică, iar pe amplasamentul său a fost clădit vastul oraș Bromehead.

În 1851, Cetatea Stranie, beneficiind, ca și toate celelalte cartiere ale orașului, de afluxul de viață pe care-l aducea mulțimea cosmopolită venită să viziteze Expoziția sau de a cîștiga de pe urma ei, nu avea nici o clădire nelocuită.

Cea mai importantă casă din cartier era un fel de construcție mare, al cărei al treilea și totodată ultim etaj era ocupat în întregime de un atelier cu pereți fără ferestre, care-și primea lumina printr-un plafon de sticlă, și în interiorul căruia nu putea pătrunde nici o privire, deoarece maghernițele învecinate erau mult mai joase.

Acolo îl vom face pe cititorul nostru să intre, la sfîrșitul acelei nopți, care fusese atît de fertilă în emoții pentru călătorii găzduiți la *Lucifer-Hotel*, ca urmare a luptei epice a cavalerului de Blancanard împotriva patului său, *Lucifer-bed*.

Datorită felului exotic în care era mobilat, te-ai fi putut crede departe de Londra, cînd pătrundeai în acel atelier în care, întîi de toate, simțeai un parfum ciudat, pătrunzător și dulce totodată.

Printre draperii și mobile bizare, cu o extraordinară lucrătură a lemnului, totul prezentîndu-se în penumbra pe care flacăra leneșă a unei lămpi primitive nici nu încerca s-o împrăștie, într-o tăcere de sanctuar, o femeie, înveșmîntată în stofe cu culori strălucitoare, stătea într-o atitudine de rugăciune.

Avea, poate, treizeci de ani...

Cu mîinile împreunate, întinse către cel mai întunecat colț al acelui misterios refugiu, recita încet o invocație, cu o modulație stranie a glasului :

— Mahadeva, tu, mare zeu al splendorii, lumină a inteligențelor, oare mînia ta nu se va sfîrși ? Nu vei avea, în sfîrșit, o privire de îndurare și de milă pentru servitoarea ta, ale cărei lacrimi curg de atîta amar de ani ? Nu vei face să înceteze spaimele mele ?... Tu, a cărei bunătate face să reînvie dragostea, nu-mi vei reda fiica, pe sărmana mea micuță, Miriam ?...

În vreme ce se ruga astfel, o ușă se deschise fără zgomot, lăsînd să intre un nou personaj.

Noul-venit, îmbrăcat europenește, ca un om din popor, purta un pachet destul de voluminos, înfășurat în pînză cerată.

Se opri o clipă în prag și o privi, cu un rînjet mut și plin de cruzime sălbatică, pe preoteasa prosternată.

Dar în momentul în care, neștiind ce se întîmpla în spatele ei, se pregătea să-și reia ruga, bărbatul vorbi tare, rostind următoarele cuvinte necruțătoare :

— Shiva cel Cumplit nu poate avea slăbiciunea de a îndeplini ruga unei preotese sperjure, ale cărei fapte nelegiuite i-au profanat templul și a cărei crimă a făcut ca fiii celui mai mîndru trib al Sikhs-ilor să decadă mai jos decît cei mai nemernici paria.

Auzind glasul, femeia cea tristă se întoarse.

— Fratele meu ! șopti cu o expresie de groază.

— Ora se apropie ! continuă celălalt, exaltîndu-se. Se apropie ora cînd se va face dreptate ! În curînd, tribul reabilitat va putea intra din nou în pagoda sacră, iar Shiva își va regăsi ochiul scînteietor care, odinioară, a trans-

format dragostea în serum! Pregătește-te, sora mea; iată, se va face ziuă și vreau ca, prin tine, să aduc cea mai frumoasă ofrandă zeului răzbunării, a cărui amenințare se îndeplinește întotdeauna.

Cea căreia i se vorbea astfel se ridică, înfiorîndu-se. Merse încet către fundul încăperii și ridică faldurile grele ale unei draperii, cu o vădită teamă, dar totodată cu respect.

Destul de repede, trei focuri ce abia pîlpîiau în niște vase de bronz aflate acolo se înteţiră ca urmare a efortului ei de a sufla asupră-le și, la lumina lor, niște forme fantastice deveniră vizibile, detașîndu-se în negru pe zidurile văruite ale acelui fund de atelier.

Felul în care era mobilată această a doua parte a atelierului era cu mult mai neobișnuit decît cel din prima și, lăsînd la o parte proporţiile, reprezenta interiorul unei pagode consacrate cultului celei mai înspăimîntătoare divinităţi indiene.

Pe un fel de altar improvizat și împodobit cu un mare număr de flori de lotus, se afla o statuie înaltă din bronz negru. Era statuia lui Shiva, reprezentîndu-l dansînd în mijlocul unui cerc de flăcări și zdrobind cu piciorul drept trupul unui om căzut la pămînt.

Părul zeului, în formă de limbi de foc, era tot atît de negru cît cele patru braţe ale sale, în care ţinea: unul — soarele; celălalt — un sceptru; cel de-al treilea — o tobă; iar ultimul — un șarpe.

În jurul Stăpînului Distrugerii se aflau, pe trepte mai puţin înalte, divinităţile superioare:

Laksmi, zeiţa frumuseţii, a dragostei și a norocului;

Părvati sau Prithivi, zeiţa pămîntului;

Kāli, cea cu zece braţe, zeiţa războiului;

Ganeça, divinitate cu cap de elefant, zeul știinţei;

Skanda, zeul măcelului, născut din ochiul lui Shiva.

Apoi, și mai jos, divinităţile inferioare, geniile și demonii.

Acum cele trei focuri sacre luminau din plin acest înspăimîntător conclav de zei și de zeiţe cu braţe multiple.

Femeia cea tristă privea îndelung, tremurînd, chipul statuii celei mari. Ochiul său unic, ochiul dreptății și al fulgerului, ochi de foc, care ar fi trebuit să arunce flăcări roșii, întunecate și totodată arzătoare, nu se înfățișa decît ca o gaură neagră, cavitatea orbitei fiind goală.

Femeia rămăsese în picioare, între cele trei vetre, așteptînd venirea fratelui său care, în cealaltă parte a atelierului, se ocupa cu libațiunile rituale ce trebuie să preceadă sacrificiul. Era o preoteasă a acelui zeu Sindhai, transplantată în mod atît de ciudat într-un cartier din Londra ; o baiaderă din munții Suleiman ; o devadasi din tribul brahmanilor războinici, așa cum o arăta costumul său și după cum o dovedeau funcțiunile ei de vestală.

După cîteva minute, draperia se ridică din nou și cel pe care-l numea frate apăru, extraordinar de metamorfozat.

Capul în întregime ras, cu excepția unei șuvițe de păr împletit în vîrful creștetului ; trunchiul gol, brațele nervoase, fruntea golașă, pielea bronzată pe care ieșeau în evidență niște stigmate albicioase ce brăzdau cu cîte trei dungi mușchii pectorali, încheietura cotului și fruntea, deasupra sprîncenelor, îi dădeau înfățișarea unui ascet care s-a chinuit prin macerări.

Drept orice îmbrăcăminte, nu purta decît un fel de eșarfă roșie pe umeri, iar în jurul șalelor un languti[1] scurt, stacojiu și cu bordură galbenă.

Niște încălțări din lemn, montate pe patine, îi erau prinse de picioare doar printr-un buton strîns între degetul mare și cel alăturat.

În sfîrșit, singura sa podoabă consta ditr-un colier făcut din capete de mort mici, de care atîrna un clopot.

Era un brahman shivait, în costum de mare ceremonie.

Intră și, fără a spune un cuvînt, merse spre altarul lîngă care depuse pachetul înfășurat în pînză cerată, cu care venise.

---

[1] *Languti* : un soi de centură sau brîu din pînză vopsită, cu care negrii și indienii își înfășoară coapsele. (n.t.)

Începură pregătirile în vederea sacrificiului anunţat. Brahmanul aşeză cu grijă obiectele necesare, punînd pe o scîndură, la picioarele statuii principale, aşa numitul „lingă" — simbolul divinităţii procreatoare, care reprezintă falusul. Aprinzînd lampa în formă de tron, puse în stînga sa clopoţelul împodobit cu un cap de taur Naudi, iar în dreapta vasul şi ligheanul pentru anticele libaţiuni, lingura cu care să toarne untul şi arzătorul de parfum ce avea forma unui boboc de floare de lotus.

—Glorie ţie, Shiva ! strigă brahmanul.

—Glorie ţie, Shiva ! repetă ca un ecou brahmana care veni să-şi pună mîna dreaptă pe braţul drept al preotului, ca semn de perfectă unire în gînduri.

Începînd incantaţiile obişnuite, brahmanul continuă :

—Fie ca spiritele rele care colcăie pe pămînt să fugă în faţa privirii lui Shiva şi ca prin această privire acei demoni impuri să fie distruşi !

Baiadera îi repeta vorbele, cuvînt cu cuvînt, şi amîndoi îşi însoţeau rugăciunea cu semne mitice, făcute cu degetele.

— Mă prosternez în faţa lui Shiva, marele stăpîn strălucitor ca un munte de argint, avînd luna ca podoabă pe cap şi soarele drept păr. Mă plec în faţa fiinţei cumplite şi puternice, veşnic adorată de trupele nemuritorilor Gana ; cel mai de temut dintre stăpînii universului, justiţiarul infailibil care, transformat în cenuşă de către cei răi, devorînd cu o singură privire ochiul său de înţelepciune...

Aici, cei doi oficianţi se opriră, dînd toate semnele unei imense consternări.

Pînă atunci nu făcuseră altceva decît să respecte invocaţiile consacrate. Dar, de cînd acel ochi de înţelepciune despre care vorbeau îi fusese furat zeului de către un profanator străin, ultima frază a ritualului putea fi luată drept o batjocură insultătoare, căci statuia era oarbă. Atunci cînd le pronunţau, sau cînd le auzeau pronunţîndu-se, Sikhsii trebuiau să se aplece, în atitudinea implorării şi a spaimei.

Muţi şi tremurînd de o groază superstiţioasă, rămaseră, aşadar, în aşteptarea cumplitelor efecte ale mîniei divine.

Şi, deoarece trăsnetul nu se abătea asupra lor, brahmanul îşi îndreptă trupul cu ochii lucind de bucurie.

— Mahadeva ! Mahadeva ! strigă. Ai citit, deci, în sufletul servitorului tău !... Da, ultimul dintre fiii tribului blestemat a jurat să-l reabiliteze în faţa ta ! Şi-şi va respecta jurămîntul ! Sarcina este grea ; pentru a izbîndi, am fost nevoit să accept alianţa cu nişte străini impuri... Dar tot ceea ce fac este numai pentru gloria ta, o, Shiva !... Ajută-mă, prin urmare, să ţin şarpele împrumutat de pe altarul tău de pe coasta muntelui Suleiman. Voi zdrobi capul şarpelui Nelye pe rana rasei mele, şi familia patriarhului va putea din nou să intre cu fruntea sus în pagoda ta. Ajută-mă, Shiva, şi eu îţi voi înapoia ochiul tău de flăcări... Pînă atunci, o ! Mahadeva ! pentru a-ţi atrage privirile binevoitoare asupra celor ce întreprind, îţi aduc sîngele unei femei neîntinate...

Vorbind astfel, se prosternă de trei ori, în vreme ce preoteasa lovea un gong, iar el recită cu glas scăzut frazele ritualului.

Sosise momentul ofrandelor şi al purificării.

În mod obişnuit, oficiantul shivait stropeşte efigiile zeilor săi cu lapte, cu unt şi cu apă parfumată cu santal. Dar acestea sînt nişte practici pentru ceremonii obişnuite, iar brahmanul avea de făcut, astăzi, un sacrificiu de sînge.

Ridicîndu-se, desfăcu pachetul înfăşurat în pînză cerată, pe care-l pusese la picioarele altarului. Un spectacol oribil se înfăţişă ochilor baiaderei, care privea palidă şi tremurînd.

Se aflau acolo o inimă de om, un ochi şi doi sîni de femeie, totul năclăit în sînge pe jumătate închegat.

Ceea ce urmă, fu îngrozitor :

Înălţîndu-se pe încălţările lui de lemn, brahmanul, ţinînd în fiecare mînă cîte unul din sîni, pe care-i apucase de sfîrcuri, îi lipi de pieptul statuii celei mari, cu

o asemenea forță, încît carnea moartă rămase fixată pe bronz, care acum era stropit de sînge.

Ochiul și inima fură puse de el pe vetre și sanctuarul se umplu de un fum greu mirositor.

Și toate aceste acte barbare erau însoțite de cuvinte fanatice, ce explicau că acele ofrande însîngerate erau făcute într-un spirit de purificare simbolică.

O fiică de brahmani păcătuise cu inima, primind mîngîierile unui străin impur. Păcătuise și prin sînii săi, alăptînd copilul născut din acea dragoste profanatoare. Spre a-l pregăti pe Shiva pentru îndurare, sacrificatorul îi aducea inima și sînii unei fete din rasa străinului.

Ofranda ochiului drept al unei victime sacrificate pentru zeu trebuia, de asemenea, să fie considerată de către Shiva ca o reparație simbolică și ca o materializare a jurămîntului rostit de preot.

Ceremonia se încheie prin alergarea obligatorie, de trei ori, în jurul conclavului de zei.

După care, preotul și preoteasa părăsiră sanctuarul, retrăgîndu-se în prima porțiune a atelierului.

Femeia era la capătul puterilor. Căzu în genunchi în fața sinistrului hindus și, cu glasul plin de lacrimi, îl imploră :

— Frate, frate, este multă vreme de cînd te slujesc ca o sclavă. Dacă am păcătuit, am și suferit și am plîns mult. Oare nu a venit ceasul iertării și încă nu vrei să-mi redai fiica ?... Miriam, redă-mi-o pe Miriam, o ! fratele meu !... Și cele mai aspre porunci ale tale le voi îndeplini cu plăcere.

Astfel se ruga sărmana Nowla, sechestrată de luni de zile în acea casă ciudată din Cetatea Stranie, ca urmare a fanatismului feroce al lui Sauton, banianul.

Necruțător, acesta o întrerupse.

— N-a sosit ceasul, sora mea... Cînd v-am răpit, pe tine și pe fiica ta, din palatul din Katmandu — căci nu puteam să-l ucid pe rezident în mijlocul cypai-lor săi — am făcut-o cu intenția ca, într-o zi, s-o folosesc pe Miriam ca momeală pentru a-l atrage pe tatăl ei în capcana

în care, ținîndu-l în fine, mă voi răzbuna pe el pentru dezonoarea adusă rasei mele. Străinul este puternic, dar noi, hindușii, avem viclenia tigrului și prudența șarpelui... Au trecut ani mulți, dar răzbunarea se apropie și Shiva mă apără !... Dacă te-am despărțit de Miriam, motivul este că m-am temut de slăbiciunea ta și nu am vrut să învețe de la tine să iubească numele tatălui său... Răbdare, așadar ! Îți vei revedea curînd fiica... Dar asta va însemna că, atunci, tribul nostru își va putea ridica din nou fruntea și că crima ta va fi fost iertată !...

Din ochii banianului țișnea un fulger de triumf atît de feroce, încît Nowla simți un junghi în inimă. Cu ce condiție va putea s-o revadă pe Miriam ?

Cu glas abia inteligibil, într-atît spaima îi contracta gîtlejul, întrebă :

— Așadar, sir Franck se află la Londra ?

Sauton își mușcă buzele.

— Nu, răspunse, dar poate va veni.

Nowla se lăsă moale să cadă, cu un geamăt jalnic. Între timp, brahmanul își scosese costumul sacerdotal și îmbrăcase din nou hainele sale europene.

O perucă, pusă artistic pe cap, ascundea tonsura sacră.

— Răbdare, Nowla, repetă înainte să plece. Și nu uita că salvarea lui Miriam depinde de supunerea ta. O revoltă sau o indiscreție din partea ta o va face să-l cunoască pe acela pe care cîinii de englezi îl numesc „doctorul Tom“ !

Ușa se închise în urma lui.

Nefericita Nowla, încă îngenunchiată, țintuită la pămînt de aceste cuvinte sinistre, rămase acolo, cu chipul schimonosit de spaimă.

Deodată, prin minte îi trecu un alt gînd înfricoșător. Scoase un țipăt răgușit, se ridică dintr-o săritură și alergă spre colțul atelierului în care se afla sanctuarul. Fără a îndrăzni să intre acolo, ridică draperia.

Și ochii ei se ațintiră, ca hipnotizați, pe cei doi sîni albi, lipiți pe pieptul negru al groaznicului zeu de bronz. O bănuială cumplită sfîșie și mai adînc sufletul și trupul

Nowlei : „Dacă Sauton a înşelat-o ? Dacă era ea, Miriam, cea al cărui sărman trup fusese oferit ca ofrandă lui Skiva, de către fanaticul brahman ?" Oare nu se putea aştepta la orice cruzime din partea acelui nebun ?

Sîngele înfierbîntat i se zbătea în tîmple ; gîfîia, şi se simţea copleşită de o groază de nedescris ; nebunia îi cuprindea creierul. Brusc scoase un ţipăt sfîşietor :

— Miriam ! Miriam !

Şi, cu braţele întinse spre cei doi sîni albi însîngeraţi, se prăbuşi în nesimţire...

VII
Intențiile alderman-ului

„Să nu uit" — își spusese domnul de Blancanard culcîndu-se, în ajun, pe patul său, la *Lucifer-Hotel* — „să nu uit că mîine dimineață trebuie să mă duc în City, la bogatul negustor Adrian Zephyr, care este și alderman, pentru care am o scrisoare de recomandare și care, se pare, este unchiul unei persoane foarte drăguțe."

Cavalerul nu putu pune în aplicare acest plan decît după-amiază. Emoțiile teribile pe care le încercase în timpul nopții, lupta pe care trebuise s-o susțină împotriva lui *Lucifer-bed*, spaima pe care i-o cauzase apariția, în camera sa, a unui trup fără cap — toate acestea îl zguduiseră, îl zdrobiseră și-l obosiseră în așa hal, încît se trezise abia spre prînz.

Pentru ce și de către cine era recomandat domnul de Blancanard fratelui fostului rezident din Nepal ?

Acest cavaler originar din Mans, de altminteri un om foarte cumsecade, venise oare la Londra cu alt scop decît acela de a vizita *„the Great Exhibition"* și de a studia funcționarea mecanismelor de la *Lucifer-Hotel ?*

Este ceea ce vom afla precedîndu-l la alderman, acolo unde — putem s-o spunem pe dată — era așteptat.

Desfăcîndu-și corespondența primită în acea dimineață, grasul Adrian găsise, într-adevăr, următoarea scrisoare expediată din Paris și purtînd antetul celebrei firme „*Joinson Brothers and Co.*“, de pe strada Piramidelor:

«*Domnule și stimatul nostru compatriot,*

Am primit de curînd vizita unei persoane trimise de dumneata, prin onorabilul și foarte distinsul domn Robert Vaughant, jurist, prietenul nostru comun, care ne-a pus la curent cu intențiile dumneavoastră în legătură cu miss Mary Zephyr, nepoata și pupila dumneavoastră. Am considerat că este o plăcere și de datoria noastră să încercăm să vă fim de folos.

Mulțumită multiplelor noastre relații și încrederii pe care, prin însăși îndelungata sa existență, se bucură firma, precum și discreției și rapidității noastre, credem că vă putem afirma că faptul că v-ați adresat nouă este cum nu se poate mai nimerit și vă vom dovedi acest lucru anunțîndu-vă că, chiar de astăzi, l-am găsit, pentru acea tînără persoană, pe soțul care îndeplinește condițiile dorite de dumneavoastră, condiții asupra cărora onorabilul domn Robert Vaughant ne-a făcut confidențe discrete.

Domnul cavaler de Blancanard, descendent al unei vechi familii din Sarthe și posesor al unei averi pe care noi o evaluăm la aproximativ cincisprezece mii de lire în rente, este holtei. Rezolvarea situației sale matrimoniale este destul de dificilă în provincia sa, căci legăturile sale, puțin cam prea în văzul lumii, cu cîntărețele de la șantanul din orașul Mans, l-au făcut să fie pus la index de către familiile burgheze.

Datorită acestei împrejurări, este cu atît mai dornic să găsească o femeie a cărei tinerețe și frumusețe să-i facă cinste în fața concetățenilor săi,

mai ales dacă ea prezintă și garanții de onorabilitate ca cele pe care miss Zephyr le asigură prin titlul maiorului, tatăl său, prin situația dumneavoastră comercială, prin funcția dumneavoastră de alderman și prin strînsa dumneavoastră rudenie cu Franck Zephyr, fostul rezident al Companiei Indiilor.

Domnul cavaler de Blancanard ni s-a adresat nouă pentru realizarea acestei ambiții, iar noi i-am prezentat, apreciind așa cum se cuvine, aceste diverse considerente.

Fiind, ca toți francezii, foarte plin de respect față de titluri și situații oficiale, informațiile pe care i le-am dat i-au flatat îndeajuns de mult vanitatea, astfel încît s-a decis să facă o călătorie la Londra, înarmat cu o scrisoare de recomandare din partea noastră, pentru dumneavoastră.

Veți primi, așadar, în scurtă vreme vizita sa, și nu ne îndoim că vă veți înțelege ușor cu dînsul, cu atît mai mult cu cît, mulțumită stării de spirit în care l-am adus prin prezentarea informațiilor de mai sus, dînsul nu va exprima, desigur, nici o pretenție imediată cu privire la zestre, și se va mulțumi cu speranțe.

Vom fi fericiți dacă afacerea, astfel descrisă, corespunde dorințelor dumneavoastră, și dacă va putea fi dusă la bun sfîrșit. V-am fi recunoscători dacă ne-ați confirma primirea prezentei și vă rugăm, domnule și stimat compatriot, să ne considerați mereu dispuși să vă servim.

În așteptarea ordinelor dumneavoastră,
pentru „Johnson Frères et Co“.;
Samuel Johnson.

P.S. Condițiile noastre sînt cele pe care, desigur, vi le-a adus la cunoștință onorabilul domn R. Vaughant, conform rugăminții noastre verbale.»

Departe de a-l mira pe grasul Adrian, citirea acestei scrisori îi adusese pe buze un zîmbet: zîmbetul bun al unui unchi grijuliu cu soarta nepoatei sale şi care vede licărind, într-un viitor apropiat, speranţa trandafirie de a o instala la casa ei, în condiţii avantajoase.

Avantajoase pentru el: s-o mărite pe Mary şi să păstreze zestrea! Un ideal dublu! I se oferea posibilitatea realizării acestui ideal.

După sosirea la Londra a fratelui său rezidentul, nu putuse să-l împiedice pe Franck să se întîlnească în prima seară cu Dick şi Mary, dar se descurcase, după cum ştim, aşa ca între ei să nu poată avea loc manifestări de sentimente prea intime, şi reuşise ca cel puţin pînă în acea zi să evite o nouă întîlnire.

Este drept că Franck venise din nou la el acasă, a doua zi, şi-i ceruse să-i vadă pe Dick şi pe Mary. Dar Adrian era în stare de multă şiretenie.

— Frate, îi răspunsese, Dick e un tînăr care are nevoie să se instruiască... Am intenţia ca, în curînd, să-i dau o slujbă în cadrul firmei mele. Şi pentru a-l forma, l-am trimis azi-dimineaţă, la cererea lui, pe continent, unde timp de cîteva săptămîni îi va vizita pe clienţii mei. Cît despre Mary, a trebuit şi ea să plece în dimineaţa aceasta, însoţită de o guvernantă, tot la Liverpool, la o rudă bătrînă a mamei sale, care este pe moarte şi a chemat-o la căpătîiul său.

Ştirea îl nemulţumise profund pe sir Franck. Dar explicaţia, deşi mincinoasă, i se păru satisfăcătoare.

Fostul rezident, ocupat apoi cu instalarea sa în vila pe care o cumpărase, reţinut fără îndoială şi de Marchiză, care fusese bine dăscălită de către Day-Lily, nu mai revenise de atunci în Poultry.

O asemenea stare de lucruri nu putea totuşi să dureze. Într-o bună zi Franck tot va afla adevărul şi, în orice caz, pretinsa absenţă a tinerilor va trebui, odată şi odată, să aibă un sfîrşit.

Dar ceea ce-l făcea pe Adrian să se teamă şi mai tare era că Franck, interesîndu-se prea mult de nepoţii săi,

să nu vrea să-i ia la el, așa cum își exprimase deja intenția, și să nu vină la el, să-i pună anumite întrebări indiscrete cu privire la averea lor și la gestiunea acesteia.

Dick împlinise acum vîrsta care-l îndreptățea să primească rapoarte referitoare la tutela sa. Franck s-ar putea mira văzînd că alderman-ul amînă să i le prezinte... Iar de aici pînă la a fi neliniștit în legătură cu depunerea propriei sale averi în mîinile alderman-ului, nu mai era decît un pas.

La gîndul acesta, grăsanul simți că i se urcă sîngele la cap. Căci, dacă zgîrcenia lui și situația încurcată în care i se aflau afacerile îi putuseră inspira ideea îndrăzneață de a-și prăda fratele, nu este mai puțin adevărat că-i era groaznic de frică de fostul rezident.

Fără îndoială, Day-Lily îi afirmase că, în cele din urmă, Sauton avea să-l scape de orice grijă în legătură cu acest frate atît de temut, și Adrian tînjea după clipa în care bunul Sauton — așa cum îi spunea — îi va lua o greutate atît de mare de pe suflet. Totuși, pînă atunci, se putea aștepta la orice.

Trebuia, prin urmare, cu orice preț, să-i pună pe Dick și pe Mary în imposibilitate de a se alia cu Franck împotriva lui.

În ceea ce-l privea pe Dick și modul în care l-ar face să dispară pentru un timp, fără a trezi bănuielile rezidentului, Adrian nu se hotărîse încă. Dar în legătură cu Mary se decisese, așa cum am văzut, să-i caute un soț în Franța ; dar un soț care să îndeplinească anumite condiții de naivitate, pe care i-ar fi ușor să-l învăluie cu vorbe dulci și de a cărui lipsă de istețime el, Adrian, s-ar putea folosi pentru a scăpa, fără a scoate un ban, de obligația de a face decontul felului egoist în care își exercitase tutela.

Iar firma „*Johnson Frères et Co.*", marea agenție de pe strada Piramidelor, din Paris, cunoscută în toată lumea, și căreia i se adresase prin intermediul lui Robert Vaughant, îl înștiința că acel soț al visurilor sale fusese,

în sfîrşit, găsit. Ba chiar mai bine ! Că se afla la Londra !

Adrian se simţea deja plin de iubire faţă de el şi abia aştepta să-l strîngă la pieptul său de unchi bătrîn.

— Mary, exclamă, astăzi va trebui să te faci frumoasă. Îţi vei pune rochia de mătase şi vei chema coaforul.

— Dar de ce, unchiule ? se miră miss Mary, căci alderman-ul nu avea obiceiul s-o îndemne, astfel, la cheltuieli pentru toaletă.

— Vom avea musafiri la masă... un prieten, un bun prieten al meu, un francez, faţă de care te rog să-mi faci plăcerea de a te arăta atentă şi amabilă... Se trage dintr-o familie franceză foarte veche şi de rang foarte nobil şi se numeşte cavalerul de Blancanard. Du-te să dai porunci în vederea mesei de diseară şi, mai ales, fă-te frumoasă.

— Îmi voi da silinţa, unchiule, răspunse cu nevinovăţie copila.

Grăsanul, rămas singur în biroul său, închise uşa cu zăvorul şi se îndreptă spre casa de bani.

În bucuria lui, simţea nevoia de a contempla încă o dată comoara lui sir Franck, acea comoară pe care o considera deja ca fiind bunul său, dar care avea acum — credea el — o şansă în plus să nu-i mai scape.

Casa de bani a alderman-ului Adrian Zephyr era un adevărat monument, cu un mecanism de închidere extrem de complicat. Un întreg sistem de angrenaje şi de resorturi, combinate în chip ciudat şi funcţionînd interdependent, înlocuiau, în acest caz, cuvîntul magic care deschidea şi închidea peştera lui Ali-Baba.

Rolul mecanicii era aici cel puţin la fel de important ca la *Lucifer-Hotel*. Cînd deschideai sau cînd închideai acea casă de bani, auzeai, timp de mai bine de o jumătate de minut, zgomotul sistemului de orologerie dinăuntru. Iar pentru a o menţine deschisă sau închisă, nu era de ajuns să acţionezi multiplele combinaţii ale închizătorii sale, ci trebuia să pui în funcţiune, cu ajutorul unui buton secret, alte mecanisme de închidere, com-

binate între ele, şi împotriva cărora n-ar fi putut face nimic nici cleştii, nici rangile.

În mod de netăgăduit, acea casă de bani păstra bine orice i s-ar fi încredinţat.

Grasul Adrian deschise acea uşă cu un fel de religiozitate şi, cu toată siguranţa pe care i-o putea oferi un sistem de închidere atît de complicat, scoase un oftat de uşurare cînd constată că averea lui sir Franck se afla încă acolo, că frumoasele milioane aduse din India de către fratele său, rezidentul, nu-şi luaseră în ajun zborul, împrăştiindu-se ca un fum.

Rămase o jumătate de oră în faţa casei sale de bani, cu ochii mîngîiaţi în mod plăcut de bogăţiile expuse privirilor sale şi străbătut de mici fiori de încîntare.

Dar avarii şi hoţii nu sînt niciodată pe deplin liniştiţi. În timpul acestor momente de adorare a viţelului de aur, i se întîmpla uneori — deşi se închidea în biroul său întorcînd de trei ori cheia în broască — să se ridice brusc, alb ca varul, şi să închidă iute uşa casei de bani, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie surprins, să nu-l vadă intrînd, deodată, pe sir Franck — acel om pe care îl ura şi care putea, în orice clipă, să vină să-i ceară înapoi cele trei sute de mii de lire ale sale...

Halucinaţii !

Chiar şi astăzi, în pofida bunei sale dispoziţii, fu cuprins de una dintre acele spaime de nestăpînit şi, cu o mişcare instinctivă, tot atît de rapidă ca gîndul ce-i trecea prin minte, acţionă mai întîi faimosul buton, apoi încuietoarea ale cărei angrenaje făcură să se audă, din interior, obişnuita lor muzică.

Atît de mare fusese graba cu care făcuse acest lucru, încît, închizîndu-se, uşa de fier fusese cît pe-aci să-i apuce mîna. Şi uşa era atît de grea, încît i-ar fi retezat-o pe loc, dacă n-ar fi avut grijă să şi-o tragă repede înapoi. O adevărată ghilotină !...

Cînd se întoarse spre uşa biroului, era livid şi pe frunte îi apăruseră picături de sudoare. Constatînd că era singur, cu totul singur, şi că nimeni nu putuse intra ; că,

încă o dată, nu fusese speriat decît de către propria-i imaginație, nu-și putu reține o înjurătură, mînios împotriva lui însuși.

„Ce prost sînt", își zise, „să mă las pradă unor astfel de gînduri !... Dacă ar veni sir Franck, tot ce-aș avea de făcut pentru a-i păstra încrederea ar fi să-i arăt că banii lui se află acolo și că sînt în siguranță... Dar, poftim ! sînt al dracului de nervos și nu întotdeauna te poți stăpîni... Banii *mei !* Drace ! i-i voi arăta cavalerului de Blancanard însuși... Asta îl va orbi cu totul. Va vedea că am cu ce garanta și va înțelege că zestrea lui Mary este mult mai bine administrată în mîinile mele decît într-ale sale și că aici trebuie să rămînă pentru a face pui... Și văzînd-o pe Mary, se va aprinde ca iasca... Lucrurile vor merge de la sine. Cît despre Dick, voi găsi eu un mijloc să scap și de el... și asta cît mai repede cu putință, căci, dacă nu mă înșel, pușlamaua s-a îndrăgostit de verișoara lui și, dacă va rămîne aici, ar fi în stare să-mi pună bețe-n roate."

Acestea erau gîndurile pe care le frămînta edilul din Londra, așteptînd, nu fără nerăbdare, sosirea domnului de Blancanard, cavalerul din Mans...

VIII

Dick și Mary

Într-o odăiță a casei din Poultry, care era ocupată aproape în întregime de birourile lui Adrian Zephyr, alderman-ul din Londra, doi tineri stăteau de vorbă.

Unul se numea Dick Crankle.

Numele celuilalt era Mary Zephyr.

Nepoți, amîndoi, ai alderman-ului, vorbeau ca între văr și verișoară.

În timpul zilei, tînărul îndeplinea un serviciu în birourile unchiului său, căci Adrian nu pierduse prilejul de a-l folosi ca slujbaș neplătit și din partea căruia pretindea munca a doi salariați... și asta sub pretextul viclean de a-i face un instructaj într-ale comerțului.

Dar, observînd că alderman-ul se închidea astfel, zilnic, timp de aproape o oră, Dick luase obiceiul de a profita de acea oră pentru a se duce la verișoara sa și de a sporovăi cu ea, în mod inocent dar plăcut, aproape convins că escapadele sale vor rămîne neobservate.

Ce-și spuneau ?

Aproape nimic și o mulțime de lucruri.

Le făcea plăcere să se vadă, să fie împreună, asta era tot.

Dar în casa aceea în care, fiind amîndoi orfani, fuseseră primiţi, dar în care nu găsiseră o dragoste la care să-şi încălzească tinereţea rămasă fără sprijin, ei crescuseră apropiindu-se instinctiv unul de celălalt, ca nişte puişori rămaşi fără mamă.

Pînă acum, sentimentele lor nu fuseseră decît frăţeşti. Dacă natura lor se transformase pe nesimţite şi dacă dragostea se furişase între ei, de cînd atinseseră vîrsta iubirii, nu-şi puteau da seama, căci nu intervenise nici o întîmplare care să le deschidă ochii, făcîndu-i să-şi citească în propriile inimi. Dar ştiau totuşi bine că singura lor bucurie era să fie împreună, că unica lor fericire era să se vadă, să se audă, să se admire.

Pentru Mary, tot ce spunea Dick era bine spus.

Pentru Dick, tot ce făcea Mary era bine făcut.

Nu se gîndiseră niciodată la eventualitatea de a fi despărţiţi, de a trebui să trăiască unul fără celălalt, aşa ceva fiind atît de cu neputinţă, încît un asemenea gînd nici nu le trecuse prin minte.

Lui Dick i se părea că Mary era fiinţa cea mai drăguţă, cea mai minunată din lume.

Mary nu văzuse încă pe nimeni care să se poată compara cu vărul său.

Erau de ajuns unul pentru celălalt şi sfîrşiseră prin a se obişnui cu indiferenţa evidentă a unchiului lor Adrian, simţind o nevinovată fericire că se aveau unul pe altul şi fără a se gîndi mai departe.

Avînd firi sensibile şi iubitoare, fuseseră totuşi amîndoi decepţionaţi, la sosirea unchiului Franck, pe care ar fi fost încîntaţi să-l îndrăgească şi lîngă care un fel de instinct le spusese că ar putea găsi acea iubire binefăcătoare, acea protecţie părintească de care fusese lipsită copilăria lor.

Oare se simţeau sub ameninţarea vreunei primejdii, şi presimţeau că vor avea nevoie de un apărător ?

Naivi şi lipsiţi de experienţă, nu puteau bănui infama falsitate a alderman-ului. Dar există unele intuiţii

mai puternice decît judecata şi experienţa, şi astfel de intuiţii au deseori cei naivi şi slabi, aşa cum erau ei.

Fapt este că-şi puseseră în sir Franck o speranţă, şi că acea speranţă nu se împlinise, deoarece, de la întoarcerea sa din India, sir Franck nu-i văzuse decît o singură dată. Este drept că se purtase foarte prietenos cu ei, dar de atunci nu mai venise şi se părea că puţin îi pasă de existenţa lor.

Cînd erau împreună, singuri, acesta era unul dintre principalele lor subiecte de conversaţie, căci nu îndrăzneau să vorbească despre asta nici cu Adrian, nici de faţă cu el care, prima dată cînd, într-o zi, deschiseseră această discuţie, ridicase din umeri şi le dăduse o explicaţie încurcată, pe un ton prin care le dădea bine de înţeles că trebuie să nu mai revină asupra subiectului.

Cu toate acestea, în ciuda aparenţelor, ei nu se putuseră decide încă să accepte că greşiseră cînd, instinctiv, îşi puseseră încrederea în sir Franck.

Tot despre asta discutau şi acum.

— Eu, spuse Mary, eu nu înţeleg nimic. Eram încă foarte mică cînd a murit tata. Dar îmi amintesc perfect felul în care vorbea despre fratele său, rezidentul, şi despre bunătatea lui.

— Eu, adăugă Dick, îmi aduc şi eu foarte bine aminte ce spunea mama despre unchiul nostru Franck, pe care-l iubea mult şi care era atît de curajos.

— În ziua în care s-a întors şi cînd a luat masa aici, m-a îmbrăţişat cu o căldură cu care nu ţin minte să mă fi îmbrăţişat altcineva decît tata.

— Iar mie mi-a strîns mîna cu atîta sinceritate şi m-a privit cu un zîmbet atît de plin de bunătate, încît am simţit că, dac-ar vrea, i-aş da imediat dragostea mea.

— „Îl iubeşti mult pe vărul tău Dick ?“, m-a întrebat.

— Mi-a pus aceeaşi întrebare în legătură cu tine, Mary...

— Eu am izbucnit în rîs şi m-am înroşit puţin cînd m-a întrebat... Căci, cum să nu te iubesc, Dick ?

— Iar eu, Mary, l-am întrebat, la rîndul meu, dacă şi el nu te iubea deja, doar după ce te văzuse ?

— Şi ce ţi-a răspuns ? vru să afle Mary, îmbujorîndu-se.

— Că eşti o fată foarte drăguţă şi că e încîntat să vadă că ne înţelegem atît de bine.

— Mi-a spus tot felul de laude la adresa ta, Dick.

— Este foarte ciudat că n-a mai venit.

— Tare ciudat, într-adevăr. Eu unul cred că nu se poartă astfel din cauza indiferenţei. Cu siguranţă a fost ocupat cu treburile sale. E posibil chiar să fi fost obligat să părăsească Londra. Dar de îndată ce se va întoarce, îl vom vedea venind, şi eu, una, voi fi încîntată.

— Gîndesc la fel ca tine, Mary.

În acea clipă, în camera alăturată se auzi glasul alderman-ului. Ieşind din cabinetul lui, îl căutase pe Dick prin birouri şi nu-l găsise.

— Uite că vine unchiul Adrian ! şopti tînărul, foarte necăjit, căci ştia că va trebui să se aştepte la vreo mustrare aspră dacă va fi prins în flagrant delict de escapadă şi de trîndăveală.

Dar era prea tîrziu pentru a-l putea evita. Alderman-ul intră în încăperea în care Dick se afla împreună cu verişoara sa.

Dar, contrar aşteptărilor celor doi tineri, spre marea lor mirare, nu le arătă nici o supărare pentru faptul că Dick îşi părăsise pentru un timp locul de muncă. În mod clar, în acea zi grăsanul era bine-dispus.

— Ei, bine ! Mary, i se adresă zîmbind, îţi pierzi timpul sporovăind, în loc să te grăbeşti să te găteşti, aşa cum te-am rugat. Hai ! repede, îţi spun ! Prietenul nostru, de Blancanard, poate sosi dintr-o clipă într-alta, şi ţin să te vadă cît mai frumoasă.

Ascultătoare, Mary ieşi, făcîndu-i vărului său un mic semn amical cu mîna.

Adrian se întoarse către acesta :

— Tu, nepoate, rămîi aici, trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse.

Se instală comod într-un fotoliu, cu coatele pe brațele acestuia și cu picioarele întinse și continuă :

— Ia spune-mi, Dick... Iată-te ajuns la vîrsta bărbăției, nepoate. Se apropie vremea cînd trebuie să te gîndești la situația ta. Te-ai hotărît deja ce vrei să faci ?

— Doamne ! unchiule... se bîlbîi tînărul, luat pe neașteptate și mirat de această întrebare directă.

— Tatăl tău era marinar, și o clipă m-am gîndit că poate i-ai moștenit gustul pentru călătorii și pentru mare. Dar, nu ! acum cred că semeni mai puțin cu el decît cu mama ta, regretata mea soră Nancy, care era o femeie liniștită și de casă.

— Așa este, unchiule, răspunse tînărul care, într-adevăr, se gîndise uneori să îmbrățișeze profesiunea tatălui său, dar renunțase, la gîndul necesității de a o părăsi astfel pe verișoara lui Mary.

— Aha ! se pare că te simți bine aici și că nu vrei să te desparți de noi. La drept vorbind, sînt încîntat de asta... Nedorind decît să-ți fac pe plac, te-am luat, așadar, nepoate, la firma mea comercială, la care-ți faci ucenicia, cu gîndul ca, într-o bună zi, să-mi devii asociat, dacă asta ți-ar conveni. Ce părere ai, Dick ?

— Cred, unchiule, că sînt foarte mulțumit de situația mea și-ți sînt foarte recunoscător pentru bunele intenții pe care le ai în legătură cu mine...

— Da, da, cele ce-mi spui exprimă niște sentimente bune, gîfîi grăsanul. Ei, bine ! Așadar, lucrurile stau cît se poate de bine. Dar, după părerea mea, stagiul tău aici a durat destul. Pentru a deveni un adevărat om de afaceri, nu este de ajuns să faci o muncă de birou ; trebuie să cunoști oameni, să vezi lumea, să-ți faci relații și, așa cum spun francezii, să devii mai dezghețat. De cîteva zile, m-am gîndit mult la tine, dragul meu Dick, și mi-am spus că pentru tine a sosit ceasul în care trebuie să călătorești, să înveți puțin să zbori cu propriile-ți aripi.

La aceste cuvinte, Dick tresări și păli. Să călătorească, să plece fără Mary și s-o lase singură ? Așa ceva

nu-i surîdea deloc. Emoția îi spori cînd Adrian, mereu zîmbitor, îi întinse un plic, adăugînd :

— Vei pleca mîine dimineață... Poftim, iată o scrisoare adresată firmei *„Johnson Frères et Co."*, de pe strada Piramidelor, la Paris. O vei duce tu însuți. Sînt niște compatrioți, adevărați englezi și adevărați oameni de afaceri. Îi rog să-ți găsească, pe cît de repede cu putință, un loc în vreo întreprindere comercială, unde îți vei putea completa învățătura.

Dick luă plicul fără a spune nimic. Era atît de surprins, încît nu reușea să scoată nici un cuvînt.

— Aha ! făcu veselul alderman, răsucind cuțitul în rana pe care o făcuse în inima tînărului. Sper că ți-am dat o veste care te bucură, nu-i așa, nepoate ?

— Oh ! unchiule... vru să protesteze Dick, nu țin atît de mult să vă părăsesc...

— Fără obiecțiuni ! îl întrerupse Adrian, pe un ton jumătate serios, jumătate glumeț. Și mie-mi va fi greu să mă despart de tine, Dick, dar nu ezit să sacrific bucuria de a te avea mereu lîngă mine, atunci cînd este în joc viitorul tău !

Apoi, punînd în mîna tînărului uluit cîteva monede de aur, continuă :

— Uite ! ai aici o duzină de lire, pentru călătorie și pentru cheltuielile de hotel, în așteptarea postului pe care ți-l vor găsi domnii de la *„Johnson Frère et Co."*. Și acum, Dick, băiete, du-te și-ți pregătește valiza. Îți dau liber pentru tot restul zilei.

Bietul băiat avea lacrimi în ochi. Cu scrisoarea într-o mînă, cu banii în cealaltă, rămase o clipă nemișcat, ca amețit de acea lovitură neașteptată. Dar cum să reziste împotriva voinței acestui unchi autoritar, sub a cărui aparentă franchețe binevoitoare simțise porunca unei voințe foarte hotărîte ?

„Să-l ascult ? S-o părăsesc așa, pe Mary ?" se întrebă.

Nu știa ce decizie să ia. Se hotărî să se ducă să se încuie în camera lui, și acolo, așezîndu-se pe pat, începu să plîngă cu lacrimi fierbinți.

Nu coborî decît seara, la ora cinei, cu intenția fermă de a-l înduioșa pe Adrian.

Dar întîlni acolo un străin. Care străin nu era altul decît domnul de Blancanard: domnul de Blancanard, proaspăt, rozuliu, pomădat, frizat, ceruit, lustruit, parfumat, gătit ca de duminică, strălucind ca și cum ar fi ieșit dintr-o sticlă plină cu lac, cu mustața răsucită, cu zîmbetul pe buze, cu ochii surescitați, cu mijlocul strîns în redingota sa cu pulpane largi, cu mușchii picioarelor umflîndu-se sub stofa fină a pantalonului cenușiu deschis.

Domnul de Blancanard, cuceritor și victorios! Semeț și înălțîndu-se pe călcîie, fusese privit — cînd ieșise din *Lucifer-Hotel* — de către cele șapte domnișoare Elphinstone și de guvernanta lor, hipnotizate și înșirate în ordine de luptă într-unul din coridoare.

În trecere, ele primiseră, uluite, salutul pe care el li-l făcuse cu pălăria strălucitoare ca un soare.

Expresia de admirație de pe chipurile lor nu-i scăpase cavalerului, și asta îi dăduse curaj și îndrăzneală pentru a se prezenta la alderman-ul Zephyr, înarmat cu scrisoarea de recomandare a domnilor *„Johnson Frères et Co."*, în scopul pe care-l știm.

Căci, cu toate aerele sale de bravură, nu era, în fond, decît un timid, și frații Johnson i-l descriseseră pe alderman ca fiind un personaj destul de important, așa încît era îndeajuns de emoționat la gîndul de a se prezenta la el, ca pretendent la mîna fermecătoarei sale nepoate.

Dar dovezile de admirație pe care cele șapte misses i le dădeau cu dărnicie din ajun fuseseră de ajuns pentru a-i îmbunătăți enorm impresia despre prestanța lui, ceea ce-l făcuse să i se adreseze grasului Adrian cu un aer degajat.

De altminteri, felul deschis în care vorbea acesta sfîrșise prin a-l face să se simtă cu totul în largul său și, după ce schimbă o mulțime de saluturi, de plecăciuni și

de complimente cu aldermanul, care-l reținuse la masă, bunul domn de Blancanard se afla acum ca la el acasă, exagerînd deja familiaritatea, vorbind tare, pocnindu-și mîinile de coapse, proptindu-se încîntat în fotoliu și tot întorcîndu-și ochii spre miss Mary, cu o lipsă de jenă care o tulbura în mod vădit pe fată.

Își permitea să-i spună: „frumoasă miss!" „delicioasă domnișoară!", „fermecătoare blondă!" în felul cel mai deplasat posibil, deși el se considera foarte spiritual.

Adrian, închizînd ochii la stînjeneala nepoatei sale, găsea că toate acestea erau foarte în regulă, ba chiar îl încuraja pe domnul de Blancanard, făcîndu-i cu ochiul și adresîndu-i zîmbete insinuante.

Pentru a-l înmuia cu totul pe cavalerul din Mans, îi turna pahar după pahar, și ochii cuceritorului de la *„Mica Polonie"* străluceau din ce în ce mai tare.

Dick și Mary, neputîndu-și face confidențe, trebuiau să se mulțumească să-l privească uimiți.

Uneori, în privirile tînărului se aprindea o flacără de mînie, cînd străinul își permitea față de verișoara lui una dintre expresiile acelea familiare de care am vorbit mai înainte. Apoi, Dick se cufunda din nou într-o tristețe pe care Mary nu o înțelegea deloc.

La sfîrșitul mesei, cavalerul era în starea în care voise alderman-ul să-l aducă: criță sau nici mult nu mai lipsea, entuziasmat de primirea ce-i fusese făcută, de vinul și de nepoata lui Adrian însuși.

Sub pretextul de a se duce să fumeze o țigară, neguțătorul îl pofti, în cele din urmă, în biroul său.

Tinerii rămaseră singuri și Dick putu să-i dezvăluie cu febrilitate verișoarei sale motivul tristeții ce-l copleșea: inevitabila sa călătorie în Franța, unde unchiul îi cerea să plece chiar mîine.

Mary începu să plîngă și durerea lor comună îi făcu să se apropie, să se ia de mînă, să simtă deodată cîtă nevoie aveau unul de celălalt, și dorința de a se strînge în brațe, pentru a nu se mai despărți niciodată.

Dar simțeau toate acestea, totuși neputînd încă să-și spună că inimile lor nu erau decît una singură și că, pentru a-i despărți, ar fi trebuit să fie smulși cu forța.

Cînd, după ce domnul de Blancanard își luase rămas bun de la el, alderman-ul reveni în sufragerie, unde se aflau încă tinerii, era strălucitor de bucurie : cavalerul, cu totul dezlănțuit, nu mai mersese pe ocolite, ci îi ceruse de-a dreptul mîna divinei sale nepoate, acceptînd de mai înainte toate condițiile.

Dick și Mary, auzindu-l venind, își șterseseră repede lacrimile.

— Ei, bine ! nepoate, ți-ai făcut geamantanul ? întrebă grăsunul.

— Nu, unchiule....

— Nu l-ai făcut !... Și stai așa, degeaba !... Știi bine, copil nenorocit, că pleci mîine cu primul tren !... Haide, haide ! grăbește-te, și lasă-mă singur cu Mary. Trebuie să-i vorbesc.

Dick înțelese că nu avea altceva de făcut decît să se prefacă a-i da ascultare. Le ură, unchiului și verișoarei, noapte bună, și se întoarse în camera lui.

Dar nu trecuseră nici douăzeci de minute de cînd se afla acolo cînd, din camera lui Mary, care era alăturată de a sa, i se păru că aude un plînset.

Dintr-un salt fu la ușa fetei și ciocăni.

Mary veni să-i deschidă, cu fața șiroind de lacrimi.

— Mary ! Mary ! strigă tînărul, speriat, Mary, ce ți s-a-ntîmplat ? De ce plîngi în halul acesta ?

— Dac-ai ști !

— Ce anume ?

— Unchiul nostru Adrian vrea să mă căsătorească.

— Să te căsătorească ? ! pe tine, Mary ?

Auzind acel cuvînt, bietul băiat se simțise sfîșiat, deodată, de o asemenea durere, încît fusese cît pe-aci să leșine ; simți în trup un frig imens, o sudoare rece pe frunte...

În fața acestei lovituri, inima i se deschisese, sub presiunea dragostei și a geloziei. La simplul gînd că Mary

îi putea fi luată, că-i va fi luată pentru a fi dată altuia, înțelesese brusc că duioșia lui era de fapt dragoste.

Fu copleșit de indignare, de furie, de disperare, de voință nebunească, dar de neînlăturat, de a o apăra, de a apăra dragostea lor.

Dar în ciuda durerii sale, simți o imensă bucurie, căci Mary, în dragostea ei, se întorcea spre el ca spre apărătorul său firesc ! Așadar, îl iubea și ea !

— Să te căsătorească ! pe tine, Mary ! Și cu cine, sfinte Doamne ?

— Cu străinul din seara aceasta, domnul de Blancanard, fu răspunsul rostit printre lacrimi.

— Cu omul acela !

Tînărul pronunță aceste cuvinte însoțindu-le cu un gest de mînie și de amenințare, cu o furie de nedescris. Dar, aproape imediat, își recăpătă calmul.

— Așadar, spuse cu glas înăbușit, așadar acesta este motivul pentru care vrea să mă îndepărteze pe mine !

Și, îngenunchind în fața lui Mary, îi cuprinse cu duioșie mîinile într-ale lui.

— Mary, îi spuse, privește-mă.

Ea îl privi adînc, cu ochii ei umezi, a căror limpezime nici lacrimile nu reușeau s-o tulbure.

— Mary, continuă băiatul, mă iubești așa cum te iubesc și eu, nu-i așa ?

— Da, Dick, răspunse. Așa cum mă iubești, tot așa te iubesc și eu.

— Adineauri am înțeles, Mary... Te iubesc, și dacă ar trebui să te văd devenind nevasta altuia, aș muri.

— Eu, Dick, simt bine acum că și eu te iubesc în același fel...

— Mary, vrei să fii logodnica mea ?

— Sînt deja, Dick.

Tînărul se ridică în picioare și ea, îmbujorată, își puse capul pe umărul vărului său, iar pe părul ei blond, el depuse o sărutare.

Fata îl privi din nou. Nu mai plîngea. Ba chiar zîmbea.

— Acum, declară Dick, mă simt puternic... și poți fi liniștită, Mary, blînda mea logodnică... În pofida unchiului nostru Adrian, nu voi pleca.

— Dar ce vei face, dragul meu Dick ?

— Mîine mă voi preface că-i dau ascultare și că plec. Dar voi rămîne la Londra și vom aranja astfel încît să ne vedem într-ascuns, dulce Mary. Vrei să facem așa ?

— Vreau tot ce vrei tu, frumosul meu Dick.

— Am destui bani pentru a trăi șase săptămîni și pentru a lua lecții de scrimă de la căpitanul Dady O'Crab.

— Vai ! Dick, ce vrei să spui ?

— Vreau să spun, Mary, că mai înainte de a trece șase săptămîni, îl voi provoca la duel pe acel cavaler de Blancanard care s-a comportat astă-seară, față de tine, ca un prost-crescut, și că-l voi ucide !

În cuvintele lui Dick era o atît de mare hotărîre, încît, cu toată vîrsta fragedă a celui care-l condamna astăzi la moarte, poate că domnul de Blancanard n-ar fi fost prea liniștit, dacă le-ar fi auzit...

IX
Halucinațiile lui sir Franck

Oricît de greu de închipuit ar putea să pară această decadență, cele două surori, Jenny și Georgina, pe care le cunoaștem, prima — sub numele de „Sun-Ray“ și de „Day-Lily“, pe cea de-a doua — sub cel de „Marchiza“, ele erau ultimele reprezentante ale unei mari familii irlandeze, cîndva foarte bogată, mîndră și puternică : familia Dunmore.

Din conacul lor din Kildamit, membrii familiei Dunmore sfidaseră adesea Anglia, ținînd la respect armatele temutei Elisabeth.

Dar după completa cucerire a Irlandei, ura invadatorului se abătuse îndeosebi asupra lor.

Cam prin 1830, rămășițele dărîmate ale castelului din Kildamit fură scoase la mezat de către oamenii legii, și cîteva zile mai tîrziu, doi amărîți, însoțiți de o fetiță, veniră să se instaleze în Saint-Giles, cel mai sărăcăcios cartier al Londrei.

Oamenii aceia erau soții Dunmore, iar Jenny — fiica lor. Erau complet ruinați și mizeria lor sporise în urma nașterii unei a doua copile, care primi numele de Georgina.

Mama deveni muncitoare la fabrica de ace din White-Chapel, iar tatăl obținu o slujbă la marea brutărie centrală din Tottenham. Doar trebuiau să mănînce !

Fabricile de ace sînt ucigașe... Sînt citate ca niște curiozități muncitoarele care-și păstrează vederea pînă la vîrsta de douăzeci și șase de ani.

În scurtă vreme, sărmana irlandeză nu-și mai putu folosi ochii.

Cu greu îți poți închipui ce înseamnă mizeria la Londra ; ea ticăloșește chiar și firile cele mai bune.

Domnul Dunmore se apucase de băutură, la început ca să uite, apoi silit de obișnuință.

Pentru a locui, închiriase o pivniță neagră și umedă în care nu era loc decît pentru paiele pe care dormea el și soția sa... Cît despre fetițe, acestea dormeau pe treptele de piatră.

Cînd mama și-a pierdut vederea, tatăl a început s-o bată. Nu peste multă vreme, ea a murit. Atunci, soțul ei i-a vîndut trupul, pentru zece shillingi, chirurgilor de la Royal-College. La prețul de o jumătate de penny paharul, își asigura astfel o provizie de două sute de pahare de gin.

În meseria de frămîntător de aluat, un bărbat puternic poate rezista șase sau șapte ani. Domnul Dunmore era puternic, dar băutura grăbise, în cazul său, rezultatul fatal : s-a îmbolnăvit de plămîni...

Într-o seară s-a întors la pivnița lui, a luat-o de mînă pe micuța Georgina și a dus-o pe Oxford-Street, acea stradă minunată, care-și etala bogăția la doi pași de mizeria irlandezilor.

A vrut s-o învețe pe copilă să cerșească și să fure...

Georgina avea acum trei ani. După ce-a fost bătută, a cerșit, dar deși a primit altă bătaie, a refuzat cu putere să fure.

Reîntorși acasă, bețivul furios a continuat s-o bată cu frînghia cu care o omorîse pe mama ei.

Cu începere din acea zi, Georgina deveni un țap ispășitor.

Nu se putea hotărî să fure... Cînd, din întîmplare, avea un penny, cumpăra, ca să le mănînce, tărîțele pe care i le vindeau îngrijitorii de la grajdurile învecinate, sau coji de cartofi... Pe Bainbridge, în apropiere de pivnița lor, se afla o piață publică unde găsea astfel de coji de cartofi... Aceasta era pîinea zilnică a irlandezului din Saint-Giles.

De cînd se îmbolnăvise de plămîni, Dunmore nu mai frămînta aluat. Se apucase să pună scînduri peste bălți, care să servească drept punte trecătorilor, în zilele ploioase...

Uneori, Jenny — care nu refuzase, ca sora ei, să fure — lipsea, împreună cu tatăl ei, nopți de-a rîndul, și la întoarcere făceau chefuri grozave în pivniță. Dar, curînd, Jenny nu mai veni decît rareori pe acasă, și Dunmore era mereu furios văzînd-o că lucrează pe cont propriu. Își descărca mînia pe Georgina, pe care încercă s-o folosească pentru a obține vreun profit. Astfel, a vîndut-o o dată directorului de la Princess-Theatre, pentru a juca un rol de înger... Altădată, i-a vîndut-o intendentei spălătoriei din Thames-Street, unde trebuia să calce rufe într-un atelier în care lucrau opt sute de muncitoare, dintre care cea mai în vîrstă nu împlinise cincisprezece ani...

Într-o zi, cînd Georgina adormise, zdrobită de oboseală, intendenta a azvîrlit în ea cu un fier de încrețit, care a nimerit-o în piept : copila a suferit o lună întreagă, zăcînd pe paie.

Cu toate acestea, începea să se formeze și devenea de o frumusețe uimitoare.

Tatăl ei se gîndea să dea o lovitură grozavă. Era mult de cînd nu o mai vînduse, și asta i se părea ciudat...

Dar n-a avut timpul necesar pentru a-și pune în aplicare acel plan frumos. Într-o dimineață, după o excursie nocturnă împreună cu fiica lui mai mare, a fost arestat și, la scurtă vreme după aceea, spînzurat.

Atunci a încăput Georgina pe mîinile lui Jenny, care profitase foarte bine de pe urmele educației paterne și

care, datorită ușurinței cu care purta îmbrăcămintea bărbătească, reușea să-i păcălească pe toți polițiștii Scotland-Yard-ului.

Știm ce voise și ce intenții avea miss Sun-Ray cu sora sa.

Miss Sun-Ray o făcuse pe Georgina să devină „Marchiza". Dar după cum domnul Dunmore nu reușise s-o constrîngă pe fiica lui să fure, nici ea nu reușise s-o silească pe sora ei să devină metresa bătrînului marchiz de Hackney...

Georgina nu era făcută să fie o curtezană, tot așa cum nu putea fi o hoață. Miss Sun-Ray, ca o persoană abilă ce era, se împăcase cu această situație și, deoarece rezistența surorii sale față de dorințele bătrînului Hackney nu făcuse decît să sporească poftele venerabilului domn, îi fusese cu atît mai ușor să-l jecmănească.

Dar miss Sun-Ray săvîrșise o greșeală capitală, și anume, crezuse că lucrurile se vor petrece în același fel și cu Franck Zephyr și că fascinanta frumusețe a Marchizei îi va smulge repede fostului rezident secretul — dacă avea unul și dacă era, cu adevărat, vinovat de substituirea lui *Lucifer*.

Este de netăgăduit că frumusețea fără seamăn a Georginei produsese asupra lui sir Franck un farmec puternic. Frumusețea ei avea strălucirea soarelui și oricine o vedea era orbit. Sir Franck urmase regula generală și, curînd, miss Sun-Ray crezuse că socotelile sale se apropiau de clipa succesului.

Așa cum prevăzuse ea, sir Franck, cuprins de un interes plin de tandrețe față de acea splendidă ființă, fusese fericit să se apropie de ea și nu se putuse apăra de emoția pe care i-o inspira, după cum nu reușise nici să i-o ascundă.

Miss Sun-Ray se bizuise, de asemenea, pe presupunerea că sir Franck, fiind un bărbat încă tînăr, cu o ținută foarte elegantă și precedat de o reputație de erou de roman, sora sa se va arăta mai puțin sperioasă față de el,

decît cu bătrînul ei adorator, marchizul. Și acea speranță se realizase.

Sir Franck închiriase o vilă învecinată cu cea a Marchizei și o făcuse, cu siguranță, spre a fi cît mai aproape de ea.

În timpul călătoriei lui miss Sun-Ray în Franța, relațiile lui sir Franck cu Georgina deveniseră mai strînse, în așa măsură încît închiriase un iaht pe care organizase o petrecere în cinstea ei. O plimbase pînă la Dover, cu muzică și flori, după moda îndrăgostiților venețieni.

Dar ce nu prevăzuse Sun-Ray, a fost că ceea ce avea să-l atragă cel mai mult pe rezident în persoana Georginei va fi blîndețea și grația copilărească a chipului, nevinovăția privirii, castitatea, inocența tinerei fete.

Nu bănuise că, aflînd odioasele perversiuni a căror victimă fusese Georgina, sir Franck se va institui apărător al ei, că va încerca s-o scape de ele, dar că, făcînd asta, era totuși un om mult prea cinstit pentru a vrea să joace față de ea rolul seducătorului și că, dacă încerca s-o scutească de sîcîielile unui bătrîn imoral, nu voia, desigur, să-i urmeze marchizului și să se poarte în același fel ca acesta.

În ciuda șireteniei și istețimii sale, vicleana Sun-Ray nu bănuise nici că Georgina, sedusă de frumusețea lui sir Franck și de generozitatea purtării acestuia, ar fi putut să-l iubească cu o dragoste reală și curată pe cel pe care ea îi poruncise să-l trădeze și că chiar acea dragoste va fi salvarea fostului rezident.

Dar se întîmplase tocmai tot ceea ce nu prevăzuse miss Sun-Ray.

Sir Franck, fermecat de blînda frumusețe a Georginei, o înconjurase cu atenție și omagii ; dar grija lui față de ea fusese cu atît mai respectuoasă, cu cît fusese mai indignat și mai înduioșat de situația tinerei fete.

Cît despre aceasta, tandrețea plină de respect și dezinteresată a fostului rezident o făcuse să se simtă foarte recunoscătoare și începuse, biata de ea, să-l iubească din toată inima, astfel încît, înfrîngîndu-și groaza pe care i-o

inspira sora ei, l-ar fi pus la curent cu rolul de trădătoare pe care aceasta voia s-o silească să-l joace, dacă nu s-ar fi temut că, prin această dezvăluire, s-ar expune dispreţului lui.

Astfel că zilele trecuseră fără ca planul lui Sun-Ray să facă măcar un pas spre rezultatul dorit, şi furia ei, din cauza acestui eşec, era cu atît mai mare cu cît, acum, Georgina o înfrunta, puternică datorită dragostei sale, şi o ameninţa că dacă va continua s-o constrîngă, îi va destăinui lui sir Franck toate intenţiile ei.

La asemenea cuvinte, nemiloasa soră răspundea cu ameninţări cu moartea la adresa lui sir Franck... Dar Georgina, pe care iubirea o făcea perspicace, ghicise punctul slab al lui Jenny şi ştia bine că viaţa celui pe care-l îndrăgea nu va fi în pericol, atîta vreme cît nu va fi cunoscut adevărul cu privire la diamant.

Respectîndu-l prea mult pe fostul rezident pentru a-l crede în stare de furtul de care-l bănuia sora ei, dar fiind convinsă că orice negări în această privinţă ar fi inutile, păstra penru ea această convingere şi nu se purta decît aşa cum o îndemna conştiinţa, avînd grijă doar să păstreze stima celui căruia, în secret, îi dăruise inima sa.

Aceasta fiind situaţia, miss Sun-Ray se hotărî să acţioneze în alt mod împotriva lui sir Franck, să-l atace într-un punct mai slab, cu alte arme.

Aflînd că tînăra hindusă adusă de Sauton din Franţa era fiica fostului rezident, urzise, în complicitate cu banianul, o cu totul nouă intrigă, bazată pe Miraïda şi pe dragostea părintească a lui sir Franck.

Împrejurările romanţioase ale naşterii fetei, cele ale răpirii sale, convingerea lui sir Franck că Nowla şi fiica lor muriseră ucise de nişte fanatici, toate acestea contribuiseră, fără îndoială, ca amintirea micuţei Miriam să-i fie deosebit de dragă.

Ce revoluţie ar avea loc în inima lui, dacă i s-ar spune că Miriam este încă în viaţă şi că se află în mîinile unor oameni dispuşi să i-o vîndă, dar hotărîţi s-o

omoare, cu toate rafinamentele unei cruzimi orientale, dacă el ar refuza s-o plătească dîndu-li-l pe *Lucifer !*

Desigur că pentru a-și salva și recăpăta fiica, el nu va ezita să se ruineze, să sacrifice diamantul atît de dorit de dușmanii săi, mai ales dacă aceștia s-ar pricepe să se poarte cu dibăcie, pentru a-l impresiona și a-l emoționa.

În acest scop, o întreagă punere în scenă fusese pregătită de către Sauton, care-l cunoștea mai îndeaproape pe rezident și firea lui visătoare.

Încă din prima zi a asocierii sale cu Day-Lily, Sauton prevăzuse eșecul manevrelor lui Sun-Ray în legătură cu Marchiza și stătuse îndelung de vorbă cu arhitectul însărcinat cu reparațiile la vila lui sir Franck.

Așadar, într-o seară, fostul rezident din Nepal — care adusese cu sine, din India, obiceiul unor sieste prelungite — se culcase pe niște perne, chiar în încăperea prin ale cărei ferestre o putuse contempla pentru prima dată pe Marchiză, sprijinită de balconul vilei învecinate.

Narghileaua sa se stinsese și stătea acolo de cîteva ore, pierdut într-una din acele visări nesfîrșite cu care era obișnuit, cu ochii pe jumătate închiși și cu mîinile sub cap, care astfel se afla ceva mai ridicat, în starea aceea de nehotărîre a minții, ce nu este somn, dar în timpul căreia visătorul pierde puterea de percepere clară a lucrurilor.

Lumina zilei scăzuse încet-încet, venise înserarea, învăluind obiectele cu ceața ei cenușie, făcîndu-le pe nesimțite invizibile și, în cele din urmă, se făcuse întuneric și doar ochiurile fine ale perdelelor, dintr-o țesătură albastră foarte fină, cerneau cîteva slabe raze ale stelelor...

Și deodată se produse un fenomen ciudat, de natură să-l facă pe rezident să creadă că dormea și că visa cu adevărat. Și chiar așa și crezu, căci privi ca hipnotizat, fără a face nici o mișcare, spectacolul bizar ce i se oferea privirii.

Fără ca partea de încăpere în care se afla să înceteze a fi întunecată, fundalul camerei îi apărea acum ca

și cum ar fi fost scăldat într-o lumină blîndă, cețoasă, îndepărtată — atît de îndepărtată, încît i se părea că peretele se retrăsese și că adîncimea încăperii se dublase.

În acea lumină stranie și lăptoasă, abia transparentă, se zăreau niște forme imprecise, cu contur fantastic ; ai fi putut spune că erau coloanele unui templu.

Și deja, în mintea lui sir Franck se trezea o amintire însîngerată, dar o amintire încă vagă și neclară, ca și formele pe care le întrezărea.

Nu era oare acela templul *Kovilu* al lui Shiva, pagoda misterioasă în care oficiau, odinioară, brahmanii din tribul Nowlei ? Dar iată că lumina devine mai puternică, formele zărite mai întîi ca prin ceață se conturează mai limpede, iar viziunea pare să se întrupeze !

Sir Franck nu s-a înșelat. Este chiar templul lui Shiva ! este chiar pagoda Sikhs-ilor !

Deodată, fostului rezident i se păru că visul său îl întoarce înapoi cu cincisprezece ani, și avu o senzație ciudat de intensă că retrăiește, într-adevăr, vremurile iubirii sale cu Nowla, baiadera...

Îl copleși o emoție extraordinară, alcătuită din toate bucuriile și durerile lui trecute, emoția îndrăgostitului care, după o lungă absență, revine singur, în pelerinaj, să viziteze locurile încă pline de ființele cele mai dragi lui, de cele mai frumoase și de cele mai triste amintiri ale sale...

Și vraja sub care se afla era atît de puternică, încît, cu privirea ațintită asupra viziunii, nu îndrăznea să facă nici o mișcare, de teamă să n-o vadă destrămîndu-se și dispărînd.

Dar, în curînd, emoția îl învinse și, fără să vrea, am putea spune, îl făcu să-și ridice trunchiul, să se aplece înainte înfiorat și respirînd greu.

Nu vedea doar templul lui Shiva, statuile sale nemișcate, în veșmintele lor de piatră, vulturii săi cu aripi de marmură, șerpii de granit, idolii de aur, de argint și de bronz și colonadele lui : o vedea, credea c-o vede pe Nowla — da, pe Nowla însăși, Nowla vie, Nowla mereu

tînără şi frumoasă, încă şi mai frumoasă şi mai tînără decît o văzuse, o cunoscuse şi o iubise pe vremea marilor lui vînători, pe timpul luptelor sale epice din Katmandu.

Aruncînd spre spate un văl lung şi transparent, roz, brodat cu aur, şi înaintînd spre mijlocul templului, în costumul său de devadasi, de o graţie impudică, ea schiţa încet, languros, figurile şi paşii dansului sacru.

De data aceasta, impresia de realitate era atît de puternică, încît sir Franck, ca năucit, începu să se îndoiască dacă dormea sau dacă era treaz. Îşi trecu mîna peste frunte şi o simţi udă de transpiraţie. Simţi şi că pe obraji îi alunecau lacrimi. Vru să se repeadă înainte, să alerge spre acea vedenie inexplicabilă şi supranaturală. Dar, din cauza beznei în care se afla, se lovi de piciorul unei mobile şi căzu.

— Nowla ! Nowla ! chemă, ridicîndu-se şi alergînd din nou.

Dar brusc, vedenia, lumina, totul dispăru ; întunericul deveni din nou adînc, închizîndu-se în jurul lui ca o piatră de mormînt, iar el se izbi cu fruntea de peretele camerei, în timp ce un glas îi striga, batjocoritor :

— Asta nu este Nowla. Este fiica ta, Miriam, şi ceea ce ai văzut nu e un vis, căci Miriam trăieşte !

Întrebîndu-se dacă n-a înnebunit, Franck ieşi în goană din cameră şi chemă slujitorii.

Cînd i se aduse lumină, constată că în cameră totul era la locul său şi fu nevoit să accepte că fusese victima unei năluciri.

Într-adevăr, cum ar fi putut el să ghicească adevărul... şi anume, că acea halucinaţie care-l emoţionase era opera lui Sauton, care o pusese la cale împreună cu Day-Lily, cu ajutorul unui truc foarte simplu, ce consta dintr-una din acele oglinzi metalizate cu platină, opace dintr-o parte şi transparente din cealaltă, care permit să se vadă dintr-o încăpere în cea alăturată, fără posibilitatea reciprocităţii ?

Sir Franck nu putea bănui existenţa acelui aparat în casa sa, pentru simplul motiv că fusese instalat fără ştirea

lui ; iar scena pe care am descris-o ceva mai înainte se desfășurase în spatele acelei oglinzi. Jocul de lumini, combinat progresiv pentru a-l obișnui cu ideea de vis și de vedenie, apoi însăși apariția templului lui Shiva și a dansatoarei, așa de asemănătoare la chip și la mers cu Nowla, fuseseră atît de perfecte, încît fostul rezident crezuse că o revede pe preoteasă, mama copilului său.

Dar cea pe care o văzuse sir Franck era, cu adevărat, Miriam, sau Miraïda.

Cît despre iluzia templului, Sauton putuse cu ușurință să i-o dea, cu ajutorul unor decoruri vopsite în felul decorurilor de teatru și fixate pe lemnăria camerei de alături, în așa chip încît, deschizînd și închizînd lambriurile, puteai face ca ele să apară sau să dispară instantaneu.

Această instalație înșelătoare fusese scopul convorbirilor lui Sauton cu arhitectul însărcinat de Robert Vaughant cu repararea vilei...

Așadar, sir Franck nu fusese victima nici a unui vis, nici a unei halucinații, ci chiar a unei mistificări, pusă la cale de niște pestidigitatori dibaci.

Și totul putea, realmente, să-l facă pe un om să-și piardă mințile, chiar și dacă era un bărbat de calitatea fostului rezident din Nepal ; cu atît mai mult, cu cît aceeași scenă se repetă de mai multe ori, la intervale de cîteva zile.

Totuși, toate aceste calcule abile aveau să fie dejucate de însăși Miraïda, de cea pe care dușmanii lui sir Franck se bizuiau acum pentru a-l înfrînge.

Datorită instalației pe care am descris-o, Miraïda, la rîndul său, nu putea bănui rolul pe care era pusă să-l joace, nici că, în camera alăturată, un bărbat — tatăl ei — gîfiia, tremurînd și plîngînd, privind-o cu nesaț, în vreme ce, în acea imitație de templu, ea exersa dansuri de baiaderă, sub supravegherea lui Sauton.

Dar Miraïda, cu toate că banianul o smulsese la o vîrstă fragedă din brațele mamei sale, astfel încît să nu poată învăța de la aceasta să iubească numele și memoria tatălui său, Miraïda, deci nu pierduse niciodată amintirea

acelui nume și, în visurile ei de copil, revăzuse mereu chipul acelui bărbat cu privire blîndă, care se apleca odinioară, atît de adesea, asupra leagănului ei, își amintise mereu mîngîierile lui și, neexplicîndu-și ciudățenia destinului ei, păstrase întotdeauna, ca pe un secret, în străfundurile inimii, o dragoste naivă și încrezătoare pentru tatăl de care fusese despărțită într-un mod atît de violent...

Își amintise mereu, cu spaimă, răpirea sa din palatul din Katmandu : incendiul, țipetele, plînsetul mamei sale, groaza ei, cînd un bărbat cu chipul întunecat și cu o expresie de cruzime venise s-o ia, și o luase cu el ; un bărbat, care nu era altul decît Sauton și pe care, mai tîrziu, îl văzuse martirizînd-o pe sărmana Nowla.

Dar acum Miraïda știa ce primejdie îl amenința pe tatăl său.

Am văzut-o la *Lucifer-Hotel*, înlăcrimată, după ce auzise amenințările rostite de Sauton la adresa lui sir Franck, aruncîndu-se în genunchi în fața banianului și implorîndu-l să fie îndurător cu fostul rezident.

Brahmanul o îmbrîncise cu brutalitate.

Începînd din acea zi, sărmana fată nu mai avusese decît un singur gînd : să scape de Sauton și să pornească în căutarea lui sir Franck, spre a-l preveni.

Într-o seară, Sauton fu tare supărat că nu-și putea juca, în fața fostului rezident, comedia sa cu vedeniile : Miraïda, zbătîndu-se ca o tigroaică, scăpase din mîinile hinduselor negre care o păzeau și fugise.

CARTEA A TREIA

TREI POLIȚIȘTI

I

În umbra Westminster-ului

Întunericul nopții începea să se lase sub bolțile înalte ale sfîntului locaș Margaret's Church[1]. Bezna, deja adîncă, nu era străpunsă decît, din loc în loc, de strălucirea tremurătoare a unei lumînări sau a globului luminos al vreunui felinar.

În naosul pustiu, între șirurile de stîlpi înalți și întunecați, o fată stătea îngenuncheată.

În aripa dinspre nord, doi bărbați discutau cu glas scăzut și păreau să se ascundă în spatele cubului de piatră și lemn de stejar, pe care, în zilele de slujbă, se urca predicatorul.

Fata nu era alta decît miss Mary Zephyr.

Cît despre cei doi bărbați, dintre care unul singur, Jonathan Girle, ne este cunoscut, se părea că nu cultul Sfintei Margareta era scopul prezenței lor în templu, dacă este să ne luăm după conversația lor.

— Ei, bine! domnule marchiz — spunea Jonathan, arătînd-o pe fată — vi s-a exagerat adevărul, cînd vi s-a lăudat marfa?

[1] *(Saint) Margaret's Church* (lb. engleză) = Biserica Sfintei Margareta. (n.t.)

Celălalt — un bătrînel cu spinarea încovoiată, cu păr rar şi cu pielea ca pergamentul — avu în privire o sclipire pofticioasă.

— Hm ! făcu. Totuşi, este foarte scump. Ştii bine că sînt ruinat. Gîndeşte-te : patru sute de lire sterline ?...

„Ruinat", spuse în sinea lui Jonathan. „Cîtă murdăzneală are bătrînul ăsta vicios... Ce mai hoţ !"

Cu glas tare, exclamă pe un ton batjocoritor :

— Scump ! patru sute de lire pentru a poseda o puicuţă atît de proaspătă ! Dar ştiţi, domnule marchiz, că Robert şi cu mine riscăm ştreangul !

— Ah ! suspină marchizul Hackney (căci el era), dac-ar fi frumoasa Georgina !

— Pffff ! pentru aceea, milord îmi va permite să-i atrag atenţia că nu mai este îndeajuns de bogat... nici destul de frumos ! Ţinînd seama de imensa avere a fostului rezident din Nepal, patrimoniul domnului marchiz n-ar suferi comparaţia...

Bătrînul, rănit adînc de batjocura „maestrului de dans" şi regăsind în străfundurile sufletului o reminiscenţă a mîndriei de altădată, fu gata să dea o replică tăioasă, dar se abţinu.

— Încetează cu zeflemisirea, jupîne Girle, spuse. Deoarece trebuie s-o uit pe Georgina, accept acest mijloc de a mă păcăli pe mine însumi. Măcar ai luat toate măsurile ?... Nu plătesc decît la livrare, să ştii. Unde este Robert ?

— La doi paşi, pe Sanctuary-Street, la colţul grădinii Parlamentului. Trăsura lui este pregătită, şi e o trăsură de poştă. Odată ce copila va fi închisă înăuntru, e ca şi cum ai avea-o între zidurile casei dumitale din Richmond...

— Hm ! făcu iar marchizul, puţin îngrijorat. Este cam aproape de Scotland-Yard.

— Nu aveţi de ce să vă temeţi, milord. Ora este cît se poate de propice, şi sub giubeaua lui de vizitiu, Robert este de nerecunoscut.

Împrejurarea că miss Mary Zephyr venea să-şi îndeplinească îndatoririle de creştină atît de departe de locuinţa unchiului său se datora faptului că Dick, aşa cum o anunţase, nu plecase în Franţa şi locuia în acel cartier unde, de opt zile, venea să-l întîlnească.

Tînărul o adusese pînă la intrarea în Margaret's Church, promiţîndu-i să vină s-o ia de acolo, după vizita pe care avea să i-o facă bătrînului căpitan Dady, spre a o însoţi pînă în preajma locuinţei unchiului.

Timpul trecea.

După ce-şi terminase rugăciunea, Mary se aşezase pe un scaun, lăsîndu-se pradă unei visări melancolice, pe care liniştea şi singurătatea acelui vast naos, aproape întunecat, o favoriza.

În cele din urmă, fiind cuprinsă de nerăbdare, încredinţată că Dick fusese împiedicat să-şi ţină promisiunea, se hotărî să părăsească biserica, temîndu-se să nu-l irite pe unchiul Adrian care era de o punctualitate scrupuloasă la orele de masă şi căruia nu-i plăcea să aştepte cînd era vorba de mîncare.

Fata ieşi prin uşa mică din partea sudică. În momentul în care păşea în aleea foarte îngustă şi aproape întotdeauna pustie care se întinde în lungul zidului înalt şi cenuşiu al abaţiei regale Westminster, i se păru că dintr-un ungher se desprind două umbre şi simţi că o cuprinde o teamă instinctivă... Se gîndise, deodată, la doctorul Tom !...

Dar cele două umbre trecură, şi ea îşi continuă drumul spre Saint Margaret-Street, reproşîndu-şi spaima, cînd o altă siluetă, de data asta albă, se repezi brusc către ea...

Încă sub influenţa spaimei de mai înainte, deşi era curajoasă, fiica maiorului Rowland abia îşi reţinu un ţipăt.

Din fericire, se linişti repede şi de data aceasta, constatînd, la lumina unui felinar, că persoana care venea aşa grăbită în întîmpinarea ei nu era decît o fată

foarte tînără, al cărei chip fermecător nu putea inspira teamă.

La drept vorbind, felul în care era îmbrăcată părea ciudat, pe o stradă din cartierul West-End, și într-un moment al anului foarte îndepărtat de carnaval. Totuși, tîrgul cosmopolit din Hyde-Park adusese la Londra o lume atît de excentrică, încît nu trebuia să te minunezi prea tare dacă întîlneai o hindusă sau o javaneză pe Strand sau pe Hollborn.

Tînăra persoană care venise în fugă spre Mary era o hindusă de o rară frumusețe, iar costumul ei era, de fapt, aproape o copie fidelă a celui pe care-l purta brahmana, preoteasa lui Shiva, pe care am văzut-o în Whimsical-City.

Mirată, fiica maiorului Rowland se întreba ce voia oare acea străină care, după ce se repezise așa la ea, ezita să-i vorbească ; dar în cele din urmă, aceasta își făcu curaj și, calutînd cu drăgălășenie, îi spuse :

— Iertați-mă, domnișoară, că vă acostez fără să mă cunoașteți, dar sînteți femeie și pe chipul dumneavoastră se citește bunătatea, și asta îmi dă curaj să vă întreb ceva...

— Ce doriți ? vru să știe miss Mary, pe care grația și frumusețea, precum și vocea blîndă a necunoscutei o îndemnau s-o privească cu simpatie.

— Domnișoară, n-ați putea să-mi arătați unde se află locuința lui sir Franck Zephyr, fostul rezident din Nepal ?

— Sir Franck Zephyr ! exclamă Mary, intrigată...

— Trebuie să-l găsesc și să-i vorbesc. Trebuie neapărat. Căci este în mare primejdie.

— O primejdie ! exclamă din nou tînăra englezoaică.

— O primejdie de moarte !

Vorbind astfel, mica hindusă dădea toate semnele unei mari emoții, și era imposibil să te îndoiești de sinceritatea ei.

Mary rămase uluită de cele ce auzea.

— Dumnezeule sfinte! domnişoară — spuse profund impresionată — nu cunosc adresa lui sir Franck Zephyr... Ceea ce-mi spuneţi este totuşi de natură să mă sperie mai mult decît că puteţi închipui... Un pericol de moarte! Acum eu sînt cea care vă rog să veniţi repede cu mine...

— Unde vreţi să mă duceţi?

— La unchiul meu, alderman-ul Adrian Zephyr, pe care trebuie să-l prevenim foarte repede, pentru ca, la rîndul său, să-l pună în gardă pe sir Franck, fratele său.

De abia rostise aceste cuvinte, că tînăra hindusă îi luă mîinile şi i le acoperi cu sărutări.

— Sînteţi nepoata lui sir Franck! exclamă, sînteţi miss Mary!

— Da, confirmă Mary, tot mai uluită. Dar dumneavoastră, domnişoară, cine sînteţi dumneavoastră, ca să vă interesaţi atît de mult de sir Franck?

— Sînt Miriam, fiica lui!... şi sînt fericită că v-am întîlnit astfel... Mă veţi ajuta să-l salvez, nu-i aşa?

— Dumneavoastră, fiica unchiului meu Franck! Dar n-am auzit niciodată c-ar avea vreo fiică!

— Ar dura prea mult să vă explic... Mai întîi trebuie să-l salvăm, să-l prevenim de pericolul care-l ameninţă... Luaţi-mă, vă rog, ascundeţi-mă undeva... Pentru a porni în căutarea lui, am fugit de la duşmanii mei şi ai săi. Nu trebuie să mă găsească şi să mă ia din nou la ei.

— Ei bine! v-am mai spus, veniţi cu mine la unchiul meu, alderman-ul.

— Nu! protestă Miriam, căci trebuie să ne ferim mai ales de acest om. Este complicele duşmanilor fratelui său!

— El! exclamă Mary, al cărei chip blînd căpătă o paloare de moarte.

Desigur, aşa cum ştim deja, Mary şi vărul ei nu mai ignorau anumite răutăţi ale unchiului lor Adrian, mai ales de la venirea la Londra a lui sir Franck de care, în străfundul inimilor lor, se ştiau iubiţi şi care, printr-o fatalitate cel puţin bizară, rămînea departe de ei, în ciuda

dragostei pe care o citiseră în primele lui priviri pe care nu le puteau uita... Dar chiar dacă-l bănuiau pe alderman că este în vreun fel vinovat de unele sîcîieli meschine, de aici şi pînă la a-l crede în stare de o crimă... era cale lungă.

— Nu vă pot explica toate acestea în cîteva cuvinte, continuă Miriam. În numele tatălui meu, vă implor să mă credeţi ! Vă jur că ceea ce v-am spus este adevărat !

În glasul lui Miriam era atîta rugăminte şi spaimă, încît miss Mary fu înclinată s-o creadă. Dar, în acelaşi timp, era perplexă, neştiind mai mult decît tînăra hindusă unde să-l găsească pe Franck.

— Vai ! exclamă, dar ce-mi spuneţi este îngrozitor ! Să fie posibilă atîta infamie ? Ce să facem, Dumnezeule, ce să facem ?... Ascultaţi, adăugă prinzînd-o de braţ, să ne întoarcem în biserică. Acolo vom putea vorbi mai în linişte... Aici am putea fi deranjate... şi trebuie să ştiu tot pentru ca, mîine chiar, să-i spun şi vărului meu Dick, care va găsi, poate, un mijloc de a ajunge la unchiul Franck.

— Sînt de acord, încuviinţă Miriam.

— Mii de trăsnete ! uite-le c-o iau la fugă ! şopti vizitiul unei trăsuri de poştă care staţiona la colţul grădinii Parlamentului şi care, de la o vreme, părea să fie interesat de întîlnirea celor două fete.

— Este al naibii de neplăcut pentru noi, i se răspunse din interiorul trăsurii.

— E adevărat că împrejurimile sînt nesigure...

— Şi se face tîrziu !... Ar trebui să nu pierdem premiul bătrînului marchiz de Hackney, ceea ce i-ar displăcea foarte mult alderman-ului şi ar cauza proasta dispoziţie a lui Day-Lily... Tu, Robert, care ai ochi buni, ia uită-te puţin, cine este acolo ?

Vizitiul îşi puse o mînă streaşină la ochi.

— Aş putea spune că este Miraïda, zise după o bucată de timp. Uită-te şi tu, Jonathan.

Bărbatul din interiorul trăsurii îşi scoase capul la portieră, exclamînd :

— Drace ! să fiu afurisit dacă nu-i ea ! — cum ar spune căpitanul... Chestia asta o să complice rău lucrurile, căci acum nu mai e vorba de o singură răpire... Pensionara lui Sauton știe prea multe, ca să fie lăsată de capul ei !

Sări jos pe trotuar, adăugînd :

— Coboară și tu, Robert. Am așteptat destul. Vom stîrni vînatul și-l vom goni spre cursa de șoareci !

Fără a răspunde, Robert Vaughant coborî de pe capra trăsurii, părăsindu-și atelajul și, în clipa următoare, se strecura cu pași de lup, împreună cu Jonathan Girle, în umbra mai întunecată pe care zidurile abației Westminster o aruncau în Old-Place-Yard.

Cele două verișoare mergeau acum ținîndu-se la braț și vorbeau cu o oarecare însuflețire. Numai că, în timp ce în ochii negri ai lui Miriam ardea flacăra marilor decizii, în cei albaștri ai lui miss Mary nu se citea decît o uimire adîncă și o tristețe nemărginită. Acea tristețe era o dovadă a bunătății tinerei englezoaice, căci provenea din dezvăluirile uluitoare pe care fiica Nowlei i le făcuse, în legătură cu negrele ticăloșii ale unchiului ei Adrian.

— Este adevărat, șoptea cu un glas frînt, nu te puteai duce să-i spui toate aceste lucruri alderman-ului, verișoară... Bietul meu cap se zăpăcește, nu știu nici dacă eu trebuie să mă întorc sub acoperișul lui.

— Dumneata ! spuse cu vioiciune Miriam, desigur ! Va trebui să te întorci la el acasă și să nu lași să se ghicească nimic din cele ce știi. Dacă n-ai face așa, i-ai trezi bănuielile, și toată banda ar intra în alertă. Și este necesar ca Sauton și complicii lui să nu bănuiască întîlnirea noastră din seara asta !

Miss Mary își cuprinse capul între palme :

— O ! este groaznic. Sînt oare cu putință atîtea ticăloșii ?

Ajunseră la ușa cea mică a bisericii Sfînta-Margareta. Miss Mary se întoarse brusc, auzind-o pe Miriam că scoase un geamăt înăbușit. Dintr-un colț întunecat al

zidului înalt, apăruse deodată un bărbat, care o prinsese în brațe și-i învelise capul cu o giubea grea de vizitiu.

Din nou, cumplita imagine a doctorului Tom trecu prin fața ochilor lui Mary și, în aceeași clipă, se simți ea însăși atacată de un al doilea agresor.

Spaima o făcu pe biata copilă să scoată un adevărat strigăt de agonie și să-și piardă cunoștința.

— Mii de trăsnete ! bombăni cel de-al doilea personaj, simțind că trupul inert al englezoaicei îi alunecă din strînsoare ; puicuța nu-i prudentă nici de doi bani !

Și, punînd mîna lui mare pe gura victimei, adăugă rîzînd :

— În felul acesta, amicii noștri de la biroul central vor putea să-și termine liniștiți ceaiul.

Înfășură într-o pătură trupul inconștient al lui miss Mary și continuă, în timp ce și-l sălta pe umeri :

— Ei bine ! Robert, ești gata ?

Dar, zău așa, Robert Vaughant nu era deloc gata. În ciuda modului strălucit în care începuse atacul său, adversara lui nu se dădea bătută la fel de ușor ca cea a lui Jonathan.

După prima clipă de surpriză, Miraïda se împotrivise, zbătîndu-se, răsucindu-se ca un șarpe în brațele juristului și, deoarece era îmbrăcată în stofe mătăsoase și alunecoase, reușise, în cele din urmă, să-i scape, după ce-i însîngerase fața cu unghiile.

Capturarea celei pe care o numeau Miraïda și al cărei nume era în realitate Miriam, prezenta totuși, din păcate, o importanță la fel de mare pentru ei ca și cea a lui Mary. Robert și Jonathan înțeleseseră foarte bine acest lucru, în timp ce ascultau conversația celor două fete. Acum nu mai era vorba de a satisface poftele bătrînului marchiz de Hackney, cît de a veghea la salvarea asociației, care se afla în primejdie.

— Vino să mă ajuți, Jonathan, strigă Robert. Turbata asta o să-mi scape !

Jonathan lăsă jos, pe trotuar, trupul inert al lui Mary spre a-i veni în ajutor juristului.

Între timp, Miraïda continua să se zbată, cu mișcările unei pantere, alunecînd din mîinile celor doi scelerați, ori de cîte ori aceștia credeau c-au prins-o. Dar ea nu părea că vrea să fugă și se tot rotea în jurul lui Mary, în timp ce asociații încercau s-o împingă către colțul întunecat, unde gîndeau că vor reuși să pună mîna pe ea.

— Mary ! Mary ! o chemă tînăra hindusă, într-un moment în care aproape atingea trupul verișoarei sale.

Mary nu răspundea.

Atunci, crezînd că crima premeditată fusese deja săvîrșită, Miraïda — care-i recunoscuse pe cei doi bandiți și știa bine că sînt în stare să asasineze o fată — începu să cheme în ajutor, cu o voce puternică.

Aceste strigăte făceau ca situația nemernicilor să devină periculoasă, ținînd seama de vecinătatea cu Scotland-Yard-ul.

— Ticăloasa ! ocărî Robert. Vrea să ne vadă spînzurați !

— N-avem încotro, replică Jonathan, trebuie să-i închidem pliscul !

Unind fapta cu vorba, își scoaseră cuțitele și se repeziră spre hindusă care, stînd dreaptă lîngă trupul verișoarei sale, continua să strige dar îi aștepta fără măcar să pălească.

Se părea că, de data aceasta, s-a zis cu biata fată, cînd un voinic înalt, ieșit ca din pămînt, sau căzut din cer, apăru, iute ca fulgerul, între ea și cei care o atacau și, lovind cu pumnii și cu picioarele cu o uluitoare agilitate și putere, îi trimise în două clipe, pe Robert și pe Jonathan să îmbrățișeze caldarîmul, care la stînga, care la dreapta...

II

Un parizian brav, amator de lupte cu pumnii și cu picioarele

Cine era oare acel bărbat care, din prima ciocnire, îi adormise atît de frumos pe jurist și pe maestrul de dans, și pe care amîndoi păruseră că-l cunosc ?

Era pur și simplu, Jehan Marasquin, același parizian care asistase la lupta numărului 28 de la „curente" cu sir Franck, la sosirea acestuia în Londra.

În vremurile acelea, atît de apropiate și deja atît de îndepărtate, Marasquin era un biet amărît...

De atunci, cîtă glorie în jurul lui !...

La cîteva zile după deschiderea Expoziției, Joe Tomkins, patronul unei *public-house* situate la stînga de Covent-Garden, organizase o mare gală — un *„fun"* — nume care, în capitala celor Trei-Regate, se dă întîlnirilor de box.

Pentru acest gen de atracții, acea *public-house* a lui Joe era, cu siguranță, casa cu cel mai bun vad din Londra, căci în afară de o serie de boxeri de mîna a doua, vedeai acolo, aproape întotdeauna, celebrități ca : Adams, Martin de Jedburg și Spitting-Box, care stăpîneau la perfecție știința loviturii de pumn.

Așa încît, în acea seară, Joe avea sală plină, ba chiar fusese nevoit să refuze amatori de spectacol. Ringul însuși era invidiat de spectatori care se rezemau de stîlpii de sprijin ai acoperișului, pe care stîlpi, între ghirlandele de flori, erau atîrnate pancarte în cinstea și spre gloria campionilor.

Primul rînd de spectatori era alcătuit, aproape în exclusivitate, din oameni cu pumni monstruoși, cu brațe musculoase, cu pectorali puternici, și nu era greu de ghicit că erau profesioniști ai acestui joc sălbatic.

Pe băncile și pe scaunele din alte rînduri, luase loc adevăratul public, în mijlocul căruia l-am fi putut recunoaște pe gentlemanul Pip, venit acolo să petreacă împreună cu sora sa Swab, cu prietena Suki și cu Jehan Marasquin, cu care făcuse cunoștință.

În spatele lor se aflau Jonathan Girle și Robert Vaughant.

La început, lucrurile s-au desfășurat cum nu se poate mai bine : cîțiva boxeri au fost desfigurați, spre marea bucurie a acelui public cumsecade ; cîteva fălci au fost sfărîmate, în zgomotul aplauzelor ; dar, la sfîrșit, ultimul învingător, după ce-și turtise adversarul — un biet muncitor din docuri, care venise acolo sperînd să cîștige o pîine pentru familia sa — avu nefericita ideea de a rîde batjocoritor, numindu-l : „Parizian !"

Era o insultă gratuită adusă leagănului lui Jehan Marasquin. Deveni livid și se ridică, în pofida eforturilor lui Pip de a-l reține.

— Parizian ! strigă. Parizian, grămada asta de cîrpe vechi, care zace acolo, în nisip ?... Așadar, n-ai văzut niciodată un parizian ?... Orice păpușar v-ar da de-a dura, pe toți cîți sînteți !

Un murmur de dezaprobare întîmpină această fanfaronadă. Exasperat, Jehan își suflecă mînecile și îndrăzni să rostească această sfidare incredibilă :

— Poftim ! nu cer decît trei minute, ca să culc la pămînt trei dintre voi... E prea mult, un minut de om ?

Spectatorii erau cît pe-aci să-l huiduiască pe lunganul de parizian, cu înfumurarea lui, dar cînd îl priviră mai bine, începură să zîmbească.

Robert Vaughant și Jonathan Girle, ale căror locuri le permiteau să-l vadă îndeaproape, fuseseră primii care-i cîntăriseră din ochi, cu milă, brațele lungi și slabe, torsul nu prea dezvoltat. Îi preziceau, *in petto*, o mică lecție care să-l facă să-și potolească îngîmfarea și, cînd Jehan vru să-și părăsească locul, gentlemanul Pip a fost singurul care a încercat să-l sfătuiască să nu riște o asemenea aventură.

Dar nu mai era timp, căci boxerii provocați nu voiau să renunțe la o victorie ușoară.

— Sîntem gata ? întrebă parizianul, trecînd printre doi indivizi puternici, instalați în rîndul întîi, și care erau dintre cei provocați.

— Hai, fă-te-ncoace, băiete, îi răspunse fiorosul Spitting-Box.

Jehan Marasquin mai întrebă :

— Are cineva, aici, un ceas ?

— Eu ! zise Pip, care, lăsînd la o parte orice mîndrie națională, îl plîngea sincer pe noul său prieten.

— Atunci, numără minutele ! spuse Jehan, făcînd un salt mortal pentru a ateriza în poziție de gardă în fața lui Spitting-Box.

Contrar așteptărilor, acel spectacol suplimentar se încheie rapid prin scoaterea din luptă a trei campioni englezi, iar cele trei minute nici nu se scurseseră cînd ultimul dintre favoriți, urmînd exemplul dat de ceilalți doi, se prăvălea în nisipul arenei, cu un urlet de fiară rănită.

Stupoarea era atît de mare în sală, încît acea victorie neașteptată fu întîmpinată cu o adevărată tăcere de doliu.

Lupta franceză cu mîinile și picioarele înfrînsese boxul englezesc.

Vedetele lui Joe Tomkins: Adams, Martin de Jedburg și Spitting-Box aveau, fiecare, urma călciiului parizianului imprimată pe frunte.

Recunoscîndu-l, în persoana vlăjganului care tocmai îi făcuse să se rostogolească, la stînga și la dreapta, pe pavajul aleii unde le atacaseră pe cele două fete, pe cumplitul parizian din ședința de pomină ai cărei martori fuseseră, Jonathan Girle și Robert Vaughant se gîndiră, mai întîi, să fugă.

Totuși, după ce se ridicară, se întoarseră spre el, cu cuțitele ridicate.

— Aha! constată, simplu, vlăjganul. Jocul continuă!... „Șișuri" împotriva lui Marasquin — pentru doamne: Jehan! Foarte bine, prieteni *„ingliși"*, să-i dăm înainte cu bătaia!

Și, renunțînd la poziția de boxer pe care o luase ca să-i înfrunte, se dădu peste cap, mîinile îi atinseră pămîntul, în timp ce picioarele izbeau, din nou, unul falca lui Robert, celălalt pieptul lui Jonathan, care se prăbușiră, gemînd amîndoi deodată.

— Poftim! spuse parizianul ridicîndu-se și salutînd, ca la paradă, pe dușmanii săi aflați la pămînt. Asta a fost mica „savată" francez, daca voi vrut inca, eu la dispoziție vostru imediat, aôh, yes![1]

Well! Ticăloșii căpătaseră ce meritau. Se îndepărtară cu coada-ntre picioare, șontîc-șontîc, mulțumindu-se cu atît, în vreme ce Marasquin se grăbea să acorde ajutor celor două fete.

După cîteva clipe, mulțumită îngrijirilor date de Miriam și de Marasquin, miss Mary Zephyr își reveni în simțiri. Jehan Marasquin aștepta această întoarcere la viață pentru a-și oferi serviciile.

---

[1] Exprimarea, ce imită o engleză stîlcită, din textul original francez, este: *„C'été lé petité savate francèze, si vô volé encore, jé éte de souite à la disposicheun, de vô aôh, yes!"* (n.t.)

— Domnişoarelor, le spuse, sînt fericit că am sosit la momentul potrivit pentru a vă scoate dintr-o situaţie dificilă.

Hindusa îi adresă o privire plină de recunoştinţă.

— Banditii au fost arestaţi ? întrebă Mary.

— Nu ! răspunse Jehan. Dar fiţi liniştită. Primul cuplet al cîntecului meu le-a fost de ajuns şi, fără a mai aştepta refrenul, au şters-o englezeşte — chiar că-i cazul să spunem aşa.

Robert şi Jonathan dispăruseră, într-adevăr, lăsînd la locul luptei, ca pradă de război, pătura şi pelerina de vizitiu — mai dornici, fără îndoială, să pună o distanţă respectabilă între persoana lor şi pantoful parizianului, decît să se încăpăţineze să furnizeze carne proaspătă acelui căpcăun rău, marchizul de Hackney.

La drept vorbind, în aceste împrejurări grave, lucrul cel mai grabnic pe care-l aveau de făcut era să alerge după noi ordine şi să-l prevină pe Day-Lily în legătură cu fuga Miraïdei, despre întîlnirea ei cu miss Mary şi despre primejdiosul apărător pe care li-l adusese întîmplarea.

Nu trebuia oare să fie luate, cît mai repede, măsuri împotriva inconvenientelor inevitabile, împotriva primejdiei, chiar, pe care indiscreţiile tinerei indiene le-ar putea cauza asociaţiei ?

— Acum, adăugă Marasquin, dacă permiteţi, domnişoarelor, vă voi conduce la dumneavoastră acasă. Străzile acestui oraş nu prezintă mai multă siguranţă decît cele din Paris ; iar dumneavoastră tocmai v-aţi convins că fetele tinere pot întîmpina primejdii.

Auzind această propunere, cele două fete se priviră încurcate. Era bine oare să-l pună pe acest necunoscut la curent cu treburile lor ? Da ? La urma urmei, Marasquin le făcuse un serviciu foarte important ; avea un chip atît de sincer şi părea atît de plin de bunăvoinţă, încît miss Mary crezu că se poate încrede în el.

— Ei, bine ! domnule, trebuie să vă mărturisim ceva şi, eventual, aţi putea să ne mai faceţi un serviciu ?... V-am fi foarte recunoscătoare.

— Spuneţi, domnişoarelor, şi dacă nu depinde decît de mine să vă dovedesc că francezii sînt nişte oameni politicoşi...

— Iată, zise Mary. Aş accepta pentru mine oferta dumneavoastră, atît de îndatoritoare. Dar sînt foarte încurcată în legătură cu verişoara mea, care nu ştie unde să se ducă. Eu sînt nepoata alderman-ului Adrian Zephyr. Din motive pe care nu vi le pot destăinui, este imposibil s-o iau cu mine acasă pe această biată copilă şi, dimpotrivă, trebuie să-i ascund unchiului meu faptul că m-am întîlnit cu ea.

— Ca să vezi ! se miră Marasquin. Iată o situaţie bizară ! Va să zică părinţii dumneavoastră nu se află la Londra ?

— Ba da, explică Miriam. Tatăl meu este aici... Eu am scăpat din mîinile unor bandiţi care mă sechestraseră. Vreau să ajung la tatăl meu... dar nu-i cunosc adresa... Cu toate acestea, trebuie să-l găsesc, cu orice preţ.

Marasquin era din ce în ce mai mirat.

— Cum se numeşte tatăl dumitale ?

— Sir Franck Zephyr.

— Oho ! Aducătorul lui *Lucifer !...* Este un adevărat leu : l-am văzut doborînd un om cu un simplu bobîrnac... Dar — continuă, după o clipă — ora este prost aleasă ca să scotoceşti Londra, în căutarea cuiva căruia nu-i cunoaşteţi adresa... Pe de altă parte, domnişoară, nu puteţi rămîne în stradă. Dar mă gîndesc că mîine va fi destul timp să-l căutăm pe tatăl dumneavoastră, şi vă promit să mă ocup de asta în mod eficace. Pînă atunci, dacă vreţi să mă ascultaţi şi dacă aveţi încredere în mine, vă voi conduce într-un loc în care, nu numai că veţi fi la adăpost de doctorul Tom sau de bandiţii de care fugiţi, dar în care veţi găsi şi toate înlesnirile necesare unei persoane de sexul şi de vîrsta dumneavoastră. Persoana la care

vreau să vă conduc este o doamnă bună, o comerciantă cumsecade din Paris, compatrioata și verișoara mea. Am întîlnit-o alaltăieri în Hyde-Park și locuiește la *Lucifer-Hotel*, unde m-a invitat s-o vizitez. Nu are copii și este marele regret la vieții sale... Cînd va afla necazurile dumneavoastră, vă va primi ca pe o fiică. Vreți să vă prezint doamnei Dupoteau, de la magazinul *„Darul de nuntă"*, verișoara mea ?

Felul în care vorbea Marasquin te convingea de buna lui credință.

— Accept, răspunse Miriam.

— Ei bine, trase parizianul concluzia, să mergem acolo, fără a mai pierde timpul.

Cu toată marea întîrziere pe care i-o cauzase, mai întîi așteptarea vărului său, apoi întîlnirea cu Miriam și, în fine, atacul asociaților lui Day-Lily, miss Mary, nedorind să se despartă de verișoara ei înainte de a vedea pe mîinile cui va fi dată, îi însoți pe aceasta și pe Marasquin, care se îndreptară spre White-Hall.

În curînd, ajunși la *Lucifer-Hotel*, Jehan întrebă de doamna Dupoteau.

Negrișorul Will șopti imediat ceva într-un tub, pentru a o înștiința pe expozantă că două dame și un domn o rugau să vină în salon.

Domnul Dupoteau tocmai se reîntorsese la hotel. Era îngrozitor de prost-dispus pentru că, în acea zi, la expoziție, chiar în fața vitrinei sale — ca să vezi, ce ghinion ! — se inaugurase distribuirea automată a ginului, printr-un sistem Lucifer.

— Ce înseamnă asta ? întrebă, auzind cuvintele pronunțate în tubul acustic. Te cheamă în salon un domn ?... Rămîi aici, doamnă Dupoteau, mă duc eu însumi !

— Ei, na-ți-o ! exclamă Césarine, poate că pentru cele două doamne vrei să cobori. Te cunosc eu bine, domnule Dupoteau !... Îți interzic să te miști din loc !

Și, plină de majestuozitate, prudenta Césarine ieși, închizînd ușa cu cheia, în nasul soțului său.

După cum prevăzuse Marasquin, doamna Dupoteau scoase un țipăt de bucurie cînd îl văzu pe vlăjganul pe care-l numea verișor și care, în familie, era considerat a nu fi tocmai ușă de biserică, dar față de care ea era singura care se arătase indulgentă.

În cîteva cuvinte o puse la curent pe buna doamnă cu serviciul pe care venea să i-l ceară pentru Miriam. Fu foarte elocvent și reuși s-o facă să înțeleagă că dacă n-ar fi de acord s-o primească la ea, asta ar însemna, cu siguranță, o nouă victimă pentru doctorul Tom.

Trebuie să recunoaștem că Miriam produsese o adîncă impresie asupra lui Jehan Marasquin. Nepăsătorul din ajun, mereu gata să rîdă, începuse, de la întîlnirea cu fata, să-și facă griji și simțea în inimă șoptindu-i o voce pînă atunci necunoscută.

Pentru a o înduioșa pe doamna Dupoteau, ar fi fost de ajuns numele doctorului Tom.

După ce le pusese fetelor cîteva întrebări, buna Césarine înțelese și că în situația lor exista un adevărat mister. Fu încîntată să aibă de jucat un rol și-i deschise tinerei brațele ei materne.

Îi pofti pe cei trei să urce la apartament. Și, deoarece, după cîteva cuvinte schimbate, vederea lui Mary și a lui Miriam părea să fi descrețit cu totul fruntea lui Céleste, ai cărui ochi rotunzi și scotocitori se fixau mai ales asupra costumului strălucitor al hindusei, Césarine îi spuse deodată, cu o voce care nu glumea deloc :

— Nu le mai privi pe tinerele acestea, domnule Dupoteau... și adu-ți aminte că ești un om însurat. Îți vei instala în anticameră un pat de campanie, și te rog să nu uiți că, de acum înainte, camera asta ne este rezervată, domnișoarei și mie...

„Ciudat gust“, gîndi inventatorul jiletcilor-patrafir, surprins. „Să-ți împarți culcușul cu o păgînă !... N-ar mai lipsi decît ca numele ei să fie tot Lucifer !“

Acum, miss Mary era complet liniștită în ceea ce privea soarta lui Miriam.

Marasquin îi jură din nou fetei, sărutîndu-i pe furiș vîrful degetelor, că, începînd chiar de a doua zi de dimineață, va porni în căutarea lui sir Franck și că-l va găsi.

La rîndul său, Mary pornise să-și informeze vărul, pe Dick, despre cele ce se întîmplau, și afirmă că și tînărul va porni în căutare, în același scop.

Își luă apoi rămas bun de la hindusă și de la soții Dupoteau și se lăsă însoțită pînă în Poultry de către Marasquin, care ținea să-și păstreze pînă la capăt rolul de cavaler politicos.

III

Lecţie de scrimă şi lecţie de luptă liberă

Între timp, Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill, deşi prin inimă aparţinea serviciului de supraveghere a lui miss Mary Zephyr, fiica regretatului său binefăcător şi stăpîn, maiorul Rowland, aparţinea în acelaşi timp şi serviciului secret central al Scotland-Yard-ului.

Fiind un om conştiincios şi dornic să-şi cîştige corect salariul pe care i-l asigura acest post, nu putea — pentru treburile lui de inimă — să se dezintereseze total de cerinţele acestuia.

La ordinul Lordului *Chief Justice,* trebuise să se ocupe de o afacere care nu avea nimic comun, nici cu cea a lui sir Franck Zephyr, nici cu cea a doctorului Tom şi, oricîtă activitate desfăşurase pentru a o încheia cît mai repede, acea afacere îl silise să lipsească din Londra timp de cîteva zile, în nişte momente cum nu se poate mai nepotrivite.

Aşa încît, întorcîndu-se la Londra, era destul de îngrijorat şi de posomorît. În timpul absenţei sale, trăise într-o groază continuă, oricît de mare îi era încrederea în căpitanul Dady O'Crab şi în gentlemanul Pip.

Desigur, avea conştiinţa împăcată şi putea să-şi spună că, pînă în acea zi, supravegherea pe care o organizase

în jurul lui miss Mary şi a lui sir Franck dăduse rezultate foarte bune... Îi demascase pe duşmanii lor şi dăduse în vileag secretul planurilor lor mîrşave... Le cunoştea intenţiile şi calea pe care aveau de gînd să-şi pună în aplicare maşinaţiile....

În mod indirect, credea chiar că se află pe pista cea bună în legătură cu faimosul doctor Tom, care făcea să tremure Londra şi a cărui capturare ar fi fost de ajuns pentru a-l imortaliza pe iscusitul copoi care ar reuşi s-o înfăptuiască.

Dar primejdia continua să ameninţe pe cei pe care îşi luase sarcina să-i protejeze şi, atîta vreme cît această primejdie subzista, nu putea avea nici inima, nici mintea liniştită.

La urma urmei, nu devenise poliţist decît pentru a veghea asupra lui miss Mary. Nu amorul lui propriu era în joc, ci grija pentru fiica maiorului Rowland. Ceea ce voia, era să asigure liniştea drăgălaşei şi dragei lui protejate, şi înţelegea şi faptul că însăşi rudenia fetei cu alderman-ul îi impunea o mare discreţie. Din dragoste pentru ea şi din respect pentru memoria lui Rowland, nu voia ca numele de Zephyr să fie dezonorat prin scandalul pe care l-ar isca darea în vileag a ticăloşiilor lui Adrian, şi sarcina lui devenea mai complicată prin faptul că trebuia să dejoace aceste ticăloşii, fără a-l compromite public pe autor.

Dar cum să ajungă la un astfel de rezultat ?... Cum ar putea face neputincioasă banda de scelerați înrăiţi din care făcea parte alderman-ul, şi cum să-l facă pe acesta să înapoieze milioanele fostului rezident, fără a aresta întreaga asociaţie, inclusiv pe Adrian ?

Şi încă, pentru ca această arestare să fie posibilă, ar fi trebuit ca Uckrill să poată prezenta dovada de netăgăduit a vinovăţiei alderman-ului şi a complicilor săi. Dar

această dovadă n-o avea și îi va lipsi atîta vreme cît banda nu va începe, cît de puțin, să-și pună în aplicare planurile.

„Bătrîna doamnă“ din Londra — acesta este numele dat, în Asia, Companiei Indiilor — este o doamnă foarte puternică și toată lumea îi face curte, oamenii de la Scotland-Yard ca și toți ceilalți.

Dar, deoarece sir Franck Zephyr era în cele mai proaste relații cu acea bătrînă doamnă, poate că acesteia nu i-ar fi părut rău ca lui să i se-ntîmple o nenorocire... Uckrill înțelegea prea bine că ar fi prea puțin ajutat de biroul central, într-o afacere în care era vorba de a-l proteja pe fostul rezident din Nepal.

Trebuia, așadar, să acționeze singur, cu ajutorul lui Pip și al lui Dady, așa cum făcuse și pînă acum.

Iată pentru ce bunul Adrian simțea cum în fiecare zi îi crește îngrijorarea și iată de ce era atît de posomorît cînd coborî din tren, la întoarcerea din călătoria pe care trebuise s-o facă la ordinele biroului central, și în cursul căreia neliniștea sa sporise din cauza incertitudinilor absenței.

„Ah !“ își spunea, „ar exista, desigur, un mijloc prin care s-ar rezolva totul : să-l pun pe sir Franck însuși la curent cu cele ce se întîmplă. Prevenit de trădarea alderman-ului, i-ar cere înapoi banii și, fiind un om care nu se teme de nimic, poate că ar reuși să-i obțină. În orice caz, problema banilor nu este decît secundară și ar veni pe urmă. Ar începe prin a o lua la el pe nepoata lui Mary, și acesta ar fi deja lucrul principal. Apoi, avertizat că-l amenință un atac ticălos, ar lua seama... Un bărbat ca el, care se păzește, face cît patru, și, în plus, Pip, Dady și cu mine vom fi acolo spre a-i veni în ajutor. Cred chiar că și tînărul Dick nu s-ar da înapoi, cînd ar afla că este vorba să-și apere verișoara... Da, da, toate astea sînt foarte bune. Dar pînă atunci, ar fi necesare două lucruri : mai întîi, ca sir Franck să fie cu adevărat omul de inimă pe care-l sper, iar apoi, să mă creadă pe cuvînt... iar eu nu pot face decît presupuneri, vai ! doar presupuneri, în legătură cu

inima fostului rezident. Felul în care se poartă cu nepoţii săi nu este de natură să mă liniştească cu totul în legătură cu el. Şi eu, care mă bizuisem atîta pe sir Franck ! De cînd a sosit la Londra, nu s-a ocupat deloc de ei şi nu are ochi decît pentru Marchiza aceea. Asta este o indiferenţă la care nu mă aşteptam şi care mă face să mă tem că nu va lua în mînă, cu căldură, cauza apărării rudelor sale orfane, atunci cînd va sosi momentul. Doar dacă şi asta n-o fi fiind rezultatul vreunei manevre a alderman-ului... În afară de asta, este clar că sir Franck are o încredere absolută în fratele lui, deoarece i-a dat pe mînă, în mod atît de imprudent şi fără nici o garanţie, milioanele sale. Dacă eu, care pentru el sînt un necunoscut, în ciuda unicului serviciu pe care i l-am făcut în ziua sosirii sale, mă duc la el şi-i spun că fratele său este un hoţ şi, ca dovadă a celor ce susţin, îi povestesc că gentlemanul Pip, ascuns într-un horn, a auzit un monolog foarte lămuritor al alderman-ului, cu siguranţă că o asemenea afirmaţie n-ar fi de ajuns. Îmi va rîde în nas, doar dacă nu mi-ar trage în mutră un pumn ca acela pe care l-am văzut administrîndu-l, atît de magistral, numărului 28 de la «curente». Este posibil, e chiar probabil."

Astfel monologa în minte, foarte nehotărît, bunul Uckrill, îndreptîndu-se spre Scotland-Yard.

„Haide !" îşi zise. „Mi se pare că nu astăzi voi găsi soluţia salvatoare !"

Şi, totuşi, nu se putea împiedica să-şi continue raţionamentul.

„Ah !" îşi spunea, „toate s-ar aranja dacă aş putea să-i inspir lui sir Franck o încredere totală, dac-aş putea cîştiga această încredere făcîndu-i un serviciu important ! Am crezut, timp de o clipă, că găsisem prilejul, în noaptea în care bătrînul Dady, ieşind din *Lucifer-Hotel*, mi-a spus că tînăra hindusă adusă din Franţa de banditul acela de Sauton este fiica fostului rezident — chiar acea copilă care

i-a fost răpită în timpul incendiului palatului său și pe care o crede moartă, sau pe care, cel puțin, nu speră s-o mai găsească. Să-l ajut să-și regăsească fiica !... Ar fi însemnat să-i devin, pe loc, prieten ! Mă gîndisem la asta numaidecît. Dar ultima nelegiuire a doctorului Tom m-a ținut ocupat în tot restul acelei nopți, iar a doua zi, ca și cum mi-ar fi ghicit intențiile, canalia de banian o făcuse dispărută pe micuță !... Unde a ascuns-o ?... Mister... Și simt că tocmai acest mister ar trebui să-l limpezesc."

Bunul Andrew ajunsese aici cu gîndurile sale, cînd sosi la ușa acelei căsuțe în care am avut plăcerea să facem cunoștință cu gentlemanul Pip și cu căpitanul Dady O'Crab, în ziua în care acel tînăr, deghizat în coșar, îl înfuriase pe tovarășul său în așa hal, încît, cu siguranță, reverendului Barlow i-au țiuit urechile.

Urcă scara pînă la primul etaj și acolo se opri o clipă, înainte de a intra, mirat de o ciudată hărmălaie care răzbătea din apartament. S-ar fi zis că avea loc o luptă.

După ce împinse ușa, Uckrill intră, dar nimeni nu-i observă prezența, într-atît de active și de absorbite de lupta lor erau cele două personaje care se aflau acolo și care erau încleștate, într-adevăr, într-o luptă, dar într-una pașnică.

Primul dintre personaje era căpitanul Dady O'Crab.

Bătrînul cel înalt își scosese haina și ținea în mînă o spadă cu lama lată (din fericire, cu vîrful acoperit de o apărătoare) pe care o rotea, sărind cînd spre dreapta, cînd spre stînga, printr-o singură depărtare a picioarelor lui lungi, fandînd, retrăgîndu-se cu o agilitate extraordinară, ghemuindu-se ca o fiară, cu fulgere în ochi, cu nările dilatate și reprezentînd de minune un don Quichote comic și înspăimîntător, luptîndu-se împotriva unor uriași imaginari și a cărui caricaturizare și exagerată luare în derîdere l-au făcut atît de cunoscut.

Și înjura și ocăra, așa cum numai el era în stare s-o facă, amestecînd, în mod ciudat, printre blestemele și răcnetele sale, niște sfaturi pe care i le dădea adversarului,

mai bine-zis elevului său... căci ceea ce se petrecea acolo era o lecţie de scrimă, iar el era profesorul !

O lecţie originală şi un profesor pitoresc, cum altul greu ai găsi.

Celălalt — elevul — avea pe faţă o mască şi, la început, Uckrill nu l-a putut recunoaşte, căci căpitanul îi dădea de furcă într-atîta, încît nu-i permitea să stea nemişcat nici măcar o jumătate de secundă.

— Unu, doi ! fandează ! urla căpitanul. Parează cvarta !... Retrage-te !... Parează terţa ! Loveşte !... Degajează !... Taie !... Degajează !... Fii mai vioi, piele de anghilă !... Lovitură directă !... Adînc ! aşa, adînc !... Şi parează-o şi pe-asta !... Şi pe asta !... Dar parează odată !... Şi riposta ? O uiţi, tinere. Haide ! o lovitură rapidă şi energică !... O fentă !... Izbeşte fierul !... La mine !... Bun !... Foarte bine, de data asta ! piele de anghilă ! piele de anghilă !... Dac-aş avea cei douăzeci de ani ai tăi !... Îţi voi arăta imediat o lovitură de-a mea, o lovitură pe care n-ar para-o nici Dumnezeu, dacă l-ar ataca Satana, o mie de milioane de coarne ale iadului !... Dar pentru acum, ajunge ! Mi-e sete !... Atenţie !... Două reveniri !... Salutare !... Asta era ca să-ţi mulţumesc.

Îşi puse într-un colţ ruginitura şi-şi şterse fruntea cu fularul lui mare, în carouri.

— Ah ! zise, treaba asta mă întinereşte !

Era, într-adevăr, radios. Putea să înjure după pofta inimii, căci jumătate din preţul lecţiilor sale era de ajuns pentru a-i plăti blestemele !

Abia atunci îl zări pe Uckrill, care încă nici nu mişcase, nici nu vorbise.

— Ia te uită ! zise, eşti aici, jupîne Andrew ? ! Ah ! piele de anghilă ! mă bucur să văd că te-ai întors sănătos !

Uckrill nu-i răspunse. Rămăsese cu gura căscată, văzîndu-l pe elevul lui Dady O'Crab scoţîndu-şi, gîfîind, masca, şi recunoscîndu-l pe Dick.

— Dick Crankle, tînărul Dick Crankle, vărul lui miss Mary Zephyr ! exclamă.

Dick nu-l cunoştea pe Uckrill. Îl privi, foarte mirat de această exclamaţie.

— Aşadar, mă cunoaşteţi, domnule ? întrebă.

Uckrill era pe cît de surprins, pe atît de încîntat de această întîlnire.

— Iertaţi-mă, îi răspunse, dacă vorbele mele v-au putut părea deplasate. Vă cunosc fiindcă v-am văzut uneori în tovărăşia lui miss Mary Zephyr, drăguţa dumneavoastră verişoară şi fiica fostului şi veneratului meu stăpîn, maiorul Rowland.

— L-aţi cunoscut şi l-aţi slujit pe maior ?

— Mă laud cu aceasta ! replică Uckrill — şi, deşi evenimentele m-au despărţit de mititica lui fiică, miss Mary, încă din copilăria acesteia, întreaga inimă şi tot devotamentul meu îi aparţine încă.

Efectul acestor cuvinte fu că Dick îl privi pe Uckrill părînd că acordă mai multă atenţie chipului său cinstit.

— Nu ştiu, răspunse, decît un singur om care să poată vorbi aşa ca dumneata... Acel om se numeşte Uckrill... El este cel care a stat lîngă maior în ultimele sale clipe.

— Ei, bine ! zise Andrew emoţionat, acel om sînt eu !... Dar cum se face că dumneavoastră, tinere domn, cunoaşteţi atîtea lucruri ?

— Le ştiu, pentru că miss Mary mi-a vorbit adeseori despre ele ! şi sînt fericit că vă întîlnesc, domnule Uckrill, căci verişoara mea v-a păstrat o amintire foarte frumoasă, şi pot să vă spun că oricine este prietenul ei este şi al meu !

Ar fi trudă zadarnică să încerci să descrii încîntarea numărului 3, cînd auzi aceste cuvinte. Rîdea şi plîngea totodată, bietul băiat !

— Sînt cu atît mai bucuros că v-am întîlnit, domnule Uckrill — continuă Dick, întinzîndu-i mîna — cu cît voi putea să vă încredințez un secret.

— Un secret ?

— De vreme ce-i sînteți încă atît de devotat lui miss Mary Zephyr !

— I-am jurat tatălui său să veghez mereu asupra ei, de departe, cît și de aproape.

— Ei bine ! S-ar putea să am nevoie de ajutorul dumneavoastră spre a o apăra. Acesta este motivul pentru care, de opt zile, am părăsit casa unchiului meu, alderman-ul, și trăiesc, ascuns, în Londra.

— S-o apărați ? Dar ce primejdie o amenință ?

— Unchiul nostru Adrian vrea s-o căsătorească, împotriva voinței sale, cu un om pe care nu-l iubește, și am jurat să împiedic acest lucru...

— Ați făcut foarte bine, tinere domn ! nu se putu împiedica să exclame Uckrill. Dar cum gîndiți să procedați și ce fel de colaborare îmi cereți ?

— Mai întîi, spuse Dick, cu mîndrie și naivitate, Mary și cu mine ne-am logodit.

— Asta, replică Uckrill, o prevăzusem și o aprob.

— Și m-am gîndit, adăugă Dick, că cel mai bun mijloc de a-l împiedica pe acest domn de Blancanard să se însoare cu ea, este să-l ucid.

„Ah !" gîndi Uckrill, „este, cu adevărat, un mijloc radical ! Va să zică ticălosul de alderman vrea să-și dea nepoata acelui Blancanard, zăpăcitului acela de francez... Da, da, îi ghicesc calculele !"

Dick continuă :

— Și așa vă explicați de ce mă găsiți aici, luînd lecții de scrimă cu căpitanul Dady O'Crab. Îl cunoșteam, deoarece l-am auzit într-o zi pe gentlemanul Day-Lily arătîndu-i-l unchiului meu Adrian și spunînd : „Iată-l pe căpitanul Dady O'Crab, un spadasin grozav !" Și pentru

că-l văzusem pe căpitan intrînd în casa aceasta, m-am gîndit că aici este locuința lui și am venit să-l rog să mă învețe o lovitură secretă...

Auzind ultimele cuvinte rostite de tînăr, căpitanul se umflă în pene.

— Da, zise, întorcîndu-se către Dick, și pot să mă laud că, în pofida vîrstei mele, sînt încă în stare să te învăț să mînuiești în mod eficace un vîrf de spadă, piele de anghilă și burduhan al lui Jehova !

Între timp, Uckrill redevenise visător : dacă Mary îl iubea pe Dick, el trebuia să aibă grijă de Dick tot atît cît de Mary, și perspectiva aceasta, a unui duel al cărui rezultat i-ar putea fi fatal tînărului, nu-i surîdea deloc.

Învățase să nu aibă încredere în dueluri și trista soartă a maiorului Rowland îi era mereu prezentă în minte.

— Ehei ! făcu căpitanul Dady O'Crab, după ce absorbise cu religiozitate jumătate din grogul său. Acest tînăr domn Dick are o bună încheietură a mîinii și aptitudini reale, și Blancanard-ul despre care e vorba va face bine să se păzească...

Dar, fără a ști dacă domnul de Blancanard era sau nu un bun adversar de temut pentru logodnicul lui miss Mary, Uckrill, care asistase la ultima parte a lecției căpitanului, își dăduse bine seama că Dick era complet lipsit de experiență. Pe de altă parte, știa bine și că bătrînul O'Crab nu mai era în stare să-i arate și altceva, în materie de scrimă, decît rotiri și împunsături ale spadei pe care le cunoaște orice mînuitor al acesteia.

Dacă odinioară căpitanul fusese considerat un spadasin pe care nu era bine să-l calci pe bătătură, asta o datorase nu științei sale, dar mai ales forței lui neobișnuite și lungimii extraordinare a brațelor și a fentei sale. O spadă în mîna lui devenea o lance... Dick, care era de înălțime mijlocie, nu avea aceste avantaje.

De aceea, adresîndu-se lui Dick, reluă vorba :

— Bravo! tinere domn!... Vreţi s-o apăraţi pe drăgălaşa dumneavoastră Mary! Asta dovedeşte o inimă curajoasă, şi nu eu v-aş opri de la aşa ceva... Dar dacă vreţi să ascultaţi sfatul unui om prudent, poate că nu acesta-i modul în care ar trebui să procedaţi... V-aţi gîndit la ce s-ar întîmpla, dacă norocul duelului s-ar întoarce împotriva dumneavoastră ?... Draga copilă ar rămîne singură, fără sprijin şi încă şi mai nefericită decît acum...

Această remarcă era îndreptăţită. Îl făcu pe Dick să pălească. Dar tinerii sînt plini de elan şi de încredere :

— Atîta rău! zise. Nu mi-e teamă, şi se pare că nu se poate să fiu învins, apărînd o asemenea cauză.

— Ascultaţi-mă, spuse Uckrill, există unele lucruri pe care eu le ştiu şi dumneavoastră nu le puteţi cunoaşte. Îmi sînt cunoscute pentru că de multă vreme am organizat în jurul dumneavoastră, al lui Mary şi al unchiului dumneavoastră Adrian, o supraveghere secretă. Am făcut asta pentru că, în ceasul morţii sale, i-am jurat binefăcătorului meu, maiorul Rowland, care — vai! am fost martor la asta — sub pretextul unui duel, a fost atras într-o cursă de către nişte netrebnici cu care, din păcate, nu pot să mă îndoiesc, unchiul dumneavoastră, alderman-ul, era în înţelegere...

— Ce vreţi să spuneţi ? exclamă Dick.

— Ascultaţi-mă : clipele sînt preţioase. Nu pot să vă dau explicaţii lungi, dar vă jur că vă spun adevărul şi vă conjur să mă credeţi, dacă vreţi s-o salvaţi pe draga noastră Mary... Ea şi dumneavoastră, ca şi unchiul dumneavoastră Franck, sînteţi înconjuraţi de duşmani, de duşmani de moarte... Acel Blancanard despre care vorbiţi nu este decît un figurant neînsemnat. Nu el reprezintă adevăratul pericol şi, chiar dacă-l omorîţi, primejdia va continua să existe... Mă credeţi şi îmi permiteţi să vă îndrum ?

Uckrill vorbise pe un ton atît de grav, iar faţa lui reflecta o asemenea sinceritate, arătîndu-i că-i poartă un real interes, încît Dick se simţi zguduit.

— Da. Nu vă înţeleg încă prea limpede, dar vă cred. Primejdia aceea de care-mi vorbiţi, o simţeam deja planînd asupra noastră. Şi ceea ce mi-a povestit Mary, pe care am văzut-o adineauri, nu este de natură să mă linişteasă. Închipuiţi-vă că ieri, biata fată era aproape să moară de spaimă... A fost atacată pe stradă şi ar fi fost cu siguranţă, răpită, cine ştie ? poate chiar asasinată, de n-ar fi fost intervenţia unui trecător care i-a pus pe fugă pe cei care au atacat-o. Aşa că am implorat-o să nu mai iasă, deşi mi se frînge inima la gîndul de-a nu o mai vedea.

Vorbind astfel, bietul băiat avea, într-adevăr, lacrimi în ochi.

Apoi, bombardat cu întrebări de către Uckrill, pe care ultimele cuvinte îl neliniştiseră cumplit, povesti, nu fără a fi întrerupt de blestemele indignate ale căpitanului Dady O'Crab, ciudata întîlnire a lui miss Mary cu o tînără hindusă care i se adresase, disperată, întrebînd-o unde locuia sir Franck ; relată cum acea tînără hindusă, numită Miriam sau Miraïda, îi afirmase că este fiica fostului rezident şi că pornise în căutarea lui spre a-l avertiza în legătură cu o primejdie de moarte care-l ameninţa ; cum doi bărbaţi se aruncaseră, deodată, asupra fetelor, şi cu siguranţă le-ar fi pregătit o soartă cumplită, dacă Marasquin n-ar fi venit din întîmplare în ajutorul lor ; şi cum acelaşi Marasquin o condusese pe Miraïda la *Lucifer-Hotel*, spre a o lăsa în grija unei femei cumsecade, pe nume doamna Dupoteau.

Ascultînd această povestire, făcută cu un glas înfierbîntat, Uckrill îşi luase capul în mîini.

Cînd îşi ridică fruntea, Dick fu mirat că-i vede un zîmbet vesel în privire şi un surîs pe buze.

— Miraïda ! Miraïda ! regăsită ! exclamă Andrew. Sînteţi chiar sigur de cele ce spuneţi ?... Atunci, înseamnă că Dumnezeu este cu noi !... Şi, deoarece miss Mary a scăpat teafără din atacul acelor bandiţi, oricît ar fi putut

să sufere de pe urma unei atari emoţii, da! afirm că ceea ce i s-a întîmplat este un noroc!... Miraïda regăsită şi alăturîndu-ni-se nouă, în lupta pentru salvarea tatălui ei, împotriva tuturor nemernicilor acelora! Iată o întîmplare care ne va fi de folos!... Mulţumită ei, ne vom putea adresa lui sir Franck, spunîndu-i numele duşmanilor săi; îi vom dezvălui ce maşinaţii se urzesc în jurul său!

— Aşadar, unchiul meu Franck se află la Londra? întrebă Dick, mirat la culme. Unchiul meu alderman-ul ne spusese contrariul.

— Unchiul dumneavoastră alderman-ul v-a înşelat, şi avea motivele lui s-o facă. Căci, nu vă supăraţi că vă spun, acest om este unul dintre cei care vă ameninţă şi de care trebuie să vă feriţi. Voi fi în curînd în situaţia de a vă dovedi această afirmaţie, şi-mi pare foarte bine, căci voi putea vorbi în acelaşi fel şi cu sir Franck. La sir Franck trebuie să mergeţi, domnule Dick! Lui trebuie să-i povestiţi necazurile dumneavoastră şi să-i cereţi protecţia pentru Mary!... Acesta-i sfatul pe care ţineam să vi-l dau, tinere domn! Şi de multă vreme voiam eu să-i vorbesc lui Sir Franck! Dar nu îndrăzneam, de teamă că nu m-ar crede cînd i-aş denunţa trădarea fratelui său. Acum, totul este cum nu se poate mai bine!... Nu va refuza să dea crezare vorbelor celor care-i vor reda fiica!

Îşi luă din nou capul în mîini şi rămase cîteva clipe tăcut...

Îngrijorat, Dick îl aştepta să se explice.

În cele din urmă, Uckrill se duse să ia de pe cămin o călimară şi o pană şi, întinzîndu-i-le tînărului, îi spuse:

— Scrieţi ceea ce vă voi dicta!

Dick, covîrşit, îi dădu ascultare.

Scrisoarea pe care Uckrill a dictat-o era scurtă şi nu foarte clară, dar trebuia să fie de ajuns pentru a-l

aduce pe Franck la o întîlnire pe care i-o fixa Dick și în cursul căreia îi va fi redată fiica. Iată textul acelei scrisori :

Dragă unchiule Franck,

Mary și cu mine te credeam plecat din Londra. Am fost înșelați, cînd ni s-a afirmat acest lucru. Poate că ți s-a spus o minciună asemănătoare în legătură cu noi, spre a te împiedica să mai vii să ne vezi.

Astăzi am aflat adevărul. Am aflat și că miss Mary și cu mine avem un mod deosebit și imediat nevoie de protecția dumitale, și sper că nu ne-o vei refuza, căci sînt convins că ne iubești tot așa cum te iubim și noi.

Aș avea multe lucruri să-ți spun, lucruri care te vor întrista... dar îți voi face și o bucurie imensă : fiica dumitale Miriam este în viață, se află la Londra ; te caută !

Te rog să vii mîine la petrecerea nocturnă de la „Lucifer-Hotel" și vei putea s-o stringi la piept !

Verișoara mea Mary va fi și ea acolo, și ți-o voi da în pază.

Așadar, pe mîine, la miezul nopții.

Nepotul dumitale iubitor,

DICK CRANKLE

— Repede, căpitane, porunci Uckrill, du scrisoarea aceasta lui sir Franck!

— Piele de anghilă ! zise căpitanul luînd misiva și plecînd spre a se supune ordinelor superiorului său. În ochii jupînului Andrew sînt scîntei ! Cred că petrecerea asta nocturnă de la *Lucifer-Hotel* nu va fi lipsită de niscaiva întîmplări interesante...

— Şi acum, tinere domn — continuă Uckrill, după ce Dady ieşise — vă spuneam adineauri că un duel cu domnul de Blancanard ar fi inutil. Dar nu este rău ca un băiat de vîrsta dumneavoastră să ştie să ţină o sabie. Dacă sînteţi de acord, voi completa eu practica pe care aţi început-o cu acest respectabil bătrîn, dîndu-vă, eu însumi, o lecţie de luptă... Nu se ştie ce se poate întîmpla.

Dick îşi reluă spada.

Uckrill apucă spada cu lamă lată pe care Dady o rezemase într-un colţ şi cei doi bărbaţi luară poziţia de gardă.

O oră mai tîrziu, logodnicul lui miss Mary Zephyr cunoştea perfect şi executa de minune însăşi lovitura secretă pe care o folosise Day-Lily pentru a-l ucide pe maiorul Rowland, precum şi o parare şi o ripostă, rod al inventivităţii poliţistului sentimental.

IV

Petrecerea nocturnă

Acea petrecere nocturnă de la *Lucifer-Hotel*, la care Uckrill îl făcuse pe Dick Crankle să-i dea întîlnire lui sir Franck Zephyr, era cea dintîi, cea care, împreună cu inaugurarea *Crystal-Palace*-ului și *steeple-chase*-ului special de pe peluzele din New-Market, avea să constituie trio-ul marilor solemnități din acea stagiune atît de plină.

Anunțată cu multă vreme înainte, avea să adune la un loc pe toți eleganții și pe toate elegantele Londrei, dar pentru a nu-i da la o parte pe expozanții străini, se precizase pe invitații că vor fi admise și costumele naționale, la fel de bine ca și hainele negre și toaletele de bal. Începînd chiar de la orele zece seara, în Pall-Mall era o agitație extraordinară.

În centrul peluzei în trepte prin care se intra în *Lucifer-Hotel*, o cărare largă, acoperită cu covoare orientale, urca spre vestibul.

Acest vestibul, cu ghirlandele sale strălucitoare și miile de lămpi ce iluminau strada, părea a fi peristilul unui palat de zîne.

Pe trotuarul opus de pe Pall-Mall, chiar în fața peronului, se afla o mulțime alcătuită din amărîți care veniseră să privească acea sărbătoare a ochilor : muncitoare și *cockneys*, cerșetoare și oameni nevoiași, stăteau cu picioarele în noroi ; o ploaie măruntă și rece le cădea pe umeri, dar ei rămîneau...

Puțin lipsise ca ploaia continuă să facă să rateze acea primă petrecere nocturnă, sau cel puțin i-ar fi anulat cea mai frumoasă parte a programului, căci, în afară de marea sală de bal de sub cupolă, *Lucifer-Hotel* poseda niște grădini minunate, pe frumusețea și confortul cărora Jos Paxton (fondatorul anonim) se bizuia mai ales pentru a-și uimi clientela, forțînd-o să revină.

Terasa sălii de bal, cu balustradele sale de marmură albă, cobora, făcînd două ocoluri complete ale sălii, în acel parc înconjurat de ziduri înalte, ascunse sub verdeață, și care se întindea pe întreg amplasamentul actual al piațetei Saint-James.

În spațiile de trecere, oglinzi mari, montate pe zidul împrejmuitor, dublau, prin iluzie, întinderea grădinilor.

Te puteai crede, acolo, în plin secol al șaptesprezecelea!

După minunata peluză, urma un *bowling-green* sau peluză „Charles I" și teii enormi, tăiați ca niște arcade. Apoi, vedeai statui acoperite de mușchi și ascunse în tufișuri de verdeață, fîntîni țîșnitoare, driade, tritoni, totul înconjurat de un cerc de tufe de merișor seculare, transplantate acolo cu mare cheltuială și cărora, prin tăieri savante, li se dăduseră sute de forme arhitecturale sau fantastice.

Uriașii copaci era urmați de numeroase labirinturi în care Cupidon și Psyche se jucau, în care Pan hîrjonea păstorițe, în care Diana cobora la izvor ; în fine, o sută de grupuri statuare, aranjate potrivit capriciului lasciv al artei, în epoca îndrăgostitului duce George de Buckingham.

Pe scurt, un adevărat paradis mitologic !

Dar cum să mergi, în toaletă de bal, să respiri mireasma florilor sub ploaie ?

Arhitectul Palatului de Cristal anunţase petrecerea : cu orice preţ, nu voia să dea o dezminţire.

Aşa încît, într-o dimineaţă, domnul Cèleste Dupoteau, care-şi tundea barba în faţa ferestrei sale, fu uimit văzînd că o armată de muncitori invadează grădina, deasupra căreia se înălţă, ca prin minune, un acoperiş transparent.

Această excentricitate trebuie să-i fi costat un preţ nebunesc pe acţionarii *Lucifer-Hotel*-ului, dar petrecerea avu loc la ora anunţată, în condiţiile anunţate, şi întreaga Londră se afla în acea zi acolo, dorind să vadă de aproape minunile acelui parc închis într-o seră şi splendorile celebrei clădiri mecanizate.

În mijlocul sălii de festivităţi, pe care o parfumau caldele miresme ale unor flori exotice, împrăştiate peste tot din abundenţă, se înălţa estrada orchestrei alcătuite din o sută cincizeci de executanţi.

Printre muzicanţi se aflau Jonathan Girle şi Robert Vaughant, grimaţi şi deghizaţi după obiceiul lor.

Cei doi nu erau, de altminteri, singurii care se strecuraseră acolo, şi dirijorul făcuse o recrutare deosebit de norocoasă asigurîndu-şi colaborarea căpitanului Dady O'Crab. Bătrînul Dady ţinea cimbalele cu o gravitate dezarmantă.

De altfel, cu excepţia asigurării muzicii, personalul de la *Lucifer-Hotel* nu fusese mărit, administratorii avînd o încredere nemărginită în sistemele lor mecanice.

La capătul peronului, la intrarea în vestibul, se aflau patru uşi-barieră automate, care nu permiteau trecerea decît cîte unei singure persoane, şi numai contra plăţii taxei băneşti. Între aceste uşi-barieră rămăsese un spaţiu liber pentru persoanele care posedau invitaţii. Acolo stătea, în chip de controlor, Will.

Ceva mai departe, vestiarul funcţiona cu aceeaşi simplitate. În *grill-room*, în *coffee-bar*, serviciul consumatorilor se efectua potrivit unui tarif afişat.

Către orele unsprezece şi jumătate, balul se desfăşura în deplina sa splendoare. Mulţimea compactă şi pestriţă abia dacă avea loc să se mişte. La drept vorbind, marea varietate a costumelor dădea acestei petreceri un aspect de bal costumat. Nici chiar organizatorii Expoziţiei nu ştiau că era atît de bogată în străini. Vedeai din abundenţă mantii spaniole.

În sala mare se dansa ; în salonul lung din dreapta se jucau, cu dibăcie, jocuri de noroc, şi lumea se înghesuia mai ales în jurul bătrînului marchiz de Hackney, care ţinea banca, riscîndu-şi astăzi toată averea.

Dintre cele două saloane din dreapta, unul era ocupat de o recepţie dată de nişte persoane din înalta societate, celălalt era gol.

În grădină, în care era o lume nebună, un întreg boschet fusese transformat în bufet — bufet pe care mistres Bridgeth îl onora din plin.

Orchestra, care tocmai terminase un cadril de Mussard, ataca un vals în momentul în care îl întîlnim pe domnul cavaler de Blancanard, invitat de drept, ca toţi cei găzduiţi la *Lucifer-Hotel*.

Domnul de Blancanard, înălţîndu-se pe vîrful picioarelor, îl căuta cu privirea pe alderman, căci presupunea că viitorul său unchi nu-i va refuza s-o strîngă la piept, într-un vals permis, pe cea pe care îndrăznea deja s-o considere ca fiind logodnica sa.

Recăzînd pe călcîie, cavalerul din Mans se pomeni în mijlocul unui cerc de domnişoare deghizate. Erau cele şapte orfane ale maiorului Elphinstone.

Datorită dragostei, aceste fete blonde deveniseră ingenioase : vrînd să onoreze obiectul cultului lor comun, se costumaseră, toate, în poloneze.

Din ziua în care se deschisese Marea Expoziție, zi în care crezuseră că văd în el pe unul dintre eroii celor șapte visuri ale lor, cele șapte misses se întreceau, care mai de care, în toalete, bretoane și cîrlionți provocatori, în zîmbete și suspine studiate savant în fața oglinzii din dormitorul lor comun, fără a neglija nimic pentru a atrage atenția acestui unic adorator, pe care cerul li-l aruncase ca pe o pradă pe aleea circulară (*„ring-row"*) din Hyde-Park.

Cu începere din acea zi, fiecare, pe rînd, strecurase discret cartea ei de vizită între degetele gentilomului din Mans, și ne reamintim mirarea care-l cuprinsese pe cavaler la citirea acelor cartonașe, toate identice.

Profund măgulit, totuși, de atențiile cu care îl înconjurau, domnul de Blancanard considerase că este o politică bună să întrețină, spre propriul său profit, eroarea acestor tinere fete întreprinzătoare, deși pudice.

Și ca urmare, răspunzînd jocului lor ca un adevărat Don Juan, lucrase atît de bine, cu o privire încărcată de efluvii amoroase, încît nu numai că fiecare dintre surori își închipuia că fusese preferata ocheadelor sale, dar chiar și guvernanta Bridgeth, ea însăși, credea că este iubită nebunește și nu mai impunea tăcere gînguritului dezordonat al inimii sale, încă fecioară.

Trecînd deci, fără ezitare, de la teorie la acțiune, cavalerul o apucă de mijloc, la nimereală, pe una dintre cele șapte poloneze care îl înconjurau și o trase în vîrtejul febril al valsului, în timp ce celelalte șapte se resemnau să-și aștepte rîndul.

Impetuozitatea acelui elan a fost atît de mare încît perechea a îmbrîncit și a despărțit — fără ca domnul de Blancanard să le recunoască — tocmai pe cele două persoane pe care le căuta înainte de a fi atacat de cele șapte adoratoare, adică pe alderman-ul Adrian și pe nepoata sa Mary Zephyr.

Să nu-i facem din asta un reproș, căci, despărțindu-i astfel, i-a făcut fetei, în mod inconștient, un adevărat serviciu.

De fapt, miss Zephyr nu se afla la bal împreună cu unchiul său, alderman-ul.

Venise acolo singură, și ar fi fost foarte neplăcut surprinsă dacă s-ar fi întîlnit nas în nas cu el, ceea ce s-ar fi produs, dacă izbitura cavalerului și a dansatoarei sale nu i-ar fi împins departe unul de celălalt, în mulțime.

Pentru ce se afla miss Mary, singură, la petrecerea nocturnă de la *Lucifer-Hotel* ? Singură și fără știrea tutorelui său ?...

Pur și simplu pentru că, imediat după plecarea aldermanului, care nu-i oferise s-o ia cu el, auzise în geamul camerei sale zgomotul cîtorva pietricele aruncate ușor de pe mica *lane* pe care l-am văzut, mai înainte, pe A.-E.-I.-O. Uckrill venind atît de melancolic sub ferestrele ei.

Acest zgomot era un semnal asupra căruia se înțelesese cu vărul său Dick. Deschisese fereastra și la picioare îi căzuse o pietricică înfășurată într-o hîrtie. Biletul era din partea lui Dick.

O ruga să se îmbrace de bal și să coboare în stradă, unde Jehan Marasquin, salvatorul ei din ajun, o aștepta spre a o conduce la *Lucifer-Hotel*.

O sfătuia, de asemenea, să-și ia o mantie sub care să-și ascundă ,pe cît posibil, chipul.

Miss Mary îi dăduse ascultare și acum se afla acolo, amestecată în mulțimea aceea de dansatori și izolată numai în aparență, căci Marasquin — devenit în mod hotărît un aliat și respectînd cu scrupulozitate ordinul dat de Uckrill — mergea la cîțiva pași de ea, fără a o pierde din privire, și veghea, fără să pară c-o face, asupra siguranței sale.

— Să mergem prefăcîndu-ne că nu sîntem împreună, — îi spusese acel bun parizian — și vă voi conduce la balul în care trebuie să vă întîlniți cu domnul Dick și cu unchiul dumneavoastră Franck. Dar, mai întîi, trebuie s-o găsim pe verișoara mea Dupoteau și pe domnișoara Miraïda. Știu unde trebuie să se afle...

Înțelegînd că urma să aibă loc un eveniment decisiv, plină de teamă dar și de speranță, tremurînd și înfiorîndu-se, totuși foarte hotărîtă și curajoasă, tînăra fată se lăsa condusă.

„Doamne !" — se ruga totuși în sinea sa —, „fă ca unchiul Adrian să nu-l întîlnească pe Dick, la bal, înainte de sosirea unchiului Franck !... El, care-l crede plecat în Franța !... Ar fi o scenă cumplită !..."

În mai multe rînduri, se simțise urmărită și observată de un individ bizar, cu chipul slab și bronzat, ai cărui ochi negri ardeau ca jeratecul. I se păruse că acea privire de foc o însoțește cu o încăpățînare ciudată și neliniștitoare.

De ce, într-o asemenea aglomerație, bărbatul acela se afla mereu în drumul ei ? Putea oare acea întîlnire, repetată de trei sau de patru ori, să fie numai rodul întîmplării ?

În zadar încerca să raționeze și-și afirma sieși că imaginația ei îngrozită și surescitată de ciudățenia situației era cea care-i crea temeri neîndreptățite.

La un moment dat, cînd bărbatul se afla aproape de ea, i se păru că-l vede tresărind și că privirea i se îndreaptă către intrare, cu o expresie de furie, de ură și de cruzime de nedescris, pe care rictusul felin al chipului său întunecat o făcea și mai înspăimîntătoare.

Cu siguranță, o asemenea expresie nu putea fi o mimică firească.

Fata urmări direcția acelei priviri și zări fața calmă și bărbătească a lui sir Franck Zephyr.

Dar, în loc să se bucure, simți că spaima îi sporește, într-atît ochii necunoscutului, ațintiți asupra fostului rezident, trădau o furie și o amenințare necruțătoare... Nu te puteai înșela asupra sentimentelor lui.

Acel bărbat — Mary înțelegea acum — nu putea fi decît Sauton banianul, și ea știa de la Miriam la ce te puteai aștepta din partea lui.

În mod instinctiv, era pe punctul de a se repezi către unchiul ei, spre a căuta lîngă el un refugiu, cît şi pentru a-l avertiza să se păzească ; pentru a-i spune ce primejdie îl amenință, şi ca să i-l arate pe duşman.

Dar în acea clipă, Marasquin o apucă de mînă şi o trase spre grădină.

— Veniţi, spuse, pe aici le vom găsi pe doamna Dupoteau şi pe Miriam, iar domnul Dick ni se va alătura lîngă ele.

V

În timpul balului

Sir Franck Zephyr nu era singur. Avea la braț o femeie tînără, strălucitoare de frumusețe, și trecerea acestei perechi produse o adevărată senzație.

Bărbații și femeile se înghesuiau : primii, spre a o admira pe frumoasa Georgina, a cărei bogată toaletă de bal îi lăsa dezgoliți minunații umeri tineri ; femeile, pentru a-l vedea pe sir Franck care, prin faptele sale, făcuse să se vorbească atîta despre el.

Erau escortați de șoapte pline de admirație.

Cu toate acestea, Franck și Georgina treceau printre grupuri fără a da atenție murmurelor măgulitoare.

Nu-și vorbeau. Deși fericită și mîndră că se sprijinea pe brațul bărbatului pe care-l iubea, Marchiza era tristă și o cută de îngrijorare se săpase în colțul frumoaselor ei buze. Cît despre fostul rezident, palid și vădit preocupat, cerceta sala cu o privire prea febrilă pentru ca, văzînd-o, să nu citești în ea altceva decît o simplă curiozitate. Georgina simțea că brațul de care se sprijinea tremură.

Tristețea sărmanei, micuței Marchize era foarte firească. Sir Franck nu-i ascunsese ce anume venise să caute la acel bal și, dacă ea ținuse să-l însoțească, o făcuse fără îndoială pentru că simțea că ceasul despărțirii se

apropia, că alte îndatoriri îl chemau pe acel bărbat, care, cu atîta generozitate, devenise prietenul ei, și pentru că voia să rămînă lîngă el pînă la capăt, să profite de ultima oră pe care el mai putea să i-o acorde.

Simțea bine că inima lui sir Franck nu mai era lîngă ea, că-l chemau alte iubiri.

Vai ! ea sperase, timp de o clipă, că el îi va ghici dragostea ! sperase că o va iubi !

Acel vis frumos se sfîrșise, desigur ! Înțelegînd că el va reîntîlni fericirea, că îl aștepta o bucurie imensă, îndurerată la gîndul că ea nu contribuise prin nimic la acea fericire și geloasă, doar puțin, pe cei cărora el le-o va datora, se închidea, sărmana, în suferința ei mută și gîndea că totuși totul era bine, de vreme ce el avea să fie fericit !

La rîndul său, sir Franck era cuprins de o profundă neliniște. De cîteva zile, se simțea tulburat.

Acele puternice năluciri al căror secret erau doar stratagemele lui Sauton, dar a căror cauză el nu reușea s-o ghicească, neputînd nici să le găsească o explicație logică ; mai ales acele apariții repetate ale unei fete tinere semănînd în mod atît de ciudat cu Nowla, încît i se părea că o revede pe mama lui Miriam, așa cum o cunoscuse cu cincisprezece ani mai devreme ; faptul de a o vedea nu numai în vis, ci chiar în realitate ; acele vedenii inexplicabile, care îi apăreau cu o senzație de realitate aproape tangibilă ; apoi felul în care totul dispărea, lăsîndu-l sub impresia unor vise minunate — toate acestea erau de natură să-i creeze în minte o mare confuzie.

Ajunsese să se îndoiască de simțurile și de rațiunea sa, să nu mai știe unde începea visul, unde se sfîrșea realitatea.

Într-o astfel de stare de spirit îl găsise scrisoarea nepotului său Dick, care-i sporise și mai mult neliniștea.

Ce putea însemna acea misivă misterioasă ?

Despre ce dușmani înverșunați să-i aducă pieirea voia să-i vorbească Dick ?

Pentru ce fratele său, alderman-ul, îl înșelase, afirmîndu-i că Dick nu se afla la Londra ?

De ce nepoata lui avea o nevoie atît de mare și de urgentă de protecția lui, încît i se adresa o chemare atît de insistentă ?

Și, mai ales, cine îi vorbise lui Dick despre trecutul său ?

Cum de cunoștea tînărul acesta povestea nașterii lui Miriam și, mai ales, — mai ales ! — cum putea Dick să-i prezică regăsirea ficei sale ?

Totul era inexplicabil.

Tremurînd de nerăbdare, venise în seara aceasta la *Lucifer-Hotel* spre a găsi cheia acestei enigme și, crezînd că este încă victima unui vis, se lăsa totuși pradă unor speranțe pe care le califica drept nebunii, unor îndoieli pe care inima lui nu accepta să le considere zadarnice.

Deodată, o mînă îi fu pusă pe umăr.

Tresări ca la contactul unui fier înroșit și, întorcîndu-se brusc, se pomeni față în față cu acel bărbat îmbrăcat în negru, cu înfățișare ciudată, care în ziua sosirii sale îi făcuse serviciul de a-l scăpa de o adunătură de *cockneys* și de obsesiile numărului 28 de la „curente" — într-un cuvînt, în fața lui Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill, numărul 3.

Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill își apăsa degetul arătător pe buze, ca pentru a-l sfătui să tacă.

— Milord caută pe cineva ? îl întrebă abia șoptit. Dacă milord binevoiește să mă urmeze, îl voi conduce către persoana pe care speră s-o întîlnească.

— Cine v-a trimis la mine ? întrebă Franck.

— Nepotul dumneavoastră, milord, tînărul domn Dick Crankle.

— Vă urmez ! încuviință sir Franck, nerăbdător.

Cu de la sine hotărîre, Georgina părăsi brațul cavalerului său și, cu frumosul ei glas, blînd și proaspăt, care tremura puțin, cu tot efortul pe care-l făcea spre a și-l stăpîni, spuse :

— Duceți-vă, sir Franck. Vă voi aștepta pe terasă.

În orice altă împrejurare, sir Franck s-ar fi simțit dator s-o însoțească pe Georgina pînă la scaunul pe care

avea să stea așteptîndu-l. Din nefericire pentru ea, fostul rezident simțea că înnebunește... Îl urmă pe Uckrill și o lăsă pe Marchiză, care-și înghițea lacrimile, să se îndrepte singură spre terasă. Ardea de nerăbdare să-i pună întrebări ghidului său.

Dar Uckrill își duse din nou degetul la buze și porni repede, străbătînd mulțimea și îndreptîndu-se către salonul pe care l-am văzut neocupat.

La ușa salonului se afla o femeie ce părea că stă de pază. Era doamna Dupoteau, din ce în ce mai încîntată de a juca un rol — un adevărat rol — în această aventură, și care veghea, după ce — fără a cere permisiunea — își pusese în buzunar cheia acelui salon, în care mai înainte intraseră Mary și Miriam.

Un semn din partea lui Uckrill fu de ajuns pentru a i-l face cunoscut pe sir Franck, și doamna se grăbi să deschidă ușa, făcîndu-i o plecăciune adîncă fostului rezident, gata să leșine de emoție în fața acestui bărbat despre care auzise vorbindu-se ca despre un nabab, aproape un rege, și mîndră de a-l sluji în măsura posibilităților sale.

„Ei ! totul merge bine !", își spuse Uckrill, frecîndu-și palmele, după ce-l văzuse pe sir Franck intrînd în salonul în care avea să-și întîlnească fiica și nepoata. „Sir Franck va fi acum un om prevenit : se va feri și își va lua chiar el sarcina de a încheia socotelile cu alderman-ul. Dar asta nu-i tot. Îmi rămîne să-i urmăresc pe complicii lui Adrian, să-i aduc în imposibilitate de a face rău. Fuga Miraidei trebuie să le fi trezit temerile, cu atît mai mult cu cît ticăloșii de Robert și Jonathan au văzut-o în tovărășia lui miss Mary. Probabil că acum se așteaptă să li se încurce treburile, și poate că, astfel avertizați, pun la cale vreo nouă mîrșăvie împotriva noastră. În seara aceasta, l-am pus pe bătrînul Dady pe urmele lui Day-Lily ; cît despre gentlemanul Pip, l-am rugat să nu-i piardă din ochi pe Robert și pe Jonathan. Acum a sosit momentul să mă duc să obțin informații."

Înainte de a se îndepărta spre a-i găsi pe Dady și pe Pip, îi mai făcu doamnei Dupoteau o ultimă recomandare :

— Mai ales, îi spuse, aveți grijă ca nimeni să nu intre în acest salon. Vi-l voi trimite pe Marasquin să vă dea o mînă de ajutor, dacă va fi nevoie.

— Fiți liniștit, răspunse buna femeie. Ca cineva să intre acolo, ar trebui să treacă peste trupul meu !

Spunînd aceste cuvinte, întindea mîna cu solemnitate, ca pentru un jurămînt.

Uckrill le știa acum pe cele două fete sub protecția fostului rezident. Așadar, scopul recomandării sale fusese acela de a-i menaja lui sir Franck cîteva clipe de liniște, necesare acelui tată căruia îi era dat să-și regăsească așa de pe neașteptate copila pe care o plînsese atît de mult timp... De altminteri, avea de gînd să se întoarcă peste cîteva clipe cu oamenii săi, pentru a asigura retragerea lui sir Franck, a lui Mary și a lui Miriam.

Nu s-ar fi îndepărtat astfel, dacă ar fi bănuit că, stînd la pîndă la numai cîțiva pași depărtare, în spatele unei perdele, un bărbat — care nu era altul decît Sauton — asistase la sosirea, mai întîi a tinerei hinduse, apoi a fostului rezident. Acum îi urmărea mișcările, cu o privire arzătoare.

Cînd polițistul, îndreptîndu-se spre locul din sală unde știa că-l va intîlni pe Pip, se pierdu în mulțime, o bucurie infernală străluci în ochii banianului.

Ieșind din ascunzătoare, trecu la rîndul său printre grupurile de dansatori și printre oamenii care se plimbau și se repezi spre zona în care era instalată orchestra.

Ajunse acolo în clipa în care Uckrill, găsindu-l pe Pip, schimba cu el cîteva cuvinte șoptite.

Prelungindu-se ca o viperă în lungul estradei, pe o latură a acesteia unde nu putea fi văzut nici de Andrew, nici de subordonatul său, Sauton făcu un semn cu mîna către doi din muzicanți, care nu erau alții decît Robert Vaughant și Jonathan Girle.

Jonathan clipi din ochi spre banian, în semn că-l înțelesese, și acesta din urmă se reîntoarse în mulțime.

Tocmai atunci, intrarea în sala de bal a unui nou personaj producea o senzație egală cu cea pe care o cauzase sosirea lui sir Franck și a Marchizei.

Se înghesuiau, se îmbrînceau toți pentru a-l vedea pe sir Japhet Holover de Over Peover, proprietarul acelui cal faimos, Lucifer, a cărui victorie la cursele de la New-market, ce urmau să se desfășoare a doua zi, părea să fie atît de certă, încît acel gentilom își angajase în pariuri cea mai mare parte a averii sale.

— O informație! zise domnul de Blancanard care, mereu escortat de cele șapte misses Elphinstone, pe care le valsa pe rînd, tocmai îl întîlnise pe compatriotul său Dupoteau. Vrei o informație bună? Ei, bine! pariază pe Lucifer!

— Eu! exclamă domnul Dupoteau, care avea în continuare pică pe calul lui sir Japhet. Eu nu joc niciodată la curse. Dar, dacă aș paria, aș face-o împotriva animalului ăsta ticălos.

— Ai greși, dragul meu, ai greși!

— Asta rămîne de văzut! exclamă fabricantul de jiletci de flanelă, răspunzînd parcă unei provocări.

Din întîmplare, în timp ce discutau astfel, amîndoi se aflau lingă ușa la care Césarine, credincioasă ordinului dat de Uckrill, stătea în continuare de pază, solemnă ca un *horseguard*.

— Vai! Dumnezeule! zise, auzind vocea puternică a soțului ei. Poftim! iată că Céleste vorbește despre pariuri la curse... Nenorocitul este în stare să ne ruineze! Domnule Dupoteau, ia vino, te rog, aici!...

Se repezi către tovarășul ei de viață și-l înhăță de o pulpană a hainei, trăgîndu-l spre ușa salonului, în timp ce-l dăscălea pe bietul om, care era tare rușinat.

Dar, fără ca ea să poată bănui cît de cît, clipa ei de neatenție fusese de ajuns pentru ca un bărbat să se strecoare între acea ușă și perdeaua groasă care o acoperea...

Cît de speriată ar fi fost biata femeie, dacă ar fi bănuit că în spatele ei, despărțit de ea doar prin grosimea unei stofe, stătea acum ascuns înspăimîntătorul personaj al cărui nume, el singur, făcea să-i treacă fiori de groază prin grăsime — pe scurt, doctorul Tom, cumplitul și fantasticul Tom !

La rîndul său, antrenat de domnișoarele Elphinstone, cavalerul intrase în salonul alăturat celui în care se aflau sir Franck, miss Mary și Miriam. Acolo, așezate în semicerc în jurul cavalerului lor, orfanele maiorului se aflau din nou sub vraja cuvintelor sale, iar el le ținea o conferință despre orașul Mans și malurile rîului Sarthe și despre locuința sa.

Căci, pe dealul din Mans, poseda o casă superbă, și poate că în curînd va mai avea una pe malurile Tamisei dacă, așa cum spera, un eveniment dorit cu ardoare l-ar stabili la Londra pentru o parte a anului.

Ce eveniment ?

S-a înțeles, desigur, că domnul de Blancanard făcea astfel aluzie la apropiata lui căsătorie cu miss Mary Zephyr. Dar machiavelicul seducător se ferea să dea explicații și, vorbind despre acel eveniment și rotindu-și privirile incendiare, le ducea de nas pe cele șapte misses, făcînd-o pe fiecare dintre ele să creadă că ea, personal, era ținta unei aluzii pasionate și delicate din partea eroului pentru care luptau.

— Desigur, domnișoarelor, continua cuceritorul, am călătorit mult în regiune, dar totuși niciodată nu i-am depășit granițele, decît pentru a mă duce la Paris sau la Londra. Dar toate au un sfîrșit pe lumea asta, și chiar și cel mai aventuros excursionist, ca și cel mai îndrăzneț marinar, sfîrșește prin a visa să arunce ancora în lacul cu ape limpezi și liniștite al căsătoriei...

Cele șapte misses se aplecară simultan, coborîndu-și pudic privirile, pentru a-i arăta cavalerului că au înțeles.

— În cursul călătoriilor mele, continuă domnul de Blancanard, am văzut multe femei, dar nici una nu m-a vrăjit în măsura în care mă simt astfel în clipa de față.

Nu mai speram să întîlnesc idealul visat, cînd, în această călătorie la Londra...

— L-aţi găsit, în fine ! exclamă Appolonia.

— Binecuvîntată călătorie !... gînguri Arabella.

America, Austria, Africa şi Achaia scoaseră exclamaţii asemănătoare...

Seducătorul zîmbi triumfător.

— Voi fi discret, afirmă. Păstrez în cele mai adînci străfunduri ale inimii mele numele celei care va împărţi cu mine viaţa mea, ţesută din glorii şi trudă. Înainte de a-i dezvălui, ei singură, puterea sentimentului pe care l-a făcut să se nască în mine, vreau să fiu sigur că sînt iubit pentru mine însumi, iubit fără interese. Dragostea absolută, contopirea a două fiinţe tinere şi frumoase, visul unor încîntări paradisiace, dragostea care dispreţuieşte instituţiile meschine al căror principal scop, ca în cazul căsătoriei, este acela de a asigura clauzele unei negocieri !... Iată visul meu !...

Dar n-am sfîrşi niciodată, dacă ar trebui să relatăm, în detaliu, întreaga înşiruire de exclamaţii ditirambice ale domnului de Blancanard. Să spunem numai că, atunci cînd părăsi salonul în care stătuse cu cele şapte misses pentru a le conduce la bufetul pe care mistress Bridgeth nu-l părăsise, conferinţa lui produsese rezultatul scontat. Datorită absenţei doamnei governess, reuşise să lege aripile blonde ale angelicelor fiinţe : toate, începînd cu Appolonia şi încheind cu Alba, îi dăduseră rendez-vous pentru a doua zi, în cabinetul alăturat al dormitorului lor comun, cabinet ocupat de către neglijenta Bridgeth.

Era, desigur, o încurcătură oarecum stînjenitoare în această întîlnire fixată de către şapte persoane, la aceeaşi oră şi în acelaşi loc. Dar, atîta pagubă ! Domnul de Blancanard avea acum o încredere atît de mare în propria-i persoană, încît nu-şi făcea griji. Se simţea în stare să iasă învingător chiar şi din situaţii mai dificile. Era o joacă de copil, pentru un şmecher de calibrul lui.

VI
MARIO

Între timp, prima parte a balului — programul era alcătuit din două părţi — tocmai se încheiase.

Este fapt ştiut că dansatorii, la Londra, ca şi oriunde, sînt neobosiţi, dar o jumătate de oră de antract nu le putea fi indiferentă muzicanţilor, căci le permitea să „sufle" puţin, ceea ce constituie un joc de cuvinte îngrozitor pentru o orchestră compusă în cea mai mare parte din instrumente de suflat şi căreia i se îngăduie să se odihnească.

Cei mai mulţi dintre muzicanţi părăsiseră estrada şi se năpustiseră, şi ei, spre bufete.

Cît despre căpitanul O'Crab, care folosise pînă atunci cimbalele cu măiestria despre care am mai vorbit, deşi acel exerciţiu nu implica nici un efort al plămînilor, îşi depusese instrumentele — cu gravitate şi în mod metodic, aşa cum obişnuia să facă orice treabă — şi se îndreptase către grădină, ca un om căruia nu-i pare rău să aibă prilejul să respire puţin.

Trebuie să spunem că A.-E.-I.-O. Uckrill, trecînd prin faţa estradei, îi făcuse cu mîna un semn, care trebuie să fi fost un semnal convenit între ei, căci căpitanul îi răspunsese făcînd cu ochiul, tot aşa cum, cu cîteva clipe

mai devreme, Jonathan Girle și Robert Vaughant răspunseseră la semnalul lui Sauton.

Odată ajuns în grădină, căpitanul merse liniștit către un boschet lîngă care îl aștepta Uckrill, în tovărășia lui Pip și a lui Marsquin.

— Ei, bine ! căpitane ? întrebă, simplu, Uckrill.

— Ei bine ! jupîne Andrew, răspunse catecumenul președintelui Barlow al Societății împotriva Înjurăturilor, părerea mea este, piele de anghilă ! că s-ar putea prea bine ca astă seară să avem niște neplăceri. Da, este probabil și chiar sigur, dacă mă iau după cele ce discutau ticăloșii aceia de Robert și Jonathan, care fac și ei parte din orchestră și lîngă care am stat, cît de aproape mi-au permis funcțiunile mele de cimbalist.

— Într-adevăr, căpitane, spuse gentlemanul Pip, cu glasul său subțirel. În acest caz, ești mai norocos decît mine, căci eu degeaba m-am zgîit toată seara la ticăloșii ăștia drăgălași — cum îi numești cîteodată, și pe un ton care arată bine stima pe care o ai față de ei, păcătos înrăit ce ești ! Nu și-au părăsit locul nici o clipă, așa cum tocmai i-am spus și jupînului Andrew și, drept urmare, nu le-am putut surprinde nici un gest de natură să ne îngrijoreze.

Dady O'Crab ridică disprețuitor din umeri și nici măcar nu-i răspunse celui care-l întrerupsese.

— Iată un tînăr care vorbește ne-ntrebat, spuse, adresîndu-i-se lui Uckrill. Și în plus, o face pentru a spune lucruri inutile... Întreruperea lui m-a făcut să-mi pierd șirul gîndurilor, și aveam să vă spun lucruri interesante. Robert și Jonathan nu se feresc de mine și le-am putut auzi conversația... O conversație edificatoare, piele de anghilă ! Day-Lily, alderman-ul și ceilalți sînt cumplit de furioși din cauza fugii micii hinduse, care i-a pus în imposibilitate de a acționa împotriva lui Sir Franck așa cum aveau intenția. În plus, sînt îngrijorați știind că Miraïda s-a întîlnit cu miss Mary, și sînt hotărîți să facă orice spre a le împiedica să ajungă la fostul rezident.

Căci nu se îndoiesc de faptul că Miraïda a fugit pentru a-l preveni în legătură cu mașinațiile lor.

— Cît despre a le împiedica, spuse Uckrill, asta le-ar fi greu : cele două fete se află, în acest moment, împreună cu sir Franck și, dacă mi-au urmat întocmai recomandările, l-au prevenit să se ferească.

— Ei ! interveni Dady, exact acest lucru ar trebui să nu-i lăsăm să-l ghicească. Miss Sun-Ray este o persoană care nu merge pe ocolite. Ea știe bine că dacă sir Franck ar fi prevenit de Miraïda, împotriva lui nu s-ar mai putea face nimic prin vicleșuguri, și este hotărîtă să recurgă, fără întîrziere, la soluții extreme, lăsîndu-l pe Sauton să acționeze. Știi prea bine, jupîne Andrew, că pentru această femeie viața unui om nu atîrnă greu, și n-aș mai da nici un penny pe zilele rezidentului, dacă ea ar crede că ar cîștiga ceva de pe urma morții lui. Dar asta nu-i tot.

— Și ce mai este ? întrebă Uckrill.

— Caracterul lui Sun-Ray nu-i permite să suporte ca secretele ei să fie în posesia cuiva care ar avea interes să le dezvăluie. Trebuie să ne temem și pentru miss Mary Zephyr.

Auzind aceste cuvinte, Uckrill tresări puternic.

— Crezi, Dady, că ar fi într-atît de infamă încît să atenteze la viața acestei copile ?

— Se pare că este o treabă gata hotărîtă... Ah ! tînărul domn Dick n-a greșit venind să-mi ceară cîteva lecții practice cu bătrîna mea spadă ! Și, din fericire, sîntem și noi aici, pentru a-i da o mînă de ajutor, mii de milioane de coarne de draci !... Poftim, asta mă costă încă un penny !

În ciuda admirației sale pentru miss Sun-Ray, acea dușmancă demnă de el, bătrînul cel înalt nu putea, de data asta, să-și ascundă indignarea și, ca întotdeauna, emoția se tradusese printr-o înjurătură.

Se pregătea deja să-și scoată carnețelul din buzunar ca să înregistreze amenda pe care o merita, dar Uckrill îi puse mîna pe braț.

— Lasă, bătrîne Dady, îţi vei aduce conturile la zi mai tîrziu, şi poţi chiar să înjuri cît pofteşti, îţi voi plăti cu amezile. Dar să nu pierdem timp. Asta este tot ceea ce ştii ?

— Crăpar-ar preşedintele Barlow şi îneca-i-ar diavolul nevasta în apă sfinţită, bombăni căpitanul, profitînd imediat de acest chilipir nesperat. Nu, nu-i tot ! Din păcate, nu-i tot, căci în cele ce vă voi spune este o parte bună, dar şi una rea. Pot vorbi în faţa tînărului gentleman ?

Tînărul gentleman era Pip.

— Vorbeşte !... vorbeşte ! îl îndemnă Uckrill.

— Ei, bine ! dacă pînă mîine-seară îi putem scăpa pe rezident şi pe cele două fete de atacurile acelor ticăloşi, vom pune mîna pe toată banda şi nu va trebui să ne mai temem de nimic.

— Cum aşa ?

— Iată ! După cum ştiţi, mîine trebuie să se desfăşoare cursele de la Newmarket. Aşadar, mîine va trebui să aibă loc lovitura cea mare organizată de către Day-Lily împotriva calului lui sir Japhet Holover de Over Peover. Şi, în legătură cu asta, jupîne Andrew, şi tu, canalie de Pip, căruia vreau să-ţi dau un sfat bun, în ciuda faptului că-l necăjeşti mereu pe un bătrîn respectabil, precum şi dumneata, domnule Marasquin, căruia îţi doresc binele, pentru că te-ai declarat aliatul nostru în afacerea aceasta dificilă, vă sfătuim, dacă jucaţi, să pariaţi împotriva lui Lucifer... Căci Lucifer nu va ajunge primul nici dacă lui Belzebut îi cresc aripi de serafim !... Dar, uite că iar mă iau cu vorba şi mă îndepărtez de subiectul principal al discuţiei noastre. Pe toate fericirile infernului şi pe caznele din Paradis ! dar ce ziceam, oare ?

— Spuneai, căpitane, că...

— A ! da, îmi amintesc ! Ei, bine, deci ! Mîine-seară, sir Japhet va fi un om ruinat, şi pe ruina lui îşi întemeiază Day-Lily speranţa că-i va cumpăra complicitatea, astfel încît să poată fura diamantul reginei. Şi Day-Lily nu va avea mult de aşteptat, căci chiar mîine sir Japhet va fi de gardă la vitrina blindată. Deoarece eu sînt cel care i-am

vîrît în cap lui miss Sun-Ray afacerea asta și care i-am promis colaborarea cîtorva băieți buni, prieteni de-ai mei, frumoasa copilă, acea ticăloasă vrednică de tot disprețul, mi-a transmis să fiu pregătit. I-am adus aici, astă-seară, pe amicii respectivi și, peste cîteva clipe, urmează să discutăm cu ea, pentru a primi ultimele dispoziții. Așadar, dacă Satana, uitînd numeroasele bucurii pe care i le-am făcut în cursul carierei mele deja lungi, nu se aliază cu ea împotriva voastră, mîine seară, jupîne Andrew, vei putea pune mîna pe ea și pe complicii ei. Asta este tot ce aveam să vă spun.

La auzul acestor vești, chipul lui Uckrill, de obicei atît de impasibil, trădă o puternică emoție.

Marasquin interveni :

— Dacă îmi este permis să spun și eu un cuvințel, zise, cred că pot afirma că onorabilul căpitan nu se înșeală.

— Deci știi și dumneata ceva ? îl întrebă Uckrill.

— Iată, răspunse Marasquin. După ce tocmai o condusesem, urmîndu-vă ordinul, domnule Uckrill, pe miss Mary la verișoara mea Dupoteau, împreună cu drăgălașa Miriam, pentru ai cărei ochi frumoși m-aș lăsa spînzurat ; și în vreme ce porneam în căutarea dumneavoastră, l-am văzut pe acel Day-Lily sau pe acea miss Sun-Ray, cum vreți să-i ziceți, plimbîndu-se prin grădină și vorbind agitat, deși în șoaptă, cu un personaj despre care încă nu v-am auzit vorbind... Eu nu sînt polițist, nici prin fire, nici prin meserie, dar am crezut că, de data asta, n-aș face o prostie și nici o faptă reprobabilă încercînd să trag cu urechea la ce vorbea ticăloasa cu acel necunoscut și, fără zgomot, m-am strecurat într-o tufă mare de merișor, ce părea să se afle acolo special pentru a-mi servi drept ascunzătoare și post de observație.

— Foarte bine ! nu se putu împiedica să-l aprobe Uckrill.

— La început am crezut că m-am dat de gol, căci abia mă ghemuisem în merișorul meu, cînd i-am văzut pe Sun-Ray și pe necunoscut despărțindu-se brusc, dar am înțeles repede motivul acestei mișcări : pe alee tocmai

apăruse o femeie, şi acea femeie, întorcîndu-se ca şi cum s-ar fi temut să nu fie spionată, merse în întîmpinarea bărbatului pe care-l părăsise Sun-Ray, desigur pentru a-l putea lăsa pe acesta să discute între patru ochi cu nouavenită.

— Pe coarnele lui Barlow! pe aureola Satanei, exclamă Dady O'Crab. Lucrurile devin interesante.

— Mai mult decît vă-nchipuiţi, spuse Marasquin, căci după scena la care am asistat în felul acesta, încă mă întreb dacă n-am visat. Aşadar, am văzut mai întîi că Sun-Ray nu plecase cu adevărat. Se retrăsese numai puţin mai departe şi aştepta acolo, probabil cu gîndul de a reveni după ce însoţitorul ei va fi încheiat vorba cu interlocutoarea lui.

— Şi cine era, totuşi, noua-sosită ?

— Nu vă voi spune numele ei, pentru că nu l-am auzit pronunţîndu-se. Dar ceea ce vă pot spune, este că era o ducesă, deoarece bărbatul i-a dat acest titlu, atunci cînd ea i s-a adresat.

— O ducesă ! drace ! şopti gentlemanul Pip. Na, poftim, că acum avem de-a face cu înalta societate !

— O ducesă, nici mai mult, nici mai puţin, întări Marasquin, şi nu era un titlu dat în glumă. Nu, vă dau cuvîntul meu că doamna avea o înfăţişare nobilă şi mîndră, şi era minunat de tînără şi de frumoasă. Deşi se ascundea cît putea de bine sub mantia ei şi se trăgea cît mai în umbră, mi-am putut da bine seama de felul cum arăta, în clipa în care nişte focuri de artificii au luminat tocmai colţul în care stătea. Cît despre bărbat, vai ! prieteni !

— Ei, ce-i cu el ?

— Era un bătrîn înalt, cu trunchiul drept, în pofida vîrstei, căci avea părul alb ca zăpada... Dar acelaşi motiv pentru care am putut s-o văd pe ducesă, mi-a permis să văd şi chipul ui. Şi niciodată, dar niciodată, nu mi-a fost dat să văd o faţă mai hidoasă, mai diformă, mai crestată, mai roasă de cicatrice şi mai plină de zbîrcituri. De aceea vă spuneam că mi se pare că am visat ;

femeia, ducesa, doamna frumoasă cu chipul tînăr și înfățișare de regină, era ca în extaz în fața acelui bătrîn oribil ; îi săruta mîinile și îi făcea declarații de dragoste.

— Pe Belzebut ! blestemă Dady O'Crab, iată ceva ciudat, într-adevăr.

— Ea îl numea Mario al ei, mult-iubitul, frumosul, marele, dragul ei Mario, stăpînul ei. Spunea că-i este sclavă, jucăria lui ! Și culmea este că el abia dacă-i răspundea și făcea mutre de indiferență și de dispreț.

— Și asta-i tot ? întrebă Uckrill. Toate astea nu au legătură cu preocupările noastre și cu treaba noastră din astă-seară.

— Iertați-mă, zise Marasquin. Fiind cam departe și pentru că ei vorbeau în șoapte, nu puteam auzi limpede tot ce-și spuneau... Nu am înțeles decît un singur lucru care confirmă cele spuse adineauri de căpitanul Dady O'Crab... Da, am înțeles că ducesa era o doamnă aparținînd casei reginei și că, din dragoste pentru cel pe care-l numea Mario, din pasiune pentru bătrînul acela care o disprețuia, ea își trăda suverana. Căci, într-adevăr, l-a anunțat — părînd hipnotizată și forțată de privirea lui, și tremurînd toată — că sir Japhet Holover de Over Peover va fi, mîine-seară, de gardă la vitrina blindată. După ce a aflat asta, bătrînul n-a mai întrebat nimic și a concediat-o, fără măcar să-i mulțumească.

— Iată ceva ciudat ! zise Uckrill.

— Stați, că nu s-a terminat, adăugă Marasquin. De abia plecase ducesa, cînd în locul ei sosi o altă femeie, cu siguranță tot o doamnă din nobilime, și am asistat la o scenă asemănătoare. Numai că aceasta, în loc să-i aducă acelui cumplit Mario o informație, îi aducea un portofel burdușit de bancnote. El a luat banii și a gonit-o pe femeie, tot așa cum făcuse cu cealaltă... Iată un voinic care, nu-i așa, pare să se bucure de mare succes la sexul frumos... Și zău dacă este ceva de înțeles. Era ușor de văzut că, la un semn al acelui bătrîn cu fața hidoasă, cele două ființe tinere, frumoase și bogate care,

totuşi, cu siguranţă nu duc lipsă de adoratori, s-ar fi supus, cu toată nobleţea lor, acceptînd orice josnicie.

— Lua-l-ar Satana pe reverendul Barlow! înjură Dady O'Crab. Ce-mi spui dumneata nu mă miră decît pe jumătate, căci femeile, mieluşelele astea blînde şi ticăloasele astea delicioase, sînt, uneori, nişte fiinţe ciudate. Drace! creierul lor se deranjează uşor!... Am cunoscut — este mult de-atunci — un om care avea o putere asemănătoare cu cea a lui Mario ăsta al dumitale, şi oricine se apropia de el îi devenea, pe dată, sclav. Da, da, cu o privire, cu un gest, îţi răsucea conştiinţa, ca pe o piele de anghilă — coadă de drac şi blestemăţie a cerului! chiar că-i cazul s-o spun! Dar acela nu era un bătrîn hidos, nici pe departe. Era, dimpotrivă, un marchiz tînăr, un om elegant, un nobil strălucitor minunat de frumos şi puternic, vă rog să mă credeţi. Se pricepuse să organizeze într-o singură familie, decisă să-i asculte orbeşte poruncile, pe cei o sută de mii de hoţi pe care-i cuprindea Londra, la acea vreme. Se numea Rio-Santo.

— Rio! Mario! îl întrerupse Marasquin. Dac-ar fi acelaşi!?

Dady O'Crab ridică din umeri şi continuă:

— Rio-Santo! Ah! cînd mă gîndesc la vremurile acelea, simt iar fiori de entuziasm alergîndu-mi pe sub pielea asta bătrînă şi tăbăcită, şi parcă întineresc! Dar regretatul meu văr, căpitanul Paddy O'Chrane, al cărui nume este respectat şi astăzi de cîţiva cheflii care-au supravieţuit din acea epocă, îi era devotat ca un căţeluş, şi mi-a vorbit adesea despre marchiz, pe vremea cînd îmi făceam ucenicia cu el!... Rio-Santo: un nume care trebuie să rămînă înscris pentru totdeauna în inima oricărui bun irlandez, căci ceea ce visa şi ceea ce ar fi realizat, dacă fatalitatea nu ar fi fost mai puternică decît geniul său, era eliberarea nefericitei Irlande, era Irlanda, devenită — la rîndul ei — stăpîna celor care o oprimaseră! Ah! piele de anghină! piele de anghină!... Nu, te înşeli, domnule Marasquin, cînd presupui că faimosul Rio-Santo

şi bătrînul dumitale ar putea fi una şi aceeaşi persoană. Căci cel despre care vă vorbesc a murit de mult. Trădat de destinul său şi dat pe mîna tribunalelor engleze, a fost condamnat la pedeapsa capitală; nişte prieteni devotaţi i-au oferit, este drept, mijlocul de a evada, dar a fost ucis în timpul tentativei sale.

— Nu mi-am terminat istorisirea, continuă Marasquin, după ce căpitanul ajunsese la capătul acestei lungi şi entuziaste tirade. Dar nu va dura mult să-i spun urmarea, care cred că-l va interesa pe jupînul Andrew.

— Ascult, zise Uckrill.

— Ei, bine! aşadar, cînd acel şir de vizitatoare misterioase şi îndrăgostite l-au lăsat singur pe bătrîn, miss Sun-Ray veni şi ea la el. Dar, puteţi să nu mă credeţi dacă nu vreţi, chiar şi ea, ticăloasa asta, este îndrăgostită de bătrîn, şi-i vorbeşte arătîndu-i aceeaşi iubire şi acelaşi respect, cu aceleaşi demonstraţii de pasiune. Fără succes, de altfel. În chip vădit, el nu se afla acolo decît pentru afaceri oneroase, căci a respins-o şi singurele cuvinte pe care i le-a spus au fost pentru a-i aduce la cunoştinţă cele ce-i povestise ducesa în legătură cu sir Japhet. Aşadar, de la acest bărbat a aflat miss Sun-Ray că sir Japhet va fi mîine-seară de gardă la vitrina blindată şi, deoarece Sun-Ray pare să-l asculte întru toate, se poate trage concluzia că pentru acest bărbat şi la inspiraţia lui a conceput ea furtul lui *Lucifer*.

Deoarece, în acea clipă, antractul lua sfîrşit, muzicanţii care se răspîndiseră prin grădină se întorceau spre estradă.

— Trebuie să-mi iau cimbalele? îl întrebă Dady O'Crab pe Uckrill.

— Nu, zise jupînul Andrew. Am nevoie de dumneata, Dady, şi de tine, Pip, şi de dumneata, Marasquin. Dacă tînărul Dick ar fi cu noi, n-ar fi în plus nici el. După toate cîte le-am aflat, cred că va trebui să fim în forţă, pentru a apăra ieşirea din salon a lui sir Franck, a lui miss Mary şi a lui Miriam... Day-Lily şi acoliţii

săi vor avea mîine prea multă treabă, nu se vor putea ocupa de rezident și de cele două fete... Mă tem că vor încerca să le captureze chiar astă-seară, dacă vor bănui că se află la bal... și, din păcate, asta este foarte probabil... Haideți, nu avem timp de pierdut aici.

Porni repede către sala de bal, urmat de cei doi asociați și de aliatul său, Marasquin.

Trecînd prin fața orchestrei, observă cu îngrijorare că Robert Vaughant și Jonathan Girle, ca și Dady, nu-și reluaseră locurile.

VII

Provocarea

În vreme ce Uckrill asculta — așa cum am văzut mai înainte — raportul lui Pip, al lui Dady O'Crab și al lui Marasquin, grasul alderman Adrian Zephyr — care, ca un demn emul al lui mistress Bridgeth, făcuse îndelungate staționări la bufet și care, în ciuda propriei sale capacități, căzuse în admirație în fața celei a guvernantei domnișoarelor Elphinstone — simțise deodată că este tras de o pulpană a hainei. Întorcîndu-se, se pomenise sub privirea supărată a lui Day-Lily.

— Cum ? ce ? se bîlbîise, foarte înspăimîntat de expresia de mînie de pe chipul acelei miss Sun-Ray, care îi inspira în aceeași măsură teamă și dragoste.

— Ți-ai pus în minte să ne duci la pierzanie ? șuieră glăsciorul mînios al lui Day-Lily.

— Buna mea Sun-Ray...

Day-Lily bătu enervată cu piciorul în pardoseală :

— Încă o dată, dezvață-te să mă numești astfel ! Pentru dumneata, ca și pentru oricine altcineva, nu sînt o femeie ; și mai ales aici, unde imprudențele dumitale de vorbire ar putea să ne coste scump.

— Iertare, scuză-mă, mi-a scăpat, draga mea Sun-... sau, mai degrabă, dragul meu Day-Lily ! suflă, cu glas

tremurător, pîntecoasa persoană. Dar și dumneata, mă sperii cu privirile astea furioase.

— Gata cu vorba, i-o reteză celălalt, și răspunde-mi la întrebări.

— Spune !

— Ce idee trăsnită ți-a trecut prin cap, s-o aduci aici pe nepoata dumitale miss Mary ? Nu-ți spusesem că s-a întîlnit cu fata fratelui dumitale și nu te prevenisem de primejdia care ne amenință dacă aceste guralive buclucașe și-au pus cumva în minte să-l avertizeze pe rezident ?... Miraïda ne cunoaște toate secretele și, dacă a scăpat din mîinile lui Sauton, poți fi sigur că n-a făcut-o pentru a se duce să se plimbe, de una singură, pe străzile Londrei... Cu siguranță, nepoata dumitale Mary este acum și ea la curent cu complotul nostru... Așadar, dacă miss Mary îl întîlnește aici pe rezident și dacă are timp să-i vorbească, totul este pierdut !

Alderman-ul slobozi un hohot de rîs, plin de încredere :

— Da, sigur, replică, ceea ce-mi spui este adevărat, și ar trebui să ne temem, dacă Mary ar fi la bal... Dar ar însemna să mă crezi prea prost, dacă ți-ai închipui că am adus-o cu mine... Liniștește-te, așadar : în clipa asta, nepoata mea doarme buștean în camera ei. Ha ! ha ! Cine ți-a putut îndruga o asemenea poveste ?

Era gata să continue să rîdă. Dar o nouă privire mînioasă a lui Day-Lily îi opri brusc acea veselie prea sigură de sine.

— Dacă nu dumneata ai adus-o, atunci — blestemată să fie — este și mai rău ! Căci, în acest caz, înseamnă că a plecat de acasă fără știrea dumitale... Și dacă-i așa, intenția ei de a se întîlni cu sir Franck este clară... Îți repet : fata este aici... Robert și Jonathan au văzut-o.

De data aceasta, alderman-ul era năucit de spaimă. Fața lui, ca o lună plină și roșie, se coloră succesiv în alb, spre a redeveni stacojie, apoi violetă.

— Robert și Jonathan au văzut-o ? ! bîlbîi. Apoi brusc : — Repede ! să alergăm ! s-o căutăm... Ai dreptate !

Nu trebuie să-l vadă pe rezident ! Pe toţi dumnezeii, nu ! nu trebuie să-l vadă.

Tocmai zărise în închipuire înspăimîntătoarea imagine a fratelui său, încunoştinţat de toate ticăloşiile lui şi venind în faţa lui pentru a-i cere înapoi milioanele pe care i le încredinţase spre păstrare... Şi-i era încă şi mai frică de sir Franck decît de Day-Lily !

— Îţi închipui că n-am căutat-o ? ! ripostă Day-Lily. Am scotocit balul prin toate ungherele. Cu siguranţă, lucrul de care ne temem s-a şi întîmplat, căci l-am căutat pe rezident şi n-am reuşit să-l găsesc nici pe el. Sora mea, Georgina, venise la braţul lui, şi acum stă singură, pe terasă. Dar mi-a fost imposibil s-o fac să vorbească şi s-o silesc să-mi spună unde i-a plecat cavalerul. Netoata s-a îndrăgostit de el ; este cea mai proastă farsă pe care şi-o poate juca ei însăşi, dacă nu vrea să-l trădeze... Fie blestemată ! fie blestemată ! Ea, ca şi toţi cei care mi se vor pune de-a curmezişul drumului, din duşmănie sau din prostie, mi-o vor plăti scump !

Auzind tonul cu care erau rostite aceste fraze ameninţătoare, alderman-ul Adrian Zephyr simţi că i se face pielea ca de găină.

— Din fericire — şopti timid, ca pentru a-şi cîştiga, prin dovada voinţei de a se purta cum trebuie, dreptul pe care l-ar avea de a nu fi cuprins în acea ameninţare — din fericire, m-am scăpat la timp de nepotul meu Dick, şi cel puţin din partea lui n-avem de ce ne teme, deoarece este departe...

Se întrerupse brusc şi rămase cu gura căscată, cu ochii holbaţi, continuînd să-şi schimbe culoarea cu uşurinţa unui cameleon. Fraza i se pierdu într-o bîlbîială neinteligibilă. Stătea acolo, prostit — o statuie a uluielii !

Cu siguranţă, s-ar fi ferit să-i spună lui Day-Lily care era cauza uimirii sale. Dar vai ! nu-şi putuse ascunde stupefacţia şi lui Day-Lily îi fu de ajuns să-i urmărească privirea pentru a vedea care anume fusese cauza uimirii grăsanului.

Cauza era tînărul Dick Crankle în persoană. Dick ! Chiar acela despre care alderman-ul afirma în acea clipă că se află departe, pe continent ! Chiar acela pe care, exact atunci, se felicita că-l îmbarcase spre Franța !

Dick se afla la Londra ! Era aici, la bal !

Și pe loc, în mintea alderman-ului, ca și în cea a lui Day-Lily, se închegă un raționament asemănător cu cel pe care-l făcea mai adineauri Sun-Ray, în legătură cu prezența lui miss Mary la *Lucifer-Hotel.*

Dacă Dick, fără știrea unchiului său și împotriva ordinelor lui, rămăsese la Londra în loc să plece la Paris, însemna că avusese, pentru a se purta astfel, un motiv foarte serios.

Cei doi complici înțelegeau adevărul : Dick era îndrăgostit de Mary ; rămăsese pentru ea ; fata îl pusese la curent cu pericolul care-l amenința pe sir Franck și, ca și ea, venise acolo, în acea seară, pentru a-l avertiza pe fostul rezident, la nevoie spre a-i veni în ajutor, să-l apere...

— Sîntem trădați ! scrîșni printre dinți Day-Lily, și toate trăsăturile feții i se contractară, dînd micului său chip o expresie de cumplită mînie.

— O ! spuse alderman-ul, dar n-o să admitem așa ceva ! Îl voi lua pe ștrengar de urechi și-l voi duce acasă !

— Haida-de ! rîse batjocoritor Day-Lily. Problemele grave se rezolvă prin soluții drastice !... Ceea ce trebuie făcut este să-l lichidăm pe tînărul acesta... și-mi iau eu această sarcină. N-ar fi prima dată cînd mi-ai datora pierderea utilă a unui membru al familiei dumitale. Ba chiar cred că, în ritmul în care evoluează lucrurile, acesta nu va fi ultimul pentru care îți voi oferi prilejul să porți doliu...

După ce vorbise astfel, fără a aștepta replica grasului Adrian care, în zăpăceala lui, nu știa ce atitudine să ia, Day-Lily înaintă spre grupurile de oameni și începu să manevreze în așa fel încît să se afle în drumul celui care-o iubea pe miss Mary.

Cît despre Dick, acesta percurgea balul în toate direcțiile, cu mintea agitată de gînduri nu mai puțin războinice... Împrejurarea că nu se afla lîngă unchiul său Franck sau împreună cu Uckrill se datora faptului că-și închipuise că, înainte de a li se alătura, ar putea să pornească în căutarea rivalului său, cavalerul de Blancanard, spre a-l provoca la un duel pe viață și pe moarte.

Cavalerul — fiind înconjurat de cele șapte misses Elphinstone, toate lungi cît niște jandarmi — avusese norocul să scape privirilor dușmanului său.

Această urmărire inutilă îl făcuse totuși să piardă timp și, promițîndu-și să-l găsească pe domnul de Blancanard, Dick, care era tot atît de grăbit să-și întîlnească unchiul și logodnica, socoti că era vremea să se ducă în salonul în care, potrivit indicațiilor lui Uckrill, trebuiau să se afle sir Franck și miss Zephyr, împreună cu Miriam.

Și acesta fu momentul în care miss Sun-Ray îi ieși în cale...

În graba sa și fiind preocupat de atîtea griji, nu-l văzu pe Day-Lily care, mergînd acum în sens contrar, veni să se ciocnească cu el, în mod intenționat și destul de puternic spre a-i opri elanul.

— Prost neîndemînatic ce ești ! strigă imediat complicea alderman-ului, însoțindu-și insulta cu un gest mînios, ca și cum acea izbitură, pe care o provocase cu bună știință, ar fi fost din vina tînărului.

Din ajun, Uckrill și Dick avuseseră să-și spună multe lucruri. Ca urmare, Andrew-Ellick-Isaïah-Otto, emoționat de viteza cu care se precipitau evenimentele, omisese să-i spună lui Dick că Day-Lily, în ciuda prestanței cu care purta veșminte bărbătești, nu era altcineva decît o ticăloasă aparținînd sexului frumos, căruia îi sînt permise toate insolențele.

Auzind acea injurie, tînărul nostru — care, de altminteri, era foarte surescitat de vînătoarea lui de Blan-

canard[1] şi se afla într-o stare de spirit războinică — simţi că devine stacojiu.

— Vă rog să mă scuzaţi — zise totuşi, crezînd că, mergînd repede, se făcuse vinovat de o stîngăcie.

— Nu există scuză pentru mucoşii prost-crescuţi... le dai o lecţie ! ripostă Day-Lily cu furie.

Şi mănuşa lui atinse obrazul logodnicului lui miss Mary.

La rîndul său, Dick se repezi la adversarul lui, şi ar fi urmat o scenă de luptă corp la corp, dacă oamenii din jurul lor nu ar fi intervenit să-i despartă pe cei doi...

Tocmai atunci, Uckrill, Dady O'Crab, Pip şi Marasquin se apropiau şi ei de salon.

— Pe aureola Satanei şi pe coarnele blestemate ale lui Barlow, înjură căpitanul. Micuţul şi-a scos pintenii... Dar, drace ! cu cine are de-a face ? !

Se pregătea să sară în ajutorul lui Dick, ascultînd elanul sîngelui său de bătăuş bătrîn, cînd, întrebîndu-l din priviri pe Uckrill, văzu cu mirare că jupînul Andrew îi face semn să lase lucrurile să se desfăşoare...

Nu ştia că şeful completase, în felul său, lecţia de scrimă pe care el însuşi i-o dăduse tînărului Crankle...

„Aha !" gîndi. „Înţeleg ! Jupînul Andrew crede că Sun-Ray nu este încă destul de ocupată, pentru moment, şi vrea să-i dea de lucru. Pe osînda veşnică a tuturor sufletelor păgîne ! e un raţionament tare isteţ !"

— Domnule ! îi strigă lui Day-Lily, Dick — care din roşu, devenise violet. Îmi vei da satisfacţie pentru această insultă !

— Dar cum nu ! micuţule. La ordinele dumitale !

— Martorii mei, continuă Dick, îi vor aştepta pe ai dumitale, peste o oră, pe terasă.

— Ne-am înţeles, replică sarcastic Day-Lily. Ai mei le vor sta la dispoziţie, mucosule. Trebuie totuşi să te previn chiar acum că ocupaţiile mele nu-mi permit să

[1] Joc de cuvinte în textul original, căci în limba franceză numele *Blancanard* poate fi considerat ca fiind alcătuit din cuvintele „*blanc*" = alb şi „*canard*" = raţă. (n.t.)

fixăm întîlnirea mîine. Aşadar, dacă binevoieşti, o vom stabili pentru poimîine, la prima oră.

— Martorii dumitale vor preciza aceste detalii, domnule...

„Ha ! Ha !" rînji în sinea sa Dady O'Crab, „ticăloasa se gîndeşte la toate... Ocupaţiile sale !... pentru mîine !... le ştim noi ! Dar ceea ce nu bănuieşte, este că poimîine îi va fi greu să-şi încrucişeze spada cu acest băiat drăguţ, doar dacă lordul *Chief Justice* nu va merge cu condescendenţa pînă la a-i acorda, în acest scop, o oră de libertate !"

La zgomotul altercaţiei, uşa salonului în faţa căruia doamna Dupoteau continua să stea de pază, şi asupra căreia vegheau acum şi Uckrill şi asociaţii săi, se deschise, lăsîndu-l să iasă pe sir Franck Zephyr.

Deoarece perdeaua recăzuse aproape imediat, acoperind uşa, nici doamna Dupoteau, nici Uckrill — a căror atenţie era distrasă, de altfel, de apariţia rezidentului şi care nu bănuiau că, poate de mai bine de o oră, un bărbat, înzestrat cu acea putere de imobilitate pe care o au fachirii, stătea acolo, ascuns în spatele acelei draperii — nu văzuseră deloc că Sauton intrase, la rîndul său, în salon.

Zgomotul certei îi împiedică, de asemenea, să audă ţipătul de groază nebună pe care apariţia neaşteptată a hindusului li-l smulsese lui miss Mary şi Miraïdei.

VIII
Dubla răpire

Scena ce se desfășurase între sir Franck și acea fiică pe care nu mai sperase s-o revadă fusese emoționantă.

Cu o mișcare de elan irezistibil, rezidentul se repezise spre Miriam, spre Miriam a lui. O vedea și o ținea în brațe, de data aceasta nu în vis, și nici înșelat de o halucinație, ci aievea ; și o strîngea nebunește la piept, acoperind-o cu mîngîieri, rîzînd și plîngînd totodată ; luînd-o pe genunchi, ca și cum ar fi fost încă aceeași copilă, micuță și drăgălașă, ca pe vremea cînd îi fusese răpită ; căutînd, spre a i le spune, cele mai dulci, cele mai tandre cuvinte. Rămăsese așa mult timp, ca în extaz, cu inima plină de o bucurie de nedescris, nevăzînd-o decît pe ea, negîndindu-se decît la ea, uitînd, în beția lui, trecutul și viitorul, cufundat în încîntarea clipei prezente.

— Tu, în viață ! tu, în viață ! tu, Miriam ! tu, fiica mea ! Dac-ai ști ! Dac-ai ști cît te-am plîns !... Trăiește ! trăiește ! fiica mea trăiește ! O țin aici, în brațele mele ! Este oare cu putință ? Da, este adevărat ! Nenorocire aceluia care ar veni acum, să se așeze între ea și mine ! O ! nu te voi mai pierde, ți-o jur ! Acum voi veghea

asupra ta!... Miriam! Miriam! Miriam! fiica mea!... Ah! cum semeni cu mama ta!... Nowla! O revăd pe sărmana și mult-iubita mea Nowla!... Dar tu? Mă iubești, așadar? Mă iubești, de vreme ce ai fugit de la cel care vrea să te învețe să mă urăști!... Sînt ani întregi, ani de durere, de cînd am fost despărțit de tine! Mă întreb, acum, cum de-am putut trăi fără tine! Aș muri, dacă te-aș pierde din nou! Nu mă vei părăsi, nu-i așa? Acum mi-am uitat toată tristețea! La orizont nu mai există altceva decît fericire!... Dar spune-mi, fiica mea mult-iubită, cine ți-a făcut cunoscut numele tatălui tău și cine te-a învățat să-l iubești, pe tine, pe care un dușman de moarte te răpise iubirii mele, pe tine care, cu siguranță, n-ai auzit decît cuvinte de ură și de amenințare la adresa mea?

Și în încîntătoarea incoerență a acestor cuvinte se întrerupea, clipă de clipă, pentru a o săruta, iar și iar.

Miss Mary se trăsese, discret, mai la o parte, pentru a nu tulbura aceste prime efuziuni, și spectacolul era așa de înduioșător, încît nu se putea reține să nu plîngă încetișor.

Cît despre Miriam, îi înapoia tatălui său mîngîierile și se simțea, draga de ea, cuprinsă de o bucurie necunoscută, de încîntătoarea căldură a acelei iubiri paterne de care tinerețea ei fusese lipsită.

— Cum am învățat să te iubesc? spunea. Nu știu... Din cele mai îndepărtate timpuri de care îmi amintesc, ți-am văzut întotdeauna chipul aplecat asupra leagănului meu și urmărindu-mi joaca... Și te iubeam mult, pe vremea aceea, și nimic n-a putut, vreodată, să-mi șteargă din inimă imaginea ta iubită, tată dragă... Numele tău? mama este aceea care mi l-a spus mai tîrziu, cînd eram încă destul de mică, deoarece sînt de mult despărțită de ea. Dar mămica mea îmi spusese să nu uit niciodată acel nume drag. Și fiindcă nu puteam să-l rostesc cu glas tare în timpul persecuției noastre, mi-l repetam fără încetare, pe șoptite, pentru mine... plină, totodată, de tristețe și de speranță... Speranța este cea care s-a îm-

plinit, tată, căci iată-mă, în sfîrșit și pentru totdeauna, alături de tine !

Într-un elan de adorație, sir Franck exclamă :

— Mama ta ! mama ta, copilă ! Cînd îmi vorbești, îmi pare că o aud pe ea vorbindu-mi aievea. Ai ochii ei, gura, zîmbetul, glasul ei ! La vîrsta ta, era așa cum ești tu astăzi. Vai ! pentru ce bucuria pe care o simt regăsindu-te și îmbrățișîndu-te este amestecată cu durerea de a te vedea fără ea ? De ce nu este și ea aici, cu noi !

— O vom găsi și pe ea, spuse Miriam. Ești puternic, tată, și știi că Sauton se teme de tine !

— S-o regăsim ? strigă sir Franck, năucit de speranță. S-o regăsim, spui ? Așadar, trăiește ? Să fie oare în viață ? Nowla ! Ascultă, copilă, cuvintele tale sînt în stare să-mi ia mințile. Ce vrei să spui ? Să-mi regăsesc fiica și s-o regăsesc pe Nowla ! Nowla în viață, ca și Miriam, ar fi o fericire prea mare. În viață ! căci tu ești aici, nu-i așa ? Chiar tu ești cea pe care o țin îmbrățișată, și nu o umbră, un abur care se va destrăma, va dispare sub sărutările mele ?

— Nu, spuse Miriam, mama nu este mai moartă decît mine. Cred asta, o simt, sînt convinsă. Sauton ne-a despărțit pentru că știa bine că ea mi-ar fi vorbit de tine, în ciuda opreliștii sale. Dar Sauton ne-a lăsat în viață cu scopul de a-și pregăti răzbunarea împotriva ta, deoarece ne urăște tot atît de mult ca și pe tine. Și dacă mama ar fi murit, mi-ar fi spus-o, nu m-ar fi scutit de o astfel de durere. Pentru a o regăsi pe mama, trebuie să-l găsim pe Sauton, și asta nu va fi greu. Da, el mă caută cu siguranță ; mă caută și, în plus, știu că dă neîncetat tîrcoale în jurul tău. Te urmărește ca o umbră.

— Mai spune ! o îndemnă sir Franck, sorbindu-i cuvintele de pe buze, admirîndu-i frumusețea, încîntat de curajul și de energia ei.

— De cîte ori nu am tremurat și n-am plîns, continuă Miriam, gîndindu-mă că o primejdie necunoscută te amenință fără încetare, că — fără să știi — arma lui

otrăvită este mereu suspendată deasupra capului tău și că, poate, dintr-o clipă într-alta, îl voi vedea revenind spre a-mi arăta pumnalul lui mahrat pătat de sîngele tatălui meu. Pentru asta am vrut să fug, să te caut și să te previn. Acum, nu mai îmi este frică ! căci știu că ești mai puternic și mai curajos decît tigrii din junglele noastre și că vei putea să-ți privești dușmanul în față, că vei merge spre el și-l vei zdrobi cu piciorul, ca pe un șarpe... Mi-am întipărit bine în minte drumul care duce de aici la locul de unde am fugit, și te voi conduce acolo ! Dar mai întîi, va trebui să folosim împotriva lui vicleșuguri și, în felul acesta, o vom regăsi pe mama și o vom elibera. Apoi, îl vei ucide, nu-i așa ?

— Nu te înșeli, copilă, răspunse sir Franck cu un ton grav. Îl voi ucide !

Gîndul că Nowla trăia, gîndul că putea s-o regăsească și pe ea, și că nu trebuia să mai piardă nici o clipă, atît datorită nerăbdării de a alerga spre ea, cît și pentru că acum era mai expusă ca niciodată la represaliile sălbatice ale lui Sauton, gîndul acesta îi pusese foc în vine.

Se ridică brusc.

— Să ne grăbim ! spuse. Du-mă acolo unde mi-ai spus ! Mama ta ne așteaptă, sper. Ne cheamă, fără îndoială. Și s-ar putea ca, peste o oră, să fie prea tîrziu.

— Da, spuse miss Mary, înaintînd din colțul în care stătuse pînă atunci. Dar, așa cum a spus adineauri Miriam, e nevoie de șiretenie. Sauton nu este singurul tău dușman, unchiule. Ești înconjurat de oameni care-ți doresc moartea și-ți rîvnesc averea. Din fericire, bunul Uckrill și alți prieteni vor fi alături de tine. Și apoi, vărul Dick nu a venit încă, dar și el este acum în primejdie de moarte. Te implor să-l ajutăm.

— Ai dreptate, draga mea Mary, încuviință fostul rezident, redus la realitatea nevoilor prezentului. Iartă-mă că te-am uitat, cuprins fiind de emoțiile pe care le trăiesc. Știu bine că ție îți datorez, în parte, fericirea de a-mi fi regăsit fiica. De acum înainte, Dick și cu

ține veți avea în mine un apărător și un tată, așa cum aș fi fost, dacă nu eram înșelat — încă nu înțeleg în ce scop... Trebuie să mă gîndesc mai întîi la securitatea voastră. Dar mi-ai spus ce dușmani mă amenință, fără a-mi spune în ce primejdie vă aflați voi doi și pentru ce ați apelat la sprijinul meu. Fratele meu, alderman-ul...

— Verișoara mea Miriam îți va spune că el se numără printre cei de care trebuie să ne temem și tot de el trebuie să se ferească și Dick, replică miss Mary.

Sir Franck se întoarse către fiica sa, ca pentru a-i cere să explice cuvintele lui Mary.

Dar în clipa în care Miriam deschisese gura spre a vorbi și a-i spune tot ce știa despre mașinațiile lui Adrian și despre complicitatea lui cu Day-Lily și Sauton, la ușa salonului se auzi un zgomot de glasuri și rezidentul crezu că recunoaște vocea Marchizei.

Își aminti, deodată, de felul în care o părăsise pe biata Georgina, lăsînd-o singură, fără nici un cuvînt de scuză și expusă, în mulțimea aceea, la orice ar fi putut s-o aștepte pe o femeie frumoasă ca ea din partea unor oameni grosolani.

Odată cu sunetul acelei voci, auzea o zarvă, un zgomot de ceartă, și se temu ca Georgina — față de care, la urma urmei, era răspunzător, căci venise la bal împreună cu el — să nu fi fost insultată. Era dator să se ducă să-i dea ajutor sau, cel puțin, să meargă să vadă ce se întîmplă afară.

Deschise brusc ușa și ieși din salon.

Era, într-adevăr, o ceartă, dar vocea pe care o auzise sir Franck nu era cea a Georginei.. era a lui miss Sun-Ray, care avea o mare asemănare cu cea a surorii sale.

Dick, văzîndu-l apărînd pe unchiul său, alergă spre el ca să-i explice ce anume se întîmpla și motivul altercației sale cu Day-Lily.

Acesta fusese momentul de care Sauton profitase pentru a intra în salon unde, cu siguranță, nici miss Mary, nici Miriam nu se așteptau la apariția lui.

În trecere, sir Franck îi zărise pe Uckrill și pe asociații săi și un semn al polițistului îi spusese că ei stăteau de pază. Crezu, deci, că poate alerga pînă la terasă, unde îi dăduse întîlnire Marchiza. Îi va explica necesitatea în care se afla de a se despărți de ea și o va conduce la trăsura ei sau, la nevoie, va ruga pe altcineva s-o însoțească...

Dar în zadar scotoci terasa cu privirile. Fără îndoială, obosind să-l aștepte, Georgina plecase.

Reveni, tot alergînd, în salon.

Căutarea îi luase abia trei minute și, în răstimpul acesta, nici Uckrill, nici Dady O'Crab, nici Pip, nici Marasquin, nici doamna Dupoteau nu se depărtaseră...

Cînd sir Franck, urmat de Dick, deschise ușa salonului, scoase un strigăt de uimire, în care se simțea și groază și mînie : salonul era gol, iar fereastra, ce dădea spre o zonă neluminată a grădinii, era larg deschisă.

Strigătul lui Franck fusese însoțit de cel al lui Dick și, auzind acea dublă exclamație, Uckrill și ceilalți dădură fuga, cu excepția lui Pip, care alergă spre orchestră.

Cînd Pip se întoarse, la rîndul său, în salon, găsi pe sir Franck și pe toate celelalte personaje consternate, mute de uimire. Doar Dady O'Crab înjura îngrozitor, ceea ce, de altfel, nu lămurea cu nimic lucrurile.

— Robert și Jonathan nu mai sînt la locul lor, pe estradă, anunță Pip.

— Ei sînt cei care au dat lovitura, afirmă Uckrill.

— Cu siguranță, întări Marasquin care, sub zidurile ce împrejmuiau Margaret's Church, asistase la lupta lui Miriam împotriva celor doi ticăloși. Dar, în mod sigur, n-au putut s-o facă singuri. Așadar, cine le-a deschis fereastra ?

— Eu — se jură solemn doamna Dupoteau, albă ca varul și clănțănind din dinți — eu nu mi-am luat ochii de la gaura cheii.

— Vă întrebați cine este făptașul ? strigă deodată cu putere sir Franck, după ce-și strînsese capul în mîini, ca

într-o menghine, mai-mai să-l spargă. Sauton este acela !...

— Sauton este făptaşul ! răspunseră ceilalţi ca un erou trist al glasurilor ce-i răspund preotului cînd acesta rosteşte cuvintele de îngropăciune la un mormînt.

Şi toţi se priviră, pălind.

Poate că Uckrill era cel mai palid dintre toţi.

— Să ne grăbim ! strigă glasul detunător al lui sir Franck, asemănător cu răcnetul leului.

Îşi frîngea mîinile.

— Vai ! adăugă, cu disperare. Să ne grăbim ! să ne grăbim încotro ? Şi sărmana mea Miriam, care trebuia să mă conducă acolo unde l-aş găsi pe Sauton !

Uckrill veni în faţa lui sir Franck.

— Dacă fiica dumneavoastră, milord, vorbea astfel gîndindu-se la locul de unde fugise spre a porni în căutarea dumneavoastră, pot şi eu să vă conduc acolo.

— Ar fi trebuit să fim deja pe drum ! exclamă rezidentul.

— Vă însoţesc, strigă Dick, cu lacrimi în glas.

— Voi, le porunci Uckrill lui Pip, lui Dady şi lui Marasquin, scotociţi repede sălile de bal şi întregul hotel. Apoi, dacă nu descoperiţi nimic, veniţi să vă alăturaţi nouă în Grădinile Cremonei.

Deja, sir Franck îl trăgea după el.

Ieşiră în goană din hotel, în vreme ce subordonaţii lui Uckrill îi executau ordinele, iar doamna Dupoteau, îngrozită, îl lua pe Cèleste în camera lor, închizînd uşa şi răsucind cheia de două ori în broască.

Locul în care Uckrill îi ducea pe sir Franck şi pe Dick era vila Marchizei.

În timp ce trăsura ce-i purta înainta în galop către grădini, Uckrill îi explica lui sir Franck că acolo o ascundea Sauton, de cîtăva vreme, pe Miraïda, astfel încît să o ţină în apropiere de rezident, atunci cînd urma să-i joace una dintre acele farse cu apariţii care, mai multe zile de-a rîndul, îl înnebuniseră pe nefericitul tată.

Mut, sir Franck îl asculta...

— Acolo, spunea Uckrill, vom avea, poate, o șansă la o sută de a-l găsi pe Sauton și pe celelalte două fete, pe care le-a răpit, mai mult ca sigur, cu ajutorul lui Robert Vaughant și al lui Jonathan Girle.

„Așadar", gîndea sir Franck, „Miriam se afla la Georgina, și Georgina nu-mi spusese nimic !..."

Îl sfîșia o bănuială : Oare Georgina era complicea dușmanilor săi ? De ce dispăruse și ea de la bal ?

Această bănuială i se întări și mai mult cînd, sosind la vila Marchizei, constatară că Georgina, care totuși plecase de la bal, nu se întorsese încă acasă...

Pentru a pătrunde la ea, sir Franck, Dick și Uckrill trecuseră prin fereastra căsuței închiriate de polițist. Coborîră astfel, cu toții, prin același procedeu care, așa cum am explicat, era folosit de pungași pentru a scăpa de urmărirea oamenilor Scotland-Yard-ului.

Dar nu numai că Georgina nu era acasă, dar — și mai ales asta îi interesa pe rezident și pe însoțitorii săi — nu exista nici o urmă, nici a lui Sauton, a lui Robert și a lui Jonathan, și nici a lui Mary și a Miraïdei.

IX

Înainte de curse

Newmarket ese un orășel drăguț din comitatul Suffolk. Liniștea sa provincială nu durează, în fiecare an, decît pe timpul celor cinci luni de iarnă.

Atunci domnește acolo o pace pe care nu am putea-o compara, găsind-o mai adîncă, decît cu cea a orășelului nostru Chantilly [1].

Dar odată cu revenirea anotimpurilor frumoase, acel pustiu se populează, și numărul locuitorilor, care abia de atingea două mii de suflete, se face de cinci ori mai mare.

Terenurile sale de curse nu au pereche în lume : nici un alt teren nu posedă iarba lui elastică și totodată rezistentă.

Începînd cu 1753, iarba de la Newmarket a devenit proprietatea Jockey-Club-ului, care a instalat acolo sute de inovații.

Astfel, dacă tribunele publice sînt fixe și situate în partea stîngă a terenului, către Cambridge, tribuna juriului — dimpotrivă — este mobilă. Poate fi dusă de

---

[1] Autorul, fiind francez, ia ca termeni de comparație locuri și situații similare din Franța. (n.t.)

la un capăt la altul al cîmpului, în funcţie de limita cursei, iar stîlpii liniei de sosire sînt montaţi cam pretutindeni.

Este bine să remarcăm aici că juriul sportiv englez nu are aceleaşi libertăţi ca al nostru [1].

De cealaltă parte a Canalului Mînecii, aceste funcţiuni sînt cît se poate de serioase, iar regulamentele ce se referă la ele sînt foarte severe.

Într-adevăr, cei care fac parte din juriu nu pot asista la cîntărire ; li se cere să nu acorde nici o atenţie, nici jocheilor, nici cailor. Trebuie să-l numească pe învingător doar prin culoarea sa, şi se poate spune chiar că ei nu văd decît începutul şi sfîrşitul cursei, căci caii vin din grajduri pe teren pe un drum circular şi ocolit.

Ziua de 15 iunie 1851 a fost memorabilă pentru Newmarket.

Niciodată, de cînd se putea ţine minte, nu venise o asemenea omenire la terenurile de curse. Explicaţia era că urma să se alerge pentru Marele Premiu al Expoziţiei şi că Lucifer, admirabilul cal al lui sir Japhet Hoover de Over Peover, gentilomul care aparţinea casei reginei, avea să se prezinte, el singur, din partea Angliei, spre a lupta pentru acest premiu împotriva celor mai renumiţi cai din acele două lumi : cea veche şi cea nouă.

La drept vorbind, victoria nu lăsa nici o urmă de îndoială nimănui, căci Lucifer era în plină formă şi cîştigase, fără nici un efort, două dintre cele mai dificile curse din stagiunea precedentă.

În incinta în care sînt cîntăriţi jocheii, printre obişnuiţi, deputaţi ai Camerei Lorzilor sau ai Camerei Comunelor, proprietari sau *noblemen*, bancheri sau *clubmen*, se plimba alderman-ul Adrian Zephyr, în compania lui Day-Lily.

Veselul Adrian avea mutra jalnică din zilele în care Day-Lily îi cerea bani, pe care nu îndrăznea să i-i refuze.

[1] Vezi nota de la pagina precedentă. (n.t.)

Într-adevăr, din ajun era foarte neliniştit...

Nepotul şi nepoata lui — acum nu se mai putea îndoi — îi cunoşteau reaua credinţă, şi desigur i-o făcuseră cunoscută fratelui său Franck.

Ce va rezulta din această nenorocită dezvăluire ?

Ce va spune şi ce va face rezidentul ?

Mary — răpită de Sauton, Miriam — smulsă din nou tatălui său, în clipa în care acesta o regăsise ! Deşi toate acestea se făcuseră fără ştirea lui, era şi el amestecat, fiind asociatul unor nemernici care acţionau împotriva lui sir Franck, şi era nevoit să înţeleagă că sir Franck, dacă ar ieşi învingător din bătălia care avea să aibă loc, îl va cuprinde în răzbunarea sa, în cumplita sa răzbunare.

Tremura gîndindu-se la ce era în stare Sauton, fanaticul şi sălbaticul Sauton, să le facă celor două fete pe care le răpise la petrecerea de la *Lucifer-Hotel* !...

Ştia bine că sir Franck, care poate l-ar fi iertat că voise să-l jefuiască, nu-i va ierta moartea fiicei şi pe cea a nepoatei sale.

În mod clar, Day-Lily îl atrăsese într-o treabă periculoasă şi, oricîtă încredere ar fi avut în geniul infernal al acestei Sun-Ray, care-i mai făcuse şi alte servicii, se simţea ca pe un vulcan : îi era frică !

Desigur, se luaseră măsurile cele mai bune... Dar posibilităţile nu sînt certitudini.

Şi, de exemplu — degeaba îi spunea şi-l împingea Sun-Ray —, el, Adrian Zephyr, nu s-ar resemna niciodată să joace nici măcar un penny din frumoşii şi dragii lui bani, nici pentru, nici împotriva lui Lucifer !...

Day-Lily, era, dimpotrivă, într-o foarte bună dispoziţie. Îşi bătea joc de temerile exagerate ale alderman-ului.

— Lasă, spunea, fratele dumitale Franck, cît este el de fost rezident şi oricîte aere de erou şi-ar da, nu mai e acum un om de care să te temi. Aseară credea că ne-a prins ; astăzi, noi sîntem cei mai tari. Zici că e avertizat în legătură cu planurile noastre ? Ei, bine ! atîta pagubă ! Ne va fi cu atît mai uşor să tratăm cu el. Sauton a dat o lovitură de maestru punînd mîna pe fete şi, deoarece

Sauton dorește tot atît cît noi, ba chiar mai mult, să redobîndească diamantul, nu va face prostia de a le jupui de vii, deoarece le poate folosi pentru a răscumpăra ochiul zeului său... Sauton ăsta este un fanatic, dar și un om cu simț practic. Va negocia — în numele nostru, al tuturor, bineînțeles — cu rezidentul ; apoi după realizarea negocierii, îl va ucide totuși pe rezident, ceea ce cred că este de natură să te liniștească pe deplin... Pe de altă parte, în noaptea asta — mă auzi ? chiar în noaptea asta — vom jefui Marea Expoziție, și asta, cu ajutorul lui sir Japhet... Mîine, totul se va fi terminat... Vom fi stăpînii *Koh-i-noor*-ului, precum și ai milioanelor lui Sir Franck, și nu va mai exista absolut nimeni care să ne bănuiască sau să ne facă necazuri... Și vei avea șanse să devii Lord-Primar, dragă prietene !

— Dar dacă sir Japhet refuză să intre în asociația noastră ? ripostă grasul Adrian, nu prea convins. Dacă refuză să pună, în locul diamantului din vitrină, diamantul fals a cărui tăiere ai comandat-o și căruia preparatul lui Sauton i-a dat o strălucire și mai aprinsă decît cea a *Koh-i-noor*-ului însuși ?

— În cazul acesta, care nu este deloc probabil, dar pe care trebuie, într-adevăr, să-l prevedem, vom putea recurge la incendierea Palatului-de-Cristal, conform planului bunului nostru asociat, căpitanul Dady O'Crab, cu ajutorul lui și al cîtorva prieteni de-ai săi... Nici nu mă gîndesc să aștept măcar o zi în plus, căci, ai dreptate, acum trebuie să acționăm repede și cu duritate... Dady și prietenii lui sînt pregătiți... Azi-noapte, la *Lucifer-Hotel*, am luat ultimele măsuri. Așadar, n-aș avea de făcut decît un semn.

— Ah ! Sun-Ray ! oftă alderman-ul, oarecum liniștit și neascunzîndu-și admirația față de atîta îndrăzneală și hotărîre de care el, cu siguranță, ar fi fost incapabil. Ești o fată fermecătoare și o femeie extraordinară ! Dar suprimarea rezidentului nu va fi de ajuns pentru a ne asigura securitatea.

— Înțeleg, ripostă Day-Lily. Te referi la nepotul dumitale, Dick. Uiți, deci, sărman prieten, că mîine mă voi duela cu el, chiar în locul în care l-am înfruntat pe maiorul Rowland, unchiul lui și fratele dumitale ? Și un duel cu mine, știi bine...

— Da ! da ! se grăbi să spună alderman-ul, pălind. Dar vlăjganul acela în negru, Uckrill ?

— Acela ? De el se va ocupa Dady O'Crab, și cu Dady, soarta îi este asigurată...

— Dar Marasquin ?

— Robert și Jonathan și-au luat deja revanșa față de el, ieri. Dar vor insista să-ncheie complet socotelile cu el... Pe toți dracii ! mă faci să pierd timpul pălăvrăgind. Tocmai acum trebuie să mă întîlnesc cu ei, și se apropie și clipa în care va alerga Lucifer !... Pe mîine, dragul meu Adrian ! Îți voi face o vizită ca să te liniștesc pe deplin și să ne facem micile noastre socoteli. Dacă Marea Expoziție va arde în noaptea asta, să nu faci gălbinare : focul nu va ajunge pînă în Poultry...

Și, răsucindu-se pe călcîie, Day-Lily, cu monoclul în ochi, îl părăsi pe grasul alderman care, la rîndul său, se îndreptă spre tribuna municipală, cu pas lent și calculat cu strictețe, spre a nu face să crească temperatura pîntecoasei sale persoane.

Regina tocmai își făcuse apariția în tribuna regală.

După ce o salutase cu urale, mulțimea se potolea. O liniște adîncă se lăsase asupra tuturor acelor oameni care se pregăteau să urle.

Pînă în acel moment, cursele alergate nu dăduseră naștere decît curiozității banale față de un spectacol obișnuit. Dar, pentru Marele Premiu al Expoziției, intra în joc mîndria națională, căci primii doi competitori mai serioși ai calului lui sir Japhet erau un armăsar din Louisiana, numit Libertad, în care americanii își puneau toate speranțele, și o mică iapă franceză, Aubergine, ale cărei state de serviciu, puțin cunoscute, lăsau un cîmp larg presupunerilor și surprizelor.

Chiar în acea dimineață, domnul cavaler de Blancanard se întîlnise cu soții Dupoteau la *King's Cross Station*, gara terminus a căii ferate *Great Northern Line*, și cei trei compatrioți luaseră loc în același compartiment.

În timpul călătoriei, cavalerul din Mans fusese cel care susținuse conversația, cu obișnuita lui volubilitate, uluindu-l pe expozantul jiletcilor-patrafir cu promisiunea de a-l face să obțină medalia de onoare prin intermediul alderman-ului Adrian Zephyr, viitor Lord-Primar, tutorele logodnicei sale.

Dar comerciantul se revoltase față de lipsa de patriotism a cavalerului, cînd aflase că este mai hotărît ca niciodată să parieze pe calul lui sir Japhet, pe acel cal care furase numele jiletcilor sale din flanelă.

În tot restul nopții în care avusese loc petrecerea de la *Lucifer-Hotel*, creierul său funcționase cu furie și-și spusese că datoria lui era să susțină mîndria națională și propria-i onoare pariind — și pariind mult — împotriva lui Lucifer !

Doamna Dupoteau, încă speriată de dispariția lui miss Mary și a lui Miriam, nu găsise puterea de a combate aceste intenții imprudente.

— Dar, domnule, îi spusese Dupoteau cavalerului de Blancanard, eu nu-ți voi imita greșeala. În viața mea n-am jucat, dar astăzi aduc douăzeci de mii de franci, nici o centimă mai puțin, în scopul de a-i miza toți pe Aubergine, iapa franceză !

Domnul de Blancanard avea o mutră disprețuitoare. „Douăzeci de mii de franci ! Ptiu ! ce înseamnă asta ?" părea să spună acea mutră... „Noi, în Mans, sîntem mai grozavi !" În realitate, el se hotărîse să nu riște o miză mai mare de o liră sterlină, adică douăzeci și cinci de franci.

Auzindu-l pe domnul Dupoteau vorbind despre intenția lui de a paria douăzeci de mii pe un cal, Césarine, care pînă atunci nu luase parte la conversație, suspină adînc. Dar nu avu timp să spună nimic, căci trenul ajunsese în gară.

Coborîrea din tren se efectuase fără incidente și domnul de Blancanard, foarte aferat, de-abia se osteni să le

salute pe cele șapte misses Elphinstone, a căror familie numeroasă călătorise în compartimentul alăturat celui în care se aflase el, fără ca inima lui să-i spună acest lucru.

Era grăbit să meargă la grajdurile lui sir Japhet spre a constata starea bună a calului cu *„great consequence"*, și avea de gînd să se folosească, pentru a obține liberă trecerea, de cunoștința lui cu doctorul lui Lucifer, cunoștință pe care o făcuse pe *Leicester-Ship.*

Dar în timp ce blondele orfane și a lor *governess* se duceau cu pași mari spre cel mai apropiat restaurant (mîncaseră totuși ceva, în tren), în vreme ce domnul și doamna Dupoteau intrau în mica biserică din Newmarket pentru a admira monumentele funerare ale lui George I-ul și George al II-lea, precum și al lui Frompton, dresor la curtea reginei Ann, — singurele atracții din zonă —, cavalerul nu reuși în tentativa lui și se pomeni refuzîndu-i-se, fără milă, intrarea în *„equipage house"* (grajdul) baronetului.

Fu deci obligat, în ciuda îndrăznelii sale, să renunțe la intențiile inițiale și să se ducă, destul de jignit, direct spre terenul de curse, unde întîmplarea făcu să se întîlnească din nou, nas în nas, cu domnul Dupoteau.

Dacă, fără a ține seama de argumentele pe care el le susținuse, cei de la grajduri — *„riding-masters"* și *„groomi"* — se opuseseră să-l lase pe calul Lucifer să fie văzut de un străin, explicația era că, de două zile, oamenii de la grajdul lui sir Japhet Holover erau cuprinși de o ciudată spaimă.

Animalul pe ale cărui picioare urmau să se mizeze multe averi, părea să fie deosebit de nervos. Această surescitare a lui Lucifer coincisese cu sosirea a doi gentlemeni din Londra, care aduseseră un bilețel scris de mîna baronetului, prin care le încredința, lor personal, misiunea de a veghea zi și noapte asupra calului său, pînă în momentul cursei, și le dădea celorlalți ordinul să-i asculte pe cei doi.

Servitorii lui sir Japhet se înclinaseră în fața acestui ordin fără a se mira prea tare, căci îl știau pe lord destul de „lunatic".

Dar noua atitudine a calului în care își puneau, ei înșiși, mari speranțe, deoarece sir Japhet urma să le împartă valoarea premiului, îi îngrijora foarte mult.

Cu toate acestea, nici unul dintre ei nu remarcase coincidența pe care am semnalat-o. Noii-veniți erau niște camarazi mult prea buni și niște gentlemeni prea corecți pentru a putea fi bănuiți.

De altminteri, fiecare găsea explicații plauzibile pentru nervozitatea calului. Cei patru gentlemeni pe care i-am văzut, la bordul lui *„Leicester-Ship"*, alcătuind garda de onoare a lui Lucifer, exprimau, în legătură cu acest subiect, păreri foarte variate :

— Apa din țara aceasta este sălcie și nu-i place lui Lucifer, afirma cu gravitate cel care era tutorele lui.

— Cred, mai curînd, că-l supără căldura, răspundea medicul.

— Sau, pentru că simte apropierea cursei, își dădea părerea antrenorul.

— N-ați ghicit, domnilor, intervenea valetul lui Lucifer. În acest anotimp iarba din Newmarket este populată de muște, a căror apropiere îl incomodează și-l calcă pe nervi.

Totuși, oricît de raționale ar fi fost aceste ipoteze, domnii se înșelau.

Purtările proaste ale sărmanului cal nu aveau drept cauză nici cursa apropiată, de care nu fusese înștiințat, nici apa, nici căldura, nici chiar muștele, ci regimul neobișnuit pe care i-l impuneau Robert Vaughant și Jonathan Girle, noii săi slujitori. În timpul zilei, aceștia se descurcau astfel încît să-l țină la post, iar după venirea nopții îi condimentau ovăzul cu piper și-i îndoiau apa cu rachiu de ienupăr.

Și asta, bineînțeles, în niște proporții calculate în mod judicios și insuficiente pentru a-l înnebuni de tot și prea repede pe bietul animal, dar care-l pregăteau totuși să suporte doza puternică pe care i-o păstrau, pentru ziua cursei, asociații lui Day-Lily.

Dar cum își procuraseră Jonathan Girle și Robert Vaughant autograful cu care își asiguraseră puterea de a administra grajdul lui sir Japhet ?

Într-un mod foarte simplu și fără a-l deranja cîtuși de puțin pe „excentricul" baronet care, poate, nu s-ar fi pretat la combinațiile lor cu amabilitatea dorită.

În cursul consfătuirii de la *Lucifer-Hotel*, la care asistase și căpitanul Dady O'Crab, Day-Lily spusese :

— Sir Japhet a mizat deja pe calul său mai mult de două mii de lire sterline, întreaga lui avere, ceea ce constituie o imprudență. El este, totodată, unul dintre nobilii ce aparțin casei reginei și care pot, într-una din zile, să fie de gardă la una din cele trei uși de fier ale pivniței în care, în fiecare seară, este coborîtă vitrina blindată.

Iar căpitanul Dady O'Crab răspunsese :

— Ți-am ghicit gîndul, ticăloasă demnă de dispreț, fata mea dragă. Vrei să-l corupi pe baronet. Și, pentru ca el să devină coruptibil, trebuie mai întîi să se ruineze, adică să piardă pariul.

Intrarea în slujbă a lui Robert și a lui Jonathan în grajdurile lui sir Japhet nu era decît începutul punerii în execuție a programului lui Day-Lily.

Datorită talentelor sale de caligraf, Robert Vaughant, care mai făcuse și multe altele în viața sa, imitase la perfecție scrisul *nobleman*-ului de a cărei prezență la Newmarket nu aveau a se teme, deoarece el era de serviciu la Buckingham-Palace, lîngă suverana sa.

Pe lîngă toate acestea, norocul îi era propice tenebroasei asociații, căci Day-Lily aflase în ajun că sir Japhet avea să fie de gardă, la prima ușă de fier a subteranelor *Crystal-Palace*-ului, chiar în seara curselor de la Newmarket.

Dar Day-Lily nu știa și că această coincidență nu era rodul întîmplării, ci rezultatul unor manevre făcute cu abilitate pe lîngă regină, de către una dintre cele mai influente doamne de onoare ale sale : de către tînăra

ducesă îndrăgostită în chip atît de ciudat de Mario, bătrînul cu fața distrusă de cicatrice.

În noaptea precedentă, Robert și Jonathan fuseseră nevoiți să-și părăsească rapid postul, pentru a se duce la petrecerea de la *Lucifer-Hotel*. Dar avuseseră grijă să le administreze un narcotic puternic tuturor oamenilor de la grajdul baronetului și nimeni nu le observase absența.

X

Beția unui cal

Clopotul de la incinta în care se făcea cîntărirea jocheilor anunțase ieșirea concurenților, cînd niște urale frenetice, izbucnind din partea de jos a tribunelor, se propagară rapid spre peluze.

Sir Japhet, proprietar al acelui cal unic pentru care englezii pariau astăzi toți ca unul, tocmai apăruse pe cea mai înaltă banchetă a lojei sale.

Pe el îl saluta mulțimea.

Este drept că sir Japhet era puțin palid, dar nici o trăsătură a chipului său nu-i trăda cumplita tensiune a nervilor. Cu asentimentul reginei, părăsise tribuna regală și se pregătea să-și aprecieze calul, doar cercetîndu-l cu privirea cînd avea să iasă de la cîntărire, căci trecuseră mai multe zile de cînd nu-l mai văzuse.

Unul cîte unul, caii intrară pe pista cea mare, nechezînd, executînd volte, făcînd apoi un mic galop de încercare.

Acum, se aflau în linie cinci cai, printre care Libertad, americanul, și Aubergine, iapa franceză al cărei jocheu purta o tunică albă cu mîneci roșii și o caschetă aurie.

Dar Lucifer lipsea.

Văzînd agitația ce se stîrnise în interiorul incintei de cîntărire, se putea ghici că minunatul campion englez crea dificultăți la intrarea pe pistă.

În cele din urmă, culorile albastru-deschis și argintiu ale baronetului apărură pe deasupra capetelor.

Lucifer trecu prin poartă ca o săgeată, se întoarse în scurt pentru a intra în rînd, făcînd să zboare bulgări de pămînt în capul curioșilor ce se îmbulzeau lîngă barieră, și porni cu călărețul său într-un galop splendid, care-l făcu pe domnul de Blancanard să scoată un strigăt de admirație.

— Ah ! mii de trăsnete ! ce cal ! Pariezi împotriva mea, domnule Dupoteau ? Între compatrioți, este inutil să-i facem să cîștige pe bookmaker-i.

Adevărul este că, văzîndu-l pe Lucifer atît de vioi, regreta că nu jucase decît douăzeci și cinci de franci pe picioarele unui animal așa de splendid.

Cunoscătorii avuseseră un moment de surpriză, observînd că grumazul calului lucea deja de transpirație ; își dădeau bine seama că jocheul nu-și stăpînea calul.

O uimire dureroasă îl țintui locului pe sir Japhet, calm în aparență, dar devenit și mai palid.

Fiind un om abil, *starter*-ul dădu semnalul de plecare în momentul în care jocheul baronetului, purtat în continuare într-o alergare nebună, tocmai reușise, printr-o curbă savantă, să-l aducă pe Lucifer la linie.

Lucifer făcu un salt extraordinar și luă imediat conducerea, cu pieptul la pămînt, aplecîndu-și capul pînă la picioare, cîștigînd în trei secunde zece lungimi față de Libertad, care era urmat de aproape de Aubergine.

— Lucifer ! Lucifer ! se striga în tribune.

Iar peluza repeta acest nume cu strigăte de bucurie.

— Ei, bine ! insistă domnul de Blancanard, nu ai încredere în solvabilitatea mea, domnule vînzător de jiletci ? Văd că nu mai pariezi !

Domnul Dupoteau tremura pe picioarele lui groase. Făcuse cea mai grozavă nebunie din viața lui. Scos din fire de glumele cavalerului din Mans, pierzîndu-și capul,

cuprins de febra generală, pariase pe iapă, cu zece la unu, nu numai cei douăzeci de mii de franci în bancnote pe care-i adusese, dar și alți patruzeci de mii de franci în cecuri, în total șaizeci de mii de franci, pîinea bătrîneților sale.

Dar numele unui Lucifer, un Lucifer care nu era al lui, repetat pe toate tonurile de două sute de mii de guri, îi zbîrnîia în urechi ca un strigăt de luptă.

Acel om cumsecade își închipuia, cu adevărat, că în joc era onoarea Franței.

— Domnule, îi răspunse cavalerului, am mizat tot, absolut tot, cu excepția totuși a zestrei soției mele, care nu-mi aparține. Dar dacă nu pot face nimic mai mult pentru țara mea, voi avea, cel puțin, în caz de înfrîngere, mulțumirea de a nu mă fi îndoit de ea. Ați putea spune același lucru ?

— Bravo ! murmură domnul de Blancanard, ai vorbit cum se cuvine ! Nu-mi purta pică, dragul meu compatriot. Eu am pus zece mii de lire pe Lucifer. Dacă va cîștiga, așa cum este probabil, vino să mă vizitezi în Mans. Îți voi rezerva, pentru monologul patriotic, un loc la cafeneaua „Mica Polonie".

Între timp, pe acoperișul uneia dintre tribune se profilau pe cerul limpede patru siluete de bărbați.

Desigur, locul acela era călduros, dar foarte bine ales pentru cineva care nu voia să piardă nici un detaliu al cursei și care dorea să poată vorbi, fără a se teme de niște urechi indiscrete.

Făcîndu-și rost de o scară pentru a ajunge la acel post de observație înalt, Day-Lily, Day O'Crab, Robert Vaughant și Jonathan Girle își propuseseră tocmai acest dublu scop. Toți patru, cu binoclul la ochi, urmăreau cu interes peripețiile întrecerii de pe iarbă, purtînd, totodată, o conversație însuflețită.

— Măcar, întrebă Day-Lily, măcar imbecilii de grăjdari n-au bănuit nimic ?

— Nimic, răspunse Jonathan. Scrisoarea baronetului i-a convins pe deplin.

— Cum ați procedat ?

— Așa cum ne înțelesesem : fiind stăpînii calului pe timpul nopții, l-am obișnuit cu gin diluat cu apă. Apoi, azi dimineață, la ora unsprezece, după ce i-am piperat copios ovăzul, Robert i-a dat să bea o găleată de gin amestecat cu rom. Puteți vedea efectul !

— O găleată de apă și de rom ! Cuptor al infernului ! exclamă căpitanul, uluit. Ah ! Nicely, soția mea necredincioasă și mult-iubită, n-ar fi avut niciodată ideea generoasă de a-mi aferi un asemenea pahar cu grog... Sfîșia-mi-ar măruntaiele coarnele Satanei !

— Hm ! făcu Day-Lily, răspunzînd ultimelor cuvinte ale lui Jonathan, efectul nu este concludent... trebuie să mai vedem... Așa beat cum este, afurisitul ăsta de cal ar putea totuși să ne joace o festă neplăcută.

Într-adevăr, datorită eforturilor eroice pe care jocheul său le făcea pentru a-l menține pe pistă, Lucifer mergea încă bine și avea șanse să cîștige ; cel puțin așa se putea crede de către cei din tribune, care-l vedeau ținînd mereu locul întîi.

Dar călărețul, acoperit de transpirație și de spuma însîngerată a calului său, nu mai nutrea această speranță și, dacă încă mai lupta, o făcea mai puțin pentru onoare, cît pentru a-și salva viața, într-atît era de epuizat de săriturile înspăimîntătoare ale acelui cal nebun.

— O ! nu vă temeți, afirmă Jonathan Girle, cu un zîmbet sinistru, nu va ajunge întreg la capăt.

Binoclul pe care pînă atunci Day-Lily îl ținuse incontinuu la ochi, fu lăsat o clipă în jos, căci — urmînd calul lui sir Japhet — toți concurenții tocmai pieriseră din vedere, unul cîte unul, la capătul pistei de iarbă, în spatele unui pîlc de pini pitici.

Miss Sun-Ray avea mici picături de transpirație pe tîmple.

— Și dumneata, bătrîne Dady, îl întrebă, ce zici ? Crezi că Lucifer ar putea cîștiga ?

— Dacă cred una ca asta, burtă de căprioară ! exclamă căpitanul. Dacă cred una ca asta !... Ah ! Sun-Ray, tică-

loasă blestemată, adevărata mea prietenă, din partea unui asemenea bețiv te poți aștepta la toate surprizele neplăcute ! Da, cred, să n-am parte de gin în ceruri !

În fond, nu spusese asta decît ca s-o tachineze, iar ultima înjurătură era destinată să mascheze bucuria pe care o simțea făcînd să turbeze puțin pe cea al cărei fals complice era.

Dar această glumă nu-și făcu întregul efect pe care-l aștepta, căci cavalcada depășise pîlcul de copaci și toate binoclurile își reluaseră urmărirea. Deodată, un blestem imens ieși din două sute de mii de guri.

Lucifer reapăruse și încă mai conducea cursa. Dar calul lui sir Japhet își răsturnase jocheul în spatele păduricii de pini.

Din postul de observație, Day-Lily lăsă să-i scape un suspin adînc de satisfacție.

— Sir Japhet este-al nostru ! jubilă complicea lui Adrian.

Acum toți caii se apropiau de sfîrșitul traseului. Se înscriau cu toată viteza pe linia dreaptă care trece prin fața tribunei regale, urmărindu-l, la un număr considerabil de lungimi, pe Lucifer. Acesta, asemeni unui fantastic armăsar al apocalipsului, părea că nici nu mai atinge pămîntul, într-atît de înspăimîntătoare îi erau salturile și de vertiginoasă alergarea.

După ce prima stupoare trecu și înainte de a lua cu asalt incinta pentru cîntăriri, ca orice mulțime care se respectă și care a fost jefuită, oamenii îmbulziți pe peluză și fierbînd de mînie se buluceau la bariere spre a asista la sosirea cailor ce păreau a fi conduși de Lucifer, al cărui nechezat ciudat semăna cu sunetul unei trompete.

Era un moment de răgaz.

Nu departe de potou, pe care calul alb fără călăreț îl depășise ca un uragan, patronul *„Darului de Nuntă"* își flutura batista și striga, mai să-și spargă plămînii :

— Aubergine ! Aubergine !

Împotriva oricărei așteptări, tunica albă și roșie cu toca aurie sosea, într-adevăr.

Iapa franceză trecu prima potoul, distanțîndu-l pe Libertad, campionul american.

Apoi sosiră, într-un vîrtej, și ceilalți cai, fremătînd pămîntul cu o trepidare asemănătoare tunetului.

Și cînd totul părea că s-a terminat, se auzi un zgomot ca cel al unei tobe uriașe, urmat de un fel de urlet fără nume, ce-i făcu pe toți să se înfioare.

Era cel mai splendid dintre caii englezi care, repezindu-se, cu ochii înroșiți, acoperit de o spumă însîngerată, cu capul aplecat, ca un berbec, se izbise de gardul de scînduri al tribunei juriului și, cu fruntea zdrobită, își trîmbița horcăitul de agonie.

Acest epilog neașteptat avu darul să potolească mulțimea. Moartea aceluia care, cu o clipă mai înainte, fusese idolul ei, o făcu să înțeleagă că ar fi nedemn să aleagă tocmai acea clipă, pentru a-l ataca pe baronetul ruinat, care fusese văzut coborînd din loja sa și ducîndu-se, împleticit, să-și reia locul în cortegiul tinerei suverane.

Poate că domnul de Blancanard, care nu jucase și nu pierduse decît douăzeci și cinci de franci, era singurul care nu era deloc partizan al iertării lui sir Japhet : îl considera răspunzător pentru pierderea lui...

Se agita ca toți dracii, strigînd că pierduse zece mii de lire, că era o înșelătorie aranjată dinainte, și sperînd să-și atragă vecinii la o reclamație în masă. Îi făcea rău mai ales să vadă bucuria soților Dupoteau, care-i sporea necazul...

Într-adevăr, Céleste și Césarine nici nu puteau crede într-o fericire atît de mare.

Șase sute de mii de franci !

Șase sute de mii de franci ! O avere — și încă ce avere, pentru acei oameni cumsecade ! — cîștigată dintr-o aruncare a zarurilor !

— Ah ! dragul meu compatriot, îi spunea cavalerului domnul Dupoteau, pe care norocul îl făcea deja spiritual. Ei, bine, îmi veți spune și acum că în Mans sînteți mai grozavi ? Îmi veți permite să vă ofer, în amintirea aces-

tei zile fericite, o duzină din flanelele mele tip patrafir ?

Acest exces de generozitate al expozantului nu-l făcea totuşi să neglijeze treburile serioase.

Césarine, pe care noua situaţie o făcuse să le uite pe cele ale nopţii precedente, pornise în goană, împreună cu soţul ei, către cei doi bookmakeri la care pariaseră. Şi numai după ce constatară, cu grijă, valabilitatea cecurilor ce le fuseseră remise, se hotărîră să plece, braţ la braţ, îmbujoraţi ca nişte pătlăgele roşii şi plutind de fericire !

Pe acoperişul tribunei, Day-Lily triumfa.

Ruina baronetului, pe care o pusese la cale şi pe care o pregătiseră complicii săi, nu putea veni într-un moment mai potrivit ca acela. Contînd pe ea, pariase şi el şi cîştigase o sumă considerabilă, care avea să servească acum la coruperea lui sir Japhet însuşi. Conştiinţa lordului avea să fie cumpărată cu produsul ruinei sale.

Sub efectul şocului suferit recent, sir Japhet, zdrobit şi zăpăcit, va ceda, cu siguranţă, în faţa ofertelor pe care i le va face chiar în acea seară.

— Îl avem la mînă, repeta, şi este ca şi cum am avea deja şi soarele din vitrina blindată !...

Day-Lily era totuşi o persoană înţeleaptă, purtînd de minune costumul sexului tare şi avînd îndrăzneala acestuia, dar care nu renunţase pentru totdeauna la prudenţa şi şiretenia firească a adevăratului său sex, şi nu ignora că neprevăzutul are întotdeauna un rol important într-o partidă de importanţa celei care o juca...

Împotriva oricărei aşteptări, un eveniment neînsemnat este uneori suficient pentru a face să dea greş treaba cea mai bine concepută şi cea mai bine pregătită.

Se mai temea încă, vag, de acest neprevăzut...

Atentă la toate, observase foarte bine că A.-E.-I.-O. Uckrill, omul acela îmbrăcat în negru care, de cîtva timp, se afla prea des în drumul ei, nu apăruse astăzi la Newmarket.

Or, în ajun, îl văzuse pe acelaşi Uckrill ieşind din *Lucifer-Hotel* împreună cu sir Franck şi cu Dick Crankle, şi înţelegea, tot atît de bine, că fostul rezident nu putuse petrece ziua aceea la Londra, unde rămăsese şi el, fără a

întreprinde căutări insistente spre a-și găsi fiica și nepoata.

În plus, Day-Lily nu uitase rolul jucat de Uckrill cu prilejul duelului său cu maiorul Rowland.

Deoarece Uckrill era acum aliatul lui sir Franck, era probabil ca rezidentul să fie la curent cu împrejurările ciudate ale acelui duel și să vrea să-și răzbune fratele.

Dintr-o clipă într-alta, era posibil ca sir Franck să-i ceară socoteală alderman-ului pentru trecut și pentru prezent și Day-Lily, neavînd o încredere absolută în curajul grasului Adrian, se putea teme de o slăbiciune sau o prostie din partea lui, care ar compromite întreaga asociație.

Și mai era o împrejurare care-i producea îngrijorare : sora ei, Georgina, care în ajun se afla la bal împreună cu sir Franck, nu se întorsese în acea noapte la vila sa din grădinile Cremonei și nu apăruse nici la cursele din Newmarket.

Georgina se îndrăgostise de sir Franck — Day-Lily putuse constata prea bine acest lucru — și de mai multe ori o amenințase pe Sun-Ray că-i va dezvălui fostului rezident din Nepal tot ce se urzea împotriva lui.

Să fi pus oare Georgina în aplicare acea amenințare ?

Era posibil.

Așa că, fără a pierde timp, Day-Lily, urmat de Robert și de Jonathan, se îndreptă către gară, și în trenul care-i readucea la Londra în tovărășia căpitanului Day O'Crab, îi făcu acestuia tot felul de recomandări, pentru ca fix la miezul nopții să fie gata să acționeze și să pornească jefuirea *Crystal-Palace*-ului cu ajutorul celor cîțiva băieți buni pe care, după cum afirma, reușise să-i racoleze în ultimele șase săptămîni. Asta, în eventualitatea — pe care era bine s-o prevadă — a unei neînțelegeri cu sir Japhet Holover de Over Peover.

Cu orice preț, prin viclenie sau prin forță, trebuia să se termine totul chiar în acea noapte, și să nu i se lase

lui sir Franck timp să pună bețe-n roate afacerii, în cazul în care ar fi descoperit-o.

Cît despre sir Franck însuși, trebuia ca Sauton să ia asupră-și să-l lichideze cît mai curînd și, după toate aparențele, banianul nu se va lăsa rugat să o facă.

Mai rămînea tînărul Dick.

În ceea ce-l privea pe acesta, Day-Lily era convins că va termina ușor cu el, chiar a doua zi dimineață, cînd îl va avea la vîrful spadei sale.

Dar ceea ce miss Sun-Ray se feri totuși să le explice acoliților ei, era faptul că, după ce-i va fi folosit pentru a scoate castanele din foc, ea avea de gînd să se scape și de ei, ca și Sauton și de alderman. Desigur, odată stăpînă pe suma enormă reprezentată de diamantul pe care avea să-l subtilizeze cu ajutorul lor, se va grăbi să o depună la picioarele misteriosului Mario, a cărui sclavă devenise printr-o pasiune inexplicabilă și care, absorbit fără îndoială de cine știe ce plan gigantic în legătură cu care rămînea mut, nici măcar nu binevoia să-și plece o privire de recunoștință asupra devotamentului și iubirii ei.

XI
Lovitura de pumnal Mahrat

Mica burghezie din capitala Insulelor Britanice neputînd merge la cursele din Newmarket din cauza cheltuielilor pe care le implica distanța pînă acolo, aleseseră — prin intermediul organizatorilor de festivități — aceeași zi pentru ascensiunea lui Lucifer, balonul domnului Batifold.

Din păcate, această petrecere a fost ratată din toate punctele de vedere, nu din cauza aeronautului, compatriot al domnului Dupoteau, ci chiar din vina aerostatului său, deoarece învelișul de tafta al acestuia fusese deteriorat, în mai multe locuri, de către vameșii de la Boulogne-sur-Mer, care — ne mai aducem aminte, poate — avuseseră chef să desfășoare cu totul nefericitul baron.

A.-E.-I.-O. Uckrill rămăsese la Londra.

Îi păsa de manifestarea sportivă tot atît de puțin cît de ascensiunea aerostatică. Vedea apropiindu-se deznodămîntul și lucrase toată ziua la conceperea unui plan de luptă, precum și la strîngerea, în mîinile sale, a tuturor firelor intrigii.

Tocmai se reîntorsese la căsuța pe care o închiriase în grădinile Cremonei — casă al cărui spate dădea totodată spre boschetele locuinței lui sir Franck Zephyr și

spre cele ale vilei Marchizei — cînd îl văzu venind pe căpitanul Dady O'Crab. Acesta, reîntors de la Newmarket, se grăbea să-i spună șefului său tot ceea ce știa el însuși.

— Piele de anghilă ! șefule, zise căpitanul intrînd, treaba este programată pentru astă-seară.

— Ce-mi spui nu e o noutate pentru mine, răspunse Uckrill. Nu ți-o prevestisem, noaptea trecută, la balul de la *Lucifer-Hotel* ? Fără a fi, ca dumneata, bătrîne Dady, confidentul lui miss Sun-Ray, mă gîndeam că lucrurile au ajuns într-un punct în care acea ticăloasă nu le va mai lăsa să tărăgăneze. Deși Sauton a reușit să le răpească pe miss Mary și pe cea pe care el o numește Miraïda, dar pe care noi o cunoaștem sub adevăratul ei nume de Miriam, sceleratul are toate motivele să se teamă că rezidentul este prevenit, acum, de uneltirile sale. Cu toate precauțiile mele, miss Sun-Ray și-a dat seama și de supravegherea mea... Se simte demascată și vrea să grăbească sfîrșitul... Ei, bine ! bătrîne Dady, vreau să-ți dau o dovadă de mare încredere...

— Piele de anghilă, zise căpitanul, foarte măgulit. Vă ascult, domnule.

— Iată ! zise Uckrill. Pentru a potoli toate temerile lui Sun-Ray, este necesar ca eu să nu apar în nimic din tot ce urmează să se întîmple. Ea trebuie să mă creadă ocupat de cu totul altceva decît de afacerile sale. De altminteri, nici nu pot, cu adevărat, să mă ocup astăzi decît de sir Franck și de căutarea celor două fete. Dacă diamantul reginei este amenințat, îmi pare rău, dar pe mine unul mă interesează mai ales miss Mary, fiica maiorului Rowland, veneratul meu stăpîn... Dacă sărmana n-o fi murit deja, victimă a infamului Sauton, se află totuși într-o cumplită primejdie, și numai de ea trebuie să mă îngrijesc. Pe de altă parte, este drept ca dumneata să faci astfel încît tot ce este în legătură cu diamantul — tentativa aceasta de furt a lui *Lucifer* care urmează să

aibă loc în seara asta şi referitor la care Day-Lily ţi-a făcut confidenţe, atît de prosteşte — să se întoarcă împotriva acestor scelerați şi să ai beneficiul unei capturări pe care, îmi închipui, ai pregătit-o... Îţi las deci în seamă conducerea afacerii. Dumitale îţi revine misiunea şi onoarea de a le juca lui Sun-Ray şi bandei sale renghiul pe care-l merită. În seara asta vor fi absorbiţi cu totul de treburile lor. Cît despre mine, eu voi profita de acest răgaz şi, cu ajutorul lui Dumnezeu, voi ajunge încă la timp la miss Mary.

Dady O'Crab simţea că-i vine să se dea peste cap de bucurie. Dar era un om cu bun-simţ : ştia că este frumos să te arăţi modest.

Se mulţumi să-i jure lui Uckrill — condimentîndu-şi afirmaţiile prin multiple exclamaţii : „Piele de anghilă !" — că încrederea lui era justificată şi că se angaja să-i asigure libertatea de acţiune reţinîndu-l pe Day-Lily şi pe complicii săi cît mai mult timp posibil.

— Aţi dat de urma refugiului lui Sauton, smulge-i-ar Satana măruntaiele ? întrebă.

— Ca şi Pip şi ca mine, răspunse Uckrill, l-ai urmărit şi dumneata îndeajuns pentru a şti felul în care scapă şi, în ciuda activităţii mele, nici de ieri încoace n-am fost mai norocos. De foarte multe ori, fiind aproape în spatele lui, l-am văzut dispărînd, fără a putea ghici unde intrase, în labirintul acela de străduţe din *Commercial*. Dar, în dimineaţa aceasta, mi-a venit ideea de a pătrunde în subteranele din *Whimsical-City*.

— Aha ! făcu Dady O'Crab. Şi aţi descoperit ceva ?

— N-am descoperit nimic în ceea ce priveşte locul exact în care trebuie să le fi ascuns pe nepoata şi pe fiica lui sir Franck. Totuşi, împreună cu acesta şi cu tînărul Dick Crankle, care mă însoţeau în căutările mele, am întîlnit pe cineva care îmi pare a fi de bun augur, deşi este o întîlnire tristă !

— Pe cine aţi întîlnit ?

— Am găsit-o pe Marchiză.

— Pe sora lui Sun-Ray ?

— Chiar ea... şi în ce hal, biata Georgina, atît de drăguţă ! căci, nimic de zis, este — sau, mai curînd, era — o persoană cu adevărat demnă de admiraţie.

— Să fi murit ?... Blestem asupra tuturor oamenilor !... Cu excepţia noastră, domnule.

— N-a murit, dar nici mult nu mai are... Iată, pe scurt, ce s-a întîmplat : ieri, cînd sir Franck şi-a dat seama de dispariţia fiicei şi a nepoatei sale, şi cînd, în mod logic, a tras concluzia că făptaşul era, cu siguranţă, Sauton, rezidentul — care o adusese la bal pe Marchiză şi n-o mai găsise nici la *Lucifer-Hotel*, nici la ea acasă — a fost cuprins de-o bănuială. Şi-a spus că sora lui Sun-Ray era, poate, de acord cu duşmanii lui, şi părea cu atît mai îndreptăţit să creadă asta, cu cît astăzi la prînz Georgina încă nu se întorsese acasă.

— Fără îndoială, rezidentul se înşeală — interveni căpitanul — căci dac-ar fi aşa, Day-Lily ar şti acest lucru. Şi tocmai că — jur pe amintirea lui Nicely, soţia mea necredincioasă şi mult-iubită — Day-Lily se crede, şi el, trădat de Marchiză.

— Ceea ce-mi spui, Dady, am gîndit şi eu după ce am discutat puţin cu sir Franck despre relaţiile sale cu frumoasa Georgina... După cîte mi-a spus despre ea, impresia mea era că Georgina este o fată cumsecade, incapabilă de acţiunea pe care sora ei îi cerea s-o înfăptuiască... Dar această impresie s-a schimbat în convingere, cînd am văzut ceea ce mi-a fost dat să văd mai apoi.

— Piele de anghilă ! jupîne Andrew, mă faci curios...

— Închipuie-ţi, Dady, că sir Franck, tînărul Dick şi cu mine, obosiţi de toate cercetările noastre zadarnice pe *Commercial* şi nemaiştiind ce să facem, ne hotărîsem să venim să cerem ajutorul Scotland-Yard-ului — ceea ce,

între noi fie vorba, n-ar fi servit la nimic — cînd, ajungînd pe Pretty-Lane, aleea subterană care ajunge în Bedford-Street, mi-a venit ideea să cobor încă o dată în galeriile prin care trecusem chiar în aceeași dimineață, fără să descoperim nimic anormal. Și de cîteva minute mergeam fără zgomot în bezna subteranului, cînd mi s-a părut că aud un geamăt înăbușit, un glas de femeie atît de slab, încît a trebuit să ne ținem respirația ca să ascultăm și să ne convingem că nu ne înșelasem. Îți poți imagina că aveam de ce fi emoționați. «Este ea : e fiica mea !» a strigat rezidentul. «E Mary !» a strigat, la rîndul său, tînărul Dick Crankle...

— Parcă și ghicesc, jupîne Andrew, că nu era nici una nici alta, ci Marchiza, îl întrerupse Dady O'Crab.

— Nu te înșeli, căpitane. Ghidîndu-ne după gemete, am ajuns curînd, într-adevăr, lîngă nefericita prin apropierea căreia trecusem de dimineață fără a o vedea și care, în acea clipă, fusese fără îndoială deșinată, zăcînd în întunecime, într-un colț a zidului, astfel încît nu avusese puterea de a ne chema... De data aceasta, după ce am făcut lumină, am putut s-o vedem, întinsă pe jos — și, la început, n-am recunoscut-o, într-atît era de palidă și de desfigurată. În jurul ei era o batlă de sînge și, ceva mai încolo, pe pămîntul subteranului, urme însîngerate ne arătau că reușise să se tîrască pe o distanță de cel puțin 100 de metri, pînă cînd, total lipsită de forțe, ajunsese săleșineacolo... Primele noastre sentimente au fost amestecate : de bucurie și de milă. Ar fi greu să descrii simțămintele care-l agitau pe sir Franck. Avea lacrimi în ochi... Marchiza !... cum de se afla acolo ?... Ce venise să facă într-un asemenea loc, și cine putuse s-o aducă în așa stare ?... Pe lîngă neliniștea noastră în legătură cu celelalte două fete pe care le căutam și pentru care ne temeam de o soartă asemănătoare, acestea erau întrebările care se înfățișau minților noastre, dar niște întrebări fără răspuns, căci nici nu te

puteai gîndi s-o poţi interoga. Sărmana nu era în stare să scoată nici o vorbă... În clipa în care ajunsesem lîngă ea, leşinase din nou...

— Coarne de soţi înşelaţi ! nu se mai putu abţine căpitanul să ocărască.

— Era încă în rochia ei de bal, continuă Uckrill, dar în ce hal, sărmana ! şi trebuia să deducem că venise acolo direct, cînd plecase, în noaptea precedentă, de la *Lucifer-Hotel*, şi că în aceeaşi noapte, fusese lovită de un asasin... În timp ce o transportam — căci nu puteam să o lăsăm să moară acolo — aceste deducţii se întăreau în mintea mea şi, deodată, mi s-a părut că am descoperit cheia misterului... Aici era din nou amestecat Sauton !

— Canalia ! o fată atît de frumoasă ! Iertaţi-mă, jupîne Uckrill, că vă întrerup, dar accept să plătesc o amendă reverendului Barlow pentru a avea plăcerea să-i urez acestui Sauton toate flăcările iadului şi lovitura de trident care-l va azvîrli în cazanul cel mare !

— Dovada că făptaşul era, într-adevăr, Sauton, continuă Uckrill, am căpătat-o cînd, după ce am adus aici — cu trăsura lui Jim, care tocmai trecea pe Bedford-Street — trupul în nesimţire al bietei Marchize, am văzut rana ei : o lovitură de pumnal sub sînul stîng, la două degete de inimă, făcuse în pieptul alb al nenorocitei o plagă oribilă. La vederea rănii, rezidentul nu a ezitat şi numele lui Sauton i-a venit pe buze : «Arma care a lovit această femeie este un pumnal mahrat otrăvit. Nimic nu o poate salva pe această sărmană fată, efectul veninului este mult prea avansat. Credeţi că este leşinată, însă ea doarme... Dar cu cîteva ore înainte de a muri, se va trezi din cauza unei crize de dureri... în acea clipă, vom putea, eventual, să-i punem întrebări... Nu trebuie s-o părăsim nici o secundă... Dacă Sauton este cel care a lovit-o, este important să ştim şi pentru ce.» Iată situaţia în care ne aflăm, încheie Uckrill. Deoarece somnul Georginei va dura multe ore, i-am lăsat lîngă ea pe sir Franck şi pe tînă-

rul Dick și m-am ocupat, bătrîne Dady, de afacerea *Koh-i-noor*-ului, al cărei deznodămînt știam că va trebui să aibă loc astă-seară... Dacă nu puteam cere nimic Lordului *Chief-Justice* în vederea protejării rezidentului, m-am gîndit că nu același lucru se aplică diamantului reginei. Iată, așadar, un document legal pe care l-am obținut de la Lordul *Chief-Justice* și care-i dă pentru astă-seară, celui care-l poartă, puteri depline față de orice om al legii, ofițer sau subordonat de poliție, de care s-ar face simțită nevoia. Acest document ți-l înmînez, iar această putere ți-o deleg. Eu rămîn acum lîngă Marchiză de pe ale cărei buze voi avea, poate, posibilitatea să culeg o informație importantă... Cît despre dumneata, iată-te stăpîn, pentru o noapte, asupra capitalei Angliei. Folosește-ți bine puterea !

— Servi-mi-ar de grog sudoarea celor pedepsiți în infern ! — răspunse Dady O'Crab uluit — dacă, avînd autoritatea pe care mi-o dați, nu reușesc să pun mîna pe toată banda asta de ticăloși care v-au făcut atîtea griji, domnule, în legătură cu cei pe care-i iubiți ! iar pentru ce aveți de făcut, la rîndul dumneavoastră, vă urez succes !

Cu inima plină de mîndrie, căpitanul își luă rămas bun de la șeful său, spre a se duce cît mai repede la Day-Lily, cu care-și dăduse întîlnire, căci se apropia noaptea, și nu era timp de pierdut.

Cu adevărat, documentul pe care i-l înmînase Uckrill și care-i conferea o autoritate atît de mare nu avea să-i fie inutil.

Așa cum se înțelesese cu miss Sun-Ray, prevăzînd cazul în care, pentru a fura *Koh-i-noor*-ul, s-ar pune în aplicare planul său, căpitanul luase legătura, de cîteva săptămîni, cu cîțiva dintre prietenii lui. Aceștia urmau să creeze o puternică diversiune, în mai multe puncte ale Hyde-Park-ului, în vreme ce el însuși, împreună cu

Day-Lily, Robert şi Jonathan ar încerca să ajungă la vitrina blindată.

Intenţionase să adoarmă în felul acesta, neîncrederea celor al căror fals complice era, şi să-i aducă în situaţia în care să fie prinşi în flagrant delict de atentat la diamantul reginei ceea ce ar fi permis arestarea ticăloşilor.

Cu toate acestea, pînă acum mintea căpitanului fusese obsedată de o îndoială: prietenii cu care se înţelesese şi a căror colaborare şi-o asigurase promiţîndu-le o recompensă mulţumitoare, erau, de fapt, tovarăşi de pe vremea vieţii sale aventuroase, dintre acei „Gentilomi ai Nopţii", piraţi ai Tamisei, al căror şef temut şi respectat fusese cîndva şi care, într-adevăr, îl ascultau fără a se lăsa rugaţi, cînd era vorba de dat vreo lovitură, dar despre care ar fi fost imprudent să afirme că sînt de o cinste scrupuloasă.

Să dai drumul, noaptea, printre bogăţiile din Marea Expoziţie, unor astfel de oameni, era o treabă cam riscantă. Dady O'Crab ştia bine acest lucru, căci nu toţi erau convertiţi, aşa ca el, nici nu se înscriseseră, pentru a-şi face iertat trecutul, la reverendul Barlow de la *White-Friars*, ca membri ai Societăţii împotriva Înjurătorilor.

Documentul pe care i-l înmînase Uckrill îl liniştea pe deplin.

Pentru a-i înşela şi mai bine pe Day-Lily şi pe acoliţii săi, avea să se folosească şi în continuare de acei oameni cumsecade, dintre care mulţi le erau cunoscuţi, dar, spre mai mare siguranţă, îi va încadra cu cîţiva funcţionari ai serviciului afacerilor curente care, deghizaţi şi amestecîndu-se printre ei, vor asigura, printr-o vecinătate cinstită, corecta punere în aplicare a planului său.

Şi aşa se face că, după ce în acea seară porţile Hyde-Park-ului au fost închise, ca de obicei, paznicul şef care-şi făcea rondul înaintea căderii nopţii, scotocind cu privirea tufişurile şi dînd ocol clădirilor, rămase uluit văzînd silueta întunecată a unui personaj care, nepărînd c-ar

vrea să se ascundă, se plimba în fața lui, cu mîinile în buzunare.

— Hei ! amice ! strigă, văd că te-ai lăsat închis în parc !

Bărbatul se întoarse și veni spre el.

— Bună seara, domnule Braud !

— Ei, poftim ! zise paznicul-șef, recunoscînd glasul și mirîndu-se foarte. Ești chiar dumneata, domnule Pip ? Cum se face că te afli aici ?

— Precum spui, m-am lăsat închis...

— Dinadins ?

— Dinadins !

Deși îl cunoștea pe Pip, domnul Braud se simți puțin încurcat.

— Liniștește-te, îi spuse Pip, zîmbind la vederea îndoielii pe care o citea, ca într-o carte deschisă, pe chipul paznicului-șef. Nu mă aflu aici nici pentru a-ți lua locul, nici pentru a-ți atrage necazuri, domnule Braud. Am venit, dimpotrivă, pentru a-ți oferi prilejul de a-i face Majestății Sale Reginei un mare serviciu !... De altminteri, iată un document care, dacă este nevoie, îți va dovedi că este vorba de treburi serioase.

Vorbind astfel, îi arăta gardianului ordinul înmînat de Uckrill lui Dady O'Crab și care purta semnătura Lordului *Chief Justice*.

După ce-l citise la lumina lanternei sale, domnul Brand salută plin de respect.

— Ce aveți să-mi cereți, domnule Pip ? întrebă.

— Cheia porții de la grilajul mare al parcului.

Domnul Braud tresări... Dar ordinul Lordului *Chief Justice* era formal.

— În plus, adăugă gentlemanul Pip, legănîndu-se pe picioarele sale scurte, cînd voi deschide acea poartă pentru a lăsa să intre patru persoane, printre care se va afla și numărul 2, căpitanul Dady O'Crab, simpaticul blasfemator pocăit și incorijibil, te vei repezi la acele persoane ca pentru a le bara trecerea. Căpitanul te va

apuca de gît, te va trînti la pămînt, te va lega fedeleş, şi-ţi va lua cheile de la celelalte porţi, toate acestea fără a uita să înjure... Te vei preface că opui rezistenţă, dar vei avea grijă să fii cît mai slab.

Damnul Braud îl privi pe Pip cu o profundă mirare.

— Fără alte explicaţii, dar pentru a te linişti şi mai mult, află că este vorba de o afacere condusă de numărul 3...

— Domnul Andrew ?

— El însuşi.

— Ei bine ! atunci e-n ordine. Dacă este amestecat şi domnul Uckrill, nu mai obiectez, fu de acord domnul Braud. Voi asculta orbeşte.

— Foarte bine ! spuse Pip. Treaba este programată pentru miezul nopţii. Pînă atunci dau o raită.

Pătrunse printre tufişuri şi se îndreptă către un anumit punct al grilajului, unde Dady O'Crab îl aştepta, pe afară.

— S-a făcut, bătrîne Dady, îl anunţă. Iată-ţi zdreanţa de hîrtie.

Şi, printre bare, îi înapoie împuternicirea Lordului *Chief Justice*, pe care căpitanul i-o încredinţase cu cîteva clipe înainte, pentru a o folosi aşa cum am văzut.

XII
Vitrina blindată

Era în jur de orele unsprezece.

Cam la acea oră, Dady O'Crab se întîlnea cu Day-Lily, Robert și Jonathan, în colțul străzii Oxford.

Miss Sun-Ray părea să fie sub efectul unei puternice enervări și nu avea stăpînirea de sine obișnuită.

Dady O'Crab își dădu seama de asta după felul brusc în care înainta spre el și după nervozitatea cu care-i strînse brațul — gest care-i smulse un blestem înspăimîntător.

— Ai aflat vestea, căpitane ?

— Ce veste, dulce scelerată ?

— Sir Japhet s-a sinucis chiar în trenul regal cu care se întorcea de la Newmarket ! și s-a ales praful de planul meu de substituire a diamantului.

— Pe măruntaiele tuturor regilor ! ocărî căpitanul Iată, într-adevăr, o știre neplăcută !

Day-Lily continuă :

— Trebuie să recunosc că ideea mea era mai puțin bună decît a dumitale, căci se baza pe viața unui om pe care l-am împins la disperare ! Așa încît, acum, totul depinde de dumneata. Socotisem că voi reuși prin viclenie, dar m-am convins că va trebui să folosim forța... La urma urmei, ruina lui sir Japhet tot ne-a fost bună

la ceva, pentru că astă-seară, de gardă la Lucifer nu vor fi decît două persoane, în loc de trei. Așa că totuși în seara aceasta vom acționa. Oamenii dumitale sînt gata ?

— Nu așteaptă decît semnalul, draga mea. Tînărul gentleman Pip — un șnapan simpatic și un foarte drag prieten al meu — se află la ora asta în interiorul parcului, gata să ne deschidă intrarea de la Grosvenor-Gate, a cărei cheie a reușit să și-o procure... Odată înăuntru, cunosc un mijloc prin care să-i fac să intre și pe ceilalți și — grădini de trandafiri ale iadului ! — te rog să mă crezi că sînt niște oameni hotărîți.

— Cîți sînt ?

— Patruzeci, nu mai mulți, împărțiți în cinci grupuri, fiecare la cîte una din porțile pe care li le vom deschide și care, pentru a-și face curaj, precum și spre a nu trezi bănuielile oamenilor de la Scotland-Yard, beau acum, cuminți și fără a părea că se cunosc între ei, în bodegile de pe South-Andley-Street. Nu va trebui decît să mă fac văzut în compania dumitale, pentru a-i înștiința că a sosit momentul.

— Ei bine ! zise Day-Lily, nu trebuie să mai stăm pe gînduri. Hai să mergem imediat. Robert și Jonathan vor rămîne aici, de pază, și vor veni să ni se alăture, peste o jumătate de oră, la intrarea de la Grosvenor-Gate.

— Piele de anghilă ! Sun-Ray ! Să-i dăm drumul, ce dracu ! Este o adevărată plăcere să vezi o ticăloasă atît de hotărîtă ca dumneata și cred, pe coarnele domnului Putifar, că peste o oră vom avea diamantul... Ah ! mă gîndeam eu că planul meu este cel mai bun, dar nu spuneam nimic, ca să nu te jignesc. Dar văd că am făcut bine că mi-am luat dinainte toate măsurile... Te bizuiai pe complicitatea lui sir Japhet. Și sir Japhet a murit... Eu, dimpotrivă, pentru a intra în pivnițe, contam pe istețimea și pe dimensiunile mici ale domnului Pip. Spre rușinea mea, avortonul acesta a putut să facă ceea ce eu n-aș fi reușit.

— Ce anume ? întrebă Day-Lily, în timp ce mergea alături de căpitan.

— Un lucru fără de care, sir Japhet fiind mort, dumneata și cu mine n-am fi avut nici o șansă de a ajunge vreodată pînă la vitrina blindată. A pătruns la arhitectul *Palatului de Cristal* și i-a furat planul pivnițelor. Burtă de alderman ! — și cea a lui Adrian Zephyr este remarcabilă, nu-i așa ?... Cu ajutorul acestui plan al pivnițelor, ne va fi ușor să găsim intrarea lor. Aceasta se deschide în exteriorul zidurilor, în spatele tufișurilor de la Concert-Hall.

Day-Lily avea deja această informație, pe care o obținuse de la Mario, omul cu fața plină de cicatrice... care, la rîndul său, o căpătase — probabil — de la una dintre ducesele sale...

Dar Day-Lily nu vorbea nimănui despre Mario și nu socoti necesar să-i dezvăluie lui Day O'Crab faptul că știa tot atît de multe ca și el ; se mulțumi să-l urmeze de acum înainte în tăcere, în tavernele în care se aflau prietenii căpitanului și oamenii poliției, deghizați, pe care li-i alăturase.

Suna miezul nopții cînd Dady O'Crab și Day-Lily, reîntorși la Grosvenor-Gate, îi găsiră acolo pe Robert și pe Jonathan...

Începînd din acea clipă, evenimentele aveau să se desfășoare repede, mai repede decît ar fi dorit miss Sun-Ray, dacă ar fi putut bănui încotro se îndrepta și că se apropia de înfrîngere, în momentul în care se credea atît de aproape de succes.

Așa cum anunțase Dady O'Crab, gentlemanul Pip deschise grilajul din Grosvenor-Gate, și domnul Braud, paznicul-șef, se lăsă să fie legat fedeleș de către căpitan, fără prea multă rezistență, potrivit înțelegerii.

I se luară cheile celorlalte porți care, după ce fură deschise la rîndul lor, permiseră intrarea cîte unui grup

de bărbați cu mutre suspecte, de natură să inspire o deplină încredere lui Day-Lily, lui Robert și lui Jonathan.

Conform ordinelor pe care Day-Lily li le repetă pe șoptite, acești oameni trebuiau să se împrăștie în toate zonele Expoziției, iar la un semnal dat, să incendieze și să jefuiască, abătînd astfel atenția paznicilor însărcinați cu supravegherea zonelor din preajma pivnițelor.

Apoi, mica trupă alcătuită din Pip, Dady, Day-Lily, Robert și Jonathan se îndreptă către boschetul pe care căpitanul îl indicase adineauri ca fiind cel ce ascundea intrarea în subterane.

După ce ușa ce masca acest boschet a fost forțată, potrivit tuturor regulilor artei, de către doi tovarăși ai lui Robert și Jonathan, experți în astfel de operații, intrară cu toții fără zgomot sub bolta întunecoasă și înaintară pe dibuite, fiecare ținînd mîna pe spinarea celui din fața sa.

Deodată, stătură locului...

Day-Lily, care mergea în față, se oprise brusc, uimit de spectacolul ciudat ce se oferea privirilor sale : o sală mare circulară și cu o boltă înaltă, ca interiorul unei biserici, dar în care tabernacolul era înlocuit prin vitrina blindată, flancată de cele două coloane ale ascensorului care, zilnic, o făcea să urce din nou la lumină.

O lampă, ascunsă în partea de sus a vitrinei, își trimitea, cu ajutorul unui reflector, întreaga lumină asupra *Ochiului-lui-Shiva,* ale cărui fațade străluceau în mijlocul tenebrelor.

În jurul vitrinei erau dispuse trei paturi de campanie, alcătuind cele trei vîrfuri ale unui triunghi echilateral.

Pe unul din paturi dormea unul din paznici, ținînd în mînă spada scoasă din teacă : pe al doilea, un altul lungit, părea adîncit într-o lectură, iar pe al treilea — cel care probabil ar fi trebuit să fie ocupat de sir Japhet — nu se afla nimeni.

La urma urmei, gura lumii şi imaginaţia gazetarilor amplificaseră foarte mult importanţa porţilor de fier care, în realitate, nici nu existau.

Săbiile paznicilor era singurul fier care s-ar fi putut interpune între improbabilii atacatori şi diamantul reginei.

În acea noapte nu existau decît două „porţi" de fier, adică două spade.

Ceea ce urmă, fu fulgerător.

Robert şi Jonathan, cu pumnalul ridicat, se avîntară către cei doi paznici, crezîndu-se urmaţi de gentlemanul Pip şi de căpitanul Dady O'Crab, în vreme ce Day-Lily, care nu voise să lase acea grijă în seama nimănui, se grăbea să pună stăpînire pe zeul Sikhs-ilor... *Koh-i-noor*-ul ! Muntele de lumină !...

Dar, chiar în acea clipă, căpitanul Dady O'Crab slobozi o înjurătură formidabilă, şi Robert, ca şi Jonathan, se pomeniră apucaţi de guler şi dezarmaţi de mîinile experte ale falşilor băieţi buni ai căpitanului ; prinşi în flagrant delict !

Deoarece unul dintre paznici acoperise lampa — aşa cum avea ordin să facă în caz de atac — diamantul se stinsese.

— Scormoni-i-ar coarnele Satanei şalele reverendului Barlow ! exclamă deodată glasul dezamăgit al bravului căpitan. Piele de anghilă ! Piele de anghilă ! Ticăloasa mi-a alunecat printre degete !

— Şi mie ! i se alătură vocea lui Pip.

Într-adevăr, dintr-un salt, amîndoi se repeziseră spre miss Sun-Ray, dar se izbiseră unul de altul, nereuşind să prindă altceva decît vidul...

Cît despre domnul Braud, paznicul-şef, acesta aduse lumină, dar din întuneric nu se iviră decît nişte mutre dezumflate.

Day-Lily dispăruse cu uşurinţa şi fluiditatea unui duh.

Şi dacă nestemata suveranei, nepăsătoare faţă de primejdia prin care trecuse, se odihnea în continuare pe perna sa de satin alb, multiplicîndu-şi văpăile irizate prin lentilele de cristal ale vitrinei luminate din nou, dacă Marea Expoziţie Universală nu mai era ameninţată de nici un pericol, cel puţin pentru moment, nu acelaşi lucru se putea spune despre vieţile omeneşti pe care bandiţii le ţineau în puterea lor, deoarece Day-Lily, sufletul dăunătoarei asociaţii, era în libertate.

— Blestemat să fie ! spuse căpitanul cînd, o oră mai tîrziu, se afla în prezenţa lui Uckrill, povestindu-i aventura. Blestemat să fie! Asta, jupîne Andrew, este o lovitură a iadului, sau dacă nu-i aşa, sînt de acord să dorm cîte zile oi mai avea, între Satan şi nevastă-sa !... Poftim ce am realizat ! Eu, care contam pe aruncarea asta de năvod, pentru a-mi încununa cariera şi a mă retrage dintr-o meserie ce mă împinge să înjur fără pauză şi în care compromit pîinea uscată a bătrîneţilor mele ! De vreme ce toate blestemele mele de astăzi nu mi-au ajutat să pun mîna pe scelerata aia de Sun-Ray — pe ştreangul tuturor spînzuraţilor de la Newgate ! — va trebui să i le plătesc lui Barlow, şi suma va atinge o cifră atît de fabuloasă, încît voi muri pe paie înainte de-a putea s-o achit... sau, dacă nu-i aşa, Satana să mă... Adică : Piele de anghilă ! Piele de anghilă !

Dar, spre marea lui mirare, Uckrill nu-i făcu reproşuri. Dimpotrivă, chipul bunului A.-E.I.-O. Uckrill se lumină de un zîmbet.

— Consolează-te, căpitane, îi spuse. Răul nu este decît pe jumătate făcut, căci ai reuşit să-i prinzi pe Robert şi pe Jonathan, să stabileşti vinovăţia lui Sun-Ray, să împiedici furtul diamantului... În afară de asta, dîndu-le o ocupaţie acestor ticăloşi, mi-ai permis, mie, să acţionez la rîndul meu : să acţionez în linişte ! şi sînt în măsură să-ţi dau o veste bună.

— Aha ! ia povestiţi-ne, jupîne Andrew...

— Îţi aminteşti ce-ţi spuneam în legătură cu Marchiza... că este o fată cumsecade, incapabilă — după părerea mea — de o faptă rea ?

— Da ! Da ! piele de anghilă ! cu chipul acela de înger, nu putea avea un suflet de demon... ca sora ei Sun-Ray, de exemplu, care este şi ea o fiinţă frumoasă, dar a cărei răutate i se poate citi uşor în ochi. Dar cum se simte, acea sărmană Georgina ?

Faţa lui Uckrill se întunecă.

— Sir Franck, tînărul Dick, miss Mary şi Miriam se roagă, în clipa de faţă, lîngă patul ei de moarte.

Cu pioşenie, căpitanul îşi scoase pălăria şi şopti, emoţionat, cîteva cuvinte :

— Păcat... fată frumoasă... piele de anghilă !

Apoi, acoperindu-şi din nou cu pălăria fruntea pleşuvă, adăugă :

— Ia te uită ! ia te uită ! Va să zică le-aţi regăsit pe cele două micuţe ? Pariez zece blesteme contra douăzeci de shillingi că ea, sărmana Marchiză, este cea care v-a ajutat să obţineţi acest rezultat fericit, aşa-i, jupîne Andrew ?

— Şi ţi-ai cîştiga pariul, Dady, răspunse Uckrill.

Apoi, pe scurt, îi aduse la cunoştinţă căpitanului ce se întîmplase în timpul absenţei sale.

Aşa cum prevăzuse sir Franck, Georgina — după ce rămăsese încă aproape două ore într-un fel de letargie — se trezise din acel prim somn de moarte, provocat de arma otrăvită care o lovise.

Mai întîi fusese chinuită de o criză cumplită, frumoasa ei tinereţe zbătîndu-se cu disperare la apropierea nopţii definitive, şi Uckrill, care, cu toată tristeţea acelui spectacol, nu-şi abandonase ideea de a o face să vorbească, pierduse speranţa să poată obţine de la ea relatarea împrejurărilor în care fusese rănită de Sauton.

Căci Sauton fusese autorul acestei crime. Nu exista nici o îndoială, nu numai datorită naturii rănii, ci și pentru că printre țipetele pe care i le smulgea durerea, numele hindusului revenea fără încetare pe buzele ei, și fiindcă în delirul său, cu ochii măriți de spaimă, sărmana vedea — credea că-l vede — pe banian sărind asupra ei, cu pumnalul ridicat !...

Cu toate acestea, puțin cîte puțin, nefericita Georgina sfîrșise prin a se calma și, recunoscîndu-l pe sir Franck care o ținea de mînă și se apleca îngrijorat asupra ei, îi zîmbise printre lacrimi.

Apoi, printr-un efort eroic, sau mai curînd printr-un miracol datorat iubirii ei pentru rezident, reușise să vorbească, abia șoptit, și să implore să fie dusă fără nici o clipă de întîrziere în același loc în care, de dimineață, fusese găsită scăldată în propriu-i sînge, și-i jurase lui sir Franck că-l va conduce la intrarea bîrlogului în care Sauton, ajutat de Robert și de Jonathan, le dusese pe Mary și pe Miriam.

Îi văzuse pe Sauton și pe complici săi traversînd grădina și ducîndu-și prada, în timp ce-l aștepta pe Franck la balul de la *Lucifer-Hotel*, pe terasa pe care-i dăduse întîlnire...

Fără a înțelege ce se putuse întîmpla, ghicise că era vorba de o răpire și se repezise pe urmele lor, foarte hotărîtă să afle unde se duceau, pentru a se întoarce să-l înștiințeze pe rezident.

Și într-adevăr, pornind cu curaj în urmărirea lor, prin subteranele din *Whimsical-City*, descoperise secretul ascunzătorii lui Sauton. Dar tocmai atunci, banianul, observînd că ea îl urmărise, se întorsese din mers și o lovise.

Dispoziția locurilor, amplasamentul exact al intrării în bîrlogul lui Sauton îi rămăseseră întipărite în minte, și-acum — va fi fericită să moară, deoarece moartea ei

putea aduce fericirea lui sir Franck, ajutîndu-l să le găsească pe ființele dragi pe care le plîngea.

— Căci acum nu mai sînt nevoită să tac, spunea sărmana fată, și pot să-ți dezvălui străfundurile inimii mele, o ! iubit prieten ! ție, a cărui prietenie a fost ca un balsam pentru toate durerile ; ție, pe care te iubeam și pe care voiau să mă silească să te trădez. Nu te întrista ! nu pierd mare lucru murind. Viața mea nu era decît tristețe și spaimă. Să fiu a ta, să fiu iubită de tine, iubită cu o dragoste ca cea pe care ți-o port !... Aveam presentimentul că așa ceva nu era posibil. Dar puteam să-ți închin devotamentul meu, și Dumnezeu a îngăduit ca această dorință să-mie fie îndeplinită. Acum nu mai doresc nimic altceva...

Sir Franck o ascultase cu o înduioșare neînchipuit de mare pe acea ființă adorabilă, pe care ar fi iubit-o, dacă inima lui, atît de greu încercată, ar mai fi fost în stare de o altă iubire decît cea pentru amintirea Nowlei, și care îi sacrifica viața ei cu atîta simplitate și cu o asemenea generozitate.

Văzînd-o în starea aceea jalnică, sir Franck ezita să-i îndeplinească rugămintea, impunîndu-i încă o oboseală cumplită, oricît de imens i-ar fi fost interesul pentru călătoria pe care îl îndemna s-o facă.

Dar Georgina insistase :

— Nu te gîndi la mine, te implor, bunul, nobilul meu Franck. Eu sînt condamnată, nimic nu mă mai poate salva. Ezitînd, le pierzi, poate, pe Mary și pe Miriam, căci cel care m-a lovit și care le ține în puterea sa este un fanatic : cu siguranță nu le va ierta... Cine știe dacă, măcar, mai este încă timp !... Grăbește-te ! grăbește-te ! Puterile mă părăsesc, și peste o clipă s-ar putea să fie prea tîrziu.

Înnebunit, rezidentul nu știa ce să facă. Dar Uckrill nu voia să asculte mai multe. La ordinele sale, trăsura lui Jim rămăsese în fața vilei lui sir Franck.

Ajutat de Dick, o transportase pe biata Georgina și o culcase pe pernele trăsurii. Apoi, recurgînd la ajutorul a doi polițiști de la „afacerile curente", care, la porunca lui, se înarmaseră cu torțe, tristul cortegiu mersese prin subteranele „Cetății Stranii", pînă la locul în care, în aceeași dimineață, o găsiseră pe Georgina, leșinată.

Acolo trebuiseră să se ghideze după urmele însîngerate pe care sărmana fată, tîrîndu-se, le lăsase pe jos.

Apoi, cu ochii strălucind de febră și cu o voce care, datorită sublimului faptei pe care o săvîrșea, căpătase putere, Georgina, purtată cu grijă în brațe de către Uckrill, Dick și sir Franck, în urma celor doi oameni echipați cu torțe, dăduse indicațiile necesare pentru descoperirea intrării bîrlogului lui Sauton : o ușă ascunsă în zid, de care părea să nu se deosebească mulțumită unui camuflaj atît de dibaci, încît, pînă în acea zi, le scăpase celor trei numere din „familia" lui Uckrill.

De multe ori îl urmăriseră pînă acolo pe banian, și întotdeauna, profitînd de întunericul din subteran, el dispăruse prin acea ușă.

Dacă, în noaptea precedentă, Georgina putuse afla acest secret, explicația era că Sauton, însoțit de Robert și Jonathan și îngreunat de trupurile celor două prizoniere pe care le cărau, nu putuse acționa cu rapiditatea obișnuită.

Urmarea istorisirii lui Uckrill fu scurtă : ușa aceea, găsită cu ajutorul indicațiilor sărmanei Marchize, fusese forțată fără zgomot, și Uckrill, Dick, sir Franck și cei doi polițiști se pomeniseră în pivnița casei în care doctorul Tom, silind-o pe Nowla, sora sa, să-i slujească drept preoteasă, putea să se dedea, în deplină siguranță și la adăpost de orice bănuială, infamelor sale sacrificii umane.

Ajungînd, fără zgomot, în atelierul aranjat în chip de *Kovilu*, în vederea săvîrșirii practicilor fanatice, un spectacol ciudat și cumplit li se înfățișase vederii :

Oribilul conclav de zei, luminat sinistru de trei focuri sacre, profilînd pe albeața pereților siluetele lor înspăimîntătoare și dominat de înalta și hidoasa statuie de bronz a lui Shiva, al cărui ochi unic, deși lipsit de pupilă, absorbea flăcările unui altar misterios, părea să ardă sinistru, răspîndind asupra tuturor acelor siluete dîre de luciri însîngerate.

Pe pieptul zeului de bronz, încă lipiți și deformați în mod îngrozitor, se vedeau cei doi sîni de fecioară de la ultimul sacrificiu.

În mijlocul acelui sanctuar infernal, Sauton, într-un acces de furie frenetică, cu spume la gură, cu ochii ieșindu-i din orbite, încă și mai hidos decît monstruoasele lui divinități, și purtînd costumul său de preot shivait, executa în fața lor un dans cu convulsiuni, proferînd cuvinte de neînțeles.

Într-un colț, palide, despletite, înnebunite de groază, strîngîndu-se una lîngă cealaltă, ca niște porumbițe speriate la vederea unui uliu, se aflau cele două fete, miss Mary și Miriam... și, în genunchi, tîrîndu-se la picioarele fratelui său, gemînd, implorînd, disperată, Nowla cerea îndurare pentru fiica ei.

El, bestia brutală, tigrul, răspundea scrîșnind din dinți, cu gura plină de spume :

— Nu ! Nu ! nici o milă ! Taci, femeie ! preoteasă pîngărită ! Fata asta este rodul crimei tale, fructul păcatului tău. Este însăși crima ta !... Prea îndelung am cruțat-o, sperînd că o voi putea folosi chiar pe ea pentru îndeplinirea răzbunării rasei mele și că, în felul acesta, pîngărirea va fi de două ori răscumpărată !... Dar vipera, fiica străinului căruia îi datorăm decăderea noastră, a profitat de clemența mea, încercînd să trădeze din nou,

așa cum tu însăți ne-ai trădat... Taci, îți spun !... Fata trebuie să moară, și sîngele unei fecioare trebuie să-i fie plăcut lui Shiva. Mai ales sîngele ei îl va face să ne fie favorabil...

Datorită țipetelor înnebunite ale Nowlei și urletelor nebunului reușiseră sir Franck, Uckrill și cei doi tovarăși ai lor să ajungă pînă la sanctuar, fără ca hindusul să-și dea seama de apropierea lor.

Era și timpul ! Iar Georgiana avusese dreptate să-i spună rezidentului să se grăbească. Dementul dezlănțuit se repezea, cu un pumnal în mînă, spre cele două fete ce stăteau strîns îmbrățișate, în timp ce Nowla scotea un țipăt ascuțit, de groază nebună. Fără îndoială, avea să le sacrifice pe amîndouă deodată.

Era și timpul.

Mai înainte ca arma ridicată să coboare, se auzi o împușcătură, și Sauton, lovit în frunte de un glonte, se prăbuși...

Sir Franck, ținînd în mînă pistolul său încă fumegînd, îl țintuia deja la podea, punîndu-i piciorul pe gît, în vreme ce cele trei femei, eliberate în chip atît de neașteptat, alergau, la rîndul lor, către rezident, înconjurîndu-l cu brațele și plîngînd de fericire.

— Unchiule !

— Tată !

— Franck ! iubitul meu Franck ! zeul meu ! salvatorul meu ! viața mea !

Ce dulce realitate ! Ce trezire dintr-un coșmar îngrozitor pentru cele trei sărmane ființe !... Pentru Nowla, care, după atîția ani de martiriu de neînchipuit, îl regăsea, în sfîrșit, pe tatăl copilei sale, și chiar și pe aceasta !... Pentru sir Franck, care regăsea și strîngea la piept, aievea de astă dată, pe cele două ființe pe care le plînsese atîta vreme !... Pentru Dick, care o regăsea și el pe Mary, după atîtea spaime !... Pentru Mary, care-l regăsea pe Dick !... Și pentru bunul A.-E.-I.-O. Uckrill, căruia i se datorau, la urma urmei, toate aceste bucurii și care suferise și el atît de mult din cauza nesiguranței

cu privire la soarta celei pe care jurase s-o apere.

Cu toate acestea, o umbră de doliu avea să se lase peste această bucurie : sărmana, micuța Marchiză murise aproape imediat, dar nu mai înainte de a ști că devotamentul ei dăduse roade.

Iar acum, sir Franck, cu ochii plini de lacrimi, Nowla, care nu mai putea fi geloasă, Mary, Miriam, toți cei care îi erau atît de devotați, se aflau acolo, în vila rezidentului, unde fusese adusă, pentru a-i împodobi cu flori patul de moarte.

XIII

Casa de bani – ghilotină

Astfel a fost ratată încercarea de furt al diamantului reginei, atentat îndrăzneț care, atunci cînd a fost cunoscut, a provocat în Londra o emoție extraordinară și i-a făcut să se indigneze pe bunii englezi, care găsiră, totuși, în acest eveniment, un prilej de a se mîndri că au o poliție așa de bine organizată.

În felul acesta, capitala Regatelor Unite a fost scăpată, în aceeași noapte, de obsesia acelui cumplit doctor Tom — personaj asemănător unui căpcăun și care nu putea fi prins, ale cărui fapte sîngeroase sînt folosite și astăzi în povestiri populare fantastice și al cărui nume nu este niciodată rostit decît tremurînd.

Gloria acestui dublu succes le revenea de drept lui Pip — numărul 1, căpitanul Dady O'Crab — numărul 2, de la Societatea împotriva Înjurăturilor, și, mai ales, bunului Andrew-Ellick-Isaïah-Otto Uckrill — numărul 3.

Sir Franck nu uitase serviciile ce-i fuseseră făcute.

Ca urmare a recunoștinței sale, Pip deveni aproape cu adevărat un gentleman ; căpitanul Dady O'Crab, care nu-și putea încălca angajamentele față de reverendul Barlow, se văzu înzestrat cu o rentă specială, destinată achitării fără tîrguială a tuturor încălcărilor regulei severe a societății White-Friars, astfel că, de atunci înainte, putu să înjure liniștit și după pofta inimii pînă

la sfîrşitul zilelor sale, deoarece îşi răscumpărase toate înjurăturile.

Cît despre Uckrill, părăsi, în sfîrşit, acea meserie de poliţist pentru care fusese dotat de natură cu aptitudini atît de minunate, dar pe care nu se resemnase s-o aleagă decît din pur devotament pentru fiica fostului său stăpîn.....

Mulţumită cîştigului pe care-l avuseseră cu Aubergine, domnul şi doamna Dupoteau nu mai aveau nevoie să fie răsplătiţi pentru ospitalitatea pe care o oferiseră lui Miriam, dar mîndria expozantului jiletcilor de flanelă-patrafir nu fu mai puţin măgulită cînd află că juriul de la Marea Expoziţie Universală îi decernase o medalie pentru ingeniozitatea invenţiei sale.

În dimineaţa ce a urmat nopţii în care eşuase tentativa de furt a diamantului reginei, din Tamisa a fost pescuit cadavrul unui bătrîn. A fost imposibil să i se stabilească identitatea, dar Marasquin l-a recunoscut, după părul său alb, ca o coamă de leu, şi după faţa arsă îngrozitor de o substanţă corosivă, ca fiind bărbatul care, în timpul petrecerii nocturne de la *Lucifer-Hotel*, discutase în chip atît de misterios cu mai multe doamne nobile şi cu Day-Lily...

Să fi fost acela, aşa cum pretindea căpitanul Dady O'Crab, faimosul Rio-Santo care, după nereuşita unei vaste conspiraţii, se desfigurase el însuşi, pentru a face apoi o nouă încercare gigantică de răsculare a Irlandei împotriva asupritorului englez ?

Acest mister n-a putut fi limpezit.

Toţi cei ce avuseseră un amestec în atentatul împotriva *Koh-i-noor*-ului trebuiau, de altfel, să răspundă şi pentru celelalte crime de care erau vinovaţi.

Day-Lily, după ce reuşise să-i scape lui Dady O'Crab în subteranele din Hyde-Park, nu a căzut totuşi în mîinile justiţiei.

Cu toate acestea, în furia ei de a nu fi reușit, acea ticăloasă de Sun-Ray, însetată să se răzbune măcar pe unul dintre cei cărora le datora, în parte, eșecul său, își adusese aminte că a doua zi dimineața trebuia să se dueleze cu tînărul Dick Crankle, și avusese îndrăzneala să se ducă la locul fixat pentru acea întîlnire.

Dick, care-și dăduse cuvîntul de onoare că va fi acolo, se prezentase și el.

Locul ales se afla pe înălțimile colinei Primrose, chiar acolo unde, cu zece ani în urmă, ea îl ucisese pe maiorul Rowland, tatăl lui Mary, făcînd astfel ca aceasta să intre sub tutela alderman-ului Adrian.

Sun-Ray se credea sigură pe sine și, deoarece duelul se desfășura fără martori, nu se îndoia că-i pregătise lui Dick o soartă asemănătoare cu cea a maiorului...

Dar Uckrill, care asistase la duelul de odinioară, completase în felul său lecțiile de scrimă pe care Dady O'Crab le dădea tînărului.

Spada lui Dick îl atinsese pe Day-Lily drept în inimă, chiar în locul în care, cîndva, spada lui Day-Lily îl lovise pe tatăl logodnicei sale.

Chiar în ceasul în care Dick o răzbuna astfel pe miss Mary, sir Franck Zephyr se ducea la fratele său alderman-ul. Cunoscînd acum ticăloșia lui Adrian, avea de gînd ca mai întîi să-i ceară serios socoteala pentru purtarea sa, iar apoi să-și retragă averea pe care i-o încredințase spre depozitare.

Așa cum i se întîmpla adesea, avînd o manie comună tuturor avarilor, Adrian se afla în contemplare în fața milioanelor pe care se felicita că și le însușise. Stătea în genunchi în extaz în fața grămezilor de aur și de bancnote, cu nasul vîrît în casa de bani — în acea casă de bani formidabilă, echipată cu un sistem de închidere cu angrenaje și resorturi atît de complicate încît, atunci cînd o închideai, se auzea timp de un minut întreg clinchetul zăvoarelor și al rotițelor...

În acea dimineață, rezidentul intrase fără a se face anunțat, și alderman-ul se îngrozise atît de tare văzîndu-l că intră cu o expresie așa de aspră, încît, printr-o mișcare instinctivă și grăbită, apăsase pe faimosul buton cu ajutorul căruia ușa grea de fier cădea cu forța și cu rapiditatea unei ghilotine.

Și aceea fusese ultima dată cînd veselul englez manipulase sistemul de închidere al casei de bani, căci dacă apăsase repede butonul, în emoția sa nu-și retrăsese la fel de repede capul.

Căzînd ca un ciocan hidraulic, ușa de fier îl răsturnase și se închisese în ciuda obstacolului.

Fusese o execuție oribilă. Capul alderman-ului, despărțit de trup, dispăruse în interiorul casei de bani, lăsînd sub ochii lui sir Franck un trunchi mutilat în chip hidos...

Adrian nu trebuise să mai dea vreo altă socoteală în legătura cu tutela nepoților săi.

Moartea alderman-ului îl lipsea de înalta lui protecție pe domnul de Blancanard și, bineînțeles, Dick și nu acesta a fost cel care s-a căsătorit cu miss Mary Zephyr.

Cît despre cavalerul originar din Mans, nu așteptase, de fapt, acest eveniment pentru a se întoarce, grăbit, în Franța.

Într-adevăr, mergînd în cabinetul lui mistress Bridgeth, alăturat dormitorului comun al celor șapte misses Elphinshone și în care fiecare dintre aceste șapte fiice ale Albionului îi dăduseră întîlnire, fusese întîmpinat nu de Alba, nici de Appolonia, nici de Africa, nici de Austria, și de nici una dintre acele blonde caiere de in fin, ci de însăși doamna *governess* care, surprinzînd secretul domnișoarelor, le muștruluise zdravăn, apoi le anunțase că se va duce în locul lor la *rendez-vous*, pentru a-l soma pe cavaler să se pronunțe și să o aleagă pe una dintre ele, amenințîndu-l cu tribunalele engleze care nu glumesc cînd este vorba de pudoarea domnișoarelor.

Chiar a doua zi, cavalerul se reîntorsese în Mans, jurîndu-se că nu va mai ieşi din acel oraş, lucru ce le-ar fi încîntat pe cîntăreţele de la cafeneaua *„La Petite Pologne"* !

Şi acesta a fost motivul pentru care cele şapte domnişoare Elphinstone şi-au reluat fuga lor nebună prin lume, în căutarea a şapte nababi, sau a şapte prinţi, sau a şapte eliberatori ai vreunei ţări, oricare ar fi ea.

SFÎRŞIT

CUPRINS

Cartea I

OCHIUL DE DIAMANT

Cartea a doua

FRUMOASA HINDUSĂ

Cartea a treia

TREI POLIȚIȘTI

Tiparul excutat sub. comanda 30206
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI“ București

Colecţia „ROMANELE FASCINANTE"

După ce tatăl a scris celebra operă literară „MISTERELE LONDREI", PAUL FEVAL-fiul, strălucit continuator al celui dintîi, vă invită la reîntîlnirea cu o parte dintre personaje, alături de alţi protagonişti, la un interval de 30 de ani de la binecunoscutele aventuri din primul roman.

«Cînd în metropolă se află cel mai mare diamant din lume, în jurul căruia gravitează o bandă criminală condusă de o tînără fermecătoare dar diabolică, intensitatea evenimentelor se amplifică progresiv, iar firul acţiunii se urmăreşte cu înfrigurare.

Iată-ne deci în Londra populată de aceeaşi faună umană dar îmbogăţită cu fete frumoase şi hinduşi sîngeroşi, cu bandiţi perfizi şi detectivi abili, cu vagabonzi convertiţi şi lorzi rafinaţi.

Lecturînd acest roman, veţi trăi clipe de mare suspans alături de machiavelica Day-Lily şi frumoasa Mary Zephyr, de misteriosul marchiz de Rio-Santo şi simpaticul Dady O'Crab, precum şi de agerul detectiv Uckrill.»

I.S.B.N. 973-96044-1-2

Preţ lei	538
TL	2
Total	540